

Béo Mới Là Đẹp

Contents

Béo Mới Là Đẹp	2
1. Chương 1: Cô Béo Và Mỹ Nam	2
2. Chương 2: Công Chúa Và Hộ Vệ	5
3. Chương 3: Đại Đường Và Hiện Đại	8
4. Chương 4: Béo Và Gầy	12
5. Chương 5: Con Hát Và Công Chúa	15
6. Chương 6: Đồ Kị Và Khinh Thường	19
7. Chương 7: Ôn Hòa Và Lạnh Lùng	22
8. Chương 8: Ái Mộ Và Nguyên Do	26
9. Chương 9: Tiếng Anh Và Ứng Vũ	28
10. Chương 10: Tùy Tù và Độc Lập	32
11. Chương 11: Phu Quân Và Huỳnh Trưởng	36
12. Chương 12: Hư Cấu Và Sự Thực	40
13. Chương 13: Cực Đẹp Và Cực Xấu	43
14. Chương 14: Tôn Quý Và Tầm Thường	47
15. Chương 15: Ngu Dốt Và Trung Thành	50
16. Chương 16: Bảo Vệ Và Gây Rắc Rối	54
17. Chương 17: Thức Ăn Và Giảm Béo	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	73
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 26	81
26. Chương 27	84
27. Chương 28	87
28. Chương 29	90
29. Chương 30	93
30. Chương 31	97
31. Chương 32	100
32. Chương 33	104
33. Chương 34	107
34. Chương 35	110
35. Chương 36	113
36. Chương 37	118
37. Chương 38	121
38. Chương 39	125
39. Chương 40	128
40. Chương 41	131
41. Chương 42	134

42. Chương 43	137
43. Chương 44	140
44. Chương 45: Kết Thúc	143
45. Chương 46: Ngoại Truyện Về Lý Viện Viện	148
46. Chương 47: Ngoại Truyện 2: Ngọt Ngào	151

Béo Mới Là Đẹp

Giới thiệu

Đọc truyện hần đọc giả sẽ cảm thấy rất hứng thú với những tình tiết và cả thông điệp khiến bạn phì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/beo-moi-la-dep>

1. Chương 1: Cô Béo Và Mỹ Nam

Lý Viện Viện do lúc diễn kịch không hóa thân được vào nhân vật, nên bị nhóm trưởng nhóm kịch mắng mỏ thậm tệ, nhất thời suy nghĩ luẩn quẩn, đang lúc tập luyện, bất thần nhảy thẳng từ sân khấu trên cao xuống.

Người thì không sao, nhưng nền nhà thủng hẵn một lỗ to tướng.

Lúc Lý Viện Viện tỉnh lại, nghe bạn cùng phòng thuật lại như vậy.

Thật ảm ức.

Bạn cùng phòng tóc cột đuôi ngựa ngồi bên cạnh mắng mỏ liên hồi. Lý Viện Viện cũng cảm thấy thật ảm ức. Đã nhảy thì phải nhảy thẳng vào người tên nhóm trưởng, cho thủng hẵn một lỗ trên người gã chứ. Nhưng bây giờ hình như không phải lúc nên nói vậy.

Lý Viện Viện ngẩng ngửa cô gái vừa cao giọng mắng nàng, vừa điên cuồng chửi bới tên nhóm trưởng, rõ ràng nàng không biết cô ta, nhưng trong đầu bất chợt lại hiện ra tên cô ấy - Chu Tình.

Đầu óc Lý Viện Viện không khỏi miên man suy nghĩ.

Nàng nhớ rằng mình rơi xuống núi cơ mà!

Cả trưởng hộ vệ của nàng cũng rơi cùng nữa, nhưng bây giờ...

Nàng vừa tỉnh lại đã tới nơi xa lạ này, trong đầu còn hiện hữu ký ức không thuộc về mình nữa. Thân thể này có vẻ không lớn hơn nàng bao nhiêu, điều càng kỳ lạ hơn là...

Người sở hữu thân thể này cũng tên là Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện hoang mang vô ngần, nghĩ ngược nghĩ xuôi cũng chẳng thể nào hiểu nổi.

Bỗng dưng, cửa phòng bệnh mở ra lần nữa, một nam sinh bị khiêng vào, hình như anh ta bị thương ở trán, vẫn đang day day huyết Thái Dương, điệu bộ vừa như thể đau khổ, vừa như thể gắng sức suy nghĩ gì đó.

“Yến Tư Thành, đừng làm tớ sợ chứ, có ngã cầu thang thôi mà cũng biến thành thế này ư?”

Cậu nam sinh khiêng Yến Tư Thành vào thoát nhìn rất khản trương, vừa mới đặt Yến Tư Thành xuống giường, chợt nghe thấy bên cạnh vang tiếng nữ sinh: “Tư Thành?” Giọng nói vừa hoang mang bất an, vừa đầy ý dò xét.

Nghe giọng nói tuy lạ nhưng ngữ điệu quen thuộc, Yến Tư Thành lập tức mở mắt, ánh mắt bừng sáng. Y quay đầu, nhìn thẳng vào cô nữ sinh.

Sau đó hai người bỗng chốc ngây ngẩn.

Lý Viện Viện đánh giá trang phục của Yến Tư Thành từ trên xuống dưới, nhìn đầu y cạo sạch như đầu heo, nhất thời hoảng hốt. Áo màu đỏ tươi dài tới nửa cánh tay, ngực in ký hiệu mà nàng không thể hiểu nổi, quần màu xanh, vắn vện hoa văn, chân đi đôi giày vàng chói, để lộ đến nửa cổ chân, còn nhìn thấy rõ cả lông măng.

“Tư... Thành à?” Lý Viện Viện cất tiếng gọi không chắc chắn.

Yến Tư Thành chưa kịp trả lời, nguyên nhân y sưng sốt này giờ đã được cậu nam sinh bật thốt ngay.

“Cô nàng béo này là ai?”

Chu Tình ngồi cạnh Lý Viện Viện có tính cách nóng nảy, lập tức đập mạnh xuống giường bệnh rồi đứng lên quát: “Ăn nói kiểu gì thế!”

Cậu nam sinh không tỏ ra yếu thế: “Ồ hay! Thấy béo cũng không được nói à!”

Chu Tình cau tít mày: “Đúng là cái đồ không biết tôn trọng người khác!” Hai người bọn họ trừng mắt lườm nhau, tranh cãi âm ỉ.

Giữa cảnh hỗn loạn này, lời gọi “Công chúa điện hạ” của Yến Tư Thành có vẻ vừa thốt đã bật tắt, nhưng Lý Viện Viện lại nghe thấy, nàng gật đầu: “Ừ, ta Thiên Trữ đây.”

Thiên Trữ là tên tự* của Lý Viện Viện, người biết tới chưa đếm đủ năm ngón tay. Yến Tư Thành là một trong số đó.

*Tên húy là tên cúng cơm do bố mẹ đặt khi mình sinh ra. Tên tự là tên theo mặt chữ Hán để giải thích ý nghĩa tên húy.

Yến Tư Thành nghe vậy càng trầm mặc, đặc biệt trong tình huống hai người bên cạnh đang mặt đỏ tía tai gân cổ cãi lộn, sự im lặng của bọn họ càng hiện về quỷ dị.

Thật chẳng ngờ... Y cứ tưởng rơi xuống núi hắc phải chết, nào ngờ bọn họ lại tương phùng trong cảnh gà bay chó sủa thế này... Nhân sinh thật khó lường.

Yến Tư Thành đột nhiên xuống giường, cậu nam sinh dìu y vào đang mắng sừng mồm, nhất thời không chú ý, đến lúc quay đầu lại thì đã thấy Yến Tư Thành quỳ dưới đất, cúi đầu lạy: “Thuộc hạ bảo hộ bất lực, xin điện hạ trách phạt.”

Hai kẻ đang gân cổ cò, co cổ hòng bỗng ngậy ra, trợn tròn mắt nhìn y.

Y nói khá nhỏ, bọn họ không nghe rõ lời y nói lắm, nhưng động tác của y thì đã khiến họ kinh ngạc đến sững cả người.

Chu Tình lùi bước kêu: “Gì... Gì vậy, đang bái thần à!”

Cậu nam sinh sợ hãi, vội ngồi xổm xuống toan xách y lên: “Yến Tư Thành, cậu muốn dọa chết tớ à! Đầu óc có vấn đề hả?”

Yến Tư Thành vẫn quỳ dưới đất, không may mắn nhúc nhích. Chỉ có Lý Viện Viện ngồi trên giường như thể tập mãi thành quen, thản nhiên nói: “Miễn lễ.” Chu Tình càng kinh hãi nhìn sang Lý Viện Viện, lòng

thầm nhủ, con bé kia từ lúc nào lại có thể gặp biến không sợ thế chứ... Một chàng trai đột nhiên quỳ xuống trước mặt như thế mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh thì đúng là...

Miễn lễ?

Đang đóng kịch chắc...

Có điều đáng sợ nhất là, Yến Tư Thành nghe vậy thực sự đứng lên, cúi đầu im lặng, không nói một lời, hình như không cảm nhận thấy vết thương đang nhỏ máu trên đầu, chẳng thèm lau qua.

Hai kẻ bên cạnh nhìn mà sợ tới mức chẳng biết nói gì.

Cửa phòng bỗng nhiên bật mở, bác sỹ phòng y tế lững thững đi tới: “Cậu kia, tới đây băng bó vết thương.”

Trên đầu Yến Tư Thành quấn băng vải xong xuôi. Bác sỹ phòng y tế thông thả bỏ đi. Cậu nam sinh lo lắng nhìn Yến Tư Thành, rồi lại nhìn sang điện thoại, nói: “Này, chiều nay tớ còn có buổi học, phải đi trước đây, cậu không sao chứ?”

Yến Tư Thành gật đầu. Cậu nam sinh bấy giờ mới dè dặt rời khỏi phòng bệnh, lát sau trong túi Chu Tình vang lên thứ gì đó, cô lấy ra một cục màu đen, quay người vừa nói vào đó vừa kêu: “Tớ phải đi đây, lão yêu bà đang điểm danh!” Cô ta nói xong rồi vội vàng xách túi lên, vỗ nhẹ vào chân Lý Viện Viện: “Tớ đến lớp trước, cậu chờ tớ tan học tới đón nhé!”

Lý Viện Viện cũng gật đầu.

Đến lúc trong phòng yên ắng lại thì chỉ còn hai người bọn họ. Yến Tư Thành lại đứng dậy, cung kính canh bên giường Lý Viện Viện, nghe Lý Viện Viện trầm ngâm hỏi: “Tư Thành có biết đây là đâu không?”

Yến Tư Thành lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Lý Viện Viện lại trầm tư: “Tư Thành, mang gương đồng lại đây cho ta.”

Yến Tư Thành sửng sốt, dù trong lòng hoài nghi, nhưng vẫn vô thức tỏ ra điềm nhiên, trực tiếp thi hành mệnh lệnh. Y tìm thấy một cái gương tròn ở đầu giường buông sát vách, nhìn thấy rõ ràng hình dáng bên trong thì hơi giật mình, dung mạo trong gương này... rõ quá đi mất. Y tò mò nhìn trái ngó phải trong gương, nghĩ tới Lý Viện Viện còn đang chờ, bèn lấy tay lau bớt bụi bám trên gương, rồi nghiêm cẩn trình lên Lý Viện Viện.

“Công chúa, đây không phải gương đồng, nhưng soi vào còn rõ hơn gương đồng.”

Lý Viện Viện nhận gương, ngó nghiêng ngắm nghía, néo vào chiếc cằm núc thịt, miết đôi mắt hẹp dài, lại chọc vào cái mũi nhỏ tròn tròn, nở nụ cười thỏa mãn.

Quả nhiên là mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành!

Nàng nghĩ sau này vẽ mây tròn, tô son, cài thêm một đóa mầu đơn đỏ thắm trên đầu thì chắc hẳn sẽ xinh đẹp tuyệt trần đến nỗi ai ai cũng phải trở mắt mất.

Lý Viện Viện nghĩ, mặc kệ trước đây gặp phải chuyện gì, sau này sẽ ra sao, bây giờ nàng đang sở hữu thân thể xinh đẹp đầy đủ, thực sự không còn gì tiếc nuối nữa.

Trời xanh nhân từ, ban thưởng cho nàng được làm người lần nữa, lại còn thỏa mãn mơ ước bấy lâu, Lý Viện Viện nhất định phải sống thật vui vẻ.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện cảm khái: “Rơi xuống núi hóa ra lại may.”

Yến Tư Thành sửng sốt: “Công chúa?”

Nàng ngắm bản thân trong gương, lúc cười lộ lên mắt híp lại như vầng trăng lưỡi liềm, lòng càng vui mừng hơn hơ: “Người biết đấy, vì ta gây yêu quanh năm nên phụ vương mới không thích, bởi vậy mới bị gả tới vương tộc Bắc Nhung, giữa đường hòa thân lại gặp phải trộm cướp chặn giết, ta thật sự hận thân thể yếu đuối liên lụy tới các người. Bấy giờ thì tốt rồi, ta không buồn vì phải gả tới nơi biên tái xa xôi nữa, còn bỗng được sở hữu thân thể khỏe mạnh nữa này.”

Yến Tư Thành trầm mặc.

“Lúc ở vách núi, chắc hẳn ta đã chết một lần rồi, chủ nhân của thân thể này chắc cũng vậy... Ông Trời ban ơn cho được sống lại, ta phải sống cho thật tốt, thay thế chủ nhân thật sự của thân thể này. Vứt bỏ phong hào "Tĩnh An" công chúa mà phụ vương ban tặng, tự quyết định cuộc sống của mình. Có điều thân phận thật sự không thể để người khác phát hiện được. Mặc dù chẳng biết đây là đâu, nhưng cũng may ta vẫn biết tên những người xung quanh, nên tạm thời sẽ không bị phát hiện, còn người thì sao, Tư Thành?”

Nghe Lý Viện Viện hỏi, Yến Tư Thành đành kìm nén tâm tình, cất giọng đáp: “Có vẻ giống công chúa, mặc dù không hiểu gì, nhưng nếu nhìn thấy ai thì vẫn biết được danh tính người đó. Thuộc hạ sẽ cố gắng đoán ra tính cách của người trước đây để không bị phát hiện.”

“Không phải.” Lý Viện Viện lại nói, “Ta muốn hỏi người là, người nghĩ gì về nơi này?”

Yến Tư Thành chớp mắt, lập tức quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ là người của phủ Công chúa, tất nhiên công chúa ở đâu, thuộc hạ theo đó.” Bộ dạng cung kính vạn phần.

Lý Viện Viện chợt nhớ tới câu nói lúc giữa cơn giá lạnh ở vách núi.

“Nếu công chúa không còn, Tư Thành sống còn nghĩa lý gì.”

Vì bọn họ ở bên nhau quá lâu, nên Lý Viện Viện biết, trong mười ba năm làm bạn với nhau, chỉ có độc một lần y thổ lộ như vậy với nàng, so với sự cung kính hiện giờ, khoảnh khắc lúc đó mới càng chân thực, có lẽ đó là cảm xúc bộc phát trong giây phút sinh tử.

Giây phút sinh tử...

Lý Viện Viện nhìn trường hộ vệ đang cúi gằm đầu xuống đất, đột nhiên nảy ra ý nghĩ, tác phong hành động của y còn hơn cả lời y nói, khiến người khác phải kinh ngạc tán thưởng, xúc động rưng rưng, nhưng sao nàng lại cảm thấy...

Y làm vậy là đương nhiên nhỉ?

Lý Viện Viện tư lự một hồi, nghe bên ngoài vọng tiếng bước chân qua lại, liền bảo Yến Tư Thành đứng dậy. Nàng lại nhìn về chiếc gương, bắt đầu nhìn ngắm tỉ mỉ, phút chốc quảng mọi suy tư ra sau đầu.

2. Chương 2: Công Chúa Và Hộ Vệ

Chu Tình tan học tới đón Lý Viện Viện, vừa đi vừa ngoái lại nhìn, nhin không nổi kéo Lý Viện Viện sang một bên thầm thì: “Sao hẳn ta lại đi theo bọn mình thế, cậu nói gì với hẳn lúc ở phòng y tế vậy?”

Lý Viện Viện quay lại liếc Yến Tư Thành, thấy y đang nhìn chằm chằm vào cô bạn bên cạnh nàng, mặc dù bây giờ y không mang theo đao, nhưng tay vẫn quen thói đặt ở thắt lưng, giống những đêm Thất tịch, y theo sau đạo chớ cùng nàng.

Lý Viện Viện quay lại đáp lời Chu Tình: “Không sao đâu.” Nàng vỗ nhẹ vào tay Chu Tình tỏ ý vỗ về: “Không cần sợ.”

Chu Tình ngẩn ra: “Học lỗi nói cổ xưa làm gì, tớ nổi hết da gà rồi đây này, rốt cuộc hôm nay cậu bị sao vậy?”

Lý Viện Viện không nói nữa, đi theo Chu Tình vào trong tòa nhà, đang định bước lên tầng, chợt nghe phía sau vang tiếng phụ nữ kêu: “Ồ, cậu kia, không được vào ký túc xá nữ!”

Cả ba người đều ngây ra.

Lý Viện Viện quay lại, thấy Yến Tư Thành bị một người phụ nữ trung niên chặn ngoài cửa. Chu Tình dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi soi mói, đoạn nói: “Hắn ta bị điên à, còn muốn lên phòng cùng nữ chắc?”

Người phụ nữ khẳng khẳng chặn lại Yến Tư Thành, nhưng y không thèm để ý tới bà ta, chỉ chăm chăm nhìn Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện hiểu ánh mắt y, y muốn nói: nếu cần, thuộc hạ lập tức đánh ngã bà ta.

Lý Viện Viện lắc đầu. Ngay sau đó hỏi Chu Tình: “Đêm nay, tớ phải ở tại... Ừm, ký túc xá? Là nơi mọi người ngủ à?”

Chu Tình ngạc nhiên, dời mắt khỏi Yến Tư Thành, quay sang nhìn chòng chọc vào Lý Viện Viện: “Không thì ở đâu?”

Lý Viện Viện gật đầu, bảo Yến Tư Thành: “Đêm nay ta nghỉ lại đây. Người cũng về ký túc xá đi.”

Yến Tư Thành chớp mắt, hé miệng toan mở lời, nhưng sau cùng lại cung kính rời đi. Chu Tình xoa xoa mắt, hơi ngưỡng mộ hỏi Lý Viện Viện: “Ái chà, hai vị đang diễn tuồng hả, sao hắn ta ngoan ngoãn nghe lời cậu thế? Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Cũng lâu rồi.” Chu Tình kỳ quái nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện lập tức chữa: “Có cảm giác như mới gặp đã quen... Trông giống anh họ xa của tớ.”

Thực ra nếu tính kỹ càng thì Yến Tư Thành thực sự là họ hàng xa của Lý Viện Viện, có điều vì quan hệ quá xa, nên hầu như chẳng ai còn nhớ. Mối quan hệ giữa bọn họ chủ yếu theo kiểu chủ tớ, công chúa với hộ vệ.

Nếu không phải có quan hệ như vậy, e rằng cả đời y cũng chẳng có cơ hội diện kiến công chúa.

Yến Tư Thành đứng yên ngoài cổng ký túc xá, giống như trước kia khi Lý Viện Viện vào cung, y sẽ đứng chờ ngoài cửa cung, đưa nàng trở về, che chở bình an cho nàng...

Lý Viện Viện lên tầng mới sức nhớ ra, Yến Tư Thành không được ai chỉ dẫn, làm thế nào tìm thấy ký túc xá đây. Nàng đứng trên ban công nhìn xuống thì phát hiện ra y quả nhiên vẫn ở dưới tầng. Toan bước xuống dưới, bỗng cửa phòng mở ra, một nữ sinh bước vào.

Lý Viện Viện dịu dàng mỉm cười: “Xin chào, Tĩnh Trữ.”

Trương Tĩnh Trữ kinh ngạc: “A, chào.” Cô ta thả túi xuống, cầm cốc nước trên bàn lên uống, cười hỏi: “Lý Viện Viện, sao hôm nay cậu khách sáo thế, làm sai chuyện gì rồi à?”

“Đâu có...” Lý Viện Viện thầm nhớ, không nên nói năng khách sáo với bọn họ.

Chu Tình ở bên cạnh sắp lại gần: “Ôi dào, tớ đã bảo cậu đừng ăn nói như đang diễn kịch nữa mà, cậu thích cái gã Trương Nam đó đến thế cơ à?”

“Ai cơ?” Lý Viện Viện ngớ ra.

Trương Nam là ai? Sao trong đầu nàng... không có chút thông tin gì nhỉ...

Trương Tĩnh Trữ đón chuyện: “Này, hắn ta coi thường cậu, cậu việc gì phải tới diễn tiếp nữa, tối nay cậu tập luyện ở đâu hả, để tớ đến cho hắn ta một trận!”

Nàng... cũng không biết tập ở đâu nữa...

“Thôi đi, Lâm Hiểu Mộng cũng ở đó đấy, hay cậu tới cho cô ta một trận trước đi.”

Lâm Hiểu Mộng lại là ai?

“Hừ, con ranh ấy à, sớm muộn cũng có ngày tớ cắt lưỡi nó.”

“Con ranh”* là cái gì vậy!

*Nguyên văn là từ “bitch”.

Lý Viện Viện càng nghĩ càng toát mồ hôi hột, tâm trạng còn hồi hộp hơn cả lúc nghe phụ hoàng giáo huấn. Nghe bọn họ riu rít trò chuyện, càng lúc càng lộ ra nhiều người lẫn từ ngữ mà nàng không biết. Lý Viện Viện lặng lẽ đứng dậy, mở cửa ra, lặng lẽ ra ngoài.

Xuống lầu, nàng nhanh chóng tới chỗ Yến Tư Thành.

Thấy Lý Viện Viện tỏ vẻ vội vã, Yến Tư Thành căng thẳng, bước lên đón. Song lại nghe thấy Lý Viện Viện nói: “Chỗ này không tiện ở lâu.”

Y nghiêm mặt: “Ai muốn hãm hại công chúa?”

Lý Viện Viện nghiêm nghị đáp: “Ta sẽ bị phát hiện ra mất.”

Yến Tư Thành im lặng chớp mắt.

Lý Viện Viện dẫn đầu đi về phía trước, đi được vài bước, nàng liền dừng lại. Đi, biết đi đâu đây? Ngoài trừ ký túc xá ra thì hình như nàng cũng chẳng biết ở đâu được nữa.

Đang lúc chần chừ, bỗng thấy có người gọi: “Yến Tư Thành.” Hóa ra lại là cậu nam sinh dịu y tới phòng y tế: “Tớ nghĩ cậu về nhà rồi chứ, sao lại tới đây?” Vừa dứt lời, cậu ta liền ngo sang bên cạnh: “Cô bé?”

Lý Viện Viện cứ tưởng cậu ta đang thẳng thắn khen ngợi mình, liền mỉm cười tươi tắn, đáp: “Cảm tạ.”

Cậu nam sinh nhếch môi, đưa mắt dò xét, rồi phớt lờ, quay sang vỗ mạnh vào cánh tay Yến Tư Thành: “Cậu đang rảnh à, tốt lắm, đi giúp bạn gái tớ chuyển nhà nào.” Cậu ta túm tay Yến Tư Thành, nhưng lại thấy như đang túm phải cả cân sắt, không hề suy chuyển.

“Lục Thành Vũ.” Yến Tư Thành mở miệng. “Cậu vừa nói tớ về nhà ư? Chứ không phải là ký túc xá à?”

“Đúng vậy, chẳng phải hai hôm trước cậu đã thuê nhà gần trường học còn gì.” Lục Thành Vũ ngạc nhiên hỏi: “Cậu bị ngốc thật đấy à?”

Nghe cậu ta nói vậy, trong đầu Yến Tư Thành chợt nảy ra manh mối, nhưng không rõ lắm, Yến Tư Thành do dự hỏi: “Tớ nhớ hình như là ở số 2 tầng 3 tòa nhà 1 Học Phủ Viên đúng không?”

Lục Thành Vũ càng cảm thấy quái lạ: “Không phải là số 1 tầng 2 tòa nhà 3 à?” Cậu ta im im rồi lại bảo: “Cậu thật sự không muốn tới bệnh viện xem sao hả?”

Yến Tư Thành âm thầm ghi nhớ địa chỉ, y học theo cậu trai đang xoa đầu trêu chọc cô bạn gái ở cách đó không xa, xoa đầu Lục Thành Vũ, nháy mắt nói: “Tớ đùa thôi.” Dứt lời lại nghiêm mặt nói: “Tớ đi trước.”

Y dẫn Lý Viện Viện đi trước, để lại Lục Thành Vũ đang nổi hết da gà ở lại: “Mẹ kiếp, dám nháy mắt đưa tình thế à! Chết tiệt! Cậu có biết đã làm gì thế không hả! Mẹ kiếp! Làm ông đây nổi hết da gà da vịt lên rồi!”

Lý Viện Viện hơi ngóai lại nói: “Tư Thành, hẳn ta đang mắng người.”

Yến Tư Thành gật đầu đáp: “Thuộc hạ đang cố làm quen với ngôn ngữ của thời đại này.” Công chúa quyết định sống ở đây, y nhất định phải mau chóng hiểu hết quy tắc, làm quen với thế giới này, như vậy mới có thể bảo vệ được cho nàng. Yến Tư Thành kính cẩn thưa: “Khiến công chúa phải sợ hãi, mong công chúa lượng thứ.”

“Không hề gì.”

Rốt cuộc cũng tìm thấy phòng thuê, Yến Tư Thành mở rộng cửa, lập tức sững sờ há hốc mồm.

Trước cửa lung tung giày dép, sàn nhà cấu bẩn. Lý Viện Viện cẩn thận bước vào phòng, cánh tay mập mập lơ đãng quơ phải giá áo, làm rơi thứ gì đó xuống đầu, Lý Viện Viện nhón tay hạ xuống nhìn thì thấy chiếc quần hình tam giác...

Mặc dù chưa từng thấy thứ này, Lý Viện Viện cũng đoán ra dùng để làm gì.

Gương mặt nàng nhất thời thoát trắng thoát đỏ, giữ nguyên không được, bỏ xuống không xong. Sau rồi Yến Tư Thành hắng giọng, ngại ngùng cầm chiếc quần ném vào WC.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn y: “Tư Thành... Người mặc đồ kiểu gì vậy... Người thích mặc thế lắm hả? Như vậy không tốt đâu...”

Yến Tư Thành đen mặt xoa trán: “Công chúa, không phải thuộc hạ mà...”

Lý Viện Viện vỗ đầu, sao nàng lại quên bém mắt, đây đâu phải phòng ở của Yến Tư Thành.

Nàng vào phòng, quan sát một lượt, trang phục vương vĩ tứ tung, bàn học lộn xộn, đồ đạc lung tung, chỉ nhìn rõ được một cục đen đen ở giữa, trông giống như tấm bài vị, những thứ khác nàng đều không biết. Một cái đệm to, một bàn uống nước hình vuông, trên tường cũng treo một cục đen đen, to hơn rất nhiều so với cục ở bàn học, cuối cùng là...

Một chiếc giường.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đều nhìn thấy chiếc giường. Lý Viện Viện ngo trái phải, thấy căn phòng phủ hơi bé, chỉ dành ột người, còn lại là một phòng bếp và WC. Nàng trầm tư hỏi: “Nên làm thế nào đây?”

Yến Tư Thành xoay người vào bếp, nhìn quanh: “Công chúa, thuộc hạ nghĩ ở đây được rồi.”

Lý Viện Viện nhìn sang phòng bếp, chau mày hỏi: “Bé thế nhỉ?”

“Đủ để đặt lưng mà.”

Lý Viện Viện chỉ vào chiếc đệm to: “Hay là người...”

Lời còn chưa dứt, Yến Tư Thành đã quỳ phịch xuống: “Tư Thành tuyệt đối không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo!”

“Ừ... Vậy được thôi.”

Lý Viện Viện ngồi xuống đệm, không biết động vào thứ gì mà cục đen trên tường bỗng sáng lên, một người đàn ông trung niên hơi đầu đột nhiên xuất hiện: “... Hôm nay chúng ta sẽ bàn về một triều đại có thể nói là phồn vinh nhất trong lịch sử nước nhà...”

Lý Viện Viện hoảng sợ. Yến Tư Thành cấp tốc chắn trước mặt nàng.

Thế nhưng dù Yến Tư Thành có nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia lâu tới đâu, người đó vẫn chẳng phản ứng lại, vẫn thao thao bất tuyệt. Lý Viện Viện nhặt lấy quần áo bên cạnh, ném vào mặt người đó.

Nhưng người đó vẫn tiếp tục nói.

Yến Tư Thành bước tới gõ vào cục đen.

“Là cái gì vậy?” Lý Viện Viện hỏi.

“Chắc là giống bóng người, vô hại.” Yến Tư Thành chăm chú dõi theo, thấy người đàn ông vẫn không ngớt miệng, bỗng nhiên một câu lọt thẳng vào tai y.

“Vương triều nhà Đường, cách nay đã hơn nghìn năm lịch sử.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành sửng sờ, ngơ ngác.

3. Chương 3: Đại Đường Và Hiện Đại

Lý Viện Viện khoan chân ngồi dưới đất, nghiêm túc nghe người trong TV giảng giải, ngay cả Yến Tư Thành dọn dẹp xong nhà cửa lúc nào cũng không biết.

Yến Tư Thành lảng lảng canh giữ ở huyện quan*, giống như trước đây y luôn canh giữ ngoài phòng công chúa. Điểm khác biệt chính là, y cũng giương ánh mắt sáng quắc mê mẩn xem TV như Lý Viện Viện.

*Huyện quan: Thường là chỗ hành lang nối giữa cửa ra vào và phòng khách.

TV phát xong đoạn người đàn ông trung niên thì chuyển sang quảng cáo, xong quảng cáo lại tới thời gian phát phim truyền hình, Lý Viện Viện xem không rời mắt, lúc phim mới bắt đầu, ánh mắt nàng vẫn điềm tĩnh mà sắc bén, giống hệt các nàng phi tử đang trò chuyện với nhau, tập trung tinh thần, im lặng quan sát từng chi tiết, mặc dù không cười, nhưng thần sắc hết sức ôn hòa, che giấu tâm trạng thật.

Nhưng khoảng mười phút sau, Lý Viện Viện hoàn toàn bị cuốn theo nội dung phim, nàng chuyên tâm theo dõi, nghe thấy lời nói khôi hài còn bật cười khanh khách.

Yến Tư Thành quay qua ngó nàng, Lý Viện Viện chẳng phát hiện ra, vẫn chăm chú dõi theo, ánh mắt Yến Tư Thành chợt mềm mại hẳn, nàng thích ở đây, vậy y càng phải nhanh chóng lý giải nơi này.

Nhìn lướt qua TV, Yến Tư Thành nhẹ giọng nói: “Công chúa, thuộc hạ đi vòng quanh tra xét một chút.”

“Ừ, đi đi.” Nàng vui vẻ xem TV, ngũ giác bắt giác trở nên hơi thức giấc.

Yến Tư Thành biết lúc nàng chuyên chú làm gì thì không thích bị người khác quấy rầy, bèn cầm chìa khóa lên, nhẹ nhàng ra ngoài.

Qua một lúc, Lý Viện Viện ngồi ngay ngắn xem TV đã lâu, đôi chân tê mỏi, Lý Viện Viện thầm nhủ bây giờ đâu phải thời Đường, nơi đây cũng không phải phủ công chúa, vì mãi xem người ta diễn nên nàng vẫn ngồi thẳng, lưng hơi mỏi, nhìn ra sau, thấy chiếc đệm tựa lưng ở ngay phía sau! Nàng thuận thế ngả lưng xuống, hai tay đặt lên bụng.

Nằm một lát, lại thấy tư thế này có vẻ hơi kỳ, do vốn quen với quy củ ràng buộc, nhưng ngồi lâu quá rồi, nên nằm vẫn thoải mái hơn.

Hơn nữa Yến Tư Thành cũng không có ở đây, chẳng ai nhìn thấy nàng cả...

Lý Viện Viện nghĩ vậy liền ngả xuống đệm, bật thốt: “A... Mềm mại thật.”

Giữ tư thế đó một lát, Lý Viện Viện chợt phát hiện ra bên phía tay trái có bình nước, dưới giường bên phía tay phải có một túi ni lông màu trắng, dùng lực một chút đã mở được, bên trong hóa ra lại đựng đồ ăn vặt vừa mới quảng cáo trong TV!

Lý Viện Viện sáng bừng mắt. Tay lấy một gói ra, nghĩ thế nào lại để lại. Nhưng một lúc sau, TV lại chiếu quảng cáo đồ ăn vặt, Lý Viện Viện lại nhìn chăm chăm sang chiếc túi trắng.

Nàng chỉ ăn một gói nhỏ, hẳn là sẽ không sao đâu?

Bóc vỏ ra, nàng quay đầu nhìn thấy thùng rác bên giường, bèn nhẹ nhàng ném vào đó.

Chủ nhân căn phòng này thiết kế thật tinh vi! Dù đang nằm nhưng vẫn làm được mọi việc.

Cơ thể Lý Viện Viện trước đây không được khỏe mạnh cho lắm, kiêng khem đủ thứ, nhưng hiện giờ thì khác hẳn, nàng ăn liên tiếp vài gói. Ăn nhiều lại thấy khát nước, tay trái bê bình nước lên rót vào cốc, uống xong lại đặt cốc lên bụng, tiện biết bao nhiêu.

Lý Viện Viện thoải mái thở hắt ra.

Sống thế này thích thật.

Yến Tư Thành xách túi đồ ăn về thì thấy Lý Viện Viện gần như nằm nhoài ra đệm, chân gác lên nhau, tay trái giữ cốc đặt trên bụng, tay phải thì móc đồ ăn vặt, vừa cắn răng rắc vừa khoái chí xem TV.

Yến Tư Thành ngẩn người, quên cả gọi nàng.

Cánh cửa sau lưng Yến Tư Thành sập lại, nghe thấy tiếng động, Lý Viện Viện mới lơ đãng ngoái lại nhìn, thấy Yến Tư Thành đứng ở huyền quan, lúc đầu nàng còn thấy không có gì lạ, sau mới sực nhớ ra, tức thì cả người run lên, nước sống sánh ra ngực, cảm giác lạnh lẽo khiến Lý Viện Viện vội đứng lên, gấp gáp chà lau.

Nàng không ngờ rằng, hiện giờ nàng béo hơn trước đây rất nhiều, trong lúc nàng chà lau thì bộ ngực cũng nảy lên phập phồng. Nước ngấm vào quần áo, thấm ướt một mảng, Lý Viện Viện vội lấy giấy vệ sinh từ chiếc bàn lên lau.

Yến Tư Thành khom người hành lễ với Lý Viện Viện, giả bộ không thấy gì hết, xoay người vào bếp.

Thái độ khác thường, chẳng nói chẳng rằng.

Có điều Lý Viện Viện cũng chẳng để ý tìm tòi nghiên cứu.

Lúc Yến Tư Thành gọt hoa quả mang ra thì Lý Viện Viện đã ngồi nghiêm chỉnh trước bàn uống nước, vẫn xem TV, thần thái bình thường.

“Công chúa.” Yến Tư Thành nhẹ giọng bẩm báo như thường: “Thuộc hạ đã tra xét khu vực xung quanh, đây là hoa quả thuộc hạ mua ở chợ, thuộc hạ đã nếm qua, khá mới mẻ ngon miệng.”

Lý Viện Viện đưa mắt nhìn đĩa hoa quả: “Tự người mua ư? Mua thế nào?”

Yến Tư Thành lấy ra một chiếc ví tiền màu vàng nhạt từ trong túi quần, cung kính dâng cho Lý Viện Viện: “Trong đây có không hề ít tiền bạc, căn cứ theo mức tiêu hôm nay, số tiền này đủ cho chúng ta dùng trong một tháng.”

Từ trước tới giờ Lý Viện Viện không hiểu về tiền bạc, nên chỉ gật đầu: “Vay giao cả cho người.”

Yến Tư Thành lĩnh mệnh, lại đứng lên bước vào phòng bếp.

Ở đây không có đầu bếp, Yến Tư Thành không còn cách nào khác đành phải tự tay nấu nướng, y vẫn chưa học được cách sử dụng dụng cụ nhóm lửa, nên cũng chỉ có thể làm mấy món đơn giản, mãi cho tới tận lúc trời sẩm tối, y mới nấu xong cơm tối.

Y thử hết qua một lượt, phỏng đoán khẩu vị Lý Viện Viện, đoán xem nàng không thích ăn gì, lại làm thêm vài món ăn, sau đó mới bưng đồ ra đặt xuống bàn uống nước.

Trời chuyển tối, Yến Tư Thành vô cùng ngại ngùng nói: “Công chúa thứ tội, hôm nay thời gian cấp bách, chỉ làm được vài món đơn giản...”

“Không sao.” Lý Viện Viện vẫn đang xem TV, Yến Tư Thành sắp xong bát đũa, đang định lui xuống đứng canh thì bỗng nghe Lý Viện Viện nói: “Người bận rộn cả ngày, chắc cũng mệt rồi, cùng dùng cơm với ta đi. Chỗ này chỉ có hai người chúng ta, không cần giữ lễ tiết.”

Yến Tư Thành sững sốt.

Gia thế xuống dốc, y trở thành nô bộc của phủ công chúa từ nhỏ, sau này thành trưởng hộ vệ, y cũng vẫn chỉ mang phận người hầu, người ngoài chẳng ai coi trọng y, chỉ có Lý Viện Viện từ xưa tới nay đều đối đãi thân thiết tử tế, khiến y thỉnh thoảng chợt nghĩ, y không phải chỉ là một nô bộc, mà còn là người huynh trưởng lớn lên bên nàng, là người thân của nàng.

Nhưng y sao có thể thực sự là người thân của nàng được chứ, Yến Tư Thành hiểu rõ thân phận mình, không dám vượt quá chút nào.

“Công chúa, Tư Thành ăn sau cũng được.”

“Người ăn luôn đi.” Lý Viện Viện nhoẻn cười: “Tư Thành, bụng người đang gõ trống kia.”

Yến Tư Thành ngẩn ra, mặt thoát ửng đỏ, lập tức tuân lệnh vào bếp dùng cơm.

Đói là phải, ngấm lại thì, cả ngày nay y đã ăn gì đâu.

Thu dọn xong xuôi, Yến Tư Thành đã biết cách dùng nước nóng, đồng thời suy ra cả cách tắm rửa. Một mỗi cả ngày, Lý Viện Viện cũng thấy nhớp nháp, Yến Tư Thành liền giảng lại cách dùng nước nóng cho Lý Viện Viện trong phòng vệ sinh.

Mặc dù ban chiều đã xem trên TV, nhưng nàng vẫn thấy kỳ diệu: “Chỉ cần giặt ra là có nước nóng à?” Nàng húng chí bưng bưng, giặt nhẹ một chút, ai ngờ nước lạnh phọt thẳng vào người, Lý Viện Viện bất ngờ dính nước liền lạnh cóng cả người, cuống quýt nhảy lung tung.

“Lạnh quá!” Nàng trợn to mắt, nhả mày méo mặt ngó Yến Tư Thành.

Tóc tai dính nước khiến Lý Viện Viện thoát trông hơi nhếch nhác.

Yến Tư Thành bất giác muốn cười, nhưng thấy nước ảm thấm vào ngực áo, hiện rõ quần áo lót bên trong, đường cong ẩn hiện thì dờ người ra, cúi đầu xuống, vô thức cúi người thi lễ: “Công chúa thứ tội...”

Lý Viện Viện đỡ lấy y: “Nền nhà đang ướt đấy.”

Trong lúc trò chuyện, nước dần dần nóng lên, toả làn hơi mờ. Lý Viện Viện ngậy người, tâm tư nhanh chóng bị hấp dẫn: “Nóng thật này.”

“Mời công chúa dùng.” Yến Tư Thành như thể được cứu sống, vội vã lùi ra ngoài. Ra khỏi phòng tắm, vẫn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, Yến Tư Thành đành phải mở cửa ra ngoài hóng gió.

Hồi lâu sau, Lý Viện Viện mở cửa, mái tóc còn ẩm ướt, gọi Yến Tư Thành vào.

Nàng thay trang phục của Yến Tư Thành vào, trang phục tuy ít lớp, nhưng quần lại dài chấm đất. Lý Viện Viện cũng không để ý nhiều, lại ngồi xuống trước bàn uống nước, bắt đầu luyện TV tiếp.

Lát sau, mí mắt Lý Viện Viện bắt đầu díp lại, Yến Tư Thành nhắc nàng đi nghỉ, nàng mới lưu luyến bò lên giường, nhưng đầu vẫn ngẩng lên ngó TV. Yến Tư Thành đang định tắt TV thì nghe Lý Viện Viện bảo:

“Tư Thành, đừng tắt, ta nghe tiếng mới ngủ được.”

“Vâng.”

Mắt nàng neho chặt lại, cứ như chuẩn bị ngủ tới nơi: “Tư Thành. Chúng ta đã tới 1000 năm sau đấy.”

“Vâng.” Ban chiều trong lúc tuần tra xung quanh, Yến Tư Thành cũng cố gắng tìm hiểu thế giới này, y phát hiện nơi đây khác biệt nghiêng trời lệch đất so với thời Đường, cuộc sống của người dân trở nên nhanh chóng và thuận tiện tới khó tin.

“Nơi đây mặt trời mọc từ Trường An, hoàng hôn buông xuống tận vùng đất phía nam. Chẳng cần ra khỏi cửa cũng có thể ngắm trọn phong cảnh thế gian, xem trọn trăng sao nhật nguyệt.” Lý Viện Viện lú lú rú rú rí: “Thời đại này cường thịnh hơn biết bao so với Đại Đường ta.”

Yến Tư Thành không đáp lời, thân là người sống hai mươi năm dưới thời nhà Đường, Yến Tư Thành cũng phải thừa nhận, nhìn cảnh thái bình thịnh thế hiện giờ, trong lòng y bỗng dấy lên cảm giác phiền muộn mơ hồ.

Lý Viện Viện khép mắt: “Chợ nơi đây lớn hơn hẳn, khắp nơi đều có đồ ăn ngon, còn cả những điều mới mẻ nữa...” Gương mặt cô ửng hồng, giọng điệu mơ màng: “Đây... Quả là một thời đại tuyệt vời...”

Mới qua một buổi chiều, công chúa đã phản quốc rồi sao...

Yến Tư Thành ngấm bộ dạng ngái ngủ của Lý Viện Viện, mỉm cười bất đắc dĩ.

Y đi tắt đèn, bỗng nhiên từ góc phòng vang tiếng reng reng, làm Lý Viện Viện giật mình tỉnh giấc. Yến Tư Thành chau mày, lia mắt tìm kiếm nơi phát ra tiếng động, nhưng trước khi y di chuyển, Lý Viện Viện đã đưa tay lấy thứ gì đó từ trên đầu giường xuống: “Ta biết đây là cái gì.” Lý Viện Viện phấn khởi nói: “Đây là điện thoại di động, trong TV người ta dùng thứ này để trò chuyện với bạn bè ở phương xa!”

Yến Tư Thành tức thì trầm mặc hẳn.

Lý Viện Viện xem xét điện thoại di động một lúc, thấy màn hình hiển thị hai chữ “Trương Nam”, Lý Viện Viện tò mò nghịch ngợm, bỗng thấy bên trong truyền ra giọng nói: “A lô?”

Lý Viện Viện trợn mắt ngạc nhiên, kìm chế phản kích: “... A lô?” Nàng cất giọng vừa thấp thỏm, vừa kích động, còn pha lẫn... niềm khấn nguyện khi làm chuyện xấu.

“Lý Viện Viện.” Bên trong truyền ra giọng nói không mấy thiện cảm của một chàng trai: “Cô muốn làm mình làm mấy gây khó dễ cho cả nhóm hả?”

Lý Viện Viện ngậy người.

“Tới phòng tập ngay.”

“Bây giờ ư?” Lý Viện Viện lướt nhìn sắc trời, nói: “Muộn rồi, tôi còn phải ngủ...” Lời còn chưa dứt, bên kia đã ào ào mắng mỏ: “Mới có tám giờ! Ngủ cái gì chứ! Tới ngay cho tôi!”

Giọng anh ta to tới mức Yến Tư Thành ở bên cạnh cũng nghe thấy được, Yến Tư Thành nhú mày, Lý Viện Viện cũng hơi khó chịu vì đòi hỏi cương quyết này, ngoại trừ phụ hoàng ra, chẳng ai dám ra lệnh với nàng như thế, huống chi còn giờ giấc ác cảm tới vậy.

Nàng nhẹ nhàng điều tiết hơi thở, cất giọng ôn hoà nhưng cứng rắn: “Xin lỗi, hôm nay tôi không khoẻ, mệt lắm, mặc kệ anh có chuyện gì, mai nói tiếp nhé. Hẹn gặp lại.”

“Cô...”

Người nọ không nói thêm được nữa. Lý Viện Viện học theo TV cúp điện thoại cái rụp.

Song điện thoại di động lập tức vang lên tiếp, Yến Tư Thành thấy Lý Viện Viện bức bối, bèn chủ động hỏi: “Công chúa?”

“Tư Thành, làm nó đừng kêu nữa.”

“Vâng.” Yến Tư Thành nắm chặt điện thoại, đang muốn vận lực bóp nát thì thấy di động ngưng kêu, lát sau, điện thoại rung nhẹ, màn hình sáng lên, Yến Tư Thành nhìn lướt qua thì thấy một tin nhắn.

Trương Nam:

Sự tùy hứng của cô đã làm lỡ buổi tập luyện của mọi người, tôi rất thất vọng, chỉ còn một tuần nữa là công diễn rồi, hiện giờ cô là người có vấn đề lớn nhất, ngày mai có buổi tập, tôi mong cô đừng bỏ nữa.

Yến Tư Thành ném điện thoại xuống đệm, sau đó ngồi ngay ngắn lên trên, chặn lại nó.

4. Chương 4: Béo Và Gầy

Lý Viện Viện chìm sâu vào giấc ngủ, buổi đêm nàng ngủ rất yên, không tung chăn cũng không ngáy, đầu rúc vào đồng chăn, hiếm khi xoay người.

Yến Tư Thành thu dọn bàn uống nước, sau đó tìm được giấy bút trên bàn học, liền mang tới bàn uống nước, ngồi ngay ngắn, hạ tiếng TV xuống mức nhỏ nhất.

Công chúa đang ngủ, về lý mà nói y không nên ngồi bên cạnh, nhưng y phải nhanh chóng tìm ra quy luật của thế giới này, cho nên mới phải tận dụng từng giây từng phút. Yến Tư Thành nghiêm túc xem TV, dù là tiết mục khôi hài tới mức nào, y vẫn luôn cau mày, để ý tới từng chi tiết nhỏ, cứ như thể đang thám thính quân tình trọng yếu, gặp chỗ không rõ, y còn nghiêm túc ghi lại.

Đồng hồ báo thức trên tường kêu tích tắc, tiếng Lý Viện Viện hít thở đều đều, y vẫn ngồi thẳng tắp xem TV thâu đêm. Cho đến lúc trời tờ mờ sáng, y mới buông bút, cả đêm nhìn ánh đèn vô tuyến, chữ dày đặc nằm trang giấy.

Xoa đôi mắt khô rát, Yến Tư Thành nhìn quanh nhà, Lý Viện Viện vẫn giữ tư thế như cũ, say sưa ngủ, môi hơi chuyển động, không biết đang mơ thấy đồ ăn ngon gì, thần sắc khoan khoái, thoạt nhìn rất vui vẻ.

Yến Tư Thành nhớ rõ hồi nhỏ, lần đầu tiên y thấy công chúa là ở bên hồ nước trong phủ, nàng khóc rất đáng thương, lúc đó Yến Tư Thành không biết nàng là ai, trời tối nên cũng không thấy rõ xiêm y, y hiếu kỳ bèn tới hỏi thăm câu, Lý Viện Viện vừa khóc tu tu, vừa rên rĩ lầm bầm: “Không có bánh phù dung, không được ăn bánh phù dung...”

Hoá ra vì một chiếc bánh phù dung...

Yến Tư Thành nhất thời trầm ngâm, sờ soạn lôi ra hai chiếc kẹo gừng đưa cho nàng: “Ta không có bánh phù dung.” Y nói: “Nhưng kẹo gừng cũng ngọt lắm đấy. Ăn không?”

Tiểu cô nương nhìn kẹo gừng trong tay y, đôi mắt to vụt sáng, tựa như ánh sáng chợt bừng lên, ngẩng đầu liếc Yến Tư Thành rồi lại liếc chiếc kẹo, cuối cùng chỉ lấy một cái, đút vào miệng, nàng tròn mắt, chớp chớp mi, những giọt nước còn vương nơi hốc mắt tựa như những hạt châu rơi xuống, mát lạnh như gió xuân, xua tan nỗi buồn.

“Ngon lắm.” Miệng còn đang ngậm kẹo, thế mà vẫn nói “ngon”.

Yến Tư Thành lại đưa nốt cái còn lại cho nàng. Thế nhưng Lý Viện Viện lại đẩy tay y về: “Cái này ngon lắm, huynh cũng ăn đi.”

Kẹo gừng nào ngon tới vậy chứ... Yến Tư Thành tuy biết, nhưng vẫn ăn theo ý nàng. Nhìn đôi mắt to tròn của cô bé, Yến Tư Thành bỗng nhiên cảm thấy thật ngon.

“Ngon hơn bình thường.” Y nhận xét, đổi lại là gương mặt tươi cười của Lý Viện Viện.

Tuy rằng sau này do mấy cái kẹo gừng đó mà y bị quả mắng rất nhiều, vì công chúa sức khoẻ kém, không thể ăn uống tùy tiện, nhưng Yến Tư Thành cũng không thấy bị thiệt thòi, y mãi mãi ghi nhớ gương mặt tươi tắn vui vẻ khi ấy của nàng, giống hệt như gương mặt nàng đang ngủ hiện giờ.

Hạnh phúc mà an bình.

Y mong cả đời này Lý Viện Viện đều có thể sống yên bình hạnh phúc như thế.

Bảo y đổi cả tính mạng để giữ gìn cũng không hề gì, y sẵn lòng liều mạng bảo vệ nàng.

Lý Viện Viện bị hương thơm đánh thức.

Yến Tư Thành đặt đồ ăn trên bàn, cung kính thưa: “Công chúa, đồ ăn sáng xong rồi, công chúa rửa mặt rồi dùng bữa.”

Lý Viện Viện ngẩn người, một bát cháo vẫn toả hơi nóng, mấy đĩa đồ ăn sáng tinh tế.

“Tư Thành dậy sớm làm à?”

“Vâng.”

Lý Viện Viện không nói nữa, vào phòng vệ sinh rửa mặt, đóng cửa lại.

Lý Viện Viện nhìn vào gương, thăm nhủ hiện giờ tuy nàng trở nên xinh đẹp, nhưng vẻ ngoài của Yến Tư Thành lại không được đẹp cho lắm, hơn nữa, trang phục của y càng làm y có vẻ thiếu chiều sâu. Nghĩ vậy, Lý Viện Viện đột nhiên có cảm giác Yến Tư Thành phải chịu thiệt thòi.

Mặt khác, tới thế giới này, Yến Tư Thành không chỉ phải phụ trách việc an toàn cho nàng, ngay cả chuyện ăn ở quét dọn y cũng phải kham hết, nàng còn không thể trả tiền công cho y, tính thẳng ra, nàng còn đang dùng tiền của y nữa!

Yến Tư Thành lại phải chịu thiệt thòi hơn nhiều rồi.

Công chúa hơi phiền muộn, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp nào bù đắp cho Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện ngồi xuống, nhìn cơm nước đầy đủ trên bàn, lại ngoái sáng nhìn người đang đứng thẳng, Yến Tư Thành e ngại hỏi: “Công chúa?”

“Tư Thành không ăn à?”

“Thuộc hạ sẽ dùng sau.”

“Cùng ăn đi.” Lý Viện Viện bật kêu: “Người cũng thấy người ở đây luôn ăn cùng nhau mà.” Nàng chỉ vào chiếc TV bật suốt đêm, bên trong đang hiện quảng cáo, người một nhà ăn uống vui vẻ hoà thuận bên nhau.

Yến Tư Thành quỳ gối, lẳng lặng cúi đầu: “Thuộc hạ không dám vượt quá bổn phận.”

Lý Viện Viện nhẹ nhàng thở dài: “Đứng lên đi.”

Nàng cũng không biết nên khuyên như thế nào. Nhìn Yến Tư Thành chờ nàng ăn sáng xong, thu dọn bàn sạch sẽ, Lý Viện Viện lại càng cảm thấy Yến Tư Thành đang chịu nhiều thiệt thòi.

Nàng ngồi trên đệm, nhìn Yến Tư Thành rửa bát, chăm chú suy tư bản thân nên làm thế nào để đền bù cho y, bỗng thấy tấm đệm rung rung, vắng tới tiếng động nhỏ, nàng sờ xuống dưới, lôi ra điện thoại di động, tiếng chuông lập tức to lên.

Hai chữ “Trương Nam” hiển thị trên màn hình, nhớ tới sự vô lễ của người này hôm qua, Lý Viện Viện hơi chau mày, nhưng vẫn nghe điện thoại: “Xin chào!”

Đối phương thấy Lý Viện Viện lễ phép như vậy thì hơi ngây ra, rồi mới cất tiếng: “Sáng hôm nay có buổi tập lúc chín giờ, đừng quên đấy.”

Lý Viện Viện dăm chiêu tư lự, tuy nàng không biết phải tập gì, nhưng hình như trước kia “Lý Viện Viện” vẫn đang làm chuyện này, hôm trước nghe Chu Tình kể, “Lý Viện Viện” còn có vẻ rất coi trọng nữa.

Nếu nàng muốn hoà nhập vào thế giới này, dựa vào thân thể “Lý Viện Viện”, vậy nhất định cũng phải hoàn thành việc của Lý Viện Viện, nàng gật đầu đáp: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Tất máy, Lý Viện Viện mới sức nhớ ra, nàng quên không hỏi chín giờ sáng là canh giờ nào...

Để không tới muộn, Lý Viện Viện mau chóng thay đổi trang phục, vừa đi vừa hỏi người chỉ chỗ tới phòng tập, Yến Tư Thành vẫn như thường ngày, theo sau nàng khoảng ba bước chân.

Có vẻ vẫn còn sớm, trong trường thi thoáng có vài người qua lại, đường tới phòng tập khá vắng vẻ, trong hành lang chỉ vắng tiếng bước chân của hai người họ, song vừa rẽ ngoặt, nàng liền nghe thấy âm thanh tinh tang, lạnh lốt trong trẻo, những âm điệu đơn giản dần vang rõ, rồi càng lúc càng réo rắt, một khúc nhạc vô cùng hay mà Lý Viện Viện chưa từng nghe qua.

Lý Viện Viện vừa thắm nhủ khúc nhạc này thật quá dễ êm dịu, vừa bước nhanh chân hơn, mở cửa phòng ra, đứng im tại cửa, không đi vào, mắt hướng về phía chàng trai trên sân khấu.

Chàng trai mặc áo phong màu xám nhạt, phối với quần bò, mái tóc ngắn, đôi tay thon dài, ngón tay uyển chuyển lướt trên phím đàn như cá nhảy tanh tách, đánh lên bản nhạc khiến Lý Viện Viện mê say, gương mặt cậu ta sáng sủa tròn trĩnh, bờ vai nở nang, bụng hơi lồi thịch.

Lý Viện Viện nhất thời cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Chao ôi... Thật là một chàng trai tuấn tú.

Lý Viện Viện bước vào phòng tập, nhìn mãi về phía chàng trai, quên hẳn sự tồn tại của Yến Tư Thành.

Nàng càng lúc càng tới gần, càng lúc càng nhìn rõ gương mặt chàng trai, mắt xéch, môi mỏng, Lý Viện Viện cơ hồ nghe rõ trống lòng đang đập thình thịch.

Đột nhiên có người xuất hiện, cậu nam sinh bỗng hoảng sợ, dừng đàn, Lý Viện Viện ngơ ngàng, toan giải thích: “Không... Không phải, tôi không cố ý làm phiền cậu, tôi thấy khúc nhạc rất êm tai...”

Cậu nam sinh thở phào nhẹ nhõm: “Là Lý Viện Viện à.”

Nghe cậu gọi tên mình, Lý Viện Viện bỗng nhớ ra tên gọi của cậu - Tiểu Bàn (Hơi mập).

Chờ chút... Không phải chứ, tên của cậu ta... Là Tiểu Bàn ư?

Nhưng Lý Viện Viện không hề thấy cậu ta béo, trong mắt nàng, vóc người của cậu ta thuộc dạng “trung bình”, có thể nói là... vừa phải cân đối.

Là kiểu nàng thích.

“Tôi cứ tưởng có người tới gây phiền phức cơ.” Tiểu Bàn nhảy xuống sân khấu, phần thịch ở bụng rung lên nhịp nhàng: “Sao hôm nay cậu tới sớm vậy? Chẳng phải hôm qua cậu bị ngã à, sao không nghỉ thêm đi? Hôm nay tuy là thứ bảy nhưng phải tập luyện cả ngày đấy.”

Lý Viện Viện nghiêng đầu đáp, mặt hơi ửng hồng lên: “Tôi không sao. Ngã nhẹ ấy mà. Cảm ơn cậu đã quan tâm.”

“Khách sáo quá. Thật ra chuyện hôm qua, bọn tôi cũng hiểu do Trương Nam nói năng hơi quá đáng, nhưng cậu ta là người luôn đề cao sự hoàn mỹ, cậu cũng biết mà, sao lại kích động tới nỗi nhảy xuống làm gì, chỉ khổ thân mình thôi.”

Thật là một chàng trai biết quan tâm tới người khác.

Lý Viện Viện vô thức đỏ mặt, vui vẻ trò chuyện với cậu ta, thời gian bất tri bất giác trôi qua, phòng tập đầy người lên, có người gọi Tiểu Bàn lại, cậu ta liền chạy lên giúp những người bê đàn dương cầm xuống rồi ra ngoài.

Lý Viện Viện vẫn dán mắt vào cậu ta, cảm giác không muốn rời.

“Lý Viện Viện.” Bỗng nhiên một giọng nói kỳ quái vang lên. “Tới đây.”

Lý Viện Viện quay đầu lại, một chàng trai cao gầy bước đến, trong tay cầm theo mấy quyển sổ trắng.

Trương Nam.

Lý Viện Viện nhìn anh ta bằng ánh mắt quái lạ, thầm nghĩ “Lý Viện Viện” trước kia sao lại có thể thích kiểu người kỳ quặc thế này, kiểu đàn ông còm nhom tong teo này nhìn thật xấu, sao lại thích anh ta được nhỉ, lại còn hay tỏ ra dửng dưng với người khác nữa, đâu có được ôn hoà dễ gần như Tiểu Bàn chứ.

Đàn ông chỉ nên tỏ vẻ dửng dưng với người lạ thôi, trước mặt đàn bà con gái, cần phải hiền lành như mèo.

Nàng thầm nghĩ như vậy, nhưng vẫn tới chỗ Trương Nam.

“Đây là kịch bản mới của cô.” Trương Nam dúm một quyển vào tay nàng: “Chỗ cô diễn không ổn tôi đã cố gắng sửa lại rồi đây.” Anh ta không hề nói câu nào thừa thãi, cũng không nhắc tới chuyện hôm qua, đi thẳng vào việc chính, có điều mày vẫn cau chặt, vừa giải thích cho Lý Viện Viện vừa đầu đầu bảo: “Cô xem trước đi, cố gắng đào sâu suy nghĩ tính cách nhân vật, nàng ta là công chúa Đại Đường, thiên chi kiêu nữ, lúc ức hiếp người khác thì sẽ ngạo mạn phách lối như thế nào...”

Lý Viện Viện hơi hoảng hốt, không nghe được câu tiếp, chỉ hỏi ngược lại: “Tôi diễn vai gì vậy?”

Trương Nam nhăn mặt: “Cô đừng bảo với tôi là đến bây giờ cô vẫn không biết cô đóng vai gì nhé? Tập nhiều ngày như vậy rồi, đầu óc cô bận đuổi theo bướm bướm à?”

Lý Viện Viện lật kịch bản trong tay, chợt nở nụ cười: “Biết rồi.” Nàng nheo mắt cười: “Tôi diễn vai công chúa Đại Đường...”

Là công chúa Đại Đường đó...

5. Chương 5: Con Hát Và Công Chúa

Phòng tập luyện khá yên tĩnh, Lý Viện Viện ngồi dưới sân khấu lặng lẽ xem kịch bản.

Đây là vở kịch một cô công chúa dùng thủ đoạn để được ban thưởng cho Trạng nguyên lang, bức bách chàng Trạng nguyên phải chia lìa người tình thanh mai trúc mã, khi chàng Trạng Nguyên trở thành phò mã thì cũng là lúc chàng ta dần dần xâm chiếm thế lực của công chúa, sau đó ép công chúa nhảy xuống núi, còn bản thân thì tìm về với cô nàng thanh mai trúc mã, từ đó tận hưởng tình thương mến thương suốt đời.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại ba lần, rốt cuộc cũng hiểu được câu chuyện, nghĩ rồi nàng chau mày.

Tên Trạng Nguyên là con em hàn môn, đường đường một cô công chúa bị gả cho gã Trạng Nguyên chưa có chức quan đã là việc mất thể diện rồi, ầy thế mà sau đó anh chàng phò mã này còn có thể hô mưa gọi gió, trở mình thâu tóm toàn bộ phủ công chúa trong tay, bức tử chính nàng ta?

Loại đàn ông vô sỉ này còn có thể quay về tìm lại thanh mai trúc mã mà nối lại tình xưa ư?

Lý Viện Viện nghĩ, thế này thì thể diện của công chúa biết bị quẳng tới tận kiếp sau rồi.

Ngạc nhiên hơn là, vở kịch có nội dung như vậy, mà người khác lại có thể cho rằng đó là một vở kịch hay ư?

Lý Viện Viện nghĩ mà phát rầu.

Nam nữ diễn viên trên sân khấu đang diễn màn một, thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp, lúc chàng trai thượng kinh, cô gái ở quê gốc ghéech chờ đợi, đến lúc chờ được chàng trai trở về thì lại là cảnh tượng chia tay đầm đìa, đôi bên khóc một trận sống chết, sau cùng chàng trai bị thương dặn cô gái: “Chờ ta.” Rồi lại lộn về kinh thành.

Trương Nam là người vô cùng cầu toàn, ở màn một, nhân vật nam tên Trương Tú, nghe nói do tên tuổi đứng đầu trường kịch Lưu Thư Dương thủ vai, còn nhân vật nữ tên Lâm Chi do Lâm Hiểu Mộng, cô bạn cùng phòng vô cùng đáng ghét của Lý Viện Viện phụ trách. Hai người họ thể hiện cũng được, nhưng luôn bị Trương Nam quát ngừng mấy lần, bắt bọn họ diễn lại lần nữa, cậu ta lúc thì cất giọng trầm bổng, lúc thì biểu hiện vô cùng khoa trương.

Màn một tập mãi chưa xong, Lý Viện Viện nghiên cứu xong kịch bản, không có việc gì làm liền chuyển sang nghiên cứu Trương Nam, đây là hành động vô thức của nàng, giống như mỗi khi ở trong cung, hay lẳng lẳng quan sát tính tình mỗi người, cách họ xử sự, rồi ghi nhớ kỹ trong đầu.

Có điều nàng càng tìm tòi càng cảm thấy kỳ quái, một kẻ tính tình nghiêm túc cố chấp, mở mồm ra là quát nạt người khác như vậy, rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn “Lý Viện Viện” trước đây nhỉ? Hơn nữa, nàng còn phát hiện ra, xung quanh đây còn có mấy cô gái thích Trương Nam nữa, chẳng lẽ người thời đại này đều có sở thích quái đản vậy sao?

“Được rồi, cảnh một đã xong, chuẩn bị sang cảnh hai đi.” Trương Nam phát tay, để ấy người trên sân khấu lên chuẩn bị.

Mở đầu màn hai là nữ chính Lâm Chi lặng lẽ theo Tôn Tú về kinh, nhưng bị công chúa phát giác, làm nhục nàng ta trước mặt Tôn Tú một phen.

Vừa lên sân đã được ức hiếp người khác, Lý Viện Viện vô cùng hưng phấn.

Lý Viện Viện chưa từng làm con hát bao giờ, mười tám năm trước đây, nàng cũng chỉ làm đúng một chức vị công chúa, thậm chí có một số chuyện công chúa có thể làm, nàng cũng bởi vì sức khoẻ yếu kém mà bị hạn chế.

Cho nên, bất luận là thử nghiệm mới mẻ nào, nàng cũng nhiệt tình mong chờ.

Có điều đương lúc nàng háo hức, mới nhìn về phía Lâm Hiểu Mộng, còn chưa nói câu nào, Trương Nam dưới sân khấu bỗng gào lên: “Chú ý tính cách và tâm lý nhân vật!”

Giọng nói có phần sốt ruột, như thể mất hết kiên nhẫn với Lý Viện Viện, căn bản không đợi nàng diễn đã trực tiếp nhúng tay vào: “Đừng khúm núm, phải tỏ ra độc ác kiêu ngạo chứ! Ánh mắt cứng rắn vào, giọng nói to lên. Phải thể hiện ra khí thế của công chúa chứ!”

Không khí phòng tập hơi chùng xuống, Lý Viện Viện ngoái nhìn Trương Nam. Cậu ta nhăn mày méo mặt, cái kính bạc bội, Lý Viện Viện cũng cau mày, lộ vẻ không vui: “Cứ cao giọng là có khí thế ư? Vậy chẳng phải hạ giọng đàn bà chanh chua nơi phố chợ cũng có thể xưng bá thiên hạ sao?”

Cô cất lời ôn hoà làm mọi người ngẩn cả ra, dù sao mấy hôm nay chưa từng Lý Viện Viện nói nặng lời với ai bao giờ, cho dù hôm qua không chịu nổi Trương Nam quát tháo thì cũng chẳng dám hé răng, chỉ nhảy thẳng từ trên đài cao xuống thôi.

Bỗng dưng có câu phản bác hùng hồn hợp lý, mọi người nhất thời không kịp thích ứng.

“Bắt đầu đi.”

Chưa đợi mọi người định thần lại, Lý Viện Viện đã quay lại ra lệnh cho Lâm Hiểu Mộng, Lâm Hiểu Mộng cũng ngơ ngơ đáp: “Ừ, được rồi...” Sau đó làm theo kịch bản quỳ gối xuống đất, đầu gối vừa chạm đất, Lâm Hiểu Mộng chợt trợn tròn mắt như thể mới hoàn hồn lại.

Chờ đã... Cảm giác bị “sai khiến” này là thế nào vậy?

Có điều nàng ta vừa quỳ xuống, màn hai liền bắt đầu.

Nam chính Lưu Thư Dương nhanh chóng tiến vào, tỏ vẻ hơi lấy lòng ngăn trước mặt Lâm Chi, thấp giọng khuyên: “Công chúa, Chi Nhi là láng giềng quê nhà của ta, lần này vào kinh, không biết nương nhờ ai nên mới tới chỗ ta.”

“Buông ra.” Lý Viện Viện lạnh lùng thốt, hơi hột đảo mắt, nhìn thẳng vào Lâm Chi, nàng tiến lên một chút, khẽ nâng cằm Lâm Chi lên. Trước đây Lý Viện Viện đã từng thấy rất nhiều người làm động tác này, nhưng

nàng chưa bao giờ làm thế, bởi nàng là cô công chúa không được phụ vương sủng ái, cho nên nàng luôn phải tỏ ra khiêm tốn, giao hảo tốt với mọi người, không dám phạm sai lầm.

Nhưng hiện giờ chỉ là diễn kịch.

Lý Viện Viện đã từng nghĩ, nếu như trước đây được phụ hoàng che chở, nàng cũng rất muốn được trở nên kiêu ngạo, nhưng đời làm gì có nếu như. Bởi vậy nàng chẳng thể làm gì khác hơn là dùng hiện tại thoả mãn nguyện vọng xưa cũ.

Nàng dùng đầu ngón tay nâng cao cằm Lâm Chi lên, nhếch môi cười nói: “Trông cũng xinh đẹp lắm.”

Lý Viện Viện vừa nở nụ cười, đám người dưới sân khấu bỗng chốc thấy căng thẳng rờn rợn.

Lâm Hiểu Mộng phía đối diện còn thấy run rẩy hơn, cô ta không hiểu sao chợt thấy... khiếp sợ, nhìn vào mắt Lý Viện Viện, cô như thể cảm thấy có con rắn độc chuẩn bị chui ra cắn vào cổ mình tới nơi, Lâm Hiểu Mộng nín thở, lùi lại, tránh khỏi bàn tay Lý Viện Viện.

“Tránh gì chứ? Người sợ ta sao?” Lý Viện Viện dừng lại chút, rồi nhếch môi cao hơn: “Phải rồi, người rõ là sợ ta. Người thượng kinh tìm cổ nhân, ta mà không cho phép, người cũng khó có thể bước chân vào kinh thành được. Người là láng giềng cũ của chàng, ta mà không cho phép, mồ mả tổ tiên người cũng phải dời đi. Người xinh đẹp, ta thì không được như người, nhưng ta lại có thể lấy đầu người đấy.”

Thời gian quá ngắn, Lý Viện Viện không kịp học thuộc lời thoại, chỉ nhớ được vài câu, tay nàng vẫn đang cầm kịch bản, định bụng trong lúc Trương Tú đích thân tiến lên che chở Lâm Chi thì đọc qua kịch bản. Nhưng Lý Viện Viện chờ mãi mà không thấy Trương Tú diễn tiếp, nàng đành dời mắt khỏi kịch bản, liếc nhìn Lưu Thư Dương.

Song lại thấy Lưu Thư Dương đang ngơ ngác nhìn mình, mồm còn hơi há ra, như thể rất ngỡ ngàng.

Lý Viện Viện quay sang nhìn Lâm Hiểu Mộng, thấy cô ta cũng há to mồm, trông choáng váng hết Lưu Thư Dương.

Nàng lại ngoái đầu nhìn xuống phòng tập lặng ngắt như tờ, cuối cùng ánh mắt dán lên người Trương Nam, phát hiện ra tất cả bọn họ đều đang sững sờ.

Lý Viện Viện lạ lùng chau mày hỏi: “Không tiếp tục à?”

Một câu nói đánh thức mọi người, cả phòng tập bấy giờ mới nhốn nháo lên. Ai nấy đều nhỏ giọng thăm thì, Trương Nam nhìn Lý Viện Viện bằng ánh mắt phức tạp, chỉ có Tiểu Bàn đang đứng bên góc là cất tiếng vỗ tay “bộp bộp”, vang cả căn phòng.

Lý Viện Viện nhìn sang Tiểu Bàn, thấy cậu ta ra sức tán dương mình thì gương mặt bỗng chốc ửng hồng.

Quả nhiên là một chàng trai thẳng thắn... Đúng là, càng lúc càng thấy thích.

“Lý Viện Viện, cậu được khai thông rồi hả?” Lưu Thư Dương kinh ngạc tán thưởng: “Sao cứ như thể đột nhiên biến thành người khác thế?”

Lý Viện Viện trầm ngâm, bỗng thấy không ổn, đang nghĩ xem nên trả lời thế nào thì Lâm Hiểu Mộng ngồi dưới đất cũng mở miệng, thốt giọng hét hồn: “Khiếp, làm tôi sợ quá.” Cô ta còn làm bộ vỗ vỗ ngực: “Tôi còn tưởng mình đắc tội gì cậu nữa, trông cậu như muốn giết người vậy... Hay hôm qua cậu mới ngộ ra được bí quyết võ công gì à? Sao tự dưng lại giỏi lên thế?”

Lý Viện Viện mỉm cười dịu dàng: “Hôm qua bị ngã, đột nhiên tìm được cảm giác.”

Lưu Thư Dương cũng cười: “Chắc tôi cũng phải nhảy thử xem sao, tìm được cảm giác giống cậu rồi thì có khi trở thành siêu sao cũng nên.”

“Thôi được rồi.” Trương Nam bỗng nhiên mở miệng xen ngang câu chuyện, cậu ta cúi đầu xem kịch bản, biểu hiện nghiêm túc như trước: “Tiếp tục đi.”

Một câu khích lệ không có, xin lỗi cũng không có, Lý Viện Viện hơi bất mãn, có điều nàng thâm nhủ, nên giao hảo tốt với cậu ta, bởi vậy cất giọng nói: “Đạo diễn à, có cần phải cao giọng kiêu ngạo nữa không?”

Trương Nam ngẩn ra một lát, rồi ngẩng đầu bảo: “Không cần nữa, cô diễn tốt lắm.”

Lý Viện Viện hơi nhướn mày, thăm nhủ cậu ta có vẻ cũng không cố chấp như cô tưởng.

Cả buổi sáng, dù Lý Viện Viện vẫn phải vừa diễn vừa cầm kịch bản, nhưng biểu hiện của nàng khiến cho không ai bối móc được gì, đất diễn của nàng cũng không nhiều lắm, màn hai ức hiếp Lâm Chi, màn ba đòi co vài câu với phò mã Trương Tú, màn cuối buộc phải nhảy xuống vách núi, chết, chấm hết.

Lý Viện Viện diễn xuất vô cùng hăng hái, đến đoạn cao trào nhảy xuống núi, nàng trèo lên thang dẫn lên đài, đọc lời thoại, thấy bản thân diễn rất hay, nhưng không ngờ Trương Nam vẫn trầm mặc từ khi nãy lại đột nhiên chau mày.

“Cảm nhận không đúng rồi.” Trương Nam mở miệng nói: “Cô không thể hiện được cảm giác vùng vẫy tuyệt vọng, tâm như tro tàn.”

Lý Viện Viện ngơ ngẩn.

“Cô diễn giống như hôm qua đã cảm nhận đi.” Trương Nam lại nói: “Diễn lại.”

Hôm qua nàng diễn như thế nào nhỉ...

Lý Viện Viện đứng trên đài, suy tư một lát, sau đó bắt đầu diễn. Trương Nam cau có: “Vẫn không được.” Cậu ta toan mở mồm chê trách, nhưng như nhớ tới chuyện gì, bèn im lặng, trấn tĩnh lại, cất giọng hoà hoãn: “Cô xuống trước đi.”

Sợ nàng lại nhảy xuống lần nữa à...

Lý Viện Viện ngoan ngoãn trèo xuống.

“Những cảnh trước cô diễn rất tốt, chỉ cần thuộc lời thoại hơn là được, còn cảnh cuối cô suy nghĩ kỹ lại xem.” Trương Nam dứt lời, liếc nhìn đồng hồ: “Ừm, thời gian tập buổi sáng dừng tại đây, mọi người đi ăn đi, hai giờ chiều có mặt.”

Lý Viện Viện cất kịch bản đi, liếc nhìn về phía Tiểu Bàn, cậu ta đang định ra ngoài ăn cùng nhóm nam sinh, thấy Lý Viện Viện nhìn mình, liền khoa tay: “Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn hay lắm!”

Lý Viện Viện cúi đầu mỉm cười, nhưng trong lòng vẫn hơi buồn, vì cảnh cuối vẫn chưa ổn... Không thể khiến tên đạo diễn hay coi thường người khác ngờ ngàng từ đầu chí cuối, Lý Viện Viện vẫn thấy tiếc nuối...

Nàng xoay người lại, đi về phía cửa, tới gần chỗ Yến Tư Thành vẫn đang canh giữ từ đầu tới giờ.

Ngay từ lúc đầu y đã không bước vào phòng tập, một mực đứng ngoài cửa lẳng lặng theo dõi. Gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng, như thể hoàn toàn không bận tâm tới người ngoài.

Cho đến khi bắt gặp ánh mắt Lý Viện Viện, Yến Tư Thành mới dụi đi đôi chút.

Lý Viện Viện nhìn thấy y thì cảm thấy đỡ buồn hơn hẳn, nàng chậm rãi tới gần, giống như những khi từ hoàng cung vẫn an phụ hoàng ra, trưởng thị vệ Yến Tư Thành luôn đứng đó nghênh đón nàng.

Nhưng đúng lúc nàng bước ra khỏi phòng tập, Yến Tư Thành còn chưa nói xong từ “công chúa” thì một cô nữ sinh từ phía sau bỗng dưng lao lên, hơi va phải người Lý Viện Viện, khiến Lý Viện Viện loạng choạng suýt ngã, cô gái cũng hơi mất thăng bằng, nhưng điều đó không thể ngăn cản cô ta phi tới trước mặt Yến Tư Thành, túm lấy cánh tay y.

“Hi hi, Yến Tư Thành, anh đến xem em tập phải không!”

Nhìn Lâm Hiểu Mộng rạng rỡ khoác lấy cánh tay Yến Tư Thành, Lý Viện Viện ngây cả người.

Đây... Lại là tình huống gì vậy?

Lời tác giả: () Là tình huống càng ngày càng phức tạp chứ sao.

6. Chương 6: Đồ Kị Và Khinh Thường

Thấy cánh tay thiếu nữ đột nhiên nắm lấy tay mình, Yến Tư Thành phải kìm chế lắm mới không làm theo lý trí, ném thẳng cô ta xuống đất.

Chỗ này kẻ qua người lại, cô ta còn mặc váy ngắn, nếu ngã chổng vó ra đất thì cũng xấu hổ, y đành lẳng lặng bỏ tay cô ta ra, nói: “Xin chào, Lâm Hiểu Mộng.” Thái độ vừa hững hờ vừa khách sáo.

Lâm Hiểu Mộng ngó ra: “Quý tha ma bắt, sao hôm nay anh lại khách sáo với em thế?”

Lý Viện Viện nghe mà thầm hạ quyết tâm, nhất định phải dành thời gian nghiên cứu kỹ ngôn ngữ ở đây, nàng nhất định phải hiểu “mẹ kiếp”, “ranh con”, “quý tha ma bắt” nghĩa là gì, kéo lại bị kẻ khác cười cho vào mặt mà không biết.

Đối mặt với một Yến Tư Thành lạnh lùng xa cách, Lâm Hiểu Mộng vẫn không nản chí, càng nhiệt tình hơn: “Yến Tư Thành, đi ăn cơm với em nhé.”

Yến Tư Thành lùi lại, nói: “Xin lỗi.”

Lâm Hiểu Mộng bất chợt hiểu ra: “Không phải anh tới tìm em à?” Cô ta nhú mày, tỏ vẻ không vui: “Vậy anh lại để mắt tới con bé nào trong nhóm kịch hả?”

Lý Viện Viện vừa vặn nghe thấy câu nói đó, nàng nhớ kỹ từ “lại”, giương mắt nhìn Yến Tư Thành, Yến Tư Thành cũng hiểu ánh mắt nàng. Y bước lên đón, toan gọi “công chúa”, Lâm Hiểu Mộng tức thì hỏi ngay: “Anh tới tìm Lý Viện Viện ư? Anh tìm cậu ta để làm gì?”

Yến Tư Thành quay đầu đáp: “Không liên quan tới cô.”

Lý Viện Viện quay lại cười trừ với Lâm Hiểu Mộng rồi đi mất.

Nháy mắt hai người họ đã đi xa, cô ta vò đầu, thầm nghĩ Yến Tư Thành sao lại có biểu hiện như thể diễn kịch giống Lý Viện Viện ban nãy thế...

“Có phải cậu ta rất kỳ lạ không?”

Đúng vậy, thực sự rất không bình thường.

Giọng một chàng trai vang lên phía sau Lâm Hiểu Mộng, làm cô ta sợ hãi nhảy lên: “Lưu Thư Dương, cậu muốn dọa chết người à.”

Lưu Thư Dương nhún nhún cười: “Sao hả, nhìn bóng lưng người thương mà cũng nghĩ ngợi vẩn vơ được à? Hắn ta lại từ chối cậu rồi chứ gì? Lần này cậu còn muốn khóc lóc thảm thiết nữa không?”

“Không liên quan đến cậu.” Lâm Hiểu Mộng tức giận kêu: “Hôm nay Yến Tư Thành thật quái gở, dám làm mặt lạnh với tôi à, tôi mà cửa đổ anh ta, tôi sẽ giày vò cho cho gấp bội!” Lâm Hiểu Mộng nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.”

Lưu Thư Dương trầm ngâm một lát, rồi lại nhe nhớn nói: “Tĩnh lại đi, người ta thà đi ăn cùng Lý Viện Viện còn hơn là đi với cậu kia kìa.”

Lâm Hiểu Mộng hừ lạnh: “Anh ta mà thích Lý Viện Viện á? Cứ để bọn họ đi đi, có đi cùng nhau mười lần cũng chẳng nảy sinh tình cảm được đâu.”

Lý Viện Viện đã đi xa đương nhiên không biết chuyện phía sau, nàng còn đang hỏi Yến Tư Thành: “Trong đầu người biết Lâm Hiểu Mộng sao?”

“Hình như là người theo đuổi chủ nhân cơ thể này.”

Yến Tư Thành đáp lại bình thường, Lý Viện Viện nghe vậy nheo mắt cười: “Tư Thành, hôm nay người làm khổ ta rồi.”

Yến Tư Thành sững sốt: “Công chúa?”

Lý Viện Viện sờ sờ mặt: “Buổi tập chiều nay thể nào cũng có người gây phiền phức cho ta.” Nàng cười dịu dàng, không quá phiền não vì chuyện này, chừng như còn thấy buồn cười: “Đôi khi đẹp đẽ quá cũng khổ.”

Nhận thấy sự vui vẻ trong giọng nói nàng, Yến Tư Thành cũng nhoẻn cười, gật đầu: “Đúng vậy.”

Đi một lúc, Lý Viện Viện bỗng dừng chân, nàng lại phạm phải sai lầm như ban sáng, quên không hỏi hai giờ chiều là canh giờ nào...

Trầm ngâm một lát, nàng bèn nảy ra một ý: “Tư Thành, lát nữa ta muốn quay về sớm ôn kịch bản, hôm nay chúng ta ăn ở gần đây nhé?”

Yến Tư Thành đồng ý: “Thuộc hạ đã nghe ngóng rồi, trường học này có bốn khu nhà ăn, khu gần nhất cách đây khoảng mười trượng.” Lúc Lý Viện Viện tập kịch, Yến Tư Thành đã điều tra rõ ràng tình hình xung quanh trường học, thấy Lý Viện Viện hằng hái diễn kịch, y dò xét một vòng, xác nhận khu phòng tập không có gì nguy hiểm, bèn mở rộng phạm vi rộng hơn.

Trường X rất lớn, Yến Tư Thành muốn điều tra nhanh chóng, nên có lúc còn phải chạy cho nhanh, đến buổi trưa, y đã ghi nhớ hết kiến trúc khu nhà và vài con đường lân cận, khi trở lại phòng tập, nghe bọn họ nói còn có buổi tập chiều, y định bụng sẽ đi xa hơn chút, để xem xét được toàn cảnh, công chúa đang ở đây, y phải nắm bắt được hết tình hình mười dặm xung quanh.

Từ trước tới nay Lý Viện Viện rất an tâm về năng lực làm việc của Yến Tư Thành, cũng bởi vì y luôn luôn cẩn thận như thế, nên Lý Viện Viện cũng không thấy lạ, nàng gật đầu bảo: “Vây đi thôi.”

Nhà ăn người qua kẻ lại, Yến Tư Thành nhìn khắp, tìm một chỗ ngồi tương đối yên tĩnh cho Lý Viện Viện, vì chung quanh ồn ã, y phải cúi đầu nói sát vào tai Lý Viện Viện: “Công chúa chờ ở đây, Tư Thành đi lấy thức ăn.”

Lý Viện Viện gật đầu đáp ứng.

Yến Tư Thành đi rồi, có một chàng trai ngồi xuống đối diện Lý Viện Viện, cậu ta mặc áo đen, đeo tai nghe điện thoại, đặt khay cơm xuống, ngồi ngay ngắn rồi bắt đầu rung chân liên hồi, vừa chuyên chú ăn vừa chuyên chú rung chân, hoàn toàn chìm đắm vào thế giới riêng.

Bàn trong khu nhà ăn là loại bình thường, ngồi được khoảng bốn người, cậu ta rung chân khiến phần ghế bên Lý Viện Viện cũng rung lên theo.

Lý Viện Viện dùng ánh mắt ôn hoà nhìn cậu ta, nhưng cậu ta chẳng hề để ý tới Lý Viện Viện.

Ban đầu Lý Viện Viện định làm thế để cậu ta biết điều mà đừng rung chân lại, nhưng nhìn tái nhìn hồi cũng chẳng có tác dụng, nàng bỗng thấy khó hiểu, ở phủ công chúa, xưa giờ nàng đều ăn cơm một mình, đừng nói có người dám rung chân trước mặt nàng, ngay cả thốt một lời cũng không ai dám. Thế mà cậu trai hoạt bát này càng lúc càng rung mạnh, hết con gà đang mổ thóc.

Ba khay cơm được đặt xuống, che kín cả chiếc bàn, Lý Viện Viện bấy giờ mới dời mắt khỏi cậu ta, ngẩng đầu lên, thấy Yến Tư Thành đang sầm mặt nhìn chòng chọc vào chàng trai kia.

Có vẻ như do sát khí quá nặng, cũng có thể do đột ngột thấy ba khay cơm, cậu trai cuối cùng cũng ngẩng lên đối diện với Yến Tư Thành, bốn mắt nhìn nhau, Lý Viện Viện tức thì cảm thấy cái bàn rung mạnh lên, rồi sau đó im hẳn.

Ngay sau đó chàng trai kia tuy chưa ăn xong nhưng liền bỏ đi.

Lý Viện Viện dõi theo bóng y, thấy hơi luyến tiếc.

Nàng định dạy bảo Yến Tư Thành đôi câu, song chạm ngay phải ánh mắt dịu dàng của y, y nhìn Lý Viện Viện, nhẹ giọng thưa: “Công chúa, đồ ăn được rồi. Người dùng đi.”

Mùi thức ăn thơm nức phả vào mũi, gợi lên cơn sâu thèm ăn trong bụng nàng, Lý Viện Viện không để ý tới chàng trai ban nãy nữa.

Ăn xong, Lý Viện Viện chợt nhận thấy nhà ăn bỗng dưng yên tĩnh hơn trước.

Bởi vì không ai dám ngồi cùng bàn với nàng, Yến Tư Thành chấp tay đứng thẳng sau lưng nàng giống như bức tường chắn lại một góc nhà, dùng ánh mắt vạch rõ ranh giới giữa Lý Viện Viện và những người khác, giống như Sở hà Hán giới*.

*Sở hà Hán giới (): Là một điển tích thời Hán Sở tranh hùng, là con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán thời bấy giờ.

Có điều Lý Viện Viện đã quen với chuyện này, nàng cũng không cảm thấy khác lạ gì.

Nhưng lúc ra khỏi nhà ăn, Lý Viện Viện ngoái đầu nhìn nhóm người túm năm tụm ba trò chuyện vui vẻ, lòng bỗng thấy hơi khác lạ.

Vì sao không thể giống bọn họ nhỉ?

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành đang cung kính theo sau, cách nàng khoảng nửa bước chân, nàng bèn lùi lại đứng cạnh y. Yến Tư Thành thấy vậy cũng lập tức lùi lại, không hơn không kém, đứng bằng khoảng cách nàng lùi.

Yến Tư Thành không hiểu, hỏi: “Công chúa?”

Lý Viện Viện cười trừ, không giải thích.

Tầm trưa, Lý Viện Viện ngồi giữa phòng tập không một bóng người xem kịch bản, Yến Tư Thành vẫn đứng ở cửa như ban sáng, chỉ khác là hiện giờ trong phòng tập có mình Lý Viện Viện, nên y cũng không đi chỗ khác.

Lý Viện Viện có trí nhớ tốt, hiểu được chữ viết thời này là đọc hai ba lần liền nhớ hết lời thoại, hơn nữa đất diễn của nàng không nhiều, chỉ tầm nửa tiếng đã học thuộc xong xuôi.

Nhìn phòng tập vắng vẻ, Lý Viện Viện biết “Hai giờ” chắc còn lâu mới tới.

Bởi vậy nàng lại lúi cuội bị Trương Nam phàn nàn ra đọc lần nữa.

Kịch bản viết lúc công chúa biết người bày mưu tính kế sau lưng mình chính là chàng phò mã, bèn đứng cheo leo nơi vách núi, độc thoại dưới ánh trăng, nhìn binh lính của phò mã đuổi theo dồn tới, tâm ngүй lạnh như tro tàn, dứt khoát nhảy xuống vách núi.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại đoạn này, sau cùng vẫn thở dài: “Chẳng hiểu gì.”

Yến Tư Thành ngoài cửa nghe nàng than thở, bèn liếc mắt nhìn.

“Tư Thành.” Như thể biết y đang lén nhìn, người trong phòng tức thì cất tiếng gọi. Yến Tư Thành thần nhiên bước vào: “Công chúa.”

Lý Viện Viện cầm quyển kịch bản, trầm tư hỏi: “Lúc chúng ta rơi xuống vách núi, Tư Thành có cảm thấy đau khổ tuyệt vọng, tâm như tro tàn không?”

Yến Tư Thành sững sốt, trong đầu hiện cảnh cánh tay Lý Viện Viện trượt khỏi tay y, rơi xuống vực sâu. Y trầm ngâm tư lự, Lý Viện Viện lại hỏi: “Phải thể hiện cảm giác tuyệt vọng, lòng như đã chết thế nào đây? Ta cũng rơi xuống núi một lần rồi, nhưng đâu phải tự nguyện, ta chỉ nhớ lúc ngã xuống, trong đầu đang nghĩ cái lưng thế là xong rồi, không ngờ được lại được người ôm vào lòng. Cảm giác tuyệt vọng như trong kịch này, ta không thể nào nghiệm ra nổi...”

Yến Tư Thành cup mắt nói: “Thuộc hạ mong cả đời này công chúa không phải nếm trải cảm giác đó.”

Lý Viện Viện không hiểu tâm tình ẩn sau câu nói của Yến Tư Thành, chỉ nói: “Ta chả hiểu được, mỗi lần đọc kịch bản, ta đều tự hỏi, vì sao không giết quách tên phò mã đi? Rõ ràng nàng công chúa có cơ hội làm thịt tên đại nghịch bất đạo đó, nhưng lúc nào cũng ngu ngốc tha cho hắn, đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay, nếu ta mà là nàng, ta tuyệt đối sẽ không nhảy xuống, đường đường là công chúa cảnh vàng lá ngọc, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun?”

Nói xong, Lý Viện Viện thoải mái hơn nhiều, nàng ngoảnh sang nhìn Yến Tư Thành, bồi thêm một câu: “Huống hồ, đám thị vệ phủ công chúa đều vô dụng hết cả chắc, sao có thể để công chúa nhà mình bị ức hiếp tới mức ấy!”

Yến Tư Thành im lặng, âm thầm mỉm cười.

Đúng vậy, nếu Lý Viện Viện có phò mã, lại bị phò mã làm nhục tới mức ấy, Yến Tư Thành thà liều cái mạng này cùng chết với hần ta, cũng không để hần làm tổn thương tới một cọng lông của công chúa.

“Có điều, diễn cảnh chen ép người khác thích thú lắm.” Lý Viện Viện tươi cười hỏi Yến Tư Thành: “Ban sáng người có trông thấy điệu bộ hung hăng độc ác của ta không?”

Yến Tư Thành ngạc nhiên: “Công chúa thứ tội...”

“Chiều nay Tư Thành ngồi đây xem đi.” Lý Viện Viện vỗ nhẹ vào tay trái y: “Hiếm khi ta được tỏ ra kiêu ngạo ngang ngược mà.”

“...Vâng.” Chuyện hần dự định làm, không quan trọng bằng một câu nói của Lý Viện Viện.

Giờ tập buổi chiều, Yến Tư Thành ngồi đúng chỗ Lý Viện Viện bảo. Giữa buổi có người muốn y nhường chỗ để tiện trò chuyện với bạn bè, đều bị Yến Tư Thành dùng ánh mắt lạnh lùng xua mất.

Y không muốn nhường chỗ.

Vì đây là vị trí mà công chúa dành cho y.

Y ngồi im ở đó, không hề nhúc nhích.

7. Chương 7: Ôn Hòa Và Lạnh Lùng

Lý Viện Viện ức hiếp người.

Thần sắc khinh thường ngang ngược, Yến Tư Thành nhìn mà kim lòng không động, khẽ nở nụ cười, có điều xen lẫn cả cảm giác chua xót, tim đau như thể bị bóp chặt.

Yến Tư Thành nghĩ, nếu như nơi đây là Đại Đường thật thì tốt biết bao, nếu như trước đây công chúa cũng có thể sống như vậy thì tuyệt biết mấy.

Khi đó hết lần này tới lần khác, Lý Viện Viện lúc nào cũng phải nhẫn nhịn, luôn luôn khiêm nhường, ngày nào cũng phải thận trọng từ lời nói tới việc làm, sống cuộc sống gò bó ngột ngạt. Y từng vắt óc suy nghĩ để khiến cuộc sống của nàng dễ chịu đôi chút, nhưng dù làm thế nào cũng không được như kỳ vọng.

Sở dĩ y muốn nàng hoà thân, vì chỉ ít ở nơi biên cương xa xôi, vị thế của nàng cũng quan trọng hơn ở Đại Đường rất nhiều, nàng cũng có thể sống thoải mái hơn. Nhưng cuối cùng bọn họ cũng không tới được biên cương, có điều lại lầm lẫn thế nào tới được đây.

Xem tình hình hiện giờ, Lý Viện Viện sống ở đây cũng tốt như ở nơi biên cương, ít ra thì...

Y tạm thời có thể cam đoan như vậy.

Yến Tư Thành vừa suy tư vừa nhìn lên sân khấu.

Yến Tư Thành cũng nghĩ như Lý Viện Viện - tên phò mã kiêm chủ mưu tạo phản này đúng là kẻ không đáng tin.

Dù mất công chúa có bị mờ, không thấu rõ được lòng người, nhưng nếu có y bên cạnh, Yến Tư Thành bảo đảm, y sẽ ám sát phò mã mười lần, hạ độc cho hần chết mười lần, dù phò mã là thần tiên nhập thể không thể chết được, lúc công chúa cheo leo nơi vách núi, y cũng sẽ làm cho phò mã khi ấy trở nên thân tàn ma dại.

Nếu như đến thế mà hần vẫn bức tử được công chúa, coi như hần xứng danh nam tử hán.

Nhìn Lý Viện Viện đứng trên đài cao, đọc lời thoại với thần thái bi thương, tuy biết là giả, nhưng Yến Tư Thành vẫn thấy hơi khó chịu, ngay cả Lưu Thư Dương sắm vai phò mã bên cạnh y cũng thấy ngứa mắt.

Đang lúc Yến Tư Thành không vui, Trương Nam ngồi phía trước y đột nhiên mở miệng kêu: “Dừng!”

Trương Nam cau mày soi Lý Viện Viện: “Sáng nay không phải đã nói rồi sao, cô phải cảm nhận trước đi chứ.” Thấy Lý Viện Viện diễn mãi không xong, Trương Nam hơi kích động: “Tôi còn tưởng cô ngộ ra rồi cơ! Sao lại hồng bét thế này, cô xem, cô phải coi mình là thiếu nữ bị tình lang phản bội! Chứ đâu phải công chúa! Cô phải thể hiện sự tuyệt vọng, đau khổ, chứ không phải như hiện giờ, ánh mắt như thể nói rằng, được rồi, ta đây chán tranh đấu với người lắm rồi, ta đi chết đây!”

Lý Viện Viện im lặng không cãi, chùng như quen với thái độ của Trương Nam.

Nhưng Yến Tư Thành thì lại sa sầm mặt.

Lý Viện Viện lấy kịch bản ra xem lại, Trương Nam ra lệnh: “Lại.”

Vậy nên Lý Viện Viện diễn lại lần nữa.

Trương Nam cau mày càng chặt: “Cô có đau buồn đâu! Có luyến tiếc đâu! Càng chẳng thấy tuyệt vọng đâu nữa! Tâm như tro tàn là thế nào? Cô ngẫm kỹ lại xem!”

Lý Viện Viện chăm chú suy nghĩ, hình như... đúng thật là cô không cảm thấy thế.

Kỳ thực nói về đau thương, Lý Viện Viện cũng từng trải qua rồi chứ, nàng cảm thấy buồn bã mất mát khi không được phụ vương sủng ái, thoái chí nản lòng khi bị gả tới vùng biên cương, mỗi khi nghĩ vậy, Lý Viện Viện cũng thấy đau buồn, nhưng nói đến tuyệt vọng, nàng thật sự không biết cảm giác đó như thế nào.

Bởi vì bất luận ra sao, nàng vẫn đang sống sót.

Dù cho có rơi xuống núi, nàng cũng vẫn sống sót.

Sinh mệnh mạnh mẽ như vậy, được ông trời quan tâm đến thế, sao nàng lại phải thấy tuyệt vọng chứ.

Lý Viện Viện không thể hiểu được. Vì vậy nàng lắc đầu nói: “Không tưởng tượng ra được, hay là anh diễn thử xem.”

Lý Viện Viện trả lời rất đơn giản, anh nói tôi không diễn được, vậy anh tới diễn xem. Có điều những lời này lọt vào tai người khác lại có cảm giác khiêu khích.

Trương Nam đành mặt lại, ném kịch bản trong tay xuống ghế, quát: “Cô không diễn được thì xuống cho tôi!”

Vừa dứt lời, có người liền xông tới trước mặt cậu ta, còn cuốn theo cả một trận gió. Người nọ bước lên sân khấu, bước chân mạnh mẽ, cứ như thể đang giẫm lên lòng người vậy.

“Công...” Yến Tư Thành so với hôm qua thì hôm nay đã hiểu biết hơn một chút, biết hiện giờ nếu gọi Lý Viện Viện là công chúa thì không ổn thỏa lắm, bèn đổi lại: “Thiên Trữ, chúng ta đi thôi.”

Lý Viện Viện đứng trên đài cao, ngẩn người nhìn xuống đôi tay Yến Tư Thành đang vươn ra.

Hồi còn bé khi xung quanh không có ai, Yến Tư Thành thỉnh thoảng sẽ gọi nàng như vậy, thân thiết giống như là huynh trưởng ruột thịt, nhưng nàng càng lớn, Yến Tư Thành càng vì giữ bốn phận mà trở nên kiên kỷ, bất kể khi nào, ở đâu, Yến Tư Thành luôn luôn gọi nàng là “công chúa”, ngôn hành cử chỉ cung kính lễ độ, không dám vượt quá.

Cho nên giờ nghe y gọi vậy, Lý Viện Viện bỗng hơi thất thần, trong đầu chợt hiện lên bao hình ảnh, chàng thiếu niên đưa cho nàng kẹo gừng, giúp nàng bắt đom đóm, bện cỏ thành hình châu châu tặng nàng.

Chàng thiếu niên luôn ở bên nàng, trưởng thành bên nhau, trong lúc đó có nhiều chuyện đổi thay, nhưng thứ duy nhất không đổi, hình như chính là việc y không thể chấp nhận có người dám bắt nạt nàng.

Một chút cũng không.

Lý Viện Viện mỉm cười, gật đầu bảo: “Được.” Nàng đặt tay vào lòng bàn tay y, nhảy từ đài cao xuống.

Thấy Lý Viện Viện vững vàng chạm đất, không ít người than thầm vì lực cánh tay của Yến Tư Thành...

Mà người kinh ngạc nhất lại là Lâm Hiểu Mộng đang đứng bên cạnh. Cô ta nhìn mà tái cả mặt. Nhất thời không kịp được hô to: “Làm gì vậy, vẫn đang tập cơ mà! Cậu định bỏ đi thật à!”

Yến Tư Thành ngoảnh sang, nhìn chăm chú vào cô ta.

Ánh mắt giá lạnh tựa băng, Lâm Hiểu Mộng bất thần co rụt lại, nhưng vẫn cất giọng gượng gạo: “Sao có thể như thế được chứ! Làm gì có chuyện diễn không được còn không cho người ta phê phán. Một tuần nữa là công diễn rồi, đạo diễn phàn nàn vài câu đã đòi đi, cậu mấy tuổi vậy?”

Yến Tư Thành vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, song Lý Viện Viện lại mỉm cười, không bận tâm lắm, nâng vịn tay Yến Tư Thành đi xuống, bước tới trước mặt Trương Nam, nhoẻn cười ôn hoà: “Xin lỗi, cảnh này tôi không diễn được.”

Thái độ ôn hoà khiến Trương Nam ngẩn người, vô thức nói: “Ừ.” Nói xong, lại tiếp: “Không sao, diễn...” Diễn lại là được. Còn chưa dứt lời, Lý Viện Viện tiếp tục tươi cười nói:

“Không sao thì tốt, tôi đã rất cố gắng rồi, nhưng đoạn này quả thực tôi không diễn được, vậy nên anh sửa kịch bản đi nhé.” Nói xong lại yêu cầu gọn lỏn: “Sửa thế nào để tôi diễn được ấy. Thế nhé. Mai tôi sẽ tới tập.”

Xong xuôi, bỏ đi cùng Yến Tư Thành.

Trương Nam ngỡ ngàng.

Cả phòng tập ngỡ ngàng.

Đến khi ai nấy định thần lại, Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đã đi xa rồi.

Lâm Hiểu Mộng nghiêng răng nghiêng lợi, Lưu Thư Dương nhìn cô ta, ngữ khí đầy vẻ hả hê: “Úi chà, bọn họ có vẻ mờ ám nhỉ.” Cậu ta xoa cằm, làm bộ trầm ngâm: “Ừm... Có điều sao gu của Yến Tư Thành thay đổi nhanh vậy, chẳng phải lúc trước nghe nói cậu ta thích con gái khoa nghệ thuật ư?”

“Không thể.” Lâm Hiểu Mộng tức tới nghiêng răng: “Yến Tư Thành không thể thích cậu ta được!”

Lưu Thư Dương mỉa mai: “Nhưng thoát trông giống lắm.”

Lâm Hiểu Mộng bức bối, nhăn mặt hỏi: “Cậu có để ý thấy ban nãy Yến Tư Thành gọi là Lý Viện Viện là gì không?”

“Là gì?”

“Không phải gọi tên Lý Viện Viện.”

“Chắc là gọi bằng biệt danh thân thương hả, cậu để ý kỹ thế làm gì.”

Lâm Hiểu Mộng trầm ngâm, không nói nữa.

Có điều trong phòng tập càng lúc càng ồn ào xôn xao. Ai nấy đều bàn tán chuyện kinh hãi: “Lý Viện Viện coi thể mà lại có bạn trai”.

Rời khỏi phòng tập được một lúc, Lý Viện Viện vẫn đang chìm đắm trong cảm giác “ban nãy hình như bản thân rất khí phách”, quên cả việc buông bàn tay đang nắm lấy Yến Tư Thành. Còn Yến Tư Thành tất nhiên không dám chủ động buông ra, vẫn cứng nhắc đi cách Lý Viện Viện khoảng nửa bước chân.

Càng đi, mặt Yến Tư Thành càng đỏ.

Bàn tay Lý Viện Viện rất ấm áp, mềm mại tới nỗi khiến lòng bàn tay y toát một lớp mồ hôi, y nhìn đôi tay đang nắm vào nhau, lại nhìn sang Lý Viện Viện đang tươi cười bên cạnh. Quang cảnh xung quanh dường như đều trở nên mờ ảo, chỉ có Lý Viện Viện là rõ ràng chân thực nhất.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện bỗng nhiên dừng chân.

Yến Tư Thành vẫn chưa định thần lại, tức thì va vào lưng Lý Viện Viện, Yến Tư Thành lập tức tỉnh táo lại, toan quỳ xuống: “Công chúa thứ tội.”

Lý Viện Viện không bận tâm, kéo y lại, ánh mắt bừng sáng: “Người có nghe thấy bọn họ nói gì không?”

Yến Tư Thành bất ngờ, lúc này mới nhận ra hai cô gái bên cạnh đang riu rít thảo luận xem nên ăn đùi gà sốt hay cánh gà nướng. Yến Tư Thành quay lại hỏi: “Công chúa muốn ăn gà?”

“Không, bọn họ vừa bảo bên ngoài trường học có một con đường rất dài.” Mắt Lý Viện Viện sáng rõ lên: “Cả phố đều bán đồ ăn!”

Yến Tư Thành chớp mắt kinh ngạc, rồi nói: “Để thuộc hạ đi tìm.”

Phía Nam trường X có một con phố ăn vặt rất lớn, vừa tới đầu đường, Lý Viện Viện đã không kiềm chế được. Nàng tóm chặt lấy cánh tay Yến Tư Thành bảo: “Tư Thành! Ta muốn ăn cái này.”

Yến Tư Thành mua một chiếc bánh trứng cuộn, Lý Viện Viện liền bỏ tay khỏi y, cầm chiếc bánh nóng hổi húp trên tay, vừa ăn vừa ngó quanh cửa hàng. Yến Tư Thành nhìn xuống cánh tay trống không, lại nhìn chiếc bánh trong tay Lý Viện Viện, sau cùng im lặng trầm ngâm.

Dọc theo đường đi, hẳn là món Lý Viện Viện thích, Yến Tư Thành đều mua cho nàng, đi tới giữa đường, Lý Viện Viện đã ăn hết ba xâu cánh gà nướng, lúc ăn tới cái thứ tư, ngay cả ông chủ cũng phải thăm thì với Yến Tư Thành: “Ôi, chàng trai, cho bạn gái ăn ít thôi.”

Lý Viện Viện nghe vậy bèn vỗ ngực cam đoan: “Không sao, tôi vẫn còn ăn được.”

Ông chủ kinh ngạc: “Không phải tôi bảo cô có thể ăn tiếp được hay không... Nhìn cô là biết rồi... Nhưng cô bé à, nên ăn ít thôi...”

Lúc ông ta nói câu này, Lý Viện Viện vẫn cầm xâu thứ tư lên, rồi bỏ đi cùng Yến Tư Thành.

Đi từ đầu phố đến cuối phố, Lý Viện Viện vuốt bụng cảm thán: “Cả đời này, đến giờ ta mới biết thế nào là ăn no.” Lý Viện Viện không cưỡng điệu, sự thực đúng là như vậy.

Trước đây cơ thể suy nhược, đám người hầu không chế khẩu phần của nàng nghiêm ngặt, mỗi bữa đều không được ăn no. Kiêng dầu mỡ, kiêng ngọt, kiêng chua cay, ngay cả lượng muối trong món ăn cũng phải bỏ hết, mỗi ngày đều ăn đồ cực nhạt, nhưng Lý Viện Viện lại thích ăn cay, thích ngọt. Lúc bé ăn vụng không sao, lớn lên bị người khác phát hiện liền bị cầu nhàu, đến tai phụ hoàng còn bị trách mắng nữa.

Cho nên tới tận giờ Lý Viện Viện mới hiểu cảm giác ăn no tới độ phải nói chun quần như thế này.

Yến Tư Thành nghe vậy thì hơi đau lòng, nhưng y vẫn nhắc nhở theo thói quen: “Công chúa, ăn nhiều không tốt đâu.”

Lý Viện Viện đang nhìn trái ngó phải, rồi hào hứng bảo Yến Tư Thành: “Chúng ta ăn thêm xâu mực nữa đi!”

“... Được.”

Ăn xong xâu mực, Lý Viện Viện hài lòng tới độ muốn cất tiếng hát, đúng lúc đó, một chàng trai phát tờ rơi ở phía trước đưa cho Lý Viện Viện một tờ quảng cáo: “Tập yoga, thể hình giảm béo.”

Lý Viện Viện ngẩn người. Yến Tư Thành đang định chặn lại, Lý Viện Viện đã nhận lấy.

Trên giấy in một cô gái mặc yếm đen, điệu bộ thướt tha, trông rất gầy, bụng chả có tí thịt nào.

Chàng trai phát tờ rơi hăng hái nói: “Đây là phòng tập luyện của chúng tôi, có máy tập thể hình lẫn dạy yoga, có cả giáo viên hướng dẫn nữa! Chỉ cần chăm chỉ tập luyện, nửa năm là sẽ gầy được thể này.” Cậu ta vừa nói vừa chỉ cô gái trên giấy.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn, khó hiểu hỏi: “Vì sao phải giảm béo?”

“Đẹp chứ sao! Cô à, trông mặt mũi cô rất xinh, vừa nhìn là biết ẩn giấu nét duyên ngầm, gầy đi một cái, đảm bảo sẽ thành mỹ nhân.”

Yến Tư Thành thấy cậu ta dám ngang nhiên nhận xét dung mạo công chúa, liền nổi giận quát: “Láo xược!”

Người phát tờ rơi bị khí thế của y làm cho sợ hãi: “Hả...?”

Ngược với vẻ lạnh lẽo của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện có vẻ điềm đạm hơn: “Tôi thấy bây giờ tôi rất đẹp.” Nàng cười tới là ung dung: “Tôi rất hài lòng với cơ thể mình.”

Chàng trai ngẩn ngơ nhìn bóng dáng hai người đi xa: “Mẹ kiếp, lần đầu mới thấy một cô béo lại tự nhận mình là đẹp... Tự tin thế nhỉ?”

Về tới nhà, Lý Viện Viện vút tờ quảng cáo xuống bàn, ngồi im nghiên cứu. Sau đó nhú mày bảo: “Tư Thành, người thấy cô ta đẹp không?”

Yến Tư Thành nghiêng người liếc: “Không bằng một phần vạn của công chúa.”

Lý Viện Viện nhìn chằm chằm vào bức hình: “Không có dáng vẻ giàu sang phú quý, mặt gầy eo nhỏ, trông có vẻ khổ, chẳng đẹp tí nào.” Nói rồi vo tờ giấy lại, ném vào thùng rác. Sau đó mở TV lên, im lặng ngồi xem.

Nhìn nam thanh nữ tú trong TV, Lý Viện Viện ngẫm lại những chuyện và lời nói gặp phải trong hai ngày qua.

Nàng hiểu ra rằng.

Thế giới này, đã không còn đề cao “béo mới là đẹp” như ở Đại Đường.

8. Chương 8: Ái Mộ Và Nguyên Do

Kỳ thực khi biết nơi đây không đề cao béo mới là đẹp, Lý Viện Viện cũng không quá khó chịu, bởi nàng tin rằng chính mình có thể thay đổi quan niệm thẩm mỹ của thế giới này. Sự tự tin của nàng xuất phát từ niềm kiêu ngạo của Đại Đường.

Nghĩ rằng béo là không đẹp?

Không sao, nàng sẽ cho bọn họ biết thế nào là béo đẹp.

Nghĩ gầy mới là chân lý xã hội?

Cũng không sao, nàng sẽ cho bọn họ thấy quan niệm thẩm mỹ này thiên cận tới đâu.

Bởi vậy đêm đến, Lý Viện Viện vẫn đi ngủ như thường.

Yến Tư Thành càng chẳng để tâm tới chuyện này, trong mắt y, Lý Viện Viện gầy hay béo không quan trọng, chỉ cần nàng vẫn là người y đã thề nhất mực tận trung, Yến Tư Thành đương nhiên dốc hết sức lực bảo vệ.

Nhưng đêm nay Yến Tư Thành cũng có chuyện rầu rĩ.

Nhìn chiếc ví tiền trên bàn, Yến Tư Thành lâm vào trầm tư. Tuy y chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, sức ăn của công chúa điện hạ quả thực.. tăng lên rất nhiều...

Trước đó y vẫn còn lạc quan với chuyện tiền bạc. Nhưng nếu chỉ có từng này tiền, cứ miệng ăn núi lở như vậy, sợ rằng đến cuối tuần Lý Viện Viện phải nhịn đói mất. Đây quả thực là chuyện Yến Tư Thành không hề mong muốn.

Y nghiêm mặt nhìn chòng chọc vào chiếc ví tiền, ánh mắt bỗng nhiên lướt tới tấm thẻ bên trong.

Theo suy luận, nếu trong ví tiền chứa tiền, vậy trong mấy tấm thẻ này chắc cũng liên quan tới tiền, y rút thẻ ra, thấy bên trên viết dòng chữ “ngân hàng XX” khá to, phía dưới có dòng chữ nhỏ “Thẻ thanh toán trong ngoài nước. Thẻ vàng.”

Thẻ vàng? Thẻ nào cũng có tiền nhỉ?

Yến Tư Thành cất thẻ vào ví, định ngày mai ra ngoài tìm hiểu xem trong này có bao nhiêu tiền.

Ngoài ra...

Yến Tư Thành cầm bút lên, viết lại chi tiết tiêu dùng hôm nay vào sổ, y nghĩ, bây giờ bọn họ đang ở đây, nhưng tương lai chưa biết chừng lại biến mất, cho nên y muốn ghi lại rõ ràng, sau này tìm cách kiếm tiền

trả lại cho chủ cũ, dù chủ cũ có thể trở về hay không, đã dùng tiền của người khác thì không thể không trả lại.

Cũng trong đêm này, Yến Tư Thành học cách ghi nhớ chữ số Ả Rập. Y bắt đầu tìm tòi học cách ghi chép lại mọi việc trong thế giới này.

Hôm sau, Lý Viện Viện rời giường từ sớm, cùng Yến Tư Thành tới phòng tập như hôm trước. Giống hôm qua, còn chưa bước vào phòng, liền nghe thấy tiếng đàn dương cầm êm ái văng tới, Lý Viện Viện bất thần nhoẻn cười.

“Tư Thành, tiếng nhạc như tiếng đất trời thiên nhiên vậy.”

Yến Tư Thành lắng tai nghe một lúc: “Thuộc hạ cho rằng, tiếng đàn Không vẫn hay hơn.”

Lý Viện Viện không phản bác lại, bước gần tới cửa, nhẹ nhàng nói: “Tư Thành tạm thời đợi ở đây nhé/Tư Thành tìm hiểu về người đó được không.”

Yến Tư Thành sững sốt, nhìn thấy chàng trai đang ngồi đánh đàn trên sân khấu, kết hợp với cảnh tượng sang hôm qua, Yến Tư Thành chợt hiểu ra, công chúa đã...

Động lòng.

Yến Tư Thành ngẩn ngơ hồi lâu, nhìn bóng lưng Lý Viện Viện bước tới chỗ Tiểu Bàn, chẳng hiểu vì sao quên cả chớp mắt, cho đến khi thấy khô rát mới nháy mắt lại, quay đầu đứng canh ở cửa, không hề liếc nhìn vào phòng.

Lâm Hiểu Mộng thấy Yến Tư Thành không trả lời câu hỏi của mình thì vô cùng bức bối, nhưng vẫn nhủu mày đáp: “Giang Tiểu Bàn? Cậu ta ở tổ đạo cụ.”

“Tên họ là gì, nhà ở đâu... Đối nhân xử thế thế nào?”

“Họ Giang, tên thật là Giang Đồng Bân. Học âm nhạc, nghe nói gia cảnh khá giả, tính cách khá tốt, cơ mà...” Lâm Hiểu Mộng im lặng, rồi kinh hãi kêu: “Không phải chứ Yến Tư Thành! Anh không chỉ thích người mập, mà còn thích đàn ông hả? Anh bị làm sao thế?” Những người đi qua nghe vậy lập tức quay đầu dò xét.

Yến Tư Thành trầm ngâm một lúc. Thấy Lý Viện Viện bắt đầu chăm chú nghiên cứu kịch bản, Yến Tư Thành cũng không nói gì nữa. Càng chẳng thèm để tâm tới Lâm Hiểu Mộng đang bức tức phía sau.

Lý Viện Viện diễn theo kịch bản Trương Nam sửa lại, khá ổn, Trương Nam cũng không tìm ra được sai sót gì, buổi tập ban sáng, ngoại trừ Lâm Hiểu Mộng thỉnh thoảng lườm nguýt Lý Viện Viện, Lý Viện Viện cảm thấy sáng nay cũng khá tuyệt vời.

Có điều lúc Lý Viện Viện tan tập, bất ngờ khi không thấy Yến Tư Thành, nàng không sốt ruột, đứng nguyên ở cửa đợi, nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy đâu.

Phòng tập ngớt người dần, xung quanh trở nên im lìm đáng sợ, trước đây Yến Tư Thành chưa từng bỏ đi lâu như vậy, Lý Viện Viện thấy hơi lo lắng.

Cửa phòng tập bị đẩy ra khe khàng, Trương Nam đi ra, thấy Lý Viện Viện vẫn đứng ngoài cửa thì khó hiểu hỏi: “Vẫn chưa ăn à?”

“Tôi đang đợi người.”

“Yến Tư Thành?”

“Ồ?” Lý Viện Viện ngạc nhiên: “Hai người quen nhau à?”

Trương Nam gật đầu: “Chúng tôi học cùng khoa, cậu ta là đàn em dưới khoá, rất nổi tiếng trong đám tân sinh viên, tôi từng nghe danh, cho nên hôm qua thấy cậu ta mới hơi ngạc nhiên.” Trương Nam quan sát Lý Viện Viện: “Cô cứ chờ mãi thế à? Không gọi điện thoại cho cậu ta à?”

Lý Viện Viện bừng tỉnh ra: “Đúng rồi! Tôi có thể gọi điện thoại mà.” Trong đầu nàng nhớ lại quy trình gọi điện thoại lúc xem TV, nhưng rồi chau mày nói: “Nhưng tôi không có số điện thoại.”

Trương Nam ngạc nhiên: “Không có ư?” Thấy Lý Viện Viện thở dài thườn thượt, Trương Nam không hỏi nữa, lập tức lấy di động ra: “Để tôi hỏi giúp cho.”

Trương Nam bấm phím tanh tách, Lý Viện Viện vô cùng ngạc nhiên, lát sau thấy điện thoại hiện lên tin nhắn.

“Đó là số điện thoại của cậu ta.” Trương Nam nói: “Cô gọi hỏi xem. Tôi còn có người đang chờ, đi trước nhé.”

Lý Viện Viện gật đầu.

Nàng cầm điện thoại nghiền cứu hồi lâu, rốt cục cũng bấm được một dãy số.

Chờ một lát mới có người nhận máy: “Xin chào?”

“Tư Thành.” Gọi được điện thoại, Lý Viện Viện rõ ràng vô cùng hứng khởi, bất thần cười tươi. Tuy lần trước đã nghe điện thoại của Trương Nam, nhưng không phải do nàng tự gọi, hơn nữa cuộc trò chuyện không được vui vẻ mấy, cho nên cũng không thích thú lắm.

Trước giờ chỉ có thể trò chuyện bằng cách mặt đối mặt, bây giờ bỗng dưng nghe thấy giọng nói đối phương qua điện thoại, đối với Lý Viện Viện, đây chính là một trải nghiệm cực kỳ mới mẻ. Dù đã phải đợi rất lâu, Lý Viện Viện vẫn vui vẻ nói: “Ta tập xong rồi, người đang ở đâu?”

“Công chúa.” Đối phương sững sốt đáp: “Công chúa thứ tội, thuộc hạ đang ở ngân hàng cạnh trường, sẽ quay về ngay.”

“Không cần vội.” Lý Viện Viện hài lòng nói: “Bây giờ ta vẫn chưa đói bụng.” Nàng dùng cả hai tay áp điện thoại vào tai: “Tư Thành, người nói thêm gì với ta đi.”

Đối phương như thế gặp khó, ghen mãi mới nói: “Công chúa, thuộc hạ về ngay đây.”

Lý Viện Viện nghe vậy cười không dứt miệng, Yến Tư Thành bình thường vốn nghiêm túc kiệm lời, giờ đột nhiên bắt y tán chuyện dông dài, đúng là làm khó y rồi. Vì vậy Lý Viện Viện lại bảo: “Tư Thành, ta thích một người trong nhóm kịch, lát nữa về, người quân sư giúp ta chút nhé.”

Điện thoại im lặng hồi lâu, sau cùng Lý Viện Viện mới nghe thấy lời đồng ý: “Vâng.”

“Ngoài ra, Tư Thành có coi trọng thiếu nữ nào không? Nếu còn sống ở đây lâu, Tư Thành dù sao cũng phải thành gia lập nghiệp chứ.”

“Tạ ơn công chúa quan tâm, Tư Thành tạm thời không có ý định này.”

“À, khi còn ở Đại Đường, người cũng mãi chưa lấy vợ, tại sao vậy?”

“...”

“A lô? Không nghe thấy à? Tư Thành?”

“Có thuộc hạ.” Bên kia im lặng một lát rồi cất tiếng “Công chúa, thuộc hạ sẽ về ngay.”

“Ừ, ta chờ người.”

Yến Tư Thành cúp điện thoại, nhìn trường học trước mặt, trong đầu hồi tưởng lại câu hỏi của Lý Viện Viện.

Vì sao ư? Y cũng không biết, có lẽ là... Y phải ở bên Lý Viện Viện, bảo vệ nàng là việc quan trọng nhất, chưa từng tự hỏi nguyên do.

9. Chương 9: Tiếng Anh Và Ưng Vũ

*Giải thích tên chương: Tiếng Anh () và ưng vũ () là hai từ đồng âm khác nghĩa. Vì Lý Viện Viện là người cổ đại xuyên tới hiện đại, nên “tiếng Anh” là một từ hoàn toàn mới với chị, vì thế chị mới không hiểu

nó nghĩa là gì. Cũng giống kiểu người mà không biết tiếng Anh thì có thể đọc từ “fine” ra thành “phi ne” ấy ^^

Buổi tập chiều kết thúc, Trương Nam không hề phàn nàn Lý Viện Viện câu nào, chỉ dặn dò một câu: “Tuy vẫn hơi thiếu cảm giác thương tâm, nhưng cô diễn khá lắm. Cố gắng đào sâu hơn nữa, buổi diễn cuối tuần sẽ ổn thôi.”

Lý Viện Viện vui vẻ, cũng khen lại Trương Nam: “Kịch bản anh sửa hợp lý lắm.”

Trương Nam ngạc nhiên, dở khóc dở cười: “Sao cô lại cất giọng khích lệ như nhóm phó thể hả? Cô diễn không đạt, để đạo diễn như tôi phải sửa kịch bản, xong rồi còn thấy tự hào hả?”

Lý Viện Viện tự hào gật đầu, liếc thấy bóng dáng Tiểu Bàn, liền không để ý tới Trương Nam có nói tiếp hay không, chạy nhanh tới bên cậu ta, cười tươi hơn hớn.

Tiểu Bàn cũng vui vẻ nói: “Lý Viện Viện, cậu diễn hay lắm, tập bao ngày rồi, mãi hôm nay mới thấy Trương Nam không quát tháo người khác nữa đấy.”

Nhận được khích lệ, Lý Viện Viện rất hài lòng: “Cũng do được cậu cổ vũ nữa.”

“Liên quan gì tới tôi chứ. Đều là công sức của cậu mà, cứ như thể thay da đổi thịt ấy.”

Lý Viện Viện mỉm cười, lái sang chuyện khác: “Tối nay cậu có...” Chưa dứt lời, mấy cậu bạn đi qua vỗ vào vai Tiểu Bàn: “Đi ăn thôi.” Nói rồi bọn họ còn tỏ vẻ trêu chọc, Tiểu Bàn đỏ mặt, lập tức phất tay chào Lý Viện Viện: “Tôi đi trước.”

Lý Viện Viện cười nhả nhận: “Ừ, mai gặp.”

Đám con trai đi cùng Tiểu Bàn, có người choàng tay lên vai cậu, có người vỗ lưng giễu cợt. Ai nấy đều chọc vào Tiểu Bàn, quay đầu nhìn Lý Viện Viện, sau đó mỉm cười khó hiểu. Hình như còn có người nói: “Cô ta có cậu bạn trai đẹp thế, sẽ không thích cậu đâu.”

Lý Viện Viện không tức giận, vẫn tự nhiên nhìn theo bọn họ, thấy lúc tới cửa, bọn họ còn giả vờ ngã xuống, mặt mũi ai nấy đều tỏ vẻ quái lạ.

Chỉ mình Lý Viện Viện nhìn thấy Yến Tư Thành. Đợi bọn họ đi xa rồi, Lý Viện Viện mới nhẹ nhàng bước tới, thở dài: “Đàn ông ở đây cũng thích buôn chuyện giống hệt phụ nữ.”

Yến Tư Thành hơi cúi đầu nói: “Công chúa, có cần thuộc hạ...”

“Thôi. Dù sao đây cũng không phải Đại Đường. À mà...” Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành bằng ánh mắt rục rịch: “Tư Thành, chiều nay người có quan sát kỹ Tiểu Bàn không?”

“... Có.”

Quả thực y để ý rất kỹ.

“Người thấy cậu ta có tuần tú không?”

Yến Tư Thành trầm mặc.

“Tư Thành nói xem, ta phải làm thế nào mới có thể khiến cậu ta thích mình?”

Lý Viện Viện tuy là công chúa, nhưng lúc còn ở Đại Đường, nàng luôn luôn cẩn thận từng bước, không giống hoàng tử tỷ được sủng ái, dám lén lút nuôi dưỡng đàn ông, trong quan hệ nam nữ, nàng luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, không dám vượt quá. Cho nên trước khi hoà thân, nàng ít khi có cơ hội tiếp xúc với người khác giới, nên càng không biết phải làm thế nào mới khiến đàn ông thích mình.

Về mặt này, Lý Viện Viện nghĩ mình nên lĩnh giáo Yến Tư Thành một chút.

Dù gì chắc cũng biết được đàn ông thích gì ở đàn bà.

Yến Tư Thành nghe vậy thì ghen hờn. Kỳ thực y rất muốn gào lên, y cũng làm gì có kinh nghiệm theo đuổi đàn ông chứ, nhưng sau lại nghĩ, cách để làm đàn ông yêu thích chắc cũng không khác gì khiến phụ nữ vui vẻ.

Cả đời này Yến Tư Thành chỉ chuyên tâm làm một việc, đó chính là bảo vệ Lý Viện Viện. Trong lúc đó, y thường xuyên coi việc làm Lý Viện Viện hài lòng cũng là một nhiệm vụ.

Bởi vậy Yến Tư Thành tự nhiên coi việc “Theo đuổi đàn ông thế nào” giống với việc “Khiến Lý Viện Viện hài lòng”.

Y đúc kết lại kinh nghiệm, cân nhắc từ ngữ, nói thật lòng: “Nấu đồ ăn cho cậu ta.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Còn không?”

“Thuận theo ý muốn của cậu ta.”

Lý Viện Viện gật đầu, suy tư một lát rồi chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Lý Viện Viện ngủ yên lành, Yến Tư Thành tắt đèn, vặn nhỏ tiếng TV, bắt đầu học tập cả đêm, có điều đêm nay Yến Tư Thành hơi không yên lòng.

Theo những gì chiều nay y quan sát, Giang Đồng Bân là người thừa ôn hoà, thiếu quyết đoán, tính cách không quả quyết, ngày sau gặp chuyện sợ rằng sẽ không gánh vác nổi, nhưng...

Công chúa lại thích cậu ta.

Yến Tư Thành chau mày.

Nhớ tới Lý Viện Viện tươi cười khen Giang Đồng Bân “tuấn tú”, Yến Tư Thành chỉ biết thở dài, dung mạo rồi sẽ dần phai nhạt, để sống chung được với nhau, cần phải dựa vào tính cách, công chúa chọn hôn phu, có vẻ hơi hơi hợt... Nhưng...

Công chúa thích cậu ta.

Trước giờ Yến Tư Thành luôn coi điều “công chúa thích” là chuẩn mực tối cao, song hiện giờ trong lòng y lại nảy lên mâu thuẫn, ngoại trừ vừa thở dài vừa tìm cách theo đuổi Giang Đồng Bân giúp công chúa, y cũng không biết làm thế nào khác...

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện ôm bình cháo Yến Tư Thành nấu, bảo muốn đưa cho Tiểu Bàn.

Yến Tư Thành nhìn bình cháo mà Lý Viện Viện để dành, mồm há ra lại ngậm vào, cuối cùng đành giữ im lặng.

Thế nhưng lúc tới phòng tập, nàng lại không thấy Tiểu Bàn đâu, đợi một lát, Lý Viện Viện mới thấy một cô gái lạ hoắc bước vào, hỏi ra mới biết, sáng nay nhóm kịch không tập luyện, phòng này để dành cho người khác học.

Lý Viện Viện bấy giờ mới sực nhớ ra, hôm qua trước khi ra về, Trương Nam hình như nói tám giờ tối nay mới tập.

Hoá ra là tận tối cơ...

Lý Viện Viện nhìn bình cháo trong ngực, Yến Tư Thành ngó nàng, rất sợ nhìn thấy sự buồn bã trong mắt nàng. Nào ngờ Lý Viện Viện vừa ngẩng đầu lên đã liếm môi thèm thuồng, nói: “Tư Thành, chúng ta tìm cách khác đi, cách này thực dẫn vật ta quá.”

Yến Tư Thành tất nhiên vô cùng bằng lòng.

Sáng sớm không tập, hai người lại trở về nhà, Lý Viện Viện ngồi xem TV, Yến Tư Thành đứng cạnh.

Đến chiều, điện thoại di động của Lý Viện Viện reo vang: “Chu Tình?”

“Lý Viện Viện, cậu muốn chết à, giờ của lão yêu bà mà cũng dám trốn! Mau đi học nhanh lên!”

Lý Viện Viện ngạc nhiên: “Tớ cũng phải... Đi học à?”

“Chứ sao! Nếu không sẽ bị trượt!”

Nghe “bị trượt” thật đáng sợ. Lại nghe Chu Tình dặn dò thêm một lát, Lý Viện Viện mới ngắt điện thoại, rồi chau mày nói: “Tư Thành, lớp Ứng Vũ là cái gì?”

Yến Tư Thành sững sốt, bỗng nhiên nghĩ, kiến thức từ TV vẫn quá ít, y quả nhiên phải tìm tòi thêm trong thực tế.

Vừa suy tư, hai người họ vừa cùng tới lớp học.

Đến cửa phòng, bên trong đã đang học, Lý Viện Viện nhớ kỹ Chu Tình dặn dò, cô ấy đã mở cửa sau để nàng lên vào, nhưng Lý Viện Viện không tả rõ, cửa sau là cửa ở đâu.

Không muốn chần chừ lỡ dở, Lý Viện Viện bèn đẩy bừa cửa bước vào.

Người phụ nữ trung niên diện đồ đen đứng trên bục giảng, quay đầu lại, đẩy kính lên nhìn nàng nói: “Đến muộn hả? Tên gì?” Lý Viện Viện chớp chớp mắt, thấy Chu Tình đang vò đầu bứt tóc ở phía sau, bèn thành thật đáp: “Lý Viện Viện.”

Giáo viên nghiêm túc mở sổ ra ghi: “Vào đi, muộn hai lần nữa thì khỏi cần thi.”

Lý Viện Viện gật đầu tới bên Chu Tình. Mới đi vài bước, lại thấy giáo viên cất giọng hỏi: “Cậu này đâu phải ở lớp ta, đi theo bạn gái hay tới nghe giảng?” Hoá ra đang hỏi Yến Tư Thành đi sau.

Yến Tư Thành suy nghĩ rồi nói: “Tới nghe giảng ạ.”

Giáo viên thản nhiên nói: “Cậu đang đùa à, ngành nào mà chẳng có lớp tiếng Anh, thay vì bảo tới nghe giảng, cứ nói thẳng là theo đuôi bạn gái cho xong.”

Cả lớp học len lén trêu cười.

Giáo viên tiếng Anh nổi tiếng nghiêm khắc ghê gớm, thích châm chọc sâu cay, chẳng nề nang ai, nên mới có biệt danh là “lão yêu bà”. Có điều giảng bài cũng rất hay, nên vẫn nhiều người chọn học lớp của bà.

Thấy Yến Tư Thành bị chế giễu ngay trước mặt mọi người, Lý Viện Viện cau mày, mặc dù nàng là một cô công chúa không được sủng ái, nhưng xưa nay vẫn luôn là người có quyền ra lệnh cho người khác, trước đây từng có phu tử tới phủ công chúa dạy học, lúc nào cũng phải nhất mực cung kính, chẳng có ai lại mở miệng châm chọc như vậy.

Lý Viện Viện cảm thấy không hài lòng với vị giáo viên này. Nàng là một công chúa ưa bao che khuyết điểm, mặc dù không có nhiều quyền thế, nhưng Lý Viện Viện luôn cố gắng giúp kẻ hầu người hạ trong phủ được người ngoài tôn trọng. Huống hồ Yến Tư Thành là trưởng hộ vệ của nàng, đối với nàng mà nói, trừ phi ngay cả nàng cũng bị kẻ khác ức hiếp mà không thể phản kháng, nếu không dù thế nào đi nữa nàng cũng phải che chở cho y.

Lý Viện Viện căng thẳng, dợm muốn đứng dậy. Giáo viên lại nói: “Thôi được rồi, đừng làm ảnh hưởng tới mọi người, vào nhanh đi. Lúc học thì đừng có ân ái đấy nhé, tôi mà thấy thì sẽ chia yuên rã thủy đấy.”

Lớp học tức thì cười ồ lên.

Yến Tư Thành ngồi xuống bên Lý Viện Viện, âm thầm kéo nhẹ tay áo nàng.

“Công chúa, đùa vui thôi, không sao đâu.” Giọng y vô cùng nhẹ, chỉ mình Lý Viện Viện nghe thấy.

Lý Viện Viện thấy giáo viên quả thật quay lại giảng bài tiếp, bèn buông tiếng thở dài, vỗ nhẹ tay Yến Tư Thành tỏ vẻ an ủi. Yến Tư Thành dán mắt vào mu bàn tay Lý Viện Viện, ánh mắt dịu hoà hẳn.

“Này này... Không phải chứ, chẳng lẽ hai người...” Bên cạnh bỗng dưng vang giọng nữ đột ngột: “Hai người ở cùng nhau hả? Mới có vài ngày thôi mà!” Chu Tình kinh ngạc tròn mắt.

“Tư Thành là họ hàng xa của tớ.”

Chu Tình đảo mắt qua lại giữa hai người, cuối cùng vỗ vai Lý Viện Viện: “Này Lý Viện Viện, cậu đúng là thâm tàng bất lộ!”

Lý Viện Viện biết giải thích cũng không được, đành im miệng, mặc kệ cô ta.

Nàng nhìn lên tấm bảng đen, định bụng chuyên chú nghe giảng, thu nhận thêm kiến thức mới mẻ, ai ngờ nhìn kỹ chữ trên bảng rồi, chợt ngỡ người ra.

“As China citizens attaching great importance to the rapidly. . .”

Gì vậy...

Đây là cái quái gì...

Lý Viện Viện gượng gạo quay sang nhìn, đối mắt với Yến Tư Thành, thấy y cũng đang kinh hãi mù mờ y hết mình.

10. Chương 10: Tù Tù Và Độc Lập

“Nếu như... trượt lớp tiếng Anh thì sẽ làm sao.”

“Học lại chứ sao.”

“Học lại cũng không được thì sao?”

“Vậy học lại tiếp. Trước khi tốt nghiệp nhất định phải qua được, nếu không sẽ không hoàn thành đủ học phần, không hoàn thành đủ học phần thì khỏi cần tốt nghiệp. Không tốt nghiệp được thì sẽ phải học lại, tốn thêm tiền học một năm nữa. Vẫn không qua được, không lấy được bằng tốt nghiệp, vậy coi như việc học Đại học thành công đã tròng rồi.”

Chu Tình vừa giũa móng tay vừa nói: “Mà cậu giỏi thế rồi còn hỏi làm gì, nếu cậu mà bị trượt, thì cả cái lớp này cũng rớt trăm phần trăm.” Cậu ta thối nhẹ bộ móng vừa giũa xong, vỗ vai Lý Viện Viện, đứng lên đi WC: “Yên tâm đi.”

Nhưng Lý Viện Viện không thể nào yên tâm nổi.

Nghe Chu Tình nói thì có vẻ chủ nhân của thân thể này trước đây học rất giỏi? Thế nhưng sao trong đầu nàng lại chẳng động lại chút gì thế này! Nhìn tấm bảng đầy chữ uốn éo như giun, Lý Viện Viện càng lo lắng.

“Tư Thành.”

“Dạ.”

“Người nghĩ thế nào?”

Yến Tư Thành trầm tư nói: “Hôm trước thuộc hạ từng thấy một nơi gọi là thư viện, chứa rất nhiều sách, có lẽ sẽ tìm được cách giải khôn cục ở đó.”

Lý Viện Viện nghiêm túc gật đầu: “Hai hôm nay xem TV suốt, khiến ta quên mất cách thu nhận tri thức từ sách.” Nàng nhìn lên bảng đen, đoạn nói: “Người ở đây học tập vất vả hằng ngày, chúng ta còn thiếu sót rất nhiều.”

“Công chúa nói chí phải.”

5h40 tan học, Lý Viện Viện thầm nhớ kỹ, nàng phải dần thích ứng với cách tính thời gian ở đây, tránh lại phạm phải sai lầm.

8h tối có buổi tập, không kịp tới phố ăn vặt, Yến Tư Thành hầu hạ Lý Viện Viện dùng cơm tối trong nhà ăn, vẫn như lúc trước, Yến Tư Thành một tay sắp xếp mọi việc, Lý Viện Viện chỉ việc ngoan ngoãn ngồi một góc dùng cơm.

Ai nấy trong nhà ăn đều tò mò liếc nhìn họ, tiếng bàn tán lọt vào tai, Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn họ, rồi lại ngó Yến Tư Thành, thấy vậy, Yến Tư Thành vội hỏi: “Công chúa có gì phân phó?”

“Tư Thành cũng ngồi xuống ăn đi.”

Lời vừa dứt, Yến Tư Thành lập tức nhíu mày: “Công chúa, mặc dù nơi đây không phải Đại Đường, nhưng Tư Thành trăm triệu lần không thể phá vỡ quy củ, cấp bậc lễ nghĩa vốn có.” Yến Tư Thành còn thính tai hơn cả Lý Viện Viện, những lời bàn tán xôn xao y nghe thấy hết, nhưng người khác nói gì mặc họ, Yến Tư Thành không hề bị ảnh hưởng. Lý Viện Viện là chủ, y là hầu, mối quan hệ này, dù bất cứ lúc nào, y cũng luôn ghi nhớ.

Y nhẹ giọng nói: “Công chúa chớ để những lời nói đó làm rối loạn tâm thần.”

“Không phải thế.” Lý Viện Viện đặt đũa xuống: “Ăn cơm xong chúng ta còn phải tới thư viện, sau đó đi tập kích, nếu bây giờ người không ăn chút gì, lát nữa sẽ bị đói bụng đấy.”

Yến Tư Thành ngẩn người.

“Ngồi xuống đi, là lệnh đấy.”

“...Vâng.”

Yến Tư Thành rút đôi đũa, ngồi xuống bàn bên cạnh, Lý Viện Viện chia ba khay thức ăn ra, đưa cho Yến Tư Thành: “Ăn đi.”

Thấy Lý Viện Viện vui vẻ chia đồ ăn, Yến Tư Thành cũng nhoẻn cười, ánh mắt cứng rắn chợt dịu đôi chút. Y gấp một gấp cơm, còn chưa nhai xong, phía sau chợt thoáng cơn gió, Yến Tư Thành nghiêm mặt, không cần xoay đầu lại vẫn có thể giữ tay bắt mạnh lấy tay người đằng sau, bỗng nghe tiếng la oai oái: “Đau quá đau quá đi mất thôi!”

Nhận ra giọng nói này, Yến Tư Thành nhướn mày, thả tay: “Lục Thành Vũ.” Y quay đầu lại nhìn.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay, thản nhiên ngồi xuống cạnh Yến Tư Thành: “Hừ, chết tiệt thật, mắt cậu mọc đằng sau gáy à?”

Cậu ta xuất hiện khiến Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đều ngừng ăn, nhìn chòng chọc lại.

Lục Thành Vũ xoay tay xong rồi thì không kêu đau nữa, nhăn nhó hỏi: “Không ngờ đại gia Yến Tư Thành cũng tới nhà ăn dùng cơm nha.” Cậu ta không cảm thấy mình là người ngoài, giành lấy chiếc đũa của Yến Tư Thành, vừa gấp đồ ăn nhai nhồm nhoàm vừa hỏi: “Khẩu vị của cậu thay đổi rồi à, lại ở cùng cô bé này rồi?”

Yến Tư Thành nhướn mày, suýt thì bật ra câu: “Đó là thức ăn công chúa ban thưởng cho ta mà”.

Lý Viện Viện cũng cau mày, suýt thì nói: “Đang ăn thì đừng có trò chuyện.”

Nhưng hai người họ đều nhin lại. Yến Tư Thành giật lấy đôi đũa, hỏi: “Tìm tở làm gì?”

Lục Thành Vũ sững sốt: “Vô tình gặp thôi mà, làm gì có chuyện chi...” Cậu ta tiếp: “À, cũng có chuyện đấy, sao cuối tuần này cậu không tới câu lạc bộ?” Cậu ta híp mắt chỉ vào Lý Viện Viện: “Chắc lại chơi bởi với cô bé này chứ gì.”

Yến Tư Thành ngẩn ra, đang tự hỏi chính mình cũng tham gia câu lạc bộ sao, nhưng ngay sau đó bật thẳng dậy tức tối quát: “Làm càn!”

Một tiếng quát chói tai khiến Lục Thành Vũ sợ ngây ra, ngơ ngác hỏi: “Cậu mắc bệnh gì thế?”

Yến Tư Thành nghiêm mặt, Lý Viện Viện lại cười bảo: “Tư Thành cũng tham gia CLB à?”

Lục Thành Vũ nghe Lý Viện Viện hỏi, vẫn hơi hoảng hồn liếc Yến Tư Thành vài cái, rồi mới đáp: “Là CLB Taekwondo... Tháng sau trường chúng ta có buổi giao lưu thi đấu tân sinh viên với trường khác.” Nói xong cậu ta quay đầu lại nhìn Yến Tư Thành: “Tất cả mọi người đều phải tham dự buổi tập mỗi tối và cuối tuần, tở biết cậu lợi hại, nhưng mỗi ngày cũng phải tới luyện chứ, kéo đến lúc giao đấu bị thương, mọi người lại cười cho.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành liếc nhìn nhau.

Yến Tư Thành lạnh lùng nói: “Không đi.”

Lý Viện Viện gần như đồng thời hỏi: “Mấy giờ bắt đầu tập luyện?”

Lục Thành Vũ nhìn qua ngó lại hai người, sau cùng trả lời Lý Viện Viện: “Tám giờ, ở phòng thể dục.”

Nói rồi ba người đều im bất hủ. Lục Thành Vũ ngồi một lúc, nghĩ ngợi vẩn vơ, rồi vỗ vai Yến Tư Thành nói: “Tối nhớ đến đây.”

“Tư Thành, tám giờ tối nay, người tới phòng thể dục đi.”

Yến Tư Thành đoán nàng sẽ nói thế, bèn thở dài bất đắc dĩ: “Công chúa...”

“Tư Thành, ở đây ta không còn là công chúa, cũng sẽ không có âm mưu quỷ kế hay bày mưu ám sát nữa, người không cần lúc nào cũng phải bảo vệ ta, lúc ở lớp tiếng Anh người cũng thấy đấy, chương trình học của ta và người không giống nhau, ta học lớp của mình, người đương nhiên cũng phải thế, bây giờ hai buổi tập trùng nhau, lần này người đi theo ta, lẽ nào lần sau cũng theo nốt? Có lẽ sau này sẽ phải ở riêng nhiều thôi. Hai thân thể này rốt cuộc không giống với thân phận chúng ta lúc trước.” Lý Viện Viện than nhẹ: “Chúng ta cần phải thích ứng mới được.”

Yến Tư Thành sụp mắt xuống. Như thể che giấu sự buồn bã.

“Bắt đầu từ hôm nay cứ như vậy đi.” Lý Viện Viện nói: “Rời thư viện, người tới phòng thể dục, ta đi tập kịch.”

Yến Tư Thành ghen hờn hồi lâu mới nói: “Công chúa, nếu trời tối, xin chờ thuộc hạ tới đón người...”

Lý Viện Viện xua tay: “Không cần, ta nhớ đường rồi, tự đi về cũng được. Buổi tối nơi đây đâu giống ở Đại Đường, đêm về khuya thì vẫn đông người, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tối hôm đó, Lý Viện Viện và Yến Tư Thành ngoại trừ kinh ngạc vì kích thước đồ sộ của thư viện, còn thì vẫn bình an vô sự.

Lý Viện Viện một mình về tới nhà thì thấy Yến Tư Thành cũng mới về chưa được bao lâu, nhưng Lý Viện Viện không biết, lúc nàng chưa về, trong đầu Yến Tư Thành tưởng tượng ra vô vàn khả năng, y bị chính suy nghĩ của mình dọa cho trắng cả mặt, sợ rằng Lý Viện Viện về chậm chút nữa, Yến Tư Thành sẽ lao ra ngoài tìm kiếm.

Nghe thấy tiếng đập cửa, Yến Tư Thành đột nhiên an tâm lại, giấu kín tâm tình, mở rộng cửa đón công chúa, thần sắc vững vàng như cũ: “Công chúa.”

Lý Viện Viện gật đầu, bắt chuyện: “Tối nay Tư Thành tập luyện thể nào?”

“Ồn cả. Công chúa thì sao?”

“Không có vấn đề gì, có điều hình như Tiểu Bàn nghe tin đồn nhảy nên lẩn tránh ta. Nhưng cũng không sao, ta dự định sau khi công diễn sẽ thổ lộ với cậu ta, rồi sau đó chính thức theo đuổi.” Nàng nói năng bình thản, nhưng Yến Tư Thành nghe mà hơi sầm mặt.

Cũng may Lý Viện Viện không nhắc tiếp tới chuyện này, nàng ngồi xuống bàn uống nước, lấy ra cả tập sách dày “5000 năm lịch sử” mượn từ thư viện về: “Lúc tập luyện nghe có người nhắc tới khá nhiều chuyện mới mẻ, chúng ta cũng nghiên cứu xem, đêm nay đọc sách trước.” Nói rồi đưa cho Yến Tư Thành một quyển.

Hai người ngồi đọc một lúc, đọc đến thời kỳ Nam Tống, Lý Viện Viện đã bắt đầu buồn ngủ díp mắt lại. Yến Tư Thành còn thức liên mấy đêm, bây giờ cũng không cố hơn được, đành gập sách lại, làm vệ sinh cá nhân rồi leo lên giường.

Hôm sau điện thoại của Yến Tư Thành reo vang, là Lục Thành Vũ gọi y đi học, đại ý cũng khá giống Chu Tình gọi Lý Viện Viện, đều thúc giục “Nếu không tới sẽ bị đình chỉ thi”.

Yến Tư Thành nhìn thoáng qua Lý Viện Viện vẫn đang say giấc nồng vì tối qua thức khuya, y kỳ thực không muốn rời xa Lý Viện Viện. Công chúa lưu lạc tới nơi đây, bên cạnh chỉ có một người hầu hạ, vốn đã chịu nhiều thiệt thòi, hiện tại nếu ngay cả y cũng không ở cạnh, lẽ nào những việc quan trọng như chuẩn bị cơm canh, ra ngoài tìm đường cũng phải để nàng tự làm sao? Yến Tư Thành ngẫm kỹ lại, thấy bản thân rất thất trách.

Nhưng hôm qua Lý Viện Viện cũng nói, thế giới này có nhiều khác biệt so với Đại Đường, y không thể lúc nào cũng kè kè theo sát nàng như trước đây. Công chúa điện hạ muốn học cách sống mới, nhưng y còn chưa chuẩn bị đủ tinh thần mà...

Yến Tư Thành thở dài thườn thượt.

Cảm giác phiền muộn cứ như gả con gái về nhà chồng vậy, y tìm tờ giấy, viết chi chút, rồi kẹp tiền lên trên tờ giấy.

Hôm trước đến ngân hàng, y đã sửa lại mật mã thẻ thanh toán, rút khá nhiều tiền trong thẻ, mặc dù sức ăn của Lý Viện Viện tăng hơn trước nhiều, nhưng đại khái cũng không ăn nhiều tới mức hết được từng ấy tiền. Tuy rằng chuyện tiền bạc không cấp bách, nhưng Yến Tư Thành vẫn muốn sớm ngày tìm ra nguồn gốc thu nhập, hôm qua lúc ở CLB, y đã tìm ra vài cách, nhưng vẫn khác tìm hiểu kỹ càng hơn.

Y vừa tư lự, vừa rời khỏi nhà.

Lý Viện Viện tỉnh giấc thì đã chín giờ, nàng nhồm dậy, nhìn gian nhà vắng vẻ, vô thức gọi: “Tư Thành?”

Không ai trả lời.

Lý Viện Viện nhảy xuống giường, đọc tờ giấy, nhìn mấy tờ tiền, sau đó đánh răng rửa mặt, đang định đi mua điểm tâm thì nghe thấy di động bỗng reo vang, là Chu Tình gọi tới: “Lý Viện Viện!” Đối phương có vẻ vô cùng thích thú: “Chiều nay giáo viên cho phép tự học! Cả ngày đều rảnh! Chúng ta đi dạo phố xả stress nhé! Shopping! Shopping!”

Lý Viện Viện nghe mà cứ ngỡ bản thân vẫn chưa tỉnh táo hẳn, không khỏi khó hiểu hỏi: “Xả cái gì?”

“Xả phiền muộn! Gặp ở cổng trường nha!”

Chu Tình dẫn Lý Viện Viện ngồi tàu điện ngầm tới khu phố trung tâm.

Lý Viện Viện mở to mắt, sau khi làm quen với khoang xe liên bắt đầu tò mò quan sát đủ mọi loại người.

Lý Viện Viện biết trang phục ở đây không giống với thời Đường, thế nhưng rời khỏi trường học rồi nàng mới thấy, hoá ra còn có rất nhiều kiểu dáng quần áo khác nhau.

Đồ trang sức thì không khác nhiều lắm, nhưng kiểu tóc thì vô cùng khác biệt, lúc trước nàng còn tưởng đuôi tóc các cô gái vàng khè vì sức khoẻ họ không tốt, giờ mới biết, hình như không phải...

Còn có cả người trang điểm cầu kỳ, Lý Viện Viện nhìn chằm chằm vào một cô gái, cô gái đang nhắm mắt, lông mi thoát trông rất dài, đen đậm, kéo tới tận khoé mắt, khiến đôi mắt càng có vẻ hẹp dài theo, cô gái mở mắt ra, Lý Viện Viện bỗng thấy ngạc nhiên.

“Màu xám...”

“Gì thế?” Chu Tình đang nghịch điện thoại, vô thức hỏi. Sau đó liền cười ha ha: “Cậu xem buồn cười không này!”

Chu Tình đưa di động cho Lý Viện Viện xem, Lý Viện Viện tập trung đọc, thấy tin nhắn ghi người gửi là “Tình Giết Sạch Tình Yêu Khác Giới: ”Lúc trước cứ tưởng hai cậu chọn lịch học thật ngốc, bây giờ mới phát hiện ra, người ngốc thật mới là tớ! Tớ cũng muốn được tự học! Cũng muốn đi dạo phố! Các cậu thật đáng ghét!”

Lý Viện Viện mơ hồ hiểu ra: “Trương Tình Trữ nhắn à?”

“Đúng vậy, không phải cậu ta thì còn ai.” Chu Tình vừa bấm phím tanh tách vừa trả lời Lý Viện Viện, bỗng cậu ta thả điện thoại xuống, quay sang hỏi: “Này, lúc trước quên không hỏi, đêm qua cậu ngủ ở đâu thế? Cuối tuần vừa rồi ngủ ở đâu nữa? Chẳng lẽ cậu thực sự đang hẹn hò với Yến Tư Thành à! Tớ nghe Tình Trữ nói đối thủ một mất một còn của cậu ấy là Lâm Hiểu Mộng cũng thích Yến Tư Thành đấy, còn công khai theo đuổi nữa cơ.”

Lý Viện Viện đứng thật đang ở cùng Yến Tư Thành, nàng biết dù có giải thích thế nào cũng bị hiểu lầm, đành lái chuyện đi: “Vì sao Tình Trữ không thích Lâm Hiểu Mộng?”

“Cậu không biết à?” Chu Tình tức thì hớn hỏ buồn chuyện: “Bọn họ học cùng lớp phổ thông, gia cảnh như nhau, xinh đẹp, học giỏi, thường đứng nhất trong các cuộc thi tài, cậu cũng biết Tình Trữ mạnh mẽ hào thắng mà, cho nên mới càng không thích Lâm Hiểu Mộng. Lâm Hiểu Mộng thì cũng chẳng hiền lành gì, bọn họ tính cách khá giống nhau, nhìn thấy nhau là gai mắt.”

Lý Viện Viện gật đầu tỏ ý đã hiểu, Chu Tình tiếp tục tám: “Hôm qua cậu không về ký túc nên không biết, tớ kể cho Tình Trữ nghe cậu đang hẹn hò với Yến Tư Thành, cậu ta vui mừng tới mức nhảy dựng lên ấy chứ.”

“Tại sao?”

“Tớ cũng mới biết thôi, Lâm Hiểu Mộng theo đuổi Yến Tư Thành từ hồi còn nhập học, cũng khá lâu rồi, nhưng Yến Tư Thành vẫn không ngó ngang tới cô ta. Anh ta đẹp trai lại có tiền, thuộc hàng địa chủ đó! Làm sao có thể tùy tiện liền...” Chu Tình đang nói dở, bỗng ghé sát vào Lý Viện Viện: “Này, cậu bật mí đi, Yến Tư Thành thích cậu ở điểm gì?”

Lý Viện Viện nhoẻn cười, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Thật ra tớ thích người khác cơ, tên cậu ấy là Tiểu Bàn.”

Chu Tình trở mặt nhìn Lý Viện Viện, thần sắc tỏ vẻ: “Ồ đâu nhảy ra người qua đường Giáp vậy?”

11. Chương 11: Phu Quân Và Huynh Trưởng

Về lý do tại sao giai đẹp Yến Tư Thành lại thích cô nàng béo tốt Lý Viện Viện, trong lúc đi tàu điện ngầm từ trường học tới khu phố trung tâm, Chu Tình đã hỏi đi hỏi lại năm lượt, nhưng đều bị Lý Viện Viện khéo léo lái sang chuyện khác, tuy không nhận được đáp án, nhưng Chu Tình vẫn trò chuyện với Lý Viện Viện rất vui.

Đến lúc dạo phố, Chu Tình mới chợt ngộ ra, tuy dọc đường bản thân nói liên hồi, nhưng lại không phải người nắm quyền chủ động.

Có điều chuyện này không còn quan trọng nữa, bởi vì Chu Tình đã trông thấy quần áo, giày dép, cả túi xách nữa.

Con gái trời sinh thích ăn diện, bất kể là con gái thời đại nào.

Lý Viện Viện cũng bất giác bị đủ loại trang phục hấp dẫn. Lý Viện Viện nhìn Chu Tình cứ một chốc lại lôi ra một món đồ khoa tay múa chân ướm thử lên người, nàng cũng học theo, chọn đồ ra ướm.

Trang phục ở đây, không cần tự may, mà đều mua sẵn hết sao.

Nhưng sao có thể tương đối vừa người thế... Chiều rộng khá vừa, nhưng phần ngực hơi chật, chiều dài cũng vừa, nhưng bị hở cả một mảng bụng to...

Chu Tình nhìn nàng rồi nói: “Cậu thích bộ này à, nhìn đẹp lắm, để tớ xem xem có cỡ lớn hơn không nhé.” Nói rồi nhanh chóng lục lại: “Không có, số này là lớn nhất rồi.” Cậu ta ướm lên người Lý Viện Viện rồi bảo: “Hình như vẫn hơi bé.”

Lý Viện Viện túm quần áo hỏi: “Ở đây không thể sửa lại cho vừa người sao?”

Chu Tình lườm nàng: “Cậu hỏi thử thì biết... Thấy tớ mặc bộ này có bị tới màu không?”

Lý Viện Viện đáp lời cậu ta, rồi lại quay qua tìm quần áo, ướm đi thử lại mãi rồi mới nhận ra, quần áo ở đây đều quá nhỏ, nàng mặc không vừa...

Nhưng họa tiết thực sự rất đẹp, nếu là nàng của trước đây thì chắc chắn mặc vừa...

Lý Viện Viện lắc đầu, nhìn cô nàng đầy đà trong gương, áo phông ngắn tay, quần bò, trang phục đơn giản mộc mạc, nhưng vóc người vẫn đẹp, cái bụng hơi nhô lên một chút, chân tay mũm mĩm, đẹp tựa trong tranh.

Tuy rằng người ở đây nghĩ rằng béo là không đẹp, nhưng xuất phát từ thẩm mỹ truyền thống, Lý Viện Viện vẫn thấy bản thân nàng rất tuyệt.

Nàng có thể học theo thói quen sinh hoạt của người thời đại này, nhưng không cần phải a dua theo quan niệm thẩm mỹ của bọn họ.

Cơ thể khỏe mạnh, mặt mũi đầy đặn lộ vẻ phú quý chính là mong ước bấy lâu của nàng. Ông Trời đã tặng nàng cơ thể này, nàng nên biết quý trọng, không thể đòi hỏi quá nhiều.

Chu Tình mua hai bộ quần áo, đương lúc hăng hái dào dạt, còn kéo Lý Viện Viện đi mua thêm một chiếc váy, một đôi giày, Chu Tình cầm không hết đồ, liền chia ra cho nàng xách giùm hai túi.

Lý Viện Viện phân vân, rồi đỡ lấy.

Xách đồ giúp người khác, đây là... lần đầu tiên.

Chu Tình mỗi chân rồi liền ồn ào kêu mệt, ngồi nghỉ tạm trong quán đồ ăn nhanh, phát tay bảo Lý Viện Viện: “Cậu đi mua giùm tớ cốc nước, tớ mỗi chân quá rồi.” Lý Viện Viện ngơ ngác nhìn một lúc, rồi mới cầm ví tiền đứng lên.

Chạy mua đồ giúp người khác, đây cũng... là lần đầu tiên.

Lúc xếp hàng liên tục bị người phía sau dồn lên trước, sắp tới lượt rồi tự dừng lại có kẻ nhảy ra chen ngang, trả tiền mua đồ, còn phải bê trở lại, tất cả những điều này... đều là lần đầu tiên đối với nàng.

Về tới bàn, Chu Tình vừa xoa chân vừa vui vẻ ngâm nga, không để ý tới Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện hơi ngại ra, Chu Tình liếc nhìn hỏi: “Sao thế?”

“Có cảm giác...” Lý Viện Viện lau bọt nước dãi ngoài cổ cho Chu Tình, nói: “Cảm giác hôm nay mới hiểu thế nào là cuộc sống sinh hoạt thường nhật.”

Chu Tình lười ngẩng đầu lên: “Tức cảnh sinh tình à? Tài nữ định ngâm thơ hay gì đó chẳng?”

Kỳ thực Lý Viện Viện đang định ngâm thơ, nhưng nhìn quanh cửa hàng nhốn nháo, nàng đành nhấp ngụm nước, nói: “Không làm được.”

Hiện giờ hình như không thích hợp ngâm thơ, thôi thì nàng cứ tận hưởng cuộc sống vậy.

Tính đến tận giờ, nàng tới nơi đây đã được năm ngày, nhưng bây giờ mới cảm thấy cuộc sống trở nên thực hơn nhiều. Có lẽ do Tư Thành không ở đây, không ai hòa theo thói quen trước đây của nàng, cũng không ai đối xử với nàng như trước.

Điện thoại chợt reo vang, Lý Viện Viện lấy ra nhìn, là Yến Tư Thành gọi tới: “Tư Thành.”

Chu Tình ngồi đối diện mắt bỗng sáng ngời, nhìn chăm chăm vào Lý Viện Viện.

“Công chúa, thuộc hạ tan học rồi...” Giọng nói có vẻ đượm đầy chán nản, chắc là học mệt lắm: “Người có muốn ăn gì không, thuộc hạ mua về cho.”

“Ta...” Còn chưa cất lời, gần đó chợt có đứa trẻ khóc toáng lên, kêu gào đòi ăn cánh gà. Lý Viện Viện nghiêng người cố tránh sự ồn ào: “Hôm nay ta ra ngoài dạo phố với Chu Tình. Ta viết giấy lại cho người rồi đấy.”

Nói xong, bên kia mãi không phản ứng lại.

Lý Viện Viện nhìn điện thoại, màn hình đen sì, tắt ngóm, làm thế nào cũng không sáng lên được.

Chu Tình liếc qua, hỏi: “Hết pin à?”

Hết... pin?

“Hình như vậy.”

“Ôi trời, đi ra đường mà không sạc điện đầy đủ! Tớ còn đang hóng chuyện mà!” Chu Tình cắn ống hút, cất giọng buồn bực: “Nói nghe xem nào, cậu không ở cùng Yến Tư Thành thật à?”

Lần thứ sáu rồi...

Lý Viện Viện trầm ngâm không đáp, Chu Tình lại vấn hỏi: “Vậy hai hôm nay cậu ngủ ở đâu hử, chẳng lẽ lại ở cùng chàng Tiểu Bàn, nghe cái tên đã thấy không có thiện cảm rồi. Tên thật cậu ta là gì?”

“Tớ nhớ cậu ta họ Giang.”

“Thế tên là gì? Học ngành nào, năm thứ mấy...? Tính cách ra sao, thích con gái như thế nào?”

Bị hỏi cả một tràng, Lý Viện Viện ngây ra: “Không biết. Tên thật của Tiểu Bàn Lý Viện Viện còn không biết, càng chẳng hay những chuyện khác.

Chu Tình tựa lưng vào ghế: “Vậy cậu thích cậu ta ở điểm nào!”

“Đại khái là... Vừa gặp đã thích.”

Chu Tình dài giọng: “Dù không biết Tiểu Bàn là người thế nào, nhưng hẳn là người ta sẽ vừa gặp đã thích với Yến Tư Thành hơn đây.”

Lý Viện Viện nhấp một ngụm nước, rốt cuộc vẫn phải trả lời thẳng thắn: “Tớ và Tư Thành không có khả năng.”

Chu Tình quá lạ hỏi: “Vì sao? Cậu sợ Yến Tư Thành ghét cậu? Hay cậu không thích Yến Tư Thành?”

“Đều không phải, chỉ là...”

Chỉ là... Gì nhỉ?

Lý Viện Viện cũng không giải thích được.

Từ bé tới giờ, trong đời Lý Viện Viện, chưa từng có ai nói nàng và Yến Tư Thành có khả năng trở thành vợ chồng. Dù nàng không được sủng ái, thì cũng vẫn là công chúa, đối tượng kết hôn của nàng chỉ có thể là vương công quý tộc, con cháu hoàng thất. Nếu có người dám cả gan bàn luận lung tung về hôn sự của công chúa, ví như nói nàng tư tình với trưởng hộ vệ, vậy kẻ đó khó mà thoát tội chém đầu, còn có thể liên lụy tới cả Yến Tư Thành, khiến y bị trọng phạt lưu đầy biên cương.

Yến Tư Thành ở bên nàng, quả thực khác với những người hầu khác, vì y lớn lên bên nàng từ nhỏ, lại lớn hơn nàng năm tuổi, hầu như nàng luôn đối xử với y giống như với huynh trưởng, coi y là người nhà, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện y sẽ trở thành phu quân “cử án tề mi” với mình.

Yến Tư Thành chắc cũng chưa từng nghĩ vậy.

Lý Viện Viện thở dài: “Tóm lại là không thể đâu.”

Chu Tình lại cắn ống hút, thở dài thườn thượt: “Tình Trữ chắc thất vọng lắm đây. Hai người mà yêu nhau thì thật hay, giống hết câu chuyện hoàng tử và cô bé Lọ Lem ấy.”

Hoàng tử... Và cô bé Lọ Lem ư...

Lý Viện Viện cười cười, không tiếp lời.

Buổi chiều dạo phố tiếp tới ba giờ, Lý Viện Viện và Chu Tình bước vào cửa hàng bán đồ trang điểm, Chu Tình mua một lọ kem dưỡng da, Lý Viện Viện thì ngắm nhìn từng hộp phấn hồng óng ánh, nhìn không rời mắt.

Trước đây nàng ốm yếu, sắc mặt luôn tái nhợt, màu hồng phấn là màu nàng thích nhất, nàng cũng được dùng phấn má tốt nhất Đại Đường, nhưng chưa từng thấy loại nào lấp lánh tới vậy. Nàng không cần thử, quay lại bảo: “Tôi lấy cái này.”

Nhân viên cửa hàng đưa giấy thanh toán.

Lý Viện Viện bây giờ đã hiểu quy trình mua sắm.

Đi dạo cả ngày, rốt cuộc cũng mua được thứ mình thích, Lý Viện Viện rất vui. Hôm nay được trải qua quá nhiều “lần đầu tiên”, khiến Lý Viện Viện càng ngắm càng thấy phấn chấn yêu đời.

Nhưng nhìn vào ví tiền của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện chợt nghĩ, nàng không thể để Yến Tư Thành nuôi được, tốt xấu gì trước đây trong phủ công chúa, nàng cũng là chủ chuyên phát tiền lương cho đám người hầu, nàng bỏ tiền ra nuôi bọn họ thì mới có thể yên tâm hưởng thụ sự hầu hạ, còn ngược lại thì không thể.

Nàng cần phải nghĩ ra cách kiếm tiền.

Chu Tình mua đồ xong lộn về, xem hoá đơn của Lý Viện Viện, rõ ràng hơi sững sốt: “Mẹ kiếp, cậu phát tài rồi à!”

Lý Viện Viện đoán hẳn thứ đồ này vượt quá chi tiêu bình thường của “Lý Viện Viện” trước đây, lúc nàng ở Đại Đường đã không hiểu mấy về tiền bạc, bây giờ thời này dùng tiền “giấy”, nàng càng không hiểu gì, có điều nghe Chu Tình nói vậy, Lý Viện Viện bèn âm thầm nhớ kỹ mức giá này, coi như là đắt, lần sau không nên mua thứ gì với như thế nữa.

Không đợi Chu Tình cảm thán thêm, điện thoại di động của cô ta lại vang lên, Chu Tình đưa cho Lý Viện Viện cầm đỡ một đồng đồ trên tay, luống cuống bắt máy: “Trương Tĩnh Trữ, không phải cậu đang học sao?”

“Ôi trời ơi, Chu Tình, Lý Viện Viện có ở bên cạnh cậu không!”

Chu Tình ngạc nhiên: “Có.”

“Yến Tư Thành nhà cậu ta đang tìm tới phát điên lên rồi kia kìa, bà đây đang học lại bị anh ta lôi xềnh xệch ra ngoài! Giáo viên tức giận lắm! Cậu mau bảo Lý Viện Viện nghe máy đi! Ái ôi vội gì chứ, đừng cướp máy...” Còn chưa nghe hết, bên kia đã đổi người: “A lô?”

Giọng nam trầm truyền tới, Chu Tình nhìn Lý Viện Viện mập mạp trước mặt, ngần ra.

Giọng nói càng thêm gấp gáp: “Thiên Trữ? Đang ở chỗ nào? Ta tới đón nàng.”

Chu Tình ngần ngừ nhìn Lý Viện Viện đang ôm một đồng đồ, trông có vẻ càng kèn càng hơn, nhất thời ngơ ngác: “Cậu ấy đang ở bên cạnh tôi.” Chu Tình luống cuống đỡ đồ hộ Lý Viện Viện, sau đó đưa điện thoại cho nàng: “Mẹ kiếp, hai người các cậu mà không có tình ý với nhau, quỷ cũng không tin.”

Lý Viện Viện hắng giọng, ngoan ngoãn nhận máy: “A lô?”

“Thiên Trữ!” Giọng nói mừng rỡ như thể nhìn thấy ánh dương xuyên qua vạn dặm mây đen, giọng nói của Yến Tư Thành còn xen lẫn tiếng hò hét của Trương Tĩnh Trữ bên kia: “Nàng đang ở đâu? Nhỡ gặp nguy hiểm thì sao, để ta tới đón nàng.”

“Tư Thành.” Lý Viện Viện liếc nhìn Chu Tình đang chăm chú quan sát, lúi sang một bên đáp: “Ta chỉ đi dạo phố thôi, không có chuyện gì đâu, ban nãy điện thoại hết pin, nên không nói hết câu với người được, nhưng mà sáng nay lúc ra khỏi nhà ta đã để lại tờ giấy trên bàn, người không thấy à?”

Yến Tư Thành trầm mặc, y hiển nhiên không phát hiện ra.

Yến Tư Thành tan học liền gọi điện thoại cho Lý Viện Viện, nhưng nghe thấy bên chỗ nàng truyền tới tiếng kêu khóc rồi điện thoại đột nhiên mất tín hiệu, y nghĩ thế nào cũng không thông, bèn nóng hết cả ruột, làm gì còn tâm trí về nhà đọc tờ giấy Lý Viện Viện để lại. Vất vả lắm mới tìm được Trương Tĩnh Trữ, biết được tin tức về Lý Viện Viện.

“Công chúa bình an vô sự thì tốt.”

Trương Tĩnh Trữ đứng đằng sau nói: “Xác nhận chưa! Yên tâm chưa hả! Đi dạo phố chứ có làm sao đâu! Mới có vài tiếng đã sốt xình xịch lên! Mau trả điện thoại lại cho tôi, tôi còn phải về học! Anh có thấy lúc anh lôi cổ tôi ra, mặt giáo viên gườm gườm thế nào không hả! Ông ta mà cho tôi trượt, anh có tin tôi đem bán Lý Viện Viện nhà anh không!”

Ngắt máy, Lý Viện Viện ngheh đón ánh mắt đầy ẩn ý của Chu Tình.

“À há.” Chu Tình cười dịu dàng: “Tối nay quay về ký túc xá nhé, chúng ta trò chuyện một chút.”

12. Chương 12: Hư Cấu Và Sự Thực

Lý Viện Viện tự nhủ mình quả thực nên trở về ký túc.

Nàng nghĩ, trước khi nàng và Yến Tư Thành tới thế giới này, hai người kia hẳn là những cá nhân độc lập. Ví như nàng có di động, Yến Tư Thành cũng có, nàng có hoạt động đoàn thể, Yến Tư Thành cũng thế. Yến Tư Thành có tiền, nàng cũng có, Lý Viện Viện trước đây rõ ràng là người có thể sống độc lập.

Lý Viện Viện trở về trường, Yến Tư Thành đã chờ ở cổng.

Nhìn túi đồ trong tay Lý Viện Viện, y vô thức tiến lên giúp nàng: “Công...” Yến Tư Thành nhìn thoáng qua ánh mắt dò xét của Chu Tình, lập tức chữa lời: “Hôm nay Thiên Trữ dạo phố, đáng lẽ nên gọi cho tôi chứ. Bất luận thế nào, tôi cũng phải ở cạnh em, dù sao thì...”

Đó là con đường xa lạ. Y không thể yên tâm để công chúa đi một mình được.

Lý Viện Viện còn chưa đáp, Chu Tình đã tranh hỏi: “Thiên Trữ là ai thế?”

Lý Viện Viện đáp: “Là tên cúng cơm của tớ.” Nàng cầm lại mấy gói đồ trong tay Yến Tư Thành, chỉ để y mang hộp phần về nhà: “Tư Thành, tôi về ký túc với Chu Tình nhé.”

Yến Tư Thành ngăn ra: “Đi... Bao lâu?”

Biểu hiện của y chọc Chu Tình phá lên cười: “Ồi chao, làm như thể sinh ly tử biệt ấy, bọn tôi không ăn thịt Lý Viện Viện đâu, yên tâm yên tâm, sẽ không đụng tới một cọng lông của bảo bối nhà anh.”

Dứt lời, cô ta túm Lý Viện Viện bỏ đi mất, còn thầm thì: “Sao anh ta giống bảo mẫu của cậu thế, cứ như gà mẹ bảo vệ gà con ấy.”

Lý Viện Viện một lần nữa bước vào ký túc xá.

Lần trước nàng chưa kịp quan sát kỹ đã sợ tới mức phải bỏ chạy, mấy hôm nay kinh nghiệm ở chung với người ở đây đã tăng lên nhiều, nàng cảm thấy bình tĩnh hơn so với trước.

Phòng đủ cho bốn người nhưng chỉ có ba người ở, vẫn còn một giường để trống. Lý Viện Viện tìm thấy ví tiền trong ngăn kéo. Mở ra đếm, tổng cộng bốn trăm hai mươi đồng, kém xa ví tiền dày cộp của Yến Tư Thành.

Trong tủ quần áo cũng chỉ có một ít đồ, hầu như đều là áo phông, quần bò đơn giản, khác nhau ở mỗi họa tiết in hoa to hay nhỏ.

Lý Viện Viện hiểu được. Bởi vì quần áo đẹp, thì không hợp với vóc người nàng.

Dọn đồ vào túi xách xong xuôi, liền thấy Chu Tình hỏi: “Sao hả, cậu quay về phòng như kiểu để thu dọn đồ bỏ trốn ấy. Rõ ràng ở cùng một chỗ với Yến Tư Thành mà.”

“Ừ... Nhưng không phải giống như cậu tưởng tượng đâu...”

Còn chưa dứt lời, liền thấy cửa bị đẩy mạnh ra, Trương Tĩnh Trữ uể oải đi vào, thấy Lý Viện Viện thì bật cười ha hả, sau đó vỗ mạnh lên vai nàng: “Lý Viện Viện! Giỏi lắm!”

Lý Viện Viện ngơ ngác.

Trương Tĩnh Trữ ngồi xuống ghế, vắt chéo chân nói: “Bao năm rồi mới thấy hãnh diện và sáng khoái như vậy! Tuy hôm nay bị giáo viên mắng, nhưng chỉ là chuyện vặt thôi, các cậu không biết gương mặt Lâm Hiểu Mộng đâu, quả đúng là biến hoá muôn màu muôn vẻ.”

Chu Tình tiếp lời: “Lâm Hiểu Mộng làm sao?”

“Tớ và Yến Tư Thành đâu có quen nhau, nghe nói hôm nay Yến Tư Thành tìm được Lâm Hiểu Mộng trước, sau đó túm chặt tay Lâm Hiểu Mộng, ép cô ta phải đi tìm tớ, mặc dù Yến Tư Thành chạy ào vào phòng lôi tớ ra ngoài trông hơi đáng sợ, nhưng thật ra lại giống mấy cảnh trong phim thần tượng, lúc ra khỏi phòng học, mặc dù đang hoảng hốt, nhưng tớ cũng không quên vênh mặt đắc ý với Lâm Hiểu Mộng.”

Trương Tĩnh Trữ vui vẻ rung chân, gật gù nói: “Hí hí, thật sáng khoái.”

Lý Viện Viện mừng tượng ra cảnh đó, lại thấy hơi lo lắng, nhú mày nói: “Như vậy chẳng phải khiến người khác chú ý quá sao?”

“Tất nhiên rồi.” Trương Tĩnh Trữ cười nói: “Không tới hai ngày nữa, chuyện của cậu chắc chắn sẽ lan khắp toàn trường. Tớ biết Yến Tư Thành rất nổi danh ở khoa Tài chính, chuyện của bọn cậu đảm bảo sẽ khiến ai cũng phải chú ý. Cậu nghĩ mà xem...”

Lý Viện Viện trầm ngâm.

Nàng và Yến Tư Thành vốn không bình thường, nếu bị người quen phát hiện ra, sợ rằng sẽ bị bọn họ cho là yêu ma quỷ quái, đem lên giàn hỏa thiêu, lúc đó biết làm thế nào đây...

“Tớ bảo này Lý Viện Viện, cậu được đấy, không hé răng chút gì về chuyện với Yến Tư Thành.”

“Tớ và anh ta... Thật sự không phải như các cậu nghĩ.” Nàng yếu ớt giải thích.

Song Chu Tình và Trương Tĩnh Trữ không để tâm tới nàng, bắt đầu nổi máu buồn chuyện, bàn về gia thế của Yến Tư Thành, cảnh y sốt ruột xông vào lớp học, túm người tra hỏi, còn cả bộ dạng ghen ghét của Lâm Hiểu Mộng. Lý Viện Viện ở bên làm thính giả, nàng nghĩ không cần nàng thêm thất gì, bọn họ cũng đã vẽ ra một câu chuyện tình vô cùng hoàn chỉnh, có nữ chính xấu xí tầm thường, nam chính đẹp trai si tình, và cả nữ phụ lòng dạ nhỏ nhen trong đó nữa.

Thật là một câu chuyện tình yêu điển hình...

Nhưng thật ra...

Sự thực đâu phải như vậy.

Cầm túi trở về nhà trọ của Yến Tư Thành, nàng còn chưa gõ cửa, Yến Tư Thành đã cung kính mở cửa nói: “Bữa tối đã xong, mời công chúa.”

Cơm canh giống như mọi ngày, Lý Viện Viện do dự hồi lâu, rồi đành mở miệng nói: “Tư Thành, chúng ta dù sao cũng khác người bình thường, hành xử nên cẩn thận mới có thể yên ổn được, chuyện tình ta như hôm nay, lần sau đừng làm thế nữa.”

Yến Tư Thành im lặng một lát rồi đáp: “Vâng.”

Y trả lời bình tĩnh, nhưng trong lòng thì dậy sóng, chức trách của y là bảo vệ cho công chúa, nhưng giờ công chúa lại bảo, lúc không thấy nàng, không cần phải sốt ruột đi tìm. Công chúa... Không cần tới y nữa sao...”

Yến Tư Thành siết chặt tay, từ nhỏ y đã được dạy rằng, y là cây kiếm, là cái khiên bảo vệ cho công chúa, bảo vệ tính mạng nàng là chuyện quan trọng nhất. Thế nhưng bây giờ công chúa lại đẩy cả kiếm lẫn khiên ra xa, muốn bước vào nơi bụi cây hoang dã đầy gai độc... Yến Tư Thành nhất thời không biết, nếu có một ngày công chúa thực sự có thể tự mình sống tốt, không cần y nữa, vậy y biết làm thế nào.

Trong những ngày đầu thích ứng, cuộc sống bắt đầu đi vào quỹ đạo, thời gian cũng trôi nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày cuối tuần công diễn vở kịch.

Dự kiến tám giờ mở màn.

Ba giờ chiều, nhóm kịch tới phòng tập, dựng cảnh, diễn viên bắt đầu lên đài tập dượt.

Từ lúc “quan hệ” của Lý Viện Viện và Yến Tư Thành lan truyền, hễ lên sân khấu diễn kịch với Lý Viện Viện, Lâm Hiểu Mộng đều có ánh mắt thù hằn như rắn rết, chỉ thiếu điều muốn nhảy ra cắn chết Lý Viện Viện. Càng không cần bàn tới chuyện trong kịch toàn là cảnh Lý Viện Viện ức hiếp cô ta. Lâm Hiểu Mộng quả thực tức tới phát điên.

Trương Nam thấy vậy vô cùng bất đắc dĩ: “Nếu còn có thời gian, tôi nhất định sẽ sửa kịch bản giúp cô, nhưng tối nay diễn rồi, cô làm ơn giả làm Bạch Liên Hoa giúp tôi, OK?”

Lâm Hiểu Mộng chỉ còn biết cắn răng nhẫn nhịn.

Lần lên sân khấu thứ hai, diễn màn hai, Lý Viện Viện vừa nâng cầm Lâm Hiểu Mộng lên, nói “Trông thật xinh đẹp” thì chợt thấy trên đỉnh đầu vang tiếng “kéttt”, Lâm Hiểu Mộng biến sắc, đứng phắt dậy, tổ đạo cụ đang trang trí sân khấu cũng hô lên: “Mau tránh ra!”

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn, đang muốn chạy thì chợt thấy bị vướng vào thứ gì đó, nàng ngã sấp xuống, Lâm Hiểu Mộng thì chạy thoát.

Đèn trên đầu nện “rầm” xuống vai Lý Viện Viện. Vừa nặng vừa đau. Lý Viện Viện tê tái một lúc mới cảm giác đau, rồi đau đến mức không đứng dậy nổi.

Trước mắt Lý Viện Viện chợt trở nên mơ hồ, trong nháy mắt, nàng như thể bước vào cõi thần tiên, nhìn thấy đường phố Đại Đường quen thuộc, thấy cả một người phụ nữ đổ chậu nước xuống con rạch trước nhà.

Nhưng cảnh tượng này chẳng qua chỉ duy trì trong chớp mắt.

Tiếp đó Lý Viện Viện thấy Lưu Thư Dương lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Mọi người đều vây xung quanh, Trương Nam bước thẳng lên sân khấu, nhìn Lý Viện Viện ngã sấp dưới đất, lại nhìn tổ đạo cụ đứng bên cạnh, quát: “Làm ăn kiểu gì vậy!”

Lý Viện Viện che vai ngồi dậy, nàng chịu đau xoay người lại, vì trước đây hay sinh bệnh, nên nàng cũng hiểu một ít về Đông y, nàng nói: “Xương khớp không việc gì, chỉ xước da thôi.” Nàng liếc nhìn mọi người, mắt chạm phải ánh mắt né tránh của Lâm Hiểu Mộng: “Cả mắt cá chân cũng hơi đau.”

Trương Nam khó hiểu hỏi: “Sao lại đau mắt cá chân?”

Lâm Hiểu Mộng cắn răng không nói, Lý Viện Viện bèn đáp: “Không biết, chắc là đang định chạy thì bị sái.”

Lâm Hiểu Mộng ngạc nhiên, giật mình nhìn nàng.

Trương Nam chau mày: “Có diễn được không?”

“Nghỉ một chút là được.”

Nếu vẫn diễn được, thì tự nhiên không còn việc gì nghiêm trọng, nàng được người khác đỡ xuống sân khấu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sân khấu dừng xong, mọi người lục tục lên tập luyện tiếp, Lý Viện Viện ngồi xoa vai, giờ nghỉ, Lưu Thư Dương tới chỗ nàng đưa ột chai nước lạnh: “Chườm vào vai đi.”

Lý Viện Viện nhận: “Cảm ơn.”

“Hiểu Mộng tuy ngang ngạnh, nhưng chắc chắn không cố tình làm cậu ngã đâu, cậu ấy không phải người xấu.”

“Tôi biết.” Lý Viện Viện chườm đá lên vai: “Nếu cậu ấy cố tình thì sẽ không có vẻ mặt như vậy. Chắc là lúc gấp gáp đạp nhầm lên chân tôi, bất cẩn làm ngã.”

Lưu Thư Dương ngạc nhiên nói: “Cậu...” Cậu ta không biết nói gì, sau cùng chỉ thốt: “Cậu thật thông minh.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Ừ, tôi bật mí cho cậu nhé, bây giờ chính là lúc thích hợp nhất để theo đuổi Lâm Hiểu Mộng đấy, cô ấy đang đau lòng, càng kích động thì càng yếu đuối, dễ chấp nhận người khác, cậu nên nắm chặt lấy cơ hội này.”

Lý Viện Viện cười khì, chỉ lên trên sân khấu: “Tối đoạn của cậu rồi kìa, mau lên đi.”

Lưu Thư Dương vừa kinh hãi nhìn Lý Viện Viện, vừa xấu hổ nãy nê, đoạn vội vàng vàng lên đài.

Lý Viện Viện đương nhiên hiểu, ánh mắt học viên trong trường đều rất đơn giản, liếc qua cũng biết bọn họ đang nghĩ gì, giống như Lâm Hiểu Mộng, Lưu Thư Dương, còn cả...

Lý Viện Viện đưa mắt nhìn, Tiểu Bàn đang bận bịu với công việc của tổ đạo cụ, cậu ta thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Lý Viện Viện ngồi cô đơn một góc, sau đó lại cuống lên quay đi.

Tiểu Bàn, là một chàng trai lòng dạ đơn thuần, thế nhưng, chắc bị mấy cậu bạn trêu chọc nên ngại, mấy hôm nay toàn tránh mặt nàng, không nói chuyện một câu.

Lý Viện Viện thở dài. Đột nhiên thấy một mình mình ngồi đây có vẻ cô độc. Nàng lại dõi mắt ra xa, không có Yến Tư Thành, bên ngoài phòng tập cũng không có, hôm nay là cuối tuần, y cũng phải tham gia hoạt động quan trọng của CLB, y cũng có việc riêng của mình.

Lý Viện Viện bất thần không cảm nhận thấy làn nước lạnh đang chảy xuống vai.

Thực ra, Yến Tư Thành không có mặt cũng tốt, nếu y mà thấy cảnh ban nãy, dù Lâm Hiểu Mộng vô tình, y cũng sẽ tức điên lên, vở kịch tối nay, Lý Viện Viện đừng hòng diễn nổi. Tuy Yến Tư Thành lúc nào cũng nghe theo nàng, nhưng hề liên quan tới sức khỏe, y sẽ không bao giờ thoả hiệp.

Nhưng mà...

Nếu Yến Tư Thành có ở đây, chắc chắn ban nãy nàng sẽ không bị thương.

Tư Thành... Y đang làm gì nhỉ?

13. Chương 13: Cực Đẹp Và Cực Xấu

Yến Tư Thành đánh người.

Đá mạnh một cú vào ngực đối phương, đối phương phải lùi lại hai bước, chân mềm nhũn, ngã thẳng xuống đất. Cậu ta xoa xoa ngực, tức giận tháo phắt mũ bảo hộ, ném sang bên cạnh, bực bội quát: “Yến Tư Thành! Đang tập cơ mà! Có cần tích cực thế không!”

“Xin lỗi, tôi đã cố nhẹ chân hết sức rồi.”

“Cậu...” Người nọ tức giận đến nỗi lại đau cả ngực, huấn luyện viên đành giảng hoà: “Thôi được rồi, cậu bị trúng đòn ngã sắp xuống đã đủ mất mặt rồi, im miệng đi.”

Yến Tư Thành cúi mình chào, rồi lui xuống, Lục Thành Vũ ném cho y chai nước: “Cậu nhìn sắc mặt bọn họ kìa.” Yến Tư Thành ngẩng lên nhìn, thấy mấy tiền bối khoá trên đang nhìn mình bằng ánh mắt vừa bất mãn vừa lạnh lùng. Yến Tư Thành chẳng thêm bận tâm: “Kệ họ.”

“Đừng khinh địch, cẩn thận kẻo bọn họ hợp lực dạy cho cậu một trận đấy. Cậu lợi hại tới đâu chẳng nữa cũng không địch lại cả đồng người đâu, cậu giả bộ hiền lành chút không được à, lần tập tới nhường bọn họ đi...”

Yến Tư Thành bất đắc dĩ nói: “Tôi đã nhường rồi.” Nói đoạn cầm chai nước vào phòng thay đồ.

Lục Thành Vũ ngơ ngẩn theo sau: “Cậu muốn đi đâu? Bây giờ mới năm giờ, còn phải tập bốn mươi phút nữa.”

“Ngày mai tôi sẽ tập thêm.”

Dứt lời, y nhảy vào phòng thay đồ, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Lục Thành Vũ lú lũi nhìn theo bóng lưng y: “Nếu trước đây mình mà bảo cậu ta sẽ thích một cô mập, chắc cậu ta cười cho vỡ bụng mất, đúng là thế sự khó lường.”

Lúc Yến Tư Thành chạy tới phòng tập, nhóm diễn viên đều đang trang điểm, thay đổi phục trang, nhìn những bộ xiêm y tương tự như của thời Đại Đường, nhưng vẫn có chỗ không phù hợp lễ tiết lắm, Yến Tư Thành bắt chọt giạt mình.

Y chen chúc tìm một vòng quanh hậu trường, nhưng không thấy Lý Viện Viện, đang lúc nghi hoặc, Lâm Hiểu Mộng bỗng nhiên tới bên nói: “Lý Viện Viện đang trang điểm trong WC ấy. Cậu ta bảo chúng tôi hoá trang trông rất xấu.”

Yến Tư Thành nghe vậy mới chăm chú quan sát Lâm Hiểu Mộng, gương mặt cô ta không khác là mấy, nhưng đôi mắt có vẻ to hơn một chút, búi tóc hình như hơi nhỏ, cắm ba cái trâm cài tóc, chất liệu có vẻ không giống thật.

Yến Tư Thành gật đầu, trong lòng rất hiểu suy nghĩ của công chúa.

Lâm Hiểu Mộng thấy y cũng đồng tình thì hơi khó chịu, nhưng còn chưa nói gì thêm thì đã thấy Lý Viện Viện bước tới, Lâm Hiểu Mộng sửng sốt, quên cả chế giễu: “Ôi trời ơi, cô thấy thế này mới đẹp sao?”

Yến Tư Thành nhìn theo ánh mắt Lâm Hiểu Mộng, thấy Lý Viện Viện búi tóc gọn gàng, đầu đeo trâm cài Kim Bộ Diêu rủ ngọc giữa trán, cắm thêm chiếc trâm hình phượng lên búi tóc, bên mai điểm đóa mẫu đơn đỏ thắm, mắt Yến Tư Thành sáng lên, công chúa không hổ danh công chúa, đeo những thứ đồ tầm thường này trên đầu nhưng vẫn toát lên phong thái hoàng gia cao quý, ung dung tự tại. Nàng đánh má hồng lung linh, vẽ mi tròn, môi đỏ thắm, chẳng hiểu học được từ đâu, vẽ mắt vừa dài vừa đen, khiến đôi mắt càng long lanh có thần.

Yến Tư Thành nhìn đắm đắm.

Nhưng những người nhìn thấy Lý Viện Viện đều im phăng phắc.

Lý Viện Viện phớt lờ ánh mắt bọn họ, thoáng thấy Yến Tư Thành, nàng liền hứng khởi hẳn lên, bước nhanh tới chỗ y, Yến Tư Thành cũng tiến lên nghênh đón, nhưng còn cách khoảng ba bước chân, một bóng người bỗng dưng chen vào giữa.

Trương Nam nhìn mặt Lý Viện Viện, kinh hãi gào lên: “Sao lại hoá trang thế này hả! Cô sợ chưa đủ loạn à?”

Bạn học phụ trách hoá trang tủi thân nói: “Cô ấy không cho tôi đụng vào, tự mình tới WC làm đấy. Tôi đâu biết cô ta lại hoá trang...” bạn học nhìn Lý Viện Viện, như thể không dám nhìn thẳng mặt, đành né tránh nói: “...đặc biệt thế.”

Lý Viện Viện cau mày: “Tôi thấy như vậy mới đẹp.”

Thái độ nghiêm túc của nàng khiến mọi người xung quanh bất thần nghĩ, thẩm mỹ của họ hình như mới thật có vấn đề. Chỉ có mình Trương Nam cau bần lên: “Đẹp? Má cô thế này là làm sao, bị ai đánh cho sưng lên à? Lông mi nữa? Sao lại dài như lông chó thế này? Còn môi cô chắc học đòi theo dân Nhật Bản hả...”

Còn chưa dứt lời, anh ta liền bị ai đó chen lên trước mặt, liếc nhìn lại, hoá ra là Yến Tư Thành đã tiến lên chắn trước mặt Lý Viện Viện.

Trương Nam bắt gặp ánh mắt của Yến Tư Thành, không hiểu sau sống lưng thoát lạnh buốt, không khí như thể có...

Sát khí?

Trương Nam đã từng tham gia rất nhiều vở kịch, trình độ giỏi hơn hẳn những người trong nhóm, thường ngày cũng thường xuyên theo gót học hỏi các đoàn kịch từ nhân khác, y tự thấy bản thân gặp qua không ít người, nhưng chưa bao giờ thấy người nào có ánh mắt như Yến Tư Thành, tuy chỉ nhìn chăm chăm, nhưng vẫn khiến anh ta phát sợ, cứ như thể nếu bây giờ đưa cho Yến Tư Thành một con dao, cậu ta dám cắt đứt họng mình ngay lắm.

Trương Nam bất thần khở sở, không phải chứ... Mới phen nà Lý Viện Viện có mấy câu thôi mà...

Yến Tư Thành không nói câu nào, khiến bầu không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, mọi người nhìn nhau, không dám bước lên hoà giải, ngay cả Lâm Hiểu Mộng cũng giật mình, đúng lúc đó đằng sau Yến Tư Thành hé ra một cái đầu, vẽ mặt Lý Viện Viện không hề bị ảnh hưởng bởi Yến Tư Thành, nàng cất giọng hỏi: “Trang điểm thế này không phù hợp à?”

Bị Yến Tư Thành gườm gườm, Trương Nam ngứa ngáy như thể bị kim châm vào da vậy, nhưng vẫn cân nhắc tới vở kịch tối nay, đành bình tĩnh gật đầu: “Không hợp, đổi đi.” Anh ta nín nhịn nói: “Giữ nguyên trang sức, bỏ hoa mẫu đơn, mặt... nên rửa ngay đi.”

Không để Yến Tư Thành có cơ hội nổi giận, Lý Viện Viện vỗ nhẹ vào cánh tay y. Yến Tư Thành tức thì kìm nén tâm tình, quay lại nhìn nàng, Lý Viện Viện nhẹ nhàng bảo: “Tư Thành, ra ngoài chờ xem nhé.”

Yến Tư Thành im lặng nhìn Lý Viện Viện thật lâu, sau đó cụp mắt xuống, có vẻ gian nan quả quyết: “Được.”

Y rất tức giận, nhưng nếu công chúa bảo y nhẫn nhịn, vậy dù là máu tươi y cũng sẽ nuốt xuống. Y chỉ sợ... công chúa chịu thiệt thòi.

Lý Viện Viện cười tươi tắn: “Xem ta đóng vai người xấu thế nào nhé.”

Nàng tươi cười, Yến Tư Thành không còn gì để nói, bèn gật đầu, yên lặng rời khỏi hậu trường.

Lý Viện Viện bỏ đoá mẫu đơn xuống, nhờ sự giúp đỡ của bạn học, trang điểm lại lần nữa, mặc phục trang vào. Nàng chỉ thấy hơi đáng tiếc, trong mắt Lý Viện Viện, con gái thời đại này vì xem TV nhiều nên mới dần quen với quan điểm gầy mới là đẹp, nàng nghĩ khiêu thẩm mỹ là vấn đề liên quan tới thói quen, nếu để cho bọn họ nhìn quen kiểu cách thời Đại Đường, ắt hẳn bọn họ cũng sẽ thấy như thế mới là đẹp.

Nàng kỳ công hoá trang, cuối cùng lại gây thêm phiền phức ọi người, Lý Viện Viện vừa thấy chán nản khó nói, vừa thấy có phần áy náy. Nhưng mà...

Trương Nam đang xem tổ đạo cụ bố trí sân khấu, khó có được lúc rảnh rỗi, Lý Viện Viện tìm tới anh ta: “Ban nãy anh nói tôi vẽ môi đỏ bắt chước người Nhật Bản, như vậy sai rồi, hai hôm nay tôi đọc sách, biết ở thời nhà Đường, Nhật Bản được gọi là Đông Doanh, kiểu trang điểm này xuất phát từ Đại Đường, được lưu truyền qua đó, anh lẫn lộn đầu đuôi rồi.”

Trương Nam ngỡ ngàng hỏi: “Vỡ kịch sắp bắt đầu rồi mà cô còn tìm tôi để nói chuyện này à?”

Lý Viện Viện gật đầu: “Chuyện này rất quan trọng.”

Trương Nam chớp mắt nói: “Cô nên học thuộc lòng lời kịch đi, chuyện này quan trọng hơn.”

Nhìn Trương Nam bỏ đi, Lý Viện Viện than nhẹ.

Khán đài đầy lên nhanh chóng, Lý Viện Viện lặng lẽ kéo màn nhìn ra phía trước, đông nghịt mái đầu, mấy diễn viên bên cạnh nàng hơi khẩn trương: “Nhiều người quá.” Lâm Hiểu Mộng cũng nhìn qua bên ngoài một chút, sau đó xoa nhẹ lòng bàn tay đầy mồ hôi vào y phục, dù sao cũng là lần đầu diễn trước nhiều người như vậy, cô ta vẫn khá hồi hộp.

Lý Viện Viện nhìn cô ta bảo: “Đừng lo lắng, bình thường cô diễn rất khá, bây giờ cứ coi như dưới đó không có ai là được.”

Nàng cất giọng thoải mái khiến Lâm Hiểu Mộng ngỡ ngàng, ngậy ra rồi nói: “Ừ... Biết rồi, cô cũng thế nhé.”

Lý Viện Viện cười sáng khoái: “Ừ.”

Lâm Hiểu Mộng liếc cô nói: “Thôi khỏi đi, coi như tôi chưa nói, trông cô là biết chả lo lắng tí nào...” Thấy Lý Viện Viện chỉ cười mà không đáp lời, cô ta liếc nhìn bả vai nàng, hơi hổ thẹn nói: “Vai cô có sao không? Cái đèn đó rất nặng mà...”

Vai Lý Viện Viện hơi giật nhẹ, rõ ràng vẫn đau nhức, nhưng hẳn là không ảnh hưởng tới diễn xuất: “Đây là lý do vì sao tôi thích có nhiều thịt hơn đây.” Nàng nhỏ giọng cảm khái, Lâm Hiểu Mộng không nghe thấy rõ, bèn tiếp lời: “Lát nữa cô còn phải nhảy từ đài cao xuống, thực sự không sao chứ?”

Lý Viện Viện điềm tĩnh nhìn Lâm Hiểu Mộng.

Nàng chợt nhớ rất lâu trước đây, khi ở trên đài tế lễ, nàng đi cùng hoàng huynh hoàng tỷ theo sau phụ hoàng, dưới ánh nhìn của bao vị quan viên, bước lên đài tế, ai nấy đều nhất mực cẩn trọng, chú ý nhất cử nhất động, không dám làm sai lễ nghi.

Lúc đó nàng còn bé, lễ phục quá dày, trang sức trên đầu quá nặng, lúc leo cầu thang, lão đạo chức ngă, nhưng khi đó, hoàng tỷ đứng bên cạnh thần nhiên nhìn nàng, không hề đưa tay giúp đỡ, cũng may lúc đó nàng đứng vững lại được, không ngã nhào xuống làm hỏng buổi lễ.

Lần đó nàng vô cùng căng thẳng hồi hộp.

Lúc nàng ngẩng lên, ánh mắt hoàng tử không hề dán vào nàng, như thể căn bản không biết ban nãy nàng suýt ngã xuống, cũng căn bản không hề né tránh nàng.

Khi ấy Lý Viện Viện mới ngộ ra, bên cạnh nàng, những người có cùng quan hệ huyết thống này, sẽ không có một ai giúp đỡ nếu nàng chẳng may gặp chuyện, càng đừng nói đến chuyện an ủi, lo lắng cho nàng...

Lý Viện Viện tươi cười: “Cảm ơn, tôi sẽ không sao đâu.”

Lâm Hiểu Mộng thấy vậy chợt ngẩn ra, có thể ngọn đèn trên sân khấu không soi được tới hậu trường, khiến khung cảnh nơi đây hơi mờ ảo huyền hoặc, làm cô ta cảm thấy Lý Viện Viện mỉm cười giống hệt như tượng Bồ Tát trong miếu, quen với việc đứng trên cao, mỉm cười từ bi nhìn xuống chúng sinh...

Cô ta giật mình, âm thầm nói: “Chết tiệt, ma xui quỷ khiến rồi.” Sau đó liền viện cớ phải diễn mở màn chạy tới bên Lưu Thư Dương.

Tám giờ tối, vở kịch chính thức bắt đầu.

Kết hợp với hiệu ứng đèn đóm sương khói bảng lảng, vở kịch còn tốt đẹp hơn cả Trương Nam tưởng tượng. Cảnh kết, Lý Viện Viện đứng trên đài cao, ngạo nghễ đọc hết lời thoại, dưới sân khấu bỗng có người cất giọng mắng mỏ: “Mẹ kiếp thằng cha phò mã cận bã!”

“Công chủ tuy béo nhưng si tình quá! Có điều ánh mắt thật đáng sợ!”

“Bi kịch! Đúng là bi kịch! Cầu cho tra nam* sống đỡ chết đỡ, phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại!”

*tra: cận bã

Lưu Thư Dương đang đứng trên đài cao như nàng cũng nghe thấy tiếng người nói phía dưới, thần sắc nhất thời biến ảo, nhưng cậu ta đứng nghiêng mặt, dung mạo bị ngọn đèn che lấp, nên khán giả không nhìn rõ biểu cảm, chỉ có mình Lý Viện Viện đứng gần là thấy rõ.

Lý Viện Viện bất chợt muốn không chuyên nghiệp mà cười phá lên, nhưng hiện giờ đang đối mặt với khán giả, lại là cảnh trọng tâm, bao ánh mắt đều đổ dồn vào người nàng, nàng không thể bật cười phá hỏng cả vở kịch được. Nàng vội vã quay người lại, tỏ vẻ đau khổ, yếu điệu ngã xuống tấm đệm phía dưới.

Nhưng vừa nhảy xuống nàng mới sức nhớ ra, ban nãy nàng bị chiếc đèn đập vào vai phải, bây giờ lại ngã xuống đúng tư thế đè vào bên phải, nàng đúng là...

Không chờ nàng nghĩ xong, chỗ xương bả vai đã liên tục truyền tới cảm giác đau buốt.

Lý Viện Viện thầm nhủ hỏng rồi, vì nàng nhảy xuống nên đèn đóm cũng tắt phụt theo, bây giờ đáng lẽ nàng lên cấp tốc đứng dậy rời khỏi sân khấu từ lối đi bên trái, thế nhưng bây giờ nàng chẳng nhìn thấy ngọn đèn nhỏ dẫn đường đâu cả, mà chỉ thấy được những vì sao bạc sáng trong như ngọc, rõ ràng không giống bầu trời đêm ở thế giới này, hình như là...

Đêm ở Đại Đường?

“Lý Viện Viện?” Có người sốt ruột gọi tên nàng, giọng tuy bé, nhưng lặp đi lặp lại.

Cảnh tượng trước mắt thoáng chốc biến mất, trong bóng tối lơ mơ, nàng thấy Lưu Thư Dương gấp đến độ toát mồ hôi đầy mặt. Cậu ta lôi nàng dậy, định khiêng nàng xuống sân khấu, nhưng mới tóm được nửa người đã khuỵu hẳn đầu gối xuống.

Lý Viện Viện cũng muốn đứng dậy, nhưng chẳng hiểu vì sao, rõ ràng nàng bị đau ở vai, nhưng hiện giờ cả người đều mềm oặt ra như mất hết sức lực.

Trương Nam và tổ đạo cụ thấy vậy gấp đến độ chẳng thiết gì nữa, vội vã xông lên. Tiểu Bàn khá to khỏe, vội xốc Lý Viện Viện lên, Trương Nam và một cậu nam sinh nghiêng rặng nghiêng lợi mới nửa lôi nửa kéo được Lý Viện Viện xuống sân khấu.

Cũng may lúc công chúa nhảy xuống, màn sân khấu được kéo vào, người dưới đài không thấy rõ tình trạng bên trên, chỉ nghe thấy toàn tiếng bước chân binh bạch, khán giả lại tưởng bọn họ đang thay đổi cảnh trí, ngoại trừ nghĩ thời gian chuyển cảnh hơi dài, cũng không để ý nhiều.

Chỉ có Yến Tư Thành ngồi ở hàng ghế đầu, tai nghe mấy cô gái líu ríu thảo luận nội dung vở kịch, lòng mày thì cau chặt lại.

14. Chương 14: Tôn Quý Và Tâm Thường

Hạ màn, người ngoài không được vào hậu trường, Yến Tư Thành chờ đến tận lúc diễn viên lên chào cảm ơn khán giả, y nhìn lướt qua không thấy Lý Viện Viện, bèn càng đoan chắc Lý Viện Viện đã gặp chuyện.

Không đợi diễn viên xuống hết sân khấu, Yến Tư Thành không kìm nén nổi, xông thẳng vào hậu trường.

Kỳ thực già nửa người trong đoàn đều biết y, giờ cũng đã diễn xong, nên không ai ngăn cản y, còn có người chỉ đường cho: “Lý Viện Viện đang ngồi ở phòng nghỉ phía sau ấy.”

Yến Tư Thành nhanh chân bước tới, dợm muốn đẩy cửa bước vào, chợt nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Lý Viện Viện vọng ra: “Tiểu Bàn, cảm ơn cậu ban nãy trong lúc cấp bách đã tới cứu tôi.”

Yến Tư Thành khựng lại. Nhìn qua khe hở, Giang Đồng Bân đang đưa một chai nước cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện nhận bằng tay trái, mặt lộ vẻ lưu luyến hoà nhã.

“Nào có nghiêm trọng đến vậy.” Giang Đồng Bân gỡ đầu gỡ tai, né tránh ánh mắt Lý Viện Viện: “Mà cậu bất cẩn thế, trên vai còn đang bị thương, sao lại nhảy kiểu đấy. May mà không có chuyện gì.”

Vừa nghe Lý Viện Viện bị thương, Yến Tư Thành liền nhìn chăm chăm vào vai phải nàng, thấy tay nàng buông thõng hơi cứng ngắc, bèn quỳnh lên, toan đẩy cửa vào, nhưng lại nghe thấy Lý Viện Viện nói: “Tiểu Bàn, tôi rất vui vì cậu lo cho tôi.” Nàng mỉm cười: “Thực ra mấy hôm nay, tôi nghĩ cậu cũng hiểu tâm tư của tôi thế nào chứ.”

Công chúa đang định...

Bày tỏ tình cảm ư.

Yến Tư Thành tập trung quan sát thần thái Lý Viện Viện.

Nàng thật lòng.

Yến Tư Thành lẳng lặng đóng cửa lại, y canh ở trước cửa, y nghĩ bây giờ Lý Viện Viện hẳn là không muốn bất kỳ ai xông vào quấy rối, kể cả là y.

Nhưng giọng nói của hai người bên trong vẫn vọng rõ vào tai Yến Tư Thành.

“Không phải cậu... và Yến Tư Thành...”

“Tư Thành đúng là rất quan trọng với tôi, nhưng không phải như mọi người nghĩ đâu, tôi và anh ấy coi nhau như anh em trong nhà, không phải là tình cảm nam nữ.”

Đúng vậy, không phải là tình yêu.

“Vở kịch đã diễn xong rồi, sau này không biết còn có thể gặp lại cậu ở đâu, nên tôi muốn thẳng thắn bộc lộ tình cảm của mình, Tiểu Bàn, cậu có đồng ý với tôi, từ nay về sau, sẽ nắm tay tôi, đi hết quãng đường còn lại không?”

“...Cái gì?”

“Nghĩa là, cậu có bằng lòng kết hôn với tôi không?”

“Kết... Kết hôn ư?”

Giang Đồng Bân lạc cả giọng: “Gì... Gì vậy... Không được, tuyệt đối không được!”

Giọng cậu ta quá to, ngữ khí quá quả quyết, khiến Yến Tư Thành đang cau có càng nhú mày chặt hơn, Lý Viện Viện vội vã giải thích: “Không, không phải kết hôn ngay, tôi biết chúng ta mới quen nhau, còn nhiều chuyện chưa rõ, chúng ta có thể tìm hiểu nhau trước mà...”

“Nhưng... Tôi không thích cậu.”

Lý Viện Viện trầm ngâm nói: “Tôi rất quý cậu, lúc nghe tiếng đàn của cậu, lúc thấy cậu vỗ tay cổ vũ, tôi liền thấy thích cậu, tôi nghĩ... Chúng ta có thể ở bên nhau...”

“Ai muốn ở bên cậu chứ!” Tiểu Bàn khẳng định chắc nịch.

Lý Viện Viện im bật.

“Tôi nói thật nhé, thật ra tôi thích con gái gầy cơ, thực sự tôi không hề thích cậu. Trước đây chúng ta cũng có thân thiết lắm đâu, tôi không biết tại sao đột nhiên cậu lại nghĩ thế, nhưng tôi... Tôi trò chuyện với cậu, cũng chỉ ở mức xã giao mà thôi, lần đó tôi vỗ tay cổ vũ, hôm nay lại khiêng cậu xuống dưới, đơn giản vì thấy chúng ta cùng chung một nhóm, tôi cũng không muốn thấy vở kịch thất bại, cậu không cần vì... những chuyện này mà thích tôi...”

Cậu ta vừa nói vừa bước tới cửa: “Cho nên, sau này cậu đừng nhắc lại chuyện này nữa... Đừng khiến mọi chuyện phức tạp lên...”

Cửa bị đá văng ra, Yến Tư Thành gườm gườm nhìn Giang Đồng Bàn, rồi lướt sang Lý Viện Viện đang ngơ ngẩn cầm chai nước.

Lý Viện Viện ngồi đó, thần sắc có vẻ không chán nản, vẫn còn bình tĩnh thản nhiên, nhưng lưng nàng lại hơi cong xuống, nhìn vậy, Yến Tư Thành như thể bị ai đó cắt một dao vào lòng.

Trước khi lý trí kịp chế ngự, Yến Tư Thành đã túm chặt lấy cổ áo Giang Đồng Bàn, đập mạnh cả người cậu ta lên cửa, mắt sắc như dao.

Lý Viện Viện giật mình tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên nhìn.

Giang Đồng Bàn sợ tới mức mặt mũi tái mét: “Làm gì vậy? Cậu làm vậy để làm gì chứ?”

“Tư Thành.” Lý Viện Viện cất tiếng: “Đủ rồi.”

Yến Tư Thành không cam lòng: “Công.. Thiên Trữ, cậu ta nói năng lỗ mãng...”

“Đủ rồi mà.”

Yến Tư Thành nghiêng răng ken két, Giang Đồng Bàn ở sát gần tựa hồ nghe thấy cả tiếng hít thở mạnh mẽ của y, Giang Đồng Bàn kinh hãi nhìn, không dám liếc mắt đi đâu, một lúc lâu sau, Yến Tư Thành mới thả tay ra.

Giang Đồng Bàn vội vã nghiêng người thoát, thoáng thấy Yến Tư Thành đi về phía Lý Viện Viện, cậu ta còn buông giọng thăm thẳm: “Rõ ràng là thích nhau, hai người bọn họ ở bên nhau tốt thế, còn làm phiền người khác làm gì chứ.” Dứt lời, không dám nhìn thêm nữa, vội vã chạy mất.

Yến Tư Thành nhìn theo bóng lưng cậu ta, mắt trầm lại.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện gọi y, y quay đầu lại, thấy nàng đưa chai nước khoáng tới trước mặt mình, không trách móc y thô lỗ, cũng không tức giận buồn bã vì bị từ chối, chỉ nhẹ nhàng bảo: “Ta không mở ra được, người giúp ta đi.” Nhẹ nhàng lái sang chuyện khác, tựa như những lời Giang Đồng Bàn nói ban nãy không hề ảnh hưởng tới nàng.

Yến Tư Thành biết Lý Viện Viện không muốn nói đến chuyện này nữa, liền im lặng cầm chai nước, mở ra, đưa cho Lý Viện Viện, thấy nàng cầm bằng tay trái, bèn lo lắng hỏi: “Vai công chúa có bị thương nặng không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Không, chỉ nhức buốt thôi.”

Yến Tư Thành căng thẳng, đôi mắt tối sầm lại, lập tức quỳ xuống, dập đầu thưa: “Công chúa, để công chúa bị thương là sai sót của thuộc hạ, xin công chúa trách phạt.”

Là sơ sót của y, cứ tưởng nơi đây không có chuyện ám sát, thân thể công chúa cũng luôn khoẻ mạnh thì nàng sẽ không làm sao, nhưng bây giờ nàng vẫn bị thương đầy thoi... trong lòng nàng lại... Không hiểu đang buồn bã tới mức nào nữa.

Nghĩ vậy, Yến Tư Thành càng cảm thấy khổ sở. Nơi đây công chúa duy chỉ có một người hầu hạ là y, người có thể dựa vào cũng chỉ có mỗi mình y, nàng vô cùng tín nhiệm y, vậy mà y lại không làm tốt bổn phận...

“Ngọc thể công chúa bị tổn hại, thuộc hạ tội đáng muôn chết.” Y dập đầu bôm bốp, bỗng dưng vàng trán rơi vào lòng bàn tay mềm mại, y hoảng hốt, vội vã ngẩng lên, thấy Lý Viện Viện đang ngồi xổm xuống, để tay dưới đất, hoá ra y vừa dập đầu vào lòng bàn tay nàng.

Yến Tư Thành ngáy ra.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện thu tay lại: “Ở thế giới này, ta không hề là công chúa, người cũng không cần gọi ta là điện hạ, càng không nên quỳ xuống dập đầu với ta.”

Lời cự tuyệt của Tiểu Bàn không làm Lý Viện Viện buồn bã lắm, có điều hành động từ chối của y khiến Lý Viện Viện phải suy ngẫm.

Giây phút Tiểu Bàn bỏ đi, trong đầu Lý Viện Viện chợt nảy lên rất nhiều suy nghĩ, trong đó điều khiến nàng kích động nhất là: ở nơi đây, bất luận là ai cũng có thể quả quyết từ chối yêu cầu của nàng.

Kiểu chuyện như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không gặp phải ở Đại Đường, dân chúng bình thường sao dám chối bỏ yêu cầu của công chúa? Dù cho nàng có là cô công chúa không được sủng ái đi chăng nữa.

Nhưng ở đây thì còn lâu.

Lý Viện Viện còn ngỡ ngàng ngộ ra một điều quan trọng hơn nữa là, dù có bị từ chối, thì nàng cũng chẳng biết làm cách nào để ép buộc Tiểu Bàn phải chấp nhận yêu cầu của mình.

Nàng không có đội hộ vệ, không thể bắt cậu ta lại. Nàng không có phủ công chúa, càng không thể giam giữ cậu ta. Nàng thậm chí còn chẳng có sắc chẳng có tiền, không thể mê hoặc cậu ta.

Sống nhiều ngày ở đây như vậy rồi, tuy biết hoàn cảnh sống khác hẳn trước đây, nàng cũng cố gắng thích nghi, hoà nhập, học theo lời ăn tiếng nói của người khác, cũng không cần Yến Tư Thành ở bên, tự mình tới nhà ăn, nhưng trong lòng nàng lại luôn coi bản thân mình khác hẳn bọn họ, nàng nghĩ, nàng thích nơi đây, nên nàng cam tâm tình nguyện hạ mình sống như họ.

Nhưng chẳng ngờ trong mắt người khác, nàng căn bản không phải đang “hạ cố”, mà nàng cũng giống bọn họ cả thôi. Là một người bình thường vô cùng...

Mập mập.

Lý Viện Viện lần đầu tiên phát hiện ra bản thân cũng chỉ là một người bình thường.

Ai cũng đều có thể từ chối nàng, không coi mệnh lệnh của nàng là chuyện đương nhiên phải làm.

Bao gồm cả... Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện đỡ Yến Tư Thành lên: “Chúng ta về thôi.”

Trên đường về, Lý Viện Viện âm thầm phân tích những chuyện gặp phải hôm nay và những quan niệm nàng mới hiểu ra. Nàng trầm ngâm cả đoạn đường, Yến Tư Thành theo sau cũng lặng im y hệt.

Tới trước cổng trường thì đã là chín giờ, theo giờ giấc ở Đại Đường, thì đã sang giờ Hợi, là lúc mọi người phải dừng mọi hoạt động, yên giấc nghỉ ngơi, nhưng đường phố ở đây vẫn âm ỉ như ban ngày, xe cộ qua lại như mắc cửi, cửa hàng đối diện vẫn đèn đóm sáng trưng, trước cổng trường vẫn người qua kẻ lại, tuy vẻ mặt khác nhau, nhưng tinh thần thì luôn toát vẻ hào hứng hừng hực.

“Quả là do thời đại khác nhau.” Lý Viện Viện cảm khái. Yến Tư Thành không nghe rõ, chỉ thấy cổ tay bị tóm lại, y bị ép tiến lên nửa bước chân, đứng song song với Lý Viện Viện, y vô thức toan lùi xuống, nhưng bị Lý Viện Viện tóm chặt tay, không cho động đậy, sau đó... Yến Tư Thành đột nhiên đỏ mặt.

“Công... Công chúa...”

Trước đây trong lúc nguy cấp, Yến Tư Thành đã từng cầm tay Lý Viện Viện, bàn tay nàng vô cùng mềm mại, tựa hồ chỉ bóp mạnh một chút, các khớp xương sẽ vỡ ra ngay. Còn đôi tay này, tuy thô ráp hơn chút, nhưng vẫn rất mềm mại, đối với Yến Tư Thành, đôi tay này vẫn yếu đuối hết như trước.

Y không dám cố sức giãy, mà cũng sẽ không giãy ra.

“Tư Thành, ta nghĩ nếu chúng ta muốn sống sót ở thế giới này, thì có rất nhiều thói quen trước đây phải sửa lại.” Lý Viện Viện nghiêm túc nói: “Bắt đầu từ cách đi đứng đi.”

“Sửa ư?” Yến Tư Thành không thể hiểu nổi.

“Đúng, phải sửa. Sửa lại mọi thói quen, cách xưng hô, lời ăn tiếng nói, tác phong cử chỉ, tất cả đều phải sửa hết, nếu vài ngày không xong, thì sửa trong vài năm.” Lý Viện Viện nói: “Ta phải thích ứng với cách sống nơi đây.”

“Công chúa?”

Yến Tư Thành không hiểu tại sao Lý Viện Viện lại từ chuyện ban nãy mà suy ra phải thay đổi để thích ứng với xã hội hiện thời.

Song thấy Lý Viện Viện không vì chuyện đó mà sa sút tinh thần, y cũng thoáng yên lòng.

“Tư Thành, chúng ta cùng sửa nhé.” Nàng quả quyết tựa hồ vị tướng dũng mãnh khi xuất chinh, ăn nói hùng hồn mạnh mẽ.

Yến Tư Thành nhìn gương mặt nghiêng của nàng, bất thần mỉm cười: “Vâng, xin tuân lệnh công chúa.”

“Sai rồi, không nên nói như vậy.”

“Vâng.” Yến Tư Thành chợt lắng tai nghe, thấy bên cạnh có chàng trai cau có trả lời bạn gái: “Được rồi, được rồi, nghe lời em hết.” Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện dịu dàng nói: “Được rồi, anh nghe lời em.”

Lý Viện Viện nhướn cười tươi tắn.

Sau đó cậu trai bị bạn gái đâm ột cái: “Anh xem bạn trai người ta dịu dàng chưa kìa.”

“Mẹ kiếp, sao em không nhìn xem bạn gái người ta ít nói thế nào!”

15. Chương 15: Ngu Dốt Và Trung Thành

Lý Viện Viện mua một lọ dầu hoa hồng từ hiệu thuốc về, ban nãy lúc bị đèn rơi vào vai Trương Nam đã bảo một người đi mua giùm cô, nhưng người đó đang dở việc, bèn sai chuyển cho người khác, người khác đó lại cũng bận tới bận lui, cuối cùng là chẳng ai đi mua, Lý Viện Viện cầm dầu hoa hồng trong tay, không khỏi cảm khái: “Rốt cuộc bản thân mình vẫn đáng tin nhất.”

Vừa nói xong câu này, Lý Viện Viện đột nhiên cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình, cô quay đầu liếc Yến Tư Thành, cười nói: “À nhầm, cả Tư Thành cũng đáng tin nữa.”

Nếu khi đó Yến Tư Thành có mặt, đảm bảo lọ dầu hoa hồng này sẽ nhanh chóng được đặt trong tay cô. Thực ra, nếu như việc này xảy ra cách đây một tuần, Lý Viện Viện sẽ mặc nhiên thấy hành động của Yến Tư Thành là đúng, nhưng bây giờ cô không khỏi vỗ nhẹ bả vai Yến Tư Thành, cảm thấy cực kỳ may mắn: “Cũng may có Tư Thành đi cùng em tới thế giới này, thật sự là rất may.”

Nhìn bàn tay Lý Viện Viện đặt trên vai, Yến Tư Thành tư lự trầm ngâm, anh nghĩ, được theo Lý Viện Viện tới nơi đây mới là may mắn của anh. Nếu khi đó ở Đại Đường, anh và Lý Viện Viện cùng rơi xuống núi, nhưng tỉnh lại chỉ thấy một mình mình... Yến Tư Thành thực sự không dám tưởng tượng bản thân sẽ trở nên thế nào.

Anh tự nhủ, nếu một mình Lý Viện Viện phải đối mặt với thế giới hoàn toàn xa lạ này, anh chắc hẳn không thể nào chịu nổi.

Về tới nhà. Yến Tư Thành thu dọn nhà cửa, sắp xếp chăn nệm tinh tươm, cầm từ đồ lót đến đồ ngủ nghiêm cẩn đưa cho Lý Viện Viện, nói: “Công chúa...” Anh nhớ tới việc ban nãy vừa đáp ứng với Lý Viện Viện, im lặng một lát rồi sửa lời: “Viện Viện, đi tắm đi.”

Đúng lúc đó, Lý Viện Viện đang bóc lọ dầu ra, nghe thế thì chợt ngẩn người. Trên TV đang chiếu phim truyền hình, cảnh người đàn ông bước ra từ phòng tắm, xoa mái tóc ẩm ướt, dịu dàng nói: “Vợ à, đến lượt em vào tắm rồi.”

Lý Viện Viện bỗng nhận thấy, cô hình như đã là người của thời đại này, có cảm giác đang ở chính nhà mình giống như người bình thường vậy.

Rõ ràng... Chỉ thay đổi cách xưng hô thôi mà.

“Ừ.” Lý Viện Viện suy nghĩ rất lung, nhưng mặt vẫn thản nhiên, đặt lọ dầu xuống bàn: “Tư Thành, anh xem hộ em cái này dùng như nào.” Cô nói rồi dỡ quần áo trong tay Yến Tư Thành, đi vào phòng tắm.

Lý Viện Viện cởi hết quần áo, đứng trước gương soi, nghiêng cổ nhìn vết thương trên vai, giờ cô mới biết, cả một vùng da bị tím bầm lại. Cô định sờ nhẹ vào vết thương, nhưng tay trái lại không với được đến vai phải, đây là tình huống mà trước kia khi còn gầy yếu cô chưa bao giờ gặp phải, chặt vật mãi cũng không được, cô bắt đầu thở hổn hển, chẳng thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc.

Tắm bằng một tay nên tốn thời gian hơn hẳn bình thường, đến lúc tắm xong, ngó vết thương trên lưng, thấy càng thâm tím hơn, ngay cả cô cũng không muốn nhìn lại nữa.

Cô thay đồ ngủ bước ra khỏi phòng tắm, Yến Tư Thành đã tìm ra cách dùng lọ dầu: “Viện Viện, thoa thuốc này nhẹ nhàng ngoài da là được.

Lý Viện Viện gạt đầu, cầm lấy lọ dầu, Yến Tư Thành thì lộn vào phòng tắm.

Yến Tư Thành cố tình ở yên trong phòng tắm một lúc, anh cần phải tránh mặt lúc Lý Viện Viện bôi thuốc. Đoán chắc đã xong, anh bèn mở cửa bước ra ngoài, đập ngay vào mắt là bờ vai trần của Lý Viện Viện.

Yến Tư Thành hoảng loạn, luống cuống dợm lộn vào phòng tắm, như thể đang có người cầm kiếm chuẩn bị đâm vào mắt anh. Nhưng lúc đóng cửa lại, Yến Tư Thành mới nhìn thấy kỹ bả vai Lý Viện Viện.

Vết thương tím bầm đỏ hồng trải rộng trên bờ vai trắng nõn của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành ngẩn người, trái tim rung lên một nhịp, rồi thắt chặt lại, như thể cây mắc cỡ bị người ta chạm vào.

Lý Viện Viện béo hơn trước đây rất nhiều, tay trái cố lắm mới chạm được tới vết thương bên vai phải, cô thở hổn hển, có vẻ rất vất vả, có điều ngón tay dài nhất vẫn không chạm được tới chỗ tím bầm nhất.

Anh nghe thấy Lý Viện Viện thở dài nào nề.

Trước đây bất luận thế nào, cô cũng rất ít khi thở dài thế này.

Một mỗi, bắt đắc dĩ, xen lẫn cả vẻ tự giễu.

Yến Tư Thành lặng lẽ lùi vào phòng tắm. Một lát sau, nghe thấy Lý Viện Viện gọi với: “Tư Thành, anh tắm xong chưa, ra giúp em bôi thuốc đi. Em với không tới.” Giọng nói vẫn ôn hoà như cũ, không hề chán chường như ban nãy.

Yến Tư Thành đáp ứng.

Anh dùng tay xoa nắn bả vai Lý Viện Viện, lúc mới bắt đầu đụng vào, Yến Tư Thành chưa khống chế được sức mạnh, khiến cô bị đau, lưng cứng đờ lại, tuy cô không kêu hẳn ra tiếng, nhưng Yến Tư Thành ảo não tới độ muốn quỳ xuống dập đầu tạ tội. Lý Viện Viện liên hồi nói không sao, Yến Tư Thành bèn vừa chăm chú thổi, vừa chăm chú xoa, bôi thuốc cho cô, không hề nghĩ ngợi vấn vợ.

Lý Viện Viện nhớ lại chuyện xưa, cất giọng hỏi: “Tư Thành có nhớ rõ cái năm em mười một tuổi không, bị hoàng tử trêu chọc, đâm châm vào mông ngựa, lúc đang thả nước kiệu thì không sao, nhưng lúc phi nước đại thì con ngựa tựa hồ điên cuồng lên, hất em khỏi yên ấy.”

Lần đó rõ ràng không phải trêu đùa, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đều hiểu rõ, nhưng không ai dám phản kháng. Vì lúc đó phụ hoàng mở miệng trách cứ hoàng tử thế này: “Tại sao lại đùa giỡn không có chừng mực thế hả!”

Phụ hoàng nói là đùa giỡn, thì mặc dù ý định của hoàng tử vốn không phải như vậy, thì sau cùng cũng vẫn là thế ấy.

“Chuyện năm đó, Tư Thành còn nhớ rõ không?”

Yến Tư Thành đương nhiên nhớ rõ.

Vì hồi đó Lý Viện Viện suýt thì bỏ mạng...

Lúc ấy Lý Viện Viện ngã không nặng, nhưng thân thể suy yếu đã lâu, lại bị hoảng sợ nên đổ bệnh. Cô sốt ấy ngày không giảm. Ngự y kê đơn thuốc, nhưng không dám cho cô uống, vì thuốc mạnh thì đều có hại.

Công chúa mắc bệnh hiểm nghèo, không cứu được, vậy tức là ông Trời muốn lấy mạng nàng, không liên quan tới ngự y, nhưng nếu uống thuốc mà chết thì lại khác hoàn toàn.

Nhóm đại phu không dám cho Lý Viện Viện uống thuốc, nghĩ phải dùng tới cường ép mới xong, Yến Tư Thành lúc đó là hộ vệ thiếp thân của công chúa, bèn liều mạng giam giữ đám ngự y lại, uy hiếp sẽ chặt đứt tay bọn họ thì bọn họ mới đưa đơn thuốc cho Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành bất chấp sự ngăn cản của trưởng hộ vệ lúc ấy, tự mình mua thuốc về sắc, lại đích thân dâng tới bên miệng Lý Viện Viện, dùng thìa không được, anh đành uống từng ngụm, kề miệng mớm cho cô.

Đương nhiên, chuyện mớm thuốc bằng miệng từ trước tới nay chỉ mình Yến Tư Thành biết, sự tình liên quan tới danh dự của cô, nên ngay cả cô anh cũng giấu.

“Khi ấy em ốm nên lơ mơ không biết gì, đến giờ ngấm lại, hình như lúc nào cũng thấy gương mặt của Tư Thành trước mắt.” Lý Viện Viện khẽ cười: “Anh ngồi bên giường đút thuốc cho em, vừa thổi vừa dỗ dành, Thiên Trữ uống thuốc, Thiên Trữ uống thuốc nào. Lặp đi lặp lại, như thể đang dỗ dành muội muội yêu dấu của mình vậy.”

Yến Tư Thành trầm mặc, năm ấy anh mười sáu mười bảy tuổi, công chúa cũng chưa tới tuổi cập kê, nhưng anh luôn hiểu rõ, thân phận và tôn ti quan trọng tới nhường nào, có thể làm tổn thương lòng người kiên cường tới mức nào.

“Sau khi tỉnh lại em mới biết, là anh xả thân cứu giúp em, cướp mạng của em từ Quỷ môn quan trở về.”

Anh dùng thân phận thị vệ để uy hiếp các ngự y mang chức quan, dùng thân phận thuộc hạ trực tiếp chống đối lại bề trên, dùng tính mạng để đánh cược, đổi lấy phương thuốc cho cô, giành lại mạng cô từ tay Diêm Vương.

Lý Viện Viện cười cười: “Em nhớ lúc em tỉnh lại, anh vui vẻ vô cùng, còn vô ý làm rớt vài giọt thuốc xuống mặt em, khiến mặt em nóng bừng lên, anh ngậy ra như tượng, vừa xấu hổ vừa vội thổi cho em.” Lý Viện Viện dùng một lát, cảm thán: “Bao năm qua, chỉ có anh là luôn đối xử trăm ngàn như một với em.”

“Tư Thành ngu dốt.” Tay anh nhẹ nhàng xoa nắn bả vai cô, xoa đến độ trong lòng cũng nóng bừng lên: “Cuộc đời này chỉ nguyện trung với một người là đủ.”

Sáng hôm sau Lý Viện Viện nhận điện thoại, là Trương Nam gọi tới nói lần này vở kịch rất thành công, nhóm kịch muốn mở tiệc chúc mừng, mời cô tối đến tham dự.

Lý Viện Viện đáp ứng.

Trước lúc cúp máy Trương Nam còn nhắc nhở: “Mang theo người nhà cũng được đấy.”

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành đang gấp gọn chăn màn: “Tư Thành, tối nay cùng tới tham gia tiệc liên hoan của nhóm kịch nhé.” Đối với Lý Viện Viện, Yến Tư Thành chính là người thân.

“Ừ.”

Học cả ngày. Sáu giờ tối, mọi người tập hợp ở cổng phía Tây, vở kịch đã xong, mọi người đều thả lỏng, ngay cả Trương Nam vốn luôn nghiêm túc cũng mỉm cười liên tục.

Lý Viện Viện tới, ai nấy đều hỏi vết thương của cô, Lâm Hiểu Mộng cũng quan tâm hỏi han, chỉ có Tiểu Bàn ngồi cách thật xa, Lý Viện Viện sợ cậu ta ngại, cũng không liếc nhìn tới. Nhìn quanh không thấy Yến Tư Thành đâu, Lý Viện Viện gọi điện thoại hỏi mới biết Yến Tư Thành đã đến nơi trước.

“Anh đã tìm hiểu kỹ càng, chỗ này không có nguy hiểm gì.”

Hồi ở Đại Đường, mỗi lần Lý Viện Viện ra ngoài chơi, Yến Tư Thành luôn tới trước tra xét một lượt, quan sát tỉ mỉ, xác nhận không có nguy hiểm mới yên tâm để Lý Viện Viện tới. Trước đây Lý Viện Viện cũng quen với việc này, nhưng hôm nay nhìn nhóm bạn học vui vẻ cười đùa bên cạnh, Lý Viện Viện đành nói: “Tư Thành, phải sửa thôi.”

Yến Tư Thành sững sốt: “Chuyện này cũng phải sửa? Nhưng sự tình quan trọng... Chuyện liên quan tới an nguy của em, không thể lơ là.”

“Vẫn phải sửa.”

“...Ừ.”

Tới quán ăn, Yến Tư Thành tránh đi trước, chờ mọi người ngồi xuống xong xuôi, anh mới làm bộ vừa mới đến, lảng lảng đứng cạnh Lý Viện Viện. Ai nấy đều ngẩng lên nhìn, ngơ ngác chẳng hiểu anh định làm gì.

Yến Tư Thành thản nhiên đối mặt với họ, Trương Nam suy nghĩ rồi hỏi: “Lý Viện Viện, không cho người nhà... ngồi xuống à?”

Lý Viện Viện đang chuyên chú ăn lạc cho sẵn bấy giờ mới nhận ra, cô vừa ngẩng lên, nhìn quanh bàn một lượt, vội vã kéo tay Yến Tư Thành ngồi xuống: “Ngồi chứ, đương nhiên phải ngồi rồi.”

Yến Tư Thành nhìn chiếc ghế, đảo mắt qua Lý Viện Viện vài cái, cuối cùng đành cắn răng ngồi xuống.

Ngồi gần Lý Viện Viện, quơ tay một cái là chạm vào cô, Yến Tư Thành không dám hành động lộn xộn, bộ dạng cực kỳ co quắp.

Lý Viện Viện không phát hiện thấy, đến lúc thức ăn dọn ra, Lý Viện Viện càng không để tâm tới anh.

Tay phải bị đau, nên cô chỉ ăn bằng tay trái, khó gấp đồ, Yến Tư Thành thấy vậy bèn gấp từng món giúp cô. Lý Viện Viện mừng rỡ vì có người giúp, ban đầu còn nhớ tới việc đề cao độc lập, định cảm ơn Yến Tư Thành, nhưng càng lúc càng quen thói, không nhắc đùa lên nữa, sai bảo Yến Tư Thành như thường.

Yến Tư Thành càng cam tâm tình nguyện, thấy trên đồ ăn có hạt tiêu mà Lý Viện Viện không thích cũng cố nhặt ra bằng hết rồi mới cho vào bát cô.

Lý Viện Viện hài lòng, Yến Tư Thành cũng rất hài lòng, không còn vẻ co quắp nữa, thi thoảng còn nhẹ giọng hỏi: “Ăn bát cơm nữa không? Muốn uống canh à?”

Mọi người vốn đang sôi nổi trò chuyện, thấy vậy đều đổ dồn mắt vào bọn họ.

Lưu Thư Dương huých tay Lâm Hiểu Mộng, thì thầm: “Này, cậu thích anh ta vì anh ta luôn hầu hạ bạn gái như đang cho trẻ con ăn thế ư?”

Lâm Hiểu Mộng trố mắt: “Còn lâu, tôi mà biết anh ta sến súa như thế, có chết cũng không thèm thích! Ăn lẩm như thế, vài ngày không tăng cả chục cân mới là lạ! Tôi nổi hết da gà lên rồi đây này...”

Lưu Thư Dương bật cười, Lâm Hiểu Mộng chau mày, suy tư: “Sao tôi cứ cảm thấy Yến Tư Thành tựa hồ ăn nhâm phải cái gì ấy, không hề giống Yến Tư Thành trước đây.” Cô ta quan sát Yến Tư Thành một lượt rồi tiếp: “Kiểu tóc thay đổi, quần áo dù vẫn giống trước, nhưng phối hợp trông kỳ quái lắm, phong thái cũng không giống... Này, liệu có phải bị ma ám không?”

Lưu Thư Dương trêu ghẹo: “Chắc là động lòng thật rồi, rơi vào bẫy tình thì khó tránh khỏi xử sự thất thường mà, chuyện bình thường thôi.”

Nhóm kịch nhiều người, chia ra vài bàn, cả bàn của Lý Viện Viện im lặng ngấm ngấm cô như đang ngấm khi trong chuông, còn các bàn khác bắt đầu chúc rượu ầm ĩ lên.

Một cậu bạn cầm bình rượu và chén rượu tới, trước tiên mời rượu Trương Nam, khen anh ta làm việc cẩn thận, sau đó mời Lưu Thư Dương và Lâm Hiểu Mộng một chén, khen bọn họ phối hợp ăn ý, rồi đi vòng quanh bàn, tới chỗ Lý Viện Viện. Cậu bạn cất giọng khen Lý Viện Viện tiến bộ thần tốc, làm việc chuyên chú, vừa định nâng chén mời, Yến Tư Thành lảng lảng quay sang lườm cậu ta.

Cậu bạn cười ha ha gượng gạo: “Hôm qua cô bị thương nhĩ, không được uống rượu, tôi quên mất, sai rồi, sai rồi, để tôi tự uống vậy.”

Lý Viện Viện tất nhiên biết Yến Tư Thành lườm người ta, nàng hơi bất mãn, Yến Tư Thành nhìn nàng, đoạt lấy chén rượu: “Viện Viện không uống được, nếu cậu không ngại thì để tôi uống thay.” Dứt lời, ngửa đầu cạn sạch.

Tửu lượng của Yến Tư Thành rất tốt, Lý Viện Viện cũng biết thế nên rất yên tâm.

Cậu bạn thấy thế, liên mồm khen Yến Tư Thành xứng danh đàn ông chân chính, lại chén tạc chén thù tiếp.

Rượu vào lời ra, cậu bạn tựa hồ thân thiết hơn với Yến Tư Thành, vỗ vai anh bảo: “Trước đây đã nghe danh cậu rồi, người nổi tiếng khoa Tài chính ạ, tôi còn tưởng chúng ta ở hai thế giới khác nhau cơ, không ngờ lại có ngày cùng uống rượu thế này, đúng là duyên phận.”

Yến Tư Thành cười khách khí.

Người nọ chợt nhẹ giọng thăm thò: “Người anh em, tôi nói khí không phải, anh đối xử tốt với Lý Viện Viện quá, nhưng hình như cô ấy không một lòng với anh đâu.” Nói rồi chỉ vào Tiểu Bàn ngồi bàn khác: “Tôi nghĩ cô ta có ý với cậu ấy đấy. Cậu ta tuy hơi béo, nhưng lại không giống anh, chưa biết chừng lại là gu của Lý Viện Viện. Anh nên quan Lý Viện Viện chặt vào. Kéo vừa bị cô ta lừa dối, vừa bị cười cho!”

Cậu ta nói rồi còn chờ Yến Tư Thành nghiêm mặt giáo huấn Lý Viện Viện, nhưng chỉ thấy Yến Tư Thành lạnh lùng giật cổ áo cậu ta lại: “Mời đi không tiễn.” Dứt lời dùng tay ra hiệu, buộc cậu ta phải bỏ đi.

Cậu ta liếc mắt nhìn Yến Tư Thành, dài mồm chế giễu, rồi lại đi chúc rượu người khác.

Yến Tư Thành ngồi xuống, Lý Viện Viện thở dài nói: “Cái thế giới này, không chỉ người gầy mới thích người gầy, mà ngay cả người béo cũng chỉ thích người gầy. Tư Thành à, ông Trời trêu đùa ta đúng không?”

Yến Tư Thành trầm mặc.

Cơm no rượu say xong, mọi người lục tục quay về. Yến Tư Thành đưa Lý Viện Viện về nhà, rồi nói ra ngoài có chút việc, bảo cô tắm rửa nghỉ ngơi trước.

Lý Viện Viện không nghi ngờ anh, ngoan ngoãn tắm rửa, thay quần áo lên giường nằm, đúng lúc chuẩn bị rơi vào mộng đẹp thì điện thoại đầu giường reo vang, hiển thị một dãy số xa lạ.

“Này, cậu đến đây mau! Yến Tư Thành đánh nhau với bọn Tiểu Bàn, bị đưa tới đồn công an rồi!”

Lý Viện Viện giật mình ngồi dậy.

Đồn công an là nơi thế nào, Lý Viện Viện hiểu rất rõ.

16. Chương 16: Bảo Vệ Và Gây Rắc Rối

Muốn biết tại sao Yến Tư Thành và nhóm Tiểu Bàn gây lộn... Chắc cần biết vì sao Yến Tư Thành lại ra tay với đám người Tiểu Bàn.

Tìm hiểu tới cùng, hoá ra là rượu vào gây họa.

Yến Tư Thành ra ngoài tìm Tiểu Bàn, lúc ấy Tiểu Bàn đang đi dạo với mấy cậu bạn. Yến Tư Thành thính tai, lúc ở trong phòng ăn đã nghe thấy bọn họ bàn luận lung tung về Lý Viện Viện, giờ bắt gặp mấy người bọn họ, vẫn thấy đang tám nhảm về Lý Viện Viện.

Trước đây công chúa từng thích Giang Đồng Bân, đây là sự thực, người ngoài trêu đùa vài câu cũng không sao, nhưng bây giờ công chúa không còn liên quan tới cậu ta nữa, những lời này nghe vào tai có vẻ vô cùng quá đáng.

Yến Tư Thành vốn tìm bọn họ để nhắc nhở từ rày về sau đừng có bàn luận linh tinh về Lý Viện Viện nữa, dù thích hay không thì mọi chuyện đều phải chấm dứt tại đây, anh không muốn có người phức tạp hoá việc này lên nữa.

Nhưng nào ngờ, bọn họ uống rượu, đầu óc hồ đồ, nóng nảy lên, mới nói vài ba câu đã giơ nắm đấm về phía Yến Tư Thành.

Kết cuộc đương nhiên có thể thấy được.

Bốn người, bao gồm cả Tiểu Bàn, mặt mũi đều bầm dập.

Tiểu Bàn âm ức, tổ thẳng với công an: “Tôi đâu có động thủ! Là anh ta đó chứ!”

Yến Tư Thành nhìn cậu ta, im lặng không lên tiếng, đôi mắt nhìn ra xa.

“Im mồm đi, đừng tranh cãi nữa” Công an ép mấy người bọn họ lên xe, đưa về đồn.

Yến Tư Thành thâm nhủ thật mất mặt, ở Đại Đường, xưa nay chỉ có anh đi bắt người khác, làm gì có chuyện bị bắt bao giờ, anh không có can đảm thông báo cho Lý Viện Viện, sợ cô ghét bỏ mình. Về đồn công an, Yến Tư Thành kinh ngạc phát hiện ra trong đầu lại bật ra cái tên của viên công an chịu trách nhiệm.

“Tiểu tử, lại tới nữa à?” Một viên công an đến bên anh, trông rất quen mặt: “Hôm nay lại làm sao mà đánh nhau?” Thoạt nghe có vẻ trước kia Yến Tư Thành là khách quen ở đây thì phải.

Yến Tư Thành liếc nhìn quanh, bọn họ vốn uống rượu, lại bị Yến Tư Thành tấn ột trận, ai nấy đều mơ màng, có người còn ôm đầu ngã ngửa ra ghế, Yến Tư Thành đáp thản nhiên: “Bọn họ uống rượu gây chuyện.”

Tiểu Bàn vẫn hơi tỉnh táo, nghe thấy vậy vội đập bàn toan đứng lên, Yến Tư Thành lạnh lùng nhìn cậu ta, Tiểu Bàn bỗng nhiên sợ tới thất bưng lại. Đành ôm bụng ngồi im.

Viên cảnh sát phụ trách ghi chép nhìn Yến Tư Thành dò xét: “Thế à, vậy kể lại chi tiết xem nào.”

Chờ Lý Viện Viện vẫn mặc đồ ngủ tìm được đường tới đồn công an đã là mười một giờ tối. Mấy bạn học đã được bảo lãnh ra về, chỉ mình Yến Tư Thành vẫn còn ngồi trên ghế trong phòng khách.

Căn phòng vắng vẻ khiến Yến Tư Thành thoạt trông có vẻ cô đơn, Lý Viện Viện đẩy cửa bước vào, bốn mắt chạm nhau, Yến Tư Thành thấy nàng vẫn mặc áo ngủ thì lòng bỗng ấm áp, nhưng rồi lại trỗi cảm giác hổ thẹn.

Anh lại khiến công chúa phải lo lắng rồi...

Lý Viện Viện chạy tới, Yến Tư Thành lo lắng, toan mở miệng xin lỗi thì Lý Viện Viện đã phóng vù qua như gió, lướt thẳng qua anh, Yến Tư Thành sửng sốt, lòng bỗng thấy lo sợ không yên...

Anh khiến công chúa gặp phiền phức, cho nên công chúa mới tức giận đến nỗi không thềm nói chuyện? Đang lúc sợ hãi, Lý Viện Viện xoay người ném lại một câu: “Tư Thành chờ một chút, em trở lại ngay!”

Sau đó... xông thẳng vào phòng vệ sinh, đúng là... Vội giải quyết...

Yến Tư Thành dở khóc dở cười. Đúng lúc này, viên công an phụ trách gọi anh: “Yến Tư Thành, cậu về được rồi.”

Tối nay Lý Viện Viện ăn khá nhiều, trong lúc sốt ruột tìm đường, tới đồn công an thì bụng đã đau đến không chịu nổi, giải quyết xong vấn đề bức thiết, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái hơn nhiều, trở lại phòng, lại không thấy Yến Tư Thành đâu.

Lý Viện Viện tìm kiếm, hỏi han, thấy công an chỉ ra bên ngoài, bèn đẩy cửa đi ra, thấy trên khu đất trống trước đồn công an có một người đàn ông luống tuổi đang vừa đánh vừa mắng Yến Tư Thành.

“... Còn tưởng mày yên ổn được mấy ngày! Muốn chọc tao tức chết hả!”

Lý Viện Viện đứng xa, nghe câu được câu chẳng, thấy Yến Tư Thành im lặng chịu đòn mà sững sờ.

Yến Tư Thành không đánh lại, Lý Viện Viện cứ ngỡ anh thấy mình đến, nên không muốn gây chuyện nữa, bởi vậy mới nhẫn nhịn chịu đòn, nhưng trường hộ vệ của cô sao có thể để người khác tùy tiện mắng chửi chứ! Yến Tư Thành lớn lên bên cô từ nhỏ, cô lại chưa bao giờ trách phạt anh, càng nỡ lòng nào để người khác đánh đập!

Lý Viện Viện nổi giận đùng đùng xông tới.

Cô ngang ngược nhảy vào giữa hai người, tay chống nạnh, như gà mẹ bảo vệ gà con Yến Tư Thành ở sau lưng, vì động tác quá mạnh mẽ, nên cúc áo phần bụng bị căng chặt, phọt ra bật thẳng vào mặt người đàn ông đối diện.

Người đàn ông trung niên sững sờ, bị Lý Viện Viện quát chói tai: “Không cho đánh!” Cô sững sờ nhìn ông ta, ông ta cũng trừng mắt nhìn cô: “Cô là ai? Tôi đánh nó liên quan gì tới cô!”

Lý Viện Viện hùng hổ nói: “Yến Tư Thành là người của tôi, ông không được làm anh ấy bị thương!”

Người đàn ông trung niên sững sờ: “Cô... Người của cô ư?”

“Đúng vậy! Ông cách xa anh ấy ra!” Lý Viện Viện nói năng hùng hồn.

Yến Tư Thành thấy lòng vô cùng ấm áp, bao muộn phiền bay biến hết, nhưng anh cả gan túm góc áo ngủ Lý Viện Viện, khẽ nói: “Viện Viện... Đây là bố... của anh.”

Bố? Phụ thân?

Lý Viện Viện ngẩn ngơ.

Hôm nay ăn nhiều quá cho nên lấp hết cả đầu óc rồi, thế mà lại không đoán ra mối quan hệ giữa họ! Thật đúng là... mất mặt quá.

Yến Thành Quốc cũng ngây ra nhìn Lý Viện Viện một lượt từ trên xuống dưới, cô ta mặc áo ngủ đi dép lê, đôi dép còn là của Yến Tư Thành.. Chẳng lẽ... Hai đứa nó ở cùng một nhà?

Yến Thành Quốc kiềm chế kinh ngạc, ánh mắt dán vào cái bụng của Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện vừa lên cơn kích động, bây giờ lại phải khổ sở che cái bụng, cúc áo bị bung ra, khiến cái bụng béo tròn trắng trẻo của cô càng lộ rõ.

Yến Thành Quốc ngỡ ngàng không dám tin. Ông biết con trai mình kiểu gì cũng không thể thích được cô gái trước mắt này, trừ phi... Trừ phi là...

Yến Thành Quốc dần sắt mặt lại, nhìn chăm chăm vào cái bụng của Lý Viện Viện, Lý Viện Viện túm áo, cố gắng giấu bớt thịt đi, Yến Thành Quốc thấy vậy bỏ qua cô, nhìn thẳng về phía sau.

Yến Thành Quốc cất giọng: “Giỏi, giỏi lắm, quan tâm đến nhau nhỉ.” Ông gườm gườm Yến Tư Thành: “Tại sao mày không để tao yên hả?” Yến Thành Quốc tức tối: “Mày muốn tao tức điên lên có phải không!” Ông cầm điện thoại di động toan đập thẳng vào mặt anh, nhưng Yến Tư Thành nghiêng đầu một cái đã dễ dàng tránh được.

Yến Thành Quốc càng tức đến run cả người: “Hôm nay tao phải đánh chết mày! Cái thằng chỉ biết gây rắc rối này!”

Yến Thành Quốc tóm lấy cánh tay Yến Tư Thành, kéo giật lại định cho anh một cái tát. Lý Viện Viện sợ hãi, Yến Tư Thành bắt thân nắm được bàn tay Yến Thành Quốc, tiến lên, dùng vai đẩy Yến Thành Quốc lùi về sau, tránh đụng đến Lý Viện Viện.

Yến Thành Quốc thấy vậy sững sốt, càng điên tiết lên, ông nắm lấy cổ áo Yến Tư Thành, vung tay đánh, nhưng Yến Tư Thành vẫn dễ dàng né được, Yến Thành Quốc tay đánh chân đá, nhưng chẳng trúng được cái nào, còn bị Yến Tư Thành giữ chặt, không thể ra tay tiếp nữa.

Yến Thành Quốc vừa bực vừa tức, mặt đỏ phừng phừng: “Mày giỏi lắm! Tránh nữa đi!” Nói rồi ông nhấc chân phải đạp mạnh vào Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành tập võ từ nhỏ, giấu sâu vào máu, bây giờ công chúa đang đứng sau lưng anh, trong đầu anh chỉ tâm niệm phải “bảo hộ công chúa”, nên vô thức giơ chân đá lại.

Trông có vẻ không mạnh lắm, nhưng lại đá đúng vào phần cơ ở cẳng chân đối phương. Yến Thành Quốc lập tức lui về sau, đau đớn ôm chân.

“Thằng ranh này!” Yến Thành Quốc nghiêng răng nghiêng lợi cười, tức quá nên nhất thời không tìm được lời nào khác: “Ranh con...” Ông vừa nói vừa xoa xoa chân, bực bội nhắc đi nhắc lại: “Ranh con mất dạy!”

Yến Tư Thành thấy vậy thì hơi khó xử. Sau khi phụ mẫu Yến Tư Thành qua đời từ lúc anh còn nhỏ, anh liền vào phủ công chúa làm hộ vệ. Anh từng có chủ tử, từng có thượng cấp, nhưng hầu như không có ấn tượng gì với cha mẹ.

Hồi nhỏ anh cũng từng mong có người nhà quan tâm giúp đỡ, săn sóc mọi bề. Sau này trở thành trưởng hộ vệ, anh thường không quan tâm tới chuyện đời tư của đám thuộc hạ, duy chỉ có chuyện bọn họ đối xử không tốt với cha mẹ là anh phải thường xuyên răn dạy chỉ bảo. Yến Tư Thành từng nghĩ nếu cha mẹ anh còn sống, anh nhất định sẽ hiếu thuận hết mình với bọn họ.

Ngờ đâu tạo hoá trêu ngươi, bây giờ anh thực sự có “cha mẹ”, nhưng vừa thấy mặt nhau, nói chưa được vài câu đã dẫn tới chuyện đánh đá, anh còn xô ông, đá ông một cú nữa.

Tuy rằng ông ta không phải cha mình thật, nhưng Yến Tư Thành vẫn thấy rất có lỗi.

“Chỉ cần bố không làm hại đến cô ấy, bố muốn đánh con thế nào cũng được.” Yến Tư Thành van vãn.

“Được lắm! Hôm nay tao nhất định phải ày một trận. Tao... tao...” Yến Thành Quốc không nghĩ ra từ gì, bèn thẳng tay tát cho Yến Tư Thành một cú nảy lửa.

Yến Tư Thành không tránh, tiếng “bốp” vang lên khiến Lý Viện Viện vô cùng lo lắng.

Yến Tư Thành cũng ngây ra, ông không ngờ thằng con mình lại nói lời giữ lời, ngoan ngoãn chịu trận thế. Đánh được rồi, lòng bàn tay cũng đau rất, cơn giận của Yến Thành Quốc tiêu tan đi nhiều. Ông thở phì phò trừng mắt nhìn Yến Tư Thành.

Mặt Yến Tư Thành sưng đỏ lên, anh cúi đầu đứng im, thành thật nhận sai.

Yến Thành Quốc nhìn anh một lúc, rồi lại dời mắt sang Lý Viện Viện đứng sau.

Hiện giờ Lý Viện Viện đang túm lấy chỗ áo bị bung nút, thật ra cô cũng không béo tới mức có thể làm nút cả áo, chẳng qua ban nãy kích động nên mới thế.

Lý Viện Viện thấy Yến Thành Quốc chăm chú nhìn mình thì định mỉm cười khách sáo như lúc chiêu đãi các vị khách quý tới phủ công chúa, nhưng ngẫm lại, ông ấy là cha Yến Tư Thành, là trưởng bối, cô hiện giờ cũng đâu phải công chúa cao sang gì, gặp mặt trưởng bối chắc hẳn phải hành lễ mới thích hợp.

Nghĩ vậy cô liền cúi người vái chào Yến Thành Quốc.

Yến Thành Quốc ngạc nhiên, như thể không đỡ nổi hành động này. Trầm ngâm hồi lâu, ông bèn chỉ vào Lý Viện Viện, hỏi Yến Tư Thành: “Cô gái này là ai?”

Ông vừa cất giọng hỏi vừa quan sát Lý Viện Viện, tuy cúc áo của Lý Viện Viện bị bung ra, vốn là chuyện vô cùng xấu hổ, nhưng thấy cô vẫn đứng yên, thái độ bình tĩnh, trông cũng không chật vật lắm. Yến Thành Quốc thầm nhủ, tuy đáng người cô ta chẳng ra sao, nhưng có vẻ vẫn khá ngoan ngoãn lễ phép.

Ông là thương nhân, trong đầu lúc nào cũng đầy toan tính.

Yến Tư Thành quay sang nhìn Lý Viện Viện, sau đó thản nhiên nói điều: “Là bạn học.”

Yến Thành Quốc lại cúi lên, giơ tay toan đánh tiếp: “Mày lại còn nói dối nữa!”

“Là bạn bè thôi ạ.”

Yến Thành Quốc cười mỉa, chỉ vào đôi dép của Lý Viện Viện: “Ồ cùng nhà với nhau mà vẫn gọi là bạn bè được à? Mày tưởng tao là thằng ngốc hả? Nói thật ra mau!” Ông dừng một chút, lại hỏi: “Ồ với nhau bao lâu rồi?”

Nếu tính đúng ra, thì bọn họ đã ở bên nhau hơn mười năm rồi...

Yến Tư Thành lập tức bỏ qua đáp án đó, thành thật đáp: “Một tuần ạ.”

“Mày lại lừa ai thế hả!” Câu trả lời thành thật của Yến Tư Thành càng khiến Yến Thành Quốc điên tiết: “Nói thật cho tao! Ổ với nhau được bao lâu rồi!”

Chẳng lẽ phải nói thật ra là mười năm ư...

Yến Tư Thành bất đắc dĩ thở dài nói: “Thật sự mới chỉ một tuần thôi ạ.”

“Một tuần mà đã to như vậy à!” Yến Thành Quốc hít sâu một hơi, kìm chế nói: “Mày nói đi, mấy tháng rồi, mày gây chuyện cũng đâu phải một hai lần, nói thật ra, tao còn nghĩ cách giải quyết cho.”

Yến Tư Thành giật thót quay lại nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện cũng giật nảy người ngơ ngác hỏi Yến Thành Quốc: “Bác ơi, bác nói mấy tháng gì thế?”

“Có con chứ còn gì nữa!” Yến Thành Quốc cau mày: “Còn giả ngố hả? Đứa bé trong bụng cô được mấy tháng rồi!?”

Lý Viện Viện đứng ngây ra.

Yến Tư Thành cũng ngây dại cả người.

Bụng cô... Lẽ nào giống đang mang thai lắm sao...

17. Chương 17: Thức Ăn Và Giảm Béo

Xung quanh tĩnh lặng, Lý Viện Viện sờ bụng mình, nghĩ nếu mình gây ra hiểu lầm, vậy chính mình phải xử lý mới xong. Bởi vậy nàng véo thịt, khiến cái bụng rung lên chăm chăm: “Bác ơi, toàn là thịt thôi. Không có trẻ con đâu. Bác hiểu lắm rồi.”

Đến lượt Yến Thành Quốc ngớ ra, ông nhìn Yến Tư Thành bằng ánh mắt khó tin, rồi trông còn khiếp sợ hơn cả hồi nãy: “Cô...” Ông nhất thời ghen hờn: “Cô cô...”

Bỗng từng tràng tiếng động reo lên, hoá ra là chiếc điện thoại di động mà ban nãy Yến Thành Quốc tức giận ném ra.

Lý Viện Viện lúc lắc người chạy đến, nhặt điện thoại lại thổi phù phù, mặt phồng lên hết cái bánh bao, thổi sạch bụi rồi, cô lại chạy vài bước tới trước mặt Yến Thành Quốc: “Bác ơi, của bác này.”

Yến Thành Quốc nhìn Lý Viện Viện một lát, rồi như thể tiếp nhận tách trà con dâu dâng cho, run tay cầm lấy điện thoại: “Ừ...” Ông cầm điện thoại nhưng không nghe máy, ngỡ ngàng quan sát Lý Viện Viện một lượt từ trên xuống dưới.

Lý Viện Viện vẫn mỉm cười, để mặc ông ngó nghía. Cho đến tận lúc điện thoại ngừng reo, rồi kêu lên lần nữa, Yến Thành Quốc mới mở lên, xoay người nghe máy.

Lý Viện Viện vẫn tươi cười như cũ, Yến Thành Quốc hình như có chuyện gấp, vội vã rút chìa khoá xe ra, cúp máy, vừa bước tới xe vừa cao giọng giáo huấn: “Giờ tao có việc bận, hôm khác sẽ xử lý mày.” Nói rồi ông sập cửa xe, đi mất.

Đôi theo hướng Yên Thành Quốc rời đi, Lý Viện Viện bấy giờ mới ngừng tươi cười.

Cô cúi đầu, chỉnh lại áo, thẳm nhủ hôm nay thật mất mặt, quần áo không chỉnh tề, cúc áo còn bắn thẳng vào mặt trường bối, rồi lại bị coi là có thai... Lý Viện Viện thở dài thườn thượt.

“Đi thôi.” Cô ỉu xiu khoát tay bảo Yên Tư Thành.

Yên Tư Thành im lặng đuổi theo, trên mặt vẫn còn sưng do bị Yên Thành Quốc đánh, Lý Viện Viện nhìn anh, bỗng thấy không hiểu sao hôm nay bọn họ lại nhếch nhác thế này, bèn cất giọng hỏi: “Sao anh lại đánh người thế?”

Tuy hỏi vậy, nhưng Lý Viện Viện biết, mặc dù Yên Tư Thành tập võ từ nhỏ, nhưng vô cùng chín chắn trầm tĩnh, xử sự ổn thoả đáng tin cậy, chắc chắn sẽ không tự dưng gây sự, anh làm vậy, thể nào cũng có nguyên nhân.

Yên Tư Thành nghe hỏi nhưng không trả lời, Lý Viện Viện nói: “Anh không nói em cũng đoán ra được.” Chắc là Yên Tư Thành nghe thấy những lời đồn nhảm về cô rồi. Lý Viện Viện thở dài nói: “Tư Thành sau này đừng... làm vậy nữa, dù sao nơi đây cũng không phải Đại Đường... Mà dù là Đại Đường đi chăng nữa, có thể nhẫn nhịn được thì vẫn hơn.”

“Ừ.”

Giờ Tý, mười một giờ đêm, dù là ở thế giới hiện đại thì trên đường cũng vắng bóng người. Dọc đường về nhà, chỉ thỉnh thoảng có một chiếc xe phóng vút qua, còn thì bốn bề vắng lặng.

Nhìn bóng lưng Lý Viện Viện, Yên Tư Thành hồi tưởng đủ loại sự tình ban nãy, ánh mắt chợt trở nên âm ảm.

Lý Viện Viện không biết, lúc cô gơ tay chắn trước người anh, Yên Tư Thành vô cùng cảm động. Không phải trước đây công chúa chưa từng cứu giúp anh, lúc anh bị quan to quý nhân gây khó dễ, lúc bị quan khách chế nhạo, Lý Viện Viện đều ra mặt đỡ giùm, nhưng cô chưa từng, khiến anh chần động, khiến anh...

Yên Tư Thành chợt dừng chân, ôm ngực, trái tim bỗng chợt xao xuyến khiến anh không thể hiểu nổi.

Đương lúc rối lòng, Lý Viện Viện đi trước bỗng dừng lại gọi: “Tư Thành.” Cô hỏi nghiêm túc: “Anh có thấy em rất béo không?”

Yên Tư Thành ngạc nhiên, che giấu tâm tình, vô thức thốt: “Công chúa.” Hình như chỉ có gọi như vậy anh mới có thể bình tâm lại. Mặc dù cách xưng hô này đã bị Lý Viện Viện cấm dùng.

Lý Viện Viện bây giờ cũng chẳng còn tâm tình nào bắt lỗi Yên Tư Thành, nàng chỉ nói: “Lúc trước em cứ tưởng bản thân có thể thích nghi với thế giới này, chỉ cần học tập kiến thức của họ, làm theo quy tắc của họ thì có thể sống tốt.” Đèn đường hắt bóng mờ lên mặt nàng, không rõ vui buồn: “Nhưng giờ mới biết, gây cũng là quy tắc của họ, em phải học theo.”

“Công chúa không cần nghe theo bọn họ mà tự xem thường chính mình...”

“Không phải thế.” Lý Viện Viện tiếp lời: “Lúc em đến nhà ăn, nếu ăn ít hơn bình thường, đầu bếp sẽ trêu đùa vài câu, đến lớp học, ngồi đứng phải chiếc ghế gầy, bạn học cũng trêu chọc rằng em nặng quá nên mới gầy, đến thư viện, lúc ngồi đọc sách, người khác luôn vô thức cách xa em, hoặc sẽ hỏi em lùi gọn vào một chỗ được không. Đó đều chỉ là những chuyện vụn vặt, em chẳng hề để ý, nhưng hôm nay...” Lý Viện Viện day trán, thở dài đánh thượt: “Lại bị bố anh hiểu nhầm là đang có bầu...”

Gương mặt sưng đỏ của Yên Tư Thành càng đỏ bầm lên, chẳng qua đèn đường quá tối nên không thấy rõ.

“Chuyện này liên quan tới danh dự, xem ra em phải sửa đổi thôi.” Chuyện liên quan tới danh tiết của bản thân, Lý Viện Viện hạ quyết tâm: “Bắt đầu từ sáng mai, em sẽ giảm một nửa khẩu phần ăn!”

“Công chúa chó vội...”

“Tư Thành, anh biết mà, em đâu phải người không có chính kiến. Khi trước em muốn thay đổi quan niệm thẩm mỹ thiển cận của người nơi đây, nhưng lại không biết người thực sự thiển cận chính là em, em quá bảo thủ, suy nghĩ quá ngây thơ.”

Lý Viện Viện nói năng kiên quyết, Yến Tư Thành trầm ngâm, rồi nhẹ nhàng nói: “Sáng mai anh định làm món cháo hạt sen.”

Lý Viện Viện cứng đờ người.

“Ừm...” Cô cắn răng: “Vẫn phải giảm thôi.”

Lần thứ hai nói ra từ đó, Lý Viện Viện cảm nhận sâu sắc rằng, nói dễ hơn làm.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện tuy trông rất khổ sở, nhưng cuối cùng vẫn chỉ ăn nửa bát cháo hạt sen! Nhìn bát cháo vẫn còn phân nửa, Yến Tư Thành hơi ngẩn ra, đến lúc Lý Viện Viện vội vàng vàng tới trường, Yến Tư Thành đành để chỗ còn lại vào tủ lạnh, rồi đứng tựa lưng vào cửa tủ, vừa lo lắng vừa trầm tư.

Lý Viện Viện đói bụng cả ngày, đến sẩm tối, cô bắt đầu suy đi nghĩ lại, rốt cuộc “thay đổi thẩm mỹ của thế giới này” với “giảm béo” thì cái nào dễ hơn.

Tối nay Yến Tư Thành có buổi tập ở CLB, vẫn chưa trở về, Lý Viện Viện đành phải ôm bụng lặn qua lộn lại trên sofa. Được một lúc, cô không nhịn nổi nữa, mò tới mở tủ lạnh toan mở ra, nhưng đúng lúc này điện thoại di động reo vang, là Trương Nam gọi tới.

Vở kịch đã kết thúc, tiệc liên hoan cũng chén no nê rồi, Trương Nam còn tìm cô làm gì nhỉ? Lý Viện Viện hoang mang nghe máy: “A lô?”

“Lý Viện Viện, mấy tháng tới cô có rảnh không?”

Lý Viện Viện ngạc nhiên: “ Chắc là có.”

“Vở kịch lần trước của chúng ta thầy giáo phụ trách nhóm kịch thấy rất khá, thầy ấy còn rất thích cô, sắp tới diễn ra lễ hội văn hoá sinh viên, lại có một vở kịch nữa, thầy giáo muốn tôi tham gia, còn bảo tôi hỏi cô có muốn diễn tiếp không.”

Lý Viện Viện đặt tay vào cửa tủ, hỏi: “Lần này diễn vở nào?”

“Khổng Tước Đông Nam Phi.”

Lý Viện Viện hứng thú hẳn lên, mấy hôm nay đọc sách, Lý Viện Viện biết vở “Khổng Tước Đông Nam Phi” này trước đây gọi là “Thê tử của Tiêu Trọng Khanh”, hồi còn ở Đại Đường, lúc buồn chán cô cũng từng đọc bài nhạc phủ* này. Nhất thời, cô lại nhận thấy cảm giác liên quan kỳ lạ khi vượt nghìn năm thời gian tới đây. Cô vui vẻ gật đầu, nói: “Vở kịch này tôi biết. Muốn tôi nhập vai ai?”

*Đọc thêm về thể loại nhạc phủ và vở kịch được nhắc đến tại đây: [.saimonthidan /?c=article&p=1579](http://saimonthidan.com/?c=article&p=1579)

“Mẫu thân của Tiêu Trọng Khanh.”

“...” Lý Viện Viện nghĩ: “Lại sắm vai ác, còn già cả nữa...”

Trương Nam ôn hoà hỏi: “Cô đồng ý không?”

Lý Viện Viện suy nghĩ một lát, rồi cười nói: “Được, tôi đồng ý. Tôi đoán lần trước anh được làm đạo diễn, vậy lần này thể nào cũng được đóng vai chính, đến lúc đó tôi sắm vai mẹ anh, mượn việc công trả thù riêng một chút, chắc hẳn sẽ rất thú vị.”

“Được, vậy để tôi báo lại với thầy.”

Bên kia xong việc định cúp điện thoại, Lý Viện Viện nhìn bàn tay mình đặt trên tủ lạnh, bỗng dưng bật thốt: “Nghe nói trước đây tôi từng thích anh, cho hỏi tại sao anh không vừa mắt tôi?”

Đối phương trầm ngâm, như thể đắn đo cân nhắc rồi mới trả lời: “Cảm thấy không hợp.”

Lý Viện Viện dò hỏi: “Do dáng người tôi đứng không?”

“Cũng có một phần do nguyên nhân này...”

“Cảm ơn anh!” Lý Viện Viện thoải mái cúp máy.

Cảm ơn anh ta đã giúp cô có động lực buông cửa tủ lạnh ra...

Lúc Yến Tư Thành về nhà, Lý Viện Viện đang nằm ngay đơ trên giường, bởi nghĩ đi ngủ thì sẽ không thấy đói.

Nghe tiếng đóng cửa lại, cô hé mắt nhìn Yến Tư Thành: “Tư Thành về rồi à.”

“Đánh thức công... Đánh thức em à?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Anh mau chóng rửa ráy rồi đi ngủ thôi.” Cô mơ màng lẩm bẩm: “Ngủ rồi sẽ không đói bụng nữa.”

Yến Tư Thành thính tai, nghe thấy rõ những lời này, anh cau mày mở tủ lạnh ra, thấy cơm chiều mà mình chuẩn bị trước khi đi Lý Viện Viện không hề động đến, ngay cả bát cháo còn thừa ban sáng cũng vẫn còn nguyên trong tủ.

Yến Tư Thành ngó Lý Viện Viện đang cuộn tròn như con tôm nằm trên giường, mày cau càng chặt.

Hôm sau, Lý Viện Viện cơ hồ bị hương thơm thức ăn dưng dấy. Cô ngồi dậy, tóc tai bù xù, đầu óc lơ mơ, nhưng đôi mắt thì phát hiện ra ngay đồ ăn trên bàn: “Vằn thắn thịt lợn! Há cảo hấp! Cháo da!”

Lý Viện Viện đọc rõ tên từng món. Yến Tư Thành ngồi ngay ngắn cạnh bàn uống nước: “Viện Viện, anh mới mua về đây. Vẫn còn nóng.”

Bụng Lý Viện Viện kêu vang tới nỗi Yến Tư Thành cũng nghe thấy được. Cô lao xuống giường chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhưng lúc ngồi vào bàn ăn, chỉ cắn một cái há cảo, ăn nửa bát vằn thắn, rồi dừng.

“No rồi?” Yến Tư Thành hỏi.

Lý Viện Viện lắc đầu nguầy nguậy.

Yến Tư Thành thận trọng đẩy bát cháo lên trước mặt Lý Viện Viện: “Công chúa dùng thêm đi.” Ngữ khí của anh đầy vẻ thỉnh cầu, bắt thần thốt ra cả chữ công chúa.

Lý Viện Viện cắn răng nhẫn nhịn, sau cùng chỉ ăn thêm một cái há cảo rồi nói: “Không ăn nữa đâu.”

Nhìn một bàn đồ ăn, Yến Tư Thành nhăn nhó đau khổ.

Ôi, trẻ hư không chịu ăn, thật là sâu...

18. Chương 18

Trong thư viện thảnh thơi nghe thấy tiếng ho khan húng hắng, Yến Tư Thành ngồi nơi góc phòng, vừa nghiêm túc lật sách, vừa lẩm bẩm ghi chép lại.

Quang cảnh vô cùng yên tĩnh, bỗng nhiên bên cạnh vắng tới tiếng bước chân lạch bạch, Yến Tư Thành không ngẩng đầu lên cũng đoán được là ai. Quả nhiên, Lục Thành Vũ nhảy tới ngồi xuống cạnh anh: “Ôi hiếm có à nha, Yến Tư Thành mà cũng tới thư viện cơ.”

“Tớ tới rất nhiều lần rồi.” Yến Tư Thành không nhìn cậu ta, tiếp tục ghi chép: “Xin lỗi, hôm nay tớ hơi bận...”

Còn chưa dứt lời, Lục Thành Vũ đã cầm quyển sách đang mở trên bàn lên xem, nói: “Dạy giảm béo?” Lục Thành Vũ dài giọng, lại cầm quyển khác đọc: “Giảm béo mới đẹp”, “36 kẻ giảm béo khoẻ mạnh”? Lục Thành Vũ ném sách xuống, hỏi: “Cậu bị bệnh à? Sao tự dưng lại muốn giảm béo? À không phải, đây là sách dành cho đám con gái mà... Không ngờ thư viện trường ta cũng có loại sách này nhỉ...” Lục Thành Vũ tấm tắc hiếu kỳ.

Yến Tư Thành đặt sách xuống, nghiêm nghị bảo cậu ta: “Cậu đang quấy rầy tớ.”

Lục Thành Vũ sững sốt: “Nghiêm túc thế làm gì chứ.” Cậu ta quệt miệng giả giọng bất mãn: “Dạo này cậu làm sao vậy, không màng đá bóng, chơi trò chơi, ngay cả trốn học cũng không! Giờ còn ngồi ở thư viện... đọc mấy loại sách này nữa?”

Yến Tư Thành không trả lời cậu ta.

Lục Thành Vũ đảo mắt, cười trêu ghẹo: “Đang muốn giúp Lý Viện Viện giảm béo à? Sao hả, chán nhìn thân thể núc ních ấy rồi à?”

Yến Tư Thành nhú mày, trả lời nghiêm túc: “Tôi thấy cô ấy rất đẹp.”

Vẻ mặt nghiêm túc của anh khiến Lục Thành Vũ ngây ra không biết đáp trả thế nào, im lặng một hồi lại cúi đầu nói: “Cô ta đẹp thế rồi cậu còn phải bận bịu đọc sách làm gì.”

Nhắc tới chuyện này, Yến Tư Thành tựa hồ vô cùng phiền não, chán nản nói: “Cô ấy muốn giảm béo, ngày nào cũng nhịn đói, trông rất tiêu tụy.”

Cho nên anh mới phải tới đây tìm hiểu sách vở, Lục Thành Vũ hiểu ra, nói: “Trước đây nào biết cậu lại là người si tình thế này.” Thấy Lục Thành Vũ trêu chọc, Yến Tư Thành chỉ hờ hững liếc lên, Lục Thành Vũ tiếp lời: “Cậu đừng lo, con gái ấy mà, cô nào mà chả gào thét đòi giảm béo, nhưng mười người thì tới mười một đều không kiên trì nổi, bạn gái tớ cũng thế, lần nào cũng thất bại, ngắn nhất duy trì được vài tiếng, dài nhất được một tuần. Cậu cứ mặc kệ cô ấy, trước khi cậu kịp khuyên thì cô ấy sẽ bỏ cuộc thôi.”

Yến Tư Thành lắc đầu, Lục Thành Vũ nói vậy vì không hiểu Lý Viện Viện, Lý Viện Viện mà quyết tâm chuyện gì thì sẽ cố hết sức thực hiện.

Anh lại mở sổ ra, thăm thì một hồi với Lục Thành Vũ, ghi lại những chỗ quan trọng.

Rốt cuộc, đến tối lúc Lý Viện Viện về nhà, Yến Tư Thành bê ra một bàn đầy đồ ăn được chuẩn bị kỹ lưỡng. Trên bàn không có đồ mặn, tất cả đều là rau dưa tươi mát. Rau trộn dưa chuột, xúp lơ luộc, bắp cải luộc...

Lý Viện Viện cắn dưa suy nghĩ một hồi. Cô gấp vài cọng xúp lơ, uống nước canh rau luộc, rồi đặt bát xuống.

Yến Tư Thành thấy thế thì cõi lòng đầy kỳ vọng lẫn ánh mắt đều chột chùng xuống, anh cất giọng âu lo: “Viện Viện, hôm nay anh đọc qua sách, thấy họ nói ăn mấy món rau này sẽ không bị béo đâu, mặc dù em sốt ruột, nhưng vẫn phải đặt cơ thể khỏe mạnh lên trên hết chứ.” Vừa nói vừa tha thiết chân thành nhìn Lý Viện Viện.

“Tốt xấu gì cũng ăn bát cơm đi.”

“Tư Thành.” Lý Viện Viện bất đắc dĩ nói: “Không phải em không muốn ăn, mà là... Em không thích mấy món này.” Lý Viện Viện sờ bụng, thở dài: “Mấy món này lạ lắm, ăn vào đói ghê, thà không ăn còn hơn.”

Yến Tư Thành đành nói tiếp: “Thực ra hôm nay anh đã đọc rất nhiều sách, quyển nào cũng bảo rằng nếu kết hợp vận động và ăn uống điều độ thì sẽ giảm béo hiệu quả, nhưng vận động rất mệt nhọc, không biết em có muốn thử không? Dù gì cũng không tổn hại đến cơ thể.”

Yến Tư Thành nghĩ, vận động càng nhiều, Lý Viện Viện sẽ càng thấy thèm ăn, vừa ăn được mà vẫn vừa gây bớt được, còn có lợi cho sức khỏe, đúng là biện pháp tuyệt vời. Chỉ sợ Lý Viện Viện không muốn, vì dù sao so với nhịn đói, vận động vẫn cực nhọc hơn.

Nào ngờ Yến Tư Thành còn chưa cất lời khuyên, Lý Viện Viện đã đồng ý: “Chu Tình nghe nói em muốn giảm béo, cũng bảo em không thể nhịn đói mãi được, thay vào đó nên vận động nhiều vào, cậu ấy còn bảo em về nhà thì lên mạng tìm các bí quyết giảm béo nữa.”

Yến Tư Thành ngạc nhiên, quay đầu nhìn chiếc máy vi tính trông hết chiếc bài vị trên bàn, hai người họ tới đây cũng được một thời gian, đại khái hiểu máy tính và lên mạng là gì, nhưng thao tác cụ thể thì chưa từng thử qua, bình thường đi học về, ăn xong cơm tối, bọn họ toàn xem TV một lúc rồi rửa ráy đi ngủ, cũng chẳng còn thời giờ mà tìm hiểu máy tính.

Sau khi ăn cơm, Yến Tư Thành rửa bát, xong xuôi đi ra thấy Lý Viện Viện đang nghiên cứu máy tính, cô mở được máy tính lên, cầm chuột di di, nhưng không biết lên mạng như thế nào.

Trong đầu Yến Tư Thành đột nhiên xẹt qua vài cảnh, anh bảo Lý Viện Viện lùi ra, rồi bản thân thì ngồi xuống bàn, nhìn chăm chăm vào màn hình, tay phải cầm chuột, tay trái tự nhiên đặt trên bàn phím trong phút chốc, trí óc cuộn trào mãnh liệt, tay phải anh vung lên, đánh phím tanh tách, buông chuột, ngón tay nhanh như chớp...

Đăng nhập vào trò chơi...

Lý Viện Viện kinh ngạc: “Tư Thành, anh học cách sử dụng máy tính thành thạo như thế từ bao giờ vậy?”

Yến Tư Thành bấy giờ mới như tỉnh táo lại, buông chuột ra, nhìn màn hình mà cất giọng bất đắc dĩ: “Không phải... Anh đâu quen dùng, chẳng hiểu sao vừa ngồi xuống, liền bị thôi thúc kích thích như vậy...” Anh day trán nói.

Thay vì nói bị kích thích, thì thà nói rằng thân thể phản xạ có điều kiện mới đúng... Vô thức mở trò chơi, đăng nhập, Yến Tư Thành nghĩ, cảm giác này còn sâu sắc hơn cả lúc gặp được cha ruột.

Chắc là người lúc trước rất thích chơi game...

Lúc đăng nhập, khung đối thoại phía dưới không ngừng nhảy lên, Yến Tư Thành nhìn lướt qua, có hơn một trăm tin nhắn, trong đó tám mươi tin hỏi anh có phải đã chết rồi không, vài người hỏi vì sao anh không chơi nữa, có cả mấy tài khoản tên con gái hỏi anh xảy ra chuyện gì, cộng thêm cả đồng người quan tâm hỏi han, chỉ có một tài khoản “Lục Lục càng khoẻ mạnh” đang online hỏi: “Này, cậu bạn yêu, không thích chơi nữa thì đưa hết trang bị cho tớ đi!” Xem chừng chắc chắn là gã Lục Thành Vũ.

Yến Tư Thành thần nhiên xóa hết tin nhắn, đang muốn đóng trò chơi lại thì có một tin nhắn hiện lên: “Rốt cuộc anh cũng lên mạng rồi, em chờ anh mãi.” Là tên một cô gái, Yến Tư Thành liếc nhìn, không hề do dự xóa đi. Rồi anh mở trình duyệt lên, hỏi: “Viện Viện, ban nãy em nhắc tới bí quyết giảm béo nào nhỉ?”

Lý Viện Viện ngạc nhiên chớp mắt: “Bọn họ có vẻ rất sốt ruột, hay anh trả lời họ đi.”

“Anh không biết bọn họ là ai.”

Nói vậy, Lý Viện Viện cũng không khuyên nữa, nhớ lại những lời Chu Tình nói, Yến Tư Thành tìm kiếm giúp năng, sau đó đi dọn giường chiếu.

Lý Viện Viện đọc chuyên chú, sau đó đẩy ghế ra, tìm chỗ trống, bắt đầu tập xoay hông. Ở Đại Đường, từ vương công quý tộc cho tới bách tính bình dân đều biết nhảy múa, nhưng Lý Viện Viện vì cơ thể yếu ớt nên rất ít khi được giống như họ, mà thân thể mập mạp này xem chừng bình thường cũng ít khi vận động, vừa xoay thắt lưng một cái là xương cốt khắp người liền kêu răng rắc, tư thế trông vô cùng quái dị.

Cô không quan tâm lắm, vẫn chuyên chú tập luyện.

Yến Tư Thành vừa trải chăn, vừa liếc nhìn Lý Viện Viện, anh bất thần nhoẻn cười, mắt ánh vẻ âm áp, Lý Viện Viện không biết, mà ngay cả chính anh cũng không biết.

Hôm sau, Lý Viện Viện không chờ Yến Tư Thành gọi cũng tự tỉnh dậy.

Tối hôm qua Yến Tư Thành cho cô xem những ghi chép của anh về việc giảm cân, cô hiểu được rất nhiều, trong đó cô nhớ nhất là việc bữa sáng có thể ăn tùy thích, bữa trưa ăn no, còn bữa tối ăn ít, cho nên bắt đầu từ sáng nay, Lý Viện Viện liền bắt đầu học theo cách này.

Cô nhẹ nhàng bước vào phòng bếp, nhưng mới tới cửa đã thấy sừng sốt. Sáu giờ, mới tảng sáng, xung quanh vẫn mờ tối, trong phòng không bật đèn, khiến không khí lạnh lẽo như thể vờn quanh người Yến Tư Thành đang cuộn mình nằm dưới đất.

Yến Tư Thành bảo anh có thể ngủ ngon ở phòng bếp, Lý Viện Viện cứ thế tin, cô nghĩ phòng bếp chắc vẫn đủ chỗ để ngủ, nhưng cô lấy vóc người mình ra áng chừng, mà quên mất rằng với Yến Tư Thành thì phải cuộn người lại mới nằm xuống được.

Lý Viện Viện thất dạ lại, hơi đau lòng.

Yến Tư Thành luôn sắp xếp thỏa đáng mọi việc cho cô, cẩn thận từ cái ăn, cái mặc, đến cả việc đi lại, nhưng cô hình như chẳng hề quan tâm tới Yến Tư Thành. Cô luôn miệng nói muốn thích ứng với thế giới này, bỏ

hết mọi thói quen trước đây, cho nên mới sửa lại cách xưng hô giữa họ, sửa lại cách đi đứng, nhưng cuộc sống sinh hoạt thường ngày thì lại y hệt trước.

Yến Tư Thành vẫn đối đãi với cô như đang hầu hạ chủ tử, còn cô thì thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của anh. Cô quen thói, Yến Tư Thành cũng quen thói.

Nhưng... Như vậy không đúng.

Lý Viện Viện càng ngày càng hiểu ra, cô và Yến Tư Thành kỳ thực ngang hàng nhau, cô và Yến Tư Thành hiểu biết ngang nhau, Yến Tư Thành luôn đồng tình với mọi ý kiến của cô, ủng hộ cô, nhưng cô lại không hành xử hoàn toàn giống anh.

Lý Viện Viện ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lắc Yến Tư Thành: “Tư Thành, ở đây chật quá, sau này ra ngủ với em nhé.”

Yến Tư Thành giật mình, mở bừng mắt, như thể bị hù dọa nên tỉnh dậy:

“Công chúa! Tuyệt đối không thể!”

19. Chương 19

Hôm qua Yến Tư Thành đọc sách giảm béo tới tận khuya, vừa ngả lưng nhắm mắt thì rơi vào mê man, chẳng hiểu sao bắt đầu nằm mơ.

Anh mơ thấy mình trở về tuổi mười sáu, Lý Viện Viện cũng còn nhỏ, cô rất gầy nhưng lại la hét đòi giảm béo, Yến Tư Thành vừa ôm một bát thịt vừa đuổi theo ép ăn, rượt bắt cả tối, bỗng dưng Lý Viện Viện quay đầu lại nhìn anh, bảo: “Tư Thành, muốn em ăn thịt, anh phải ngủ với em!”

Sao lại có thể nằm mơ đại nghịch bất đạo như thế!

Yến Tư Thành giật mình, bật dậy: “Công chúa! Tuyệt đối không thể!”

Tỉnh dậy lại thấy gương mặt của Lý Viện Viện ngay gần, Yến Tư Thành sợ tới nỗi bật ngửa ra sau, đập thẳng đầu vào tủ đựng bát kê “bốp” một cái, Lý Viện Viện nghe mà cũng thấy đau lòng, song Yến Tư Thành chỉ xoa qua loa, vội vội vàng vàng nhóm lưng lúi sút vào tủ bát, cố gắng cách xa Lý Viện Viện hết mức: “Công chúa...” Giọng anh vẫn hơi khàn khàn, nhưng đầu óc đã tỉnh táo hẳn: “Công chúa đang... đói bụng à?”

“Ừ, em tới lấy đồ ăn, rồi thấy anh ngủ như vậy...” Lý Viện Viện thở dài: “Em thật sợ ý quá, trước lại chẳng để tâm gì đến việc này. Tư Thành, sao anh cũng giỏi chịu thiệt thòi quá vậy.”

Yến Tư Thành im lặng không nói.

Lý Viện Viện nhú mày: “Đêm nay anh đừng ngủ kiểu này nữa. Tối phòng khách đi.”

“Công chúa...” Lý Viện Viện lườm anh, Yến Tư Thành đành phải chữa lời: “Viện Viện, không hợp lẽ nghĩa.”

“Chả có gì là không hợp cả. Tóm lại đêm nay anh không được ngủ ở đây nữa.” Lý Viện Viện đứng dậy, mở tủ lạnh, bê đồ ăn ra, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này nữa. “Chúng ta mau ăn cơm thôi, em mong chờ cả đêm rồi.”

Yến Tư Thành thấy cô kiên định, bèn thở dài thườn thượt.

Ăn sáng xong, Lý Viện Viện thu dọn sách vở đi học, vừa tới trước cửa, Yến Tư Thành bỗng nhiên hỏi: “Tối nay Viện Viện có buổi học nào không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Không có.”

“Tầm xế chiều anh sẽ tới sân tập để tập luyện cùng CLB, khoảng tám giờ kết thúc, đến lúc đó em hãy tới rèn luyện một lúc nhé, sân tập rất rộng, tốt hơn ở nhà.”

Lý Viện Viện đáp ứng. Thế nhưng lúc Lý Viện Viện ăn cơm tối ở nhà ăn thì lại gặp phải Trương Nam.

“Đang định giờ ăn cơm thì gọi cho cô đây. Bảy giờ có buổi họp. Giới thiệu qua vở kịch, thảo luận kịch bản và chốt lại thời gian tập.” Trương Nam nói: “Chúng ta đi cùng nhé.”

Lý Viện Viện ngăn ra: “Phải mất bao lâu?”

“Không biết, lần này là vở kịch tham dự lễ hội văn hoá sinh viên, thầy giáo rất coi trọng, đạo diễn là người của đoàn nghệ thuật tới đảm nhiệm, thầy muốn mọi người trong nhóm kịch đều phải đến, tôi nghĩ chắc phải mất một lúc.”

Lý Viện Viện không ngờ, “một lúc” trong lời Trương Nam lại tròn ba tiếng đồng hồ.

Các thành viên tham gia vở kịch tự giới thiệu lẫn nhau, rồi thầy giáo lên thông báo một hồi, sau đó chia nhau kịch bản, thầy giáo lại giới thiệu qua về từng vai diễn, cuối cùng bảo mọi người tối nay về đọc kịch bản, xong xuôi đã mười giờ tối.

Lý Viện Viện cầm kịch bản vội vã chào tạm biệt mọi người, rồi ba chân bốn cẳng chạy tới sân tập, bảy giờ trong sân tập còn rất ít người, rải rác đôi ba người túm tụm trò chuyện, Lý Viện Viện lướt thấy ngay Yến Tư Thành đang chạy bộ vòng quanh sân.

Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, mang vẻ kiên nghị bẩm sinh, mặt mũi đầy mồ hôi, lúc chạy, gương mặt càng có vẻ góc cạnh rõ rệt. Không chỉ gương mặt, mà bắp tay, bắp chân rắn chắc đều nổi bật hẳn lên.

Bình thường Yến Tư Thành ăn mặc kín đáo nên cứ tưởng anh gầy, nhưng không ngờ mới nhìn thấy anh vận động, cô đã thấy...

“Đây nhục cảm?”

Lý Viện Viện chẳng biết thế nào, bỗng nhiên bắt đầu đặt Yến Tư Thành và Tiểu Bàn lên bàn cân so sánh, đồng thời nháy mắt đã phân được cao thấp, thịt của Tiểu Bàn mềm nhũn trắng bóng, sao có thể ngon bằng loại thịt rắn chắc này.

Rõ ràng Yến Tư Thành đẹp hơn hẳn Tiểu Bàn...

Cô ngẩng ngẩng cả người ra, bên cạnh bỗng dưng có hai cô sinh viên đang trêu ghẹo nhau: “Anh ta chạy suốt hai tiếng rồi đấy.”

“Ừ, thể hình anh ta đẹp thật! Trông cũng đẹp trai nữa, thật muốn lao tới làm quen quá...”

“Xông lên luôn đi, không thì là con khỉ nhé.”

“Người như thế vừa nhìn là biết đã có chủ rồi, tớ không làm tiểu tam đâu, ngắm nhìn là đủ rồi.”

Có chủ ư...

Trước đây có, nhưng bây giờ hình như đã không còn nữa rồi... Nhỉ?

“Viện Viện.” Yến Tư Thành thấy cô bèn chạy tới, đứng ngay trước cô, hơi thở vẫn còn hỗn hển, tựa hồ phải thắng vào mặt cô, anh nhìn cô, tuy rất bình thường, nhưng người ngoài nhìn vào sẽ thấy ánh mắt anh vô cùng chuyên chú, ngữ khí của anh hơi cao vút, như thể đã đợi rất lâu, giờ rất mừng rỡ, mừng rỡ vì nhìn thấy cô.

“Họp xong rồi à?”

Lý Viện Viện gật đầu, chợt nghe thấy bên cạnh có người nói giọng nghiêng răng nho nhỏ: “Đáng lẽ tớ nên xông tới!”

“Đúng vậy, cậu mà xông tới thì tốt rồi.”

Bọn họ coi cô và Yến Tư Thành là tình nhân, sau đó lại nghĩ bọn cô không xứng...

Quả thực... Có vẻ không xứng, Lý Viện Viện toét miệng cười, không bận tâm tới những lời này. Cô nói với Yến Tư Thành: “Xin lỗi đã để anh phải đợi lâu như vậy, nếu anh mệt rồi thì nghỉ đi, chờ em chạy hai vòng rồi về.”

“Không sao, anh không mệt. Em khởi động trước đi, kéo lát nữa bị chuột rút.”

Lý Viện Viện gật đầu, xoay tay xoay chân vài cái, Yến Tư Thành lẳng lặng chờ cô, chợt thấy Lý Viện Viện nhận xét: “Tư Thành, lúc anh chạy bộ trông rất hấp dẫn.” Yến Tư Thành sững sốt, Lý Viện Viện cười vui vẻ tiếp: “Sau này chúng ta thường xuyên chạy bộ nhé.”

Yến Tư Thành quay mặt sang chỗ khác, thần thái hơi ngượng ngùng, nhẹ giọng đáp ừ.

Lúc trước thấy Yến Tư Thành chạy có vẻ dễ dàng, nên cô cũng thản nhiên nói sẽ chạy hai vòng, tưởng đâu đơn giản lắm, nhưng một vòng bằng 400m này khiến Lý Viện Viện nhanh chóng ngộ ra đau khổ, cô vật vã mãi mới xong một vòng, còn vòng còn lại, cơ hồ cô đi bộ suốt, đến 100m cuối cùng, cô tóm lấy tay Yến Tư Thành, để anh kéo cô đi nốt.

Đến vạch, cô chẳng ngại bản nữa, đặt mông ngồi phịch xuống dưới đất, thở phì phò, mệt tới nỗi chẳng mở nổi mắt.

Yến Tư Thành tính giờ, Lý Viện Viện chạy 800m hết tận tám phút.

Lý Viện Viện sức nhớ ra, cô còn có lớp thể dục, thầy giáo đã nói, cuối kỳ sẽ thi chạy 800m. Con gái chạy trong vòng 4 phút là đạt yêu cầu, tốc độ của cô bằng người ta chạy hai lần 800m lận...

Liên quan tới việc học, Lý Viện Viện mới ý thức được chuyện tình nghiêm trọng.

Trên đường về cô tính toán với Yến Tư Thành: “Hôm nay thầy giáo nói, vì mỗi người có giờ học khác nhau, nên thống nhất lại sẽ tập kịch từ 8h30 tới 10h30 mỗi tối thứ hai đến thứ sáu, thứ bảy chủ nhật thì tập lúc 2h00 chiều cho tới 6h00. Vậy chúng ta chạy bộ trước giờ đó nhé, ngoại trừ tối thứ ba, những hôm khác em không phải học, vậy cứ 7h20 mỗi ngày sẽ tới sân tập chạy bộ, đến 8h20 thì em đi tập kịch.”

Cô sắp xếp xong xuôi rồi mới sức nhớ ra: “Tư Thành, lịch của anh thì thế nào?”

Yến Tư Thành lập tức gật đầu: “Yến Tư Thành trước kia hình như sống rất... tự do, dạo này anh suốt ngày tới CLB, chính bọn họ cũng thấy kỳ quái. Mỗi tuần anh tới CLB hai lần là được.”

Nhất trí rồi, hai người họ về nhà tắm rửa rồi leo lên giường. Trước khi ngủ, lần đầu tiên Lý Viện Viện trải giường chiếu, lại là trải giúp Yến Tư Thành, cô kéo bàn uống nước sang một bên, rồi lật sô pha lại, trải chăn lên, đặt gối đầu vào phía trước, xong xuôi hài lòng vỗ vỗ, bảo: “Tư Thành, ngủ đây nhé.”

Yến Tư Thành nhìn giường của mình, vị trí này, cơ hồ ngẩng đầu phát là nhìn thấy Lý Viện Viện ngủ ở trên giường. Tuy buổi tối Lý Viện Viện ngủ không quấy đạp, không lo sẽ nhìn thấy thứ gì không nên thấy, nhưng ở gần cô như vậy... Nhớ lúc đang ngủ...

Yến Tư Thành không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Viện Viện...” Anh gọi, Lý Viện Viện cố tình không nghe, bịt tai chui thẳng vào chăn.

Thấy hành động “bịt tai trộm chuông” của cô, anh đành dờ khóc dờ cười nghe lời.

Nghe tiếng hít thở như thể ngay cạnh bên tai của Lý Viện Viện, anh mơ màng cả đêm, trong mơ còn thấy Lý Viện Viện lẳng lặng ngồi đó, mỉm cười nhìn anh, chẳng nói chẳng rằng.

Anh cũng thất thần nhìn cô như vậy, nhìn cả đêm, không dám cử động cũng không dám hé răng câu nào.

Hôm sau Lý Viện Viện thức dậy, căn phòng đã nguyên như cũ, bàn uống nước được kê lại vị trí cũ, sô pha cũng được lật lại, trên bàn uống nước còn đặt mấy món đồ ăn vặt mà Lý Viện Viện thích nhất. Trong bếp có tiếng dao thót lách cách, chắc là Yến Tư Thành vẫn đang bận rộn.

Lý Viện Viện nhảy vào phòng bếp, mỉm cười hỏi anh: “Tối qua anh ngủ ngon không?” Cô tưởng trước đây toàn được thụ hưởng sự hầu hạ của Yến Tư Thành, nên hôm qua coi như cô cũng đã hầu hạ anh, cho nên mới sáng ra đã giả bộ dạng đòi công.

Nhưng Yến Tư Thành không hề quay đầu lại, vẫn bận rộn thái xắt, đáp be be: “Ừ.”

Lý Viện Viện thấy lạ, hơi ngẩn ra. Yến Tư Thành bỗng nhiên đặt dao xuống, nghiêng đầu lại, Lý Viện Viện mới nhìn rõ hai lỗ mũi anh nhét đầy khăn giấy, còn thấy cả vết máu mờ.

Lý Viện Viện ngạc nhiên: “Tư Thành, sao anh lại chảy máu cam thế?”

Yến Tư Thành chau mày, khổ sở nói: “Công chúa... Không khí trong phòng khách... khô hanh quá, anh thích phòng bếp hơn, đêm nay em cho anh ngủ ở đây nhé...”

20. Chương 20

Lý Viện Viện đương nhiên không đồng ý.

Cô nằm ở ngoài có bị chảy máu mũi bao giờ đâu, càng nghĩ, càng thấy chắc đêm qua Yến Tư Thành tập luyện quá mức nên mới chảy máu mũi như thế.

Cô muốn để hôm nay Yến Tư Thành nghỉ ngơi, vừa khéo Trương Nam gọi điện cho cô, bảo hôm qua cô vội về quá nên không biết thầy giáo đã dặn rằng tối nay hẹn nhóm kịch ăn cơm bồi dưỡng tình cảm với nhau.

Lý Viện Viện suy tư, thấy đây là yêu cầu của thầy giáo, nếu cô không đi thì không ổn lắm, bèn đáp ứng, với lại cũng giúp Yến Tư Thành được nghỉ ngơi một hôm. Còn về chuyện giảm béo...

Mai ăn bớt đi vậy.

Tối nay, Lý Viện Viện không đi cùng Yến Tư Thành, thầy giáo đã nói buổi liên hoan này để bồi dưỡng tình cảm, khởi động tinh thần trước khi luyện tập, nên mang theo “người nhà” có vẻ không thích hợp lắm.

Lý Viện Viện ngồi cạnh Trương Nam, vì ở đây cô cũng chỉ biết mỗi anh ta. So với buổi liên hoan kết thúc vở kịch lần trước, lần này nghiêm túc hơn nhiều, nhưng dù sao cũng đều là sinh viên, ăn uống một lát, ai nấy đều mượn rượu mở lời, thầy giáo cũng không phải người quá khó tính, nên ăn uống lững dạ rồi, thầy giáo liền đi từng bàn chúc rượu mọi người.

Đến lượt Lý Viện Viện, nghe xong lời chúc của thầy giáo, cũng tự nhiên cầm chén rượu lên.

Trước đây cô yếu ớt, đám tỷ nữ ở phủ công chúa chưa bao giờ dám cho cô uống rượu, buổi liên hoan lần trước, có người kính rượu cũng được Yến Tư Thành đỡ giùm, nên Lý Viện Viện không biết tửu lượng mình đến đâu, có điều bây giờ cơ thể cô không giống trước đây, cô béo như vậy, tửu lượng chắc cũng không đến nỗi.

Thầy giáo giữa đầu tu cạn, cả bàn đều dừng cầm làm theo, Lý Viện Viện thấy vậy cũng nâng cốc uống cạn. Nhìn cả đồng chén rỗng, thầy giáo vô cùng mỹ mãn. Cả bàn lại ngồi xuống xao trò chuyện.

Lý Viện Viện thấy mùi vị rất kỳ lạ. Uống vào miệng vừa chát vừa tê, nhưng lúc nuốt xuống bụng thì lại thấy khoan khoái lạ kỳ.

Lý Viện Viện nhăn mày méo mặt, khiến Trương Nam bật cười, anh rót cốc nước cho cô: “Lần đầu tiên uống rượu à?”

Lý Viện Viện gạt đầu cầm cốc nước lên uống, Trương Nam mỉm cười: “Tôi thấy cô tu cạn chén rượu, còn tưởng tửu lượng khá lắm, hoá ra chỉ sĩ diện hảo thôi à.”

“Tôi chưa từng uống rượu.”

“Ban đầu tôi cũng vậy, quen rồi là khá hơn ấy mà, sau này nếu tham gia nhiều các hoạt động xã hội, thì còn nhiều cơ hội uống lắm.”

Lý Viện Viện nhún mày: “Nhưng mùi vị quái lạ nhỉ, trước đây tôi toàn nghe người ta tả hương rượu thơm thế nào, nhưng sao rượu này vừa không thơm, uống vừa chát thế.”

“Có rượu mơ, vừa thơm vừa ngọt đấy, nồng độ cũng không cao lắm, cô uống không?”

Tuy rằng mới chỉ uống một chén, nhưng Lý Viện Viện đã vững dạ tin rằng tửu lượng của mình rất khá, bèn vỗ ngực nói: “Có.”

Vì vậy Trương Nam lại rót cho cô một chén rượu mơ.

Bởi vậy đến khi tiệc tàn, Trương Nam đành phải lấy điện thoại di động của Lý Viện Viện ra gọi cho Yến Tư Thành: “Lý Viện Viện uống say, không đi nổi nữa, cậu tới đón nhé.”

Khi Yến Tư Thành đến thì bắt gặp ngay cảnh Lý Viện Viện ngủ gục trên bàn ăn đầy mỡ. Lúc cô say thì rất yên lặng, không khóc không gào, tay chân đặt thẳng, hoàn toàn mơ hồ.

Trương Nam ở bên cạnh đang cầm di động, nói chuyện phiếm với bạn bè, thấy Yến Tư Thành đến, bèn thở phào nhẹ nhõm: “Anh đến rồi.”

“Sao lại uống ra nông nổi này?” Yến Tư Thành ngồi xổm xuống bên Lý Viện Viện, ngửi thấy hơi thở của cô toàn mùi rượu, thi thoảng còn lầm bầm, Yến Tư Thành rất hiểu Lý Viện Viện, anh biết cô đang khó chịu nên mới thế. Yến Tư Thành xót xa vỗ nhẹ lưng cô.

“Cũng lạ thật, cô ấy nói cô ấy uống được rượu, thế mà tôi cũng tin.” Trương Nam bắt đầu dĩ thử dài: “Tôi thấy cô ấy uống rượu mơ xong vẫn thản nhiên như không, cứ tưởng tửu lượng khá lắm, nào ngờ bỗng dưng cô ấy gục thẳng xuống bàn.”

Yến Tư Thành có thể tưởng tượng được, Lý Viện Viện uống rượu sẽ thành ra như vậy.

Anh nhớ năm cô tới tuổi cập kê, mẫu phi bị ban chết với tội danh “Dâm ô”, đối với một phi tử hậu cung, đây là tội danh tày trời, rất dễ liên lụy tới cả gia tộc.

Không lâu sau đó là tới lễ cập kê của Lý Viện Viện, hôm đó phụ vương cô không tới, hoàng huynh hoàng tỷ cũng không tới, lễ nghi được một nữ quan trong cung chủ trì.

Đối với một công chúa, đây là chuyện vô cùng nhục nhã. Ai cũng chê cười cô, ai cũng chờ xem cô khổ sở thế nào. Nhưng Lý Viện Viện vẫn thẳng lưng, ngẩng cao đầu, bình tĩnh đối kim quan, thần thái cao ngạo, bề ngoài thiên hạ, hoàn thành đúng mực lễ cập kê.

Cô không để bất kỳ ai có thể chế giễu mình.

Sau đó một thời gian, vụ án của mẫu phi Lý Viện Viện được xử lại, hoá ra là một cung nữ hãm hại bà, ai mà chẳng biết, một đứa cung nữ sao dám cả gan hãm hại phi tử, nhưng hoàng đế nói mọi chuyện chấm dứt, thì coi như đã chấm dứt hoàn toàn, hoàng đế truy phong danh hào cho bà, cũng ban thưởng phong hào cho Lý Viện Viện cùng vô số châu báu ngọc ngà.

Chuyện kết thúc ở đó, nhưng nỗi oan khuất của mẫu phi cô không bao giờ được gột sạch. Tối hôm đó Yến Tư Thành lần đầu tiên nghe thấy tiếng khóc nức nở của Lý Viện Viện, anh lặng lẽ canh giữ cả đêm, hôm sau, anh thấy Lý Viện Viện vẫn mỉm cười như không có gì xảy ra.

Trước mặt người khác, cô chưa bao giờ tỏ ra yếu mềm.

Cho nên giờ thấy cô say thành như vậy, Yến Tư Thành cũng hiểu được. Nếu không phải đã say túy lúy, cô sẽ không gục xuống ngay tại đây.

“Viện Viện.” Anh nhẹ nhàng gọi, nhưng Lý Viện Viện không hề tỉnh dậy.

“Tôi gọi thử rồi, nếu có thể đánh thức cô ấy dậy thì tôi cũng không cần gọi anh tới.” Trương Nam phải tay đứng lên: “Nào, để tôi giúp anh đưa cô ấy về.”

Song Yến Tư Thành không trả lời, chỉ kéo tay Lý Viện Viện lại, đặt cô lên lưng mình, điều chỉnh lại tư thế, rồi xốc người dậy, trông vô cùng đơn giản.

Ngay cả Trương Nam cũng há hốc miệng ngạc nhiên.

Anh ta đã từng thử công Lý Viện Viện, nhưng đành bất lực...

Trước khi đi, Yến Tư Thành quay đầu cảm ơn Trương Nam: “Cảm ơn anh trông cô ấy hộ tôi.”

Trương Nam sững sốt, lập tức xua tay tỏ ý không cần khách sáo. Nhìn theo bóng lưng Yến Tư Thành, Trương Nam chợt lấy điện thoại ra, gào lên với đối phương: “Này, bao giờ rảnh, muốn viết chuyện về hiệp sĩ, tớ có thể cung cấp tư liệu sống cho đấy.”

Yến Tư Thành công Lý Viện Viện về, đặt cô xuống giường, anh nhủ thầm, Lý Viện Viện quyết định giảm béo, có lẽ không hẳn không tốt như anh nghĩ...

Anh giặt khăn ẩm lau mặt cho Lý Viện Viện, gương mặt của cô hồng hào lên, anh lau rất cẩn thận, chỉ sợ mạnh tay sẽ làm Lý Viện Viện bị đau. Lau mặt xong rồi lau đến tay, khi này cô gục xuống bàn, tay dính đầy dầu mỡ, nếu cứ để như vậy, đảm bảo ngày mai tỉnh dậy cô sẽ vô cùng khó chịu.

Yến Tư Thành tưởng tượng ra khuôn mặt Lý Viện Viện lúc ấy, bất thần mỉm cười.

Còn đang nghĩ, đột nhiên Lý Viện Viện mở choàng mắt.

Vì uống rượu, nên đôi mắt cô hơi đỏ lên, mơ màng, tuy vậy, Yến Tư Thành vẫn thấy bản thân không nên hành động quá phận, bèn vội lùi ra sau, giải thích: “Công chúa, người...” Còn chưa dứt lời, Lý Viện Viện đột nhiên đứng dậy, xốc anh lên.

Rồi cô loạng choạng tới WC, bất chợt ngã nhào xuống, không đợi Yến Tư Thành đỡ dậy, đã tiếp tục tư thế quỳ gối, bò vào WC, Yến Tư Thành ngẩng người ra nhìn, định thần lại, vội tiến tới thì đã thấy Lý Viện Viện nôn thốc nôn tháo một trận vào bồn cầu.

Yến Tư Thành sững sờ, cũng may ban này Lý Viện Viện ăn ít, nên sau đó chỉ toàn nôn khan, Yến Tư Thành vội tới bên cô, ngồi xổm xuống, không ngại bẩn, lấy khăn mặt lau tay cho cô, rồi lau miệng, sau đó bế cô về sofa.

Nước nóng đun xong, anh vội thổi cho nguội bớt, thấy cô lại bất ổn khó chịu thì vội lau mặt tiếp cho cô.

Lý Viện Viện lau bà lau bầu, Yến Tư Thành vô cùng xót cô, dăm cả gan trách mắng: “Sau này không được uống nhiều rượu thế nữa.”

Lý Viện Viện tuy đang say khướt nhưng vẫn biết mình bị mắng, tựa hồ gật đầu đáp ứng, rồi lại mơ màng nói: “Tư Thành...”

“Ừ, khó chịu ở đâu à?”

Lý Viện Viện đập bốp vào đầu mình, làm Yến Tư Thành sợ tới nỗi vội nắm lấy tay cô. Lý Viện Viện thàn thỉ: “Đau đầu quá.”

Yến Tư Thành đành phải đặt khăn mặt xuống, day huyệt Thái Dương giúp cô: “Đau lắm à?”

Lý Viện Viện lại dấm mạnh vào bụng mình, Yến Tư Thành không kịp ngăn, thở dài, bắt lấy tay cô: “Dạ dạ cũng đau à?”

Lý Viện Viện gật đầu.

Yến Tư Thành không tìm thấy huyệt vị ở bụng, ấn mãi mà toàn thấy thịt, anh hơi thẹn thùng, nhìn ngấm tĩm, rồi ấn mạnh một cái.

Huyệt vị thì đúng rồi, nhưng sức ấn thì không mạnh lắm, thế nhưng Lý Viện Viện vẫn kêu: “Đau quá...” Cô cong người ôm bụng, nào ngờ Yến Tư Thành ở quá gần cô, cô vừa khom người, Yến Tư Thành nghe thấy cô kêu rên bèn nhấc đầu lên, môi họ bất thần bập vào nhau.

Động tác của hai người họ đều nhanh, va chạm vô cùng mạnh mẽ, đập cả răng vào nhau, rách môi, chảy máu.

Lý Viện Viện che miệng mơ màng lẩm bẩm.

Thôi xong... Danh tiết của công chúa...

Yến Tư Thành lau máu trên môi, cẩn thận nhìn Lý Viện Viện, thấy cô ngoài đau đớn rên rỉ thì không tỏ ra gì khác, anh bèn hạ quyết tâm phải giấu nhẹm chuyện này, cũng giống như trước kia giấu chuyện mớm thuốc cho cô, nghĩ rồi anh hơi yên tâm, nhưng khuôn mặt thì đỏ bừng như ráng chiều.

21. Chương 21

Hôm sau tỉnh dậy, đầu Lý Viện Viện đau nhức tựa hồ muốn nổ tung ra, ký ức cô dừng lại ở cảnh uống xong chén rượu mơ, trước mắt mơ hồ, cô cũng biết lúc đó mình say rồi, chắc khá mất mặt, nhưng cô không thể gắng gượng nổi nữa.

Rời hàng ăn kiểu gì, quay về nhà kiểu gì, cô hoàn toàn không nhớ.

Cô xoa nhẹ đầu, rồi xuống giường đi đánh răng rửa mặt, ngang qua phòng bếp, cất giọng chào Yến Tư Thành đang làm đồ ăn sáng, nhưng Yến Tư Thành lần đầu tiên không vội quay đầu chào lại cô, vừa luôn tay luôn chân, vừa đáp ừ.

Lý Viện Viện không suy nghĩ nhiều, mới dậy nên đầu óc còn hơi mơ màng, chỉ lảo đảo vào WC.

Nhưng lúc đánh răng, Lý Viện Viện kinh ngạc phát hiện ra môi mình có vết xước, cô dí sát mặt vào gương, vết xước khá to, kết vảy, vẻ như trước đó bị thương khá nặng. Nhưng rốt cuộc làm sao mà bị, cô nghĩ mãi mà không ra...

Ngẩn ngơ rửa ráy xong, lúc ăn sáng cô định hỏi Yến Tư Thành, nhưng vừa ngồi xuống bàn uống nước, thấy Yến Tư Thành bê thức ăn ra, cô ngẩng lên mới phát hiện thấy anh đang đeo khẩu trang.

Lý Viện Viện giật mình hỏi: “Tư Thành, anh bị làm sao vậy?”

Yến Tư Thành đáp to: “Anh bị cảm nhẹ, nghe nói đeo khẩu trang để tránh truyền nhiễm cho người khác. Ừm, Viện Viện à, mấy hôm tới đừng ở gần anh.”

“Sao tự dưng lại nhiễm bệnh?” Lý Viện Viện chau mày, lo lắng: “Có nặng lắm không? Hay đi khám xem sao?”

Yến Tư Thành lắc đầu, rõ ràng anh không muốn nói thêm về chuyện này, mau mắn đưa bát cháo cho Lý Viện Viện: “Viện Viện, hôm qua em uống rượu, sáng nay nên ăn đồ nhẹ thôi, anh nấu cháo trắng đấy, vẫn còn nóng, em ăn luôn đi.”

Thấy động tác của anh vẫn nhanh nhẹn rõ ràng, không nghiêm trọng giống người đang có bệnh, Lý Viện Viện mới hơi yên tâm, cầm lấy bát cháo, vừa thổi cho nguội bớt, vừa hỏi: “Tối qua hình như em say rượu, là anh đưa em về à?”

Yến Tư Thành gật đầu.

“Thật mất thể diện quá.” Lý Viện Viện thở dài nói: “Rượu quả là thứ không tốt đẹp gì, sau này em sẽ không uống nữa.”

Yến Tư Thành gật đầu như già tởi.

“Tối hôm qua chắc khiến anh mệt lắm.” Nghĩ tới cân nặng hiện giờ của mình, Lý Viện Viện hơi xấu hổ, cũng múc cho anh một bát, bảo: “Nào, anh cũng ăn đi.”

Yến Tư Thành sờ khẩu trang, nói: “Anh... tí nữa ăn sau.”

Yến Tư Thành bị cảm khá lâu, luôn đeo khẩu trang trước mặt Lý Viện Viện. Lý Viện Viện cũng không để ý, cho tới một hôm...

Hôm đó Lý Viện Viện vừa từ nhà ăn ra, chiều còn có buổi học, cô bèn bảo Chu Tình tới phòng học sớm tranh thủ ngủ trưa, lúc đang đi, bỗng thoáng nhìn thấy Yến Tư Thành ở phía xa.

Yến Tư Thành đang cầm sách thảo luận với cậu bạn, trông cực kỳ chuyên tâm, còn khoa tay múa chân chỉ vào quyển sách, anh không đeo khẩu trang, nói chuyện cũng rất gần với cậu bạn. Lý Viện Viện bất ngờ bắt gặp Yến Tư Thành, vô cùng vui vẻ, bước tới, toan gọi anh, Yến Tư Thành như đột nhiên nhận ra điều gì, liền không quay đầu lại, gấp sách, xoay người đi thẳng vào WC.

Cả Lý Viện Viện và cậu bạn đều ngây ra.

Lát sau Yến Tư Thành đeo khẩu trang đi ra. Cậu bạn khó hiểu hỏi: “Cậu... đột nhiên cải trang đấy hả?”

Yến Tư Thành húng hắng: “Tớ bị cảm cúm chưa khỏi hẳn, sợ lây cho cậu.”

Cậu bạn khinh bỉ dài giọng: “Gớm bị lây từ nãy rồi... Thôi, đại khái kết cấu làm bài luận là như vậy, cậu lên mạng tham khảo rồi sửa lại nhé.” Nói xong cậu ta đạp xe bỏ đi, lúc ngang qua Lý Viện Viện còn vù qua cơn gió làm rối cả tóc cô.

Lý Viện Viện đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi thấy Yến Tư Thành nhìn sang, thì mới kéo tay Chu Tình tới, Chu Tình chế giễu: “Ôi mỹ nam cũng bị cảm à.”

Yến Tư Thành không đáp trả, chỉ chăm chú quan sát vẻ mặt Lý Viện Viện, thấy cô vẫn bình thường thì mới nói: “Viện Viện, chiều anh không có lớp, nhưng thầy giáo giao một bài luận, anh phải về nghiên cứu cái đã.”

Lý Viện Viện gật đầu cười nói: “Ừ, anh về trước đi, em vừa ăn cơm xong, định tới phòng học chớp mắt một lát, anh đi nhé.”

Hai người chào từ biệt, Chu Tình túm lấy tay Lý Viện Viện hỏi: “Chẳng phải nghe nói anh ta lười học lắm sao, sao hả, ở cùng với học sinh giỏi như cậu nên bắt đầu nỗ lực học tập rồi à?”

Lý Viện Viện cười cười: “Tư Thành là người vô cùng đáng hoàng. Anh ấy rất nỗ lực học tập, chăm sóc người khác cũng rất cẩn thận.”

Nghe Lý Viện Viện khen ngợi thế, Chu Tình cười xấu xa: “Gã ăn chơi trong mắt mọi người mà lại được khen ngợi lên tận mây xanh thế này, Lý Viện Viện, cậu được lắm!”

Lý Viện Viện dõi theo bóng lưng Yến Tư Thành, không màng tới Chu Tình trêu ghẹo. Sự chu đáo của Yến Tư Thành cô hiểu hết, ban nãy càng cảm nhận rõ ràng hơn.

Lý Viện Viện nghĩ, vết sẹo trên miệng nàng mà lành hẳn, chắc là “bệnh cảm” của Yến Tư Thành cũng khỏi luôn. Lý Viện Viện không ngờ, trước đó không biết, nhưng bây giờ nếu xem phản ứng của anh mà cô vẫn không hiểu thì đúng là phí công bao năm quan sát người khác.

Tối đó dù cô say rượu không nhớ rõ, nhưng chắc là vô tình đụng chạm thế nào đụng phải Yến Tư Thành, Yến Tư Thành không muốn cô xấu hổ nên mới nghĩ ra cách đeo khẩu trang, giấu nhem đi...

Lý Viện Viện vừa buồn cười vừa phiền muộn, vô tình thôi mà, ở Đại Đường cũng đâu gò bó tới mức không chấp nhận nổi chuyện ấy, hơn nữa Lý Viện Viện xem phim truyền hình nhiều, càng cảm thấy chuyện chạm môi cũng chẳng quan trọng mấy, nhưng nếu Yến Tư Thành thấy ngại, muốn giấu, cô cũng đành theo vậy.

Cuộc đời, khó được lúc giả bộ hồ đồ.

Hai người họ càng ngày càng hoà nhập vào thế giới này, thời gian trôi qua càng lúc càng nhanh, giữa những ngày miệt mài học tập tri thức, kế hoạch tập thể dục của Lý Viện Viện càng bị xao nhãng, không phải cô lười biếng, mà thực sự việc học và tập kịch chiếm quá nhiều thời giờ, từ lúc Lý Viện Viện đề ra giảm béo tới giờ đã là hai tuần, nhưng Lý Viện Viện chỉ gầy được mấy cân.

Yến Tư Thành được Lý Viện Viện nhờ vả, lần đầu tiên học được cách mua sắm qua mạng, mua cho cô một cái cân điện tử.

Lý Viện Viện cứ rảnh là lại đứng lên cân đo, nhìn thể trọng giảm xuống dần, cô thấy vui khó nói nên lời, còn vui hơn trước đây có được mấy bộ y phục quý giá.

Hai người nhanh chóng thích nghi với cách sống mới, Yến Tư Thành hoàn thành xong bài luận đầu tiên, vở kịch của Lý Viện Viện “Khổng Tước Đông Nam Phi” cũng sắp tới buổi công diễn, trường X cũng tổ chức buổi giao lưu thi đấu cho tân sinh viên giữa các trường.

Yến Tư Thành nghiêm nhiên trở thành át chủ bài trong đội tân sinh viên.

Trận đấu tiên diễn ra tại sân vận động trường X.

Lúc trước Yến Tư Thành cũng không hiểu quy tắc chơi Taekwondo, nhưng qua mấy tuần huấn luyện học hỏi, anh cũng dần biết khống chế sức lực, thành thực động tác.

Chiều thứ bảy, Lý Viện Viện vốn có buổi tập kịch, nhưng cô xin thầy giáo cho nghỉ sớm, hẹn Chu Tình và Trương Tình Trữ tới sân vận động xem Yến Tư Thành thi đấu. Đến nơi vừa khéo chạm trán Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương.

Bắt gặp Lý Viện Viện, Lâm Hiểu Mộng mỉa mai: “Cô đừng hiểu lầm, hôm nay không phải tôi đến xem Yến Tư Thành, tôi tới để xem một cậu bạn học thi đấu.”

Lý Viện Viện gật đầu tỏ ý đã biết, Trương Tình Trữ bỗng dưng cười ha hả, chưa cần nói đã tỏ vẻ giễu cợt. Lâm Hiểu Mộng nhìn thấy cậu ta liền sầm mặt lại, mắng mỏ: “Thần kinh, mắc mớ gì tới cô.”

Lý Viện Viện giật mình, lần đầu tiên cô nghe thấy nữ sinh chửi bậy, không ngờ lại thẳng thắn, sỗ sàng, mới mẻ như vậy...

“Cô mới thần kinh ấy, ai chả biết cô ngày đêm thương nhớ người ta chứ, tôi đã bảo rồi, Yến Tư Thành bây giờ là người đàn ông của Lý Viện Viện nhà chúng tôi, nếu cô dám chen vào, đừng trách tôi đánh cho!”

Ai nấy xung quanh đều tò mò nhìn ngó, thấy Lâm Hiểu Mộng xanh mặt lại, Chu Tình như thể đã quen với cảnh này, nghe vậy chẳng nói gì, nhưng Lưu Thư Dương thì tiến lên trước che chở Lâm Hiểu Mộng, bực bội lườm Trương Tình Trữ.

Lý Viện Viện thấy cậu ta bỗng dưng nói vậy, trong lòng cũng hơi xấu hổ, đành lúi phất cậu ta ra chỗ khác.

Sau đó cô lơ đãng quay lại nhìn, thấy Lâm Hiểu Mộng đang lau nước mắt, tức giận đẩy Lưu Thư Dương đang vỗ về an ủi ra, đi thẳng lên khán đài.

Quay lại, cô vẫn nghe thấy Trương Tình Trữ lầu bầu: “Sao nào, không thấy nó cao ngạo thế à, sao phải nề nang chứ!”

Lý Viện Viện thở dài, khuyên bảo Trương Tình Trữ rồi cùng nhau lên khán đài.

Ấn oán của nữ sinh đại học chính là như vậy, chẳng có ai đúng ai sai, chỉ vì góc nhìn khác nhau mà thôi.

Hàng đầu khán đài, Lục Thành Vũ đã ngồi đó từ lâu, hàng ghế đầy ắp khán giả, còn mỗi vài chỗ trống bên cạnh cậu ta. Thấy Lý Viện Viện, Lục Thành Vũ quơ tay gọi từ xa.

Ba người tới nơi, Lục Thành Vũ cười nói: “He he, Yến Tư Thành đoán chuẩn thật. Đúng là cô dẫn theo hai người cơ đấy. Ngồi đi nào.”

Chu Tình nghe vậy tinh ranh nháy mắt với Lý Viện Viện: “Ai ôi... Anh ta chu đáo quá nhỉ.”

“Trước đây nào giống như thế.” Lục Thành Vũ cũng hòa vào, Chu Tình lại tiếp tục nổi máu bàn tán cặn kẽ về Yến Tư Thành trước đây và Yến Tư Thành bây giờ. Kỳ thực từ hôm cãi nhau tại phòng y tế, cũng là hôm đầu tiên Lý Viện Viện và Yến Tư Thành tới đây, cho tới giờ hai người bạn này lại khá thân thiết với nhau, nói chuyện vô cùng hợp, cũng do tính cách tự do tùy tiện, dễ bỏ qua của họ.

Trương Tình Trữ vừa ngồi xuống đã bắt đầu mở mồm, lại tiếp tục mắng Lâm Hiểu Mộng một lượt nữa.

Lý Viện Viện đặt túi xuống, ghé sát vào lan can dõi mắt tìm Yến Tư Thành. Thực ra cũng không cần mắt công tìm, Lý Viện Viện liếc qua là đã trông thấy anh, anh đứng ở gần khán đài, đang trò chuyện cùng huấn luyện viên.

Xem chừng anh là người đầu tiên lên thi đấu.

Đột nhiên, trọng tài thổi còi bắt đầu trận đấu.

Yến Tư Thành bỗng ngẩng lên nhìn, bắt gặp ánh mắt của Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện cười vẫy tay với anh. Yến Tư Thành mỉm cười dịu dàng, gật đầu với cô. Trong lúc đó, tất cả âm thanh âm ĩ của sân vận động như lùi vào xa xăm. Lý Viện Viện thậm chí cảm nhận thấy một cảm giác kỳ diệu trôi lên trong lòng, cô tựa hồ là cô vợ nhỏ, tiền chồng xuất chinh, cam lòng chờ chồng chiến thắng trở về.

22. Chương 22

Sáu ngày thi đấu, trường X toàn thắng. Cuối tuần, tân sinh viên trường X sang trường khác đấu giao hữu.

Yến Tư Thành đã thi đấu cả tuần, đáng lẽ ra được nghỉ, nhưng tuần rồi có đồng đội bị thương, không đấu được nữa. Huấn luyện viên bàn bạc, quyết định để Yến Tư Thành lấp chỗ trống cho cậu bạn bị thương đó, sang trường khác thi đấu.

Yến Tư Thành rất không bằng lòng, vì việc thi đấu tuy đơn giản, nhưng mất thời gian đi lại, còn phải chuẩn bị, tập hợp, đủ loại chuyện tốn hết cả ngày.

Mai là Chủ Nhật, Lý Viện Viện sẽ không tập kịch lâu, đều ăn cơm trưa lẫn cơm tối ở nhà, anh không thể nấu cơm cho cô được, Yến Tư Thành tự thấy bản thân thật thất trách.

Có điều Lý Viện Viện lại khuyên anh nên tham gia, cô nói: “Em rủ đám Chu Tình đi ăn cùng cũng được, anh cứ chuyên tâm thi đấu đi.” Cô nghĩ, ở nơi đây, cô có cuộc sống riêng của mình, thì Yến Tư Thành cũng nên như vậy.

Cô đã nói thế, Yến Tư Thành không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

Lý Viện Viện nghĩ, chẳng qua có một ngày, cứ sinh hoạt như bình thường là được, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Nhưng cô không ngờ, lại có chuyện xảy ra thật...

Buổi chiều tan tập, Chu Tình đột nhiên gọi cho Lý Viện Viện bảo có việc riêng, không ăn cơm cùng cô được. Lý Viện Viện đành biết thế, ngẩng đầu trông trời có vẻ sắp mưa, cô nghĩ hôm nay về sớm hơn một chút vậy, hơn nữa tối rồi, cô ăn ít đi đừng giảm béo. Cô vừa nghĩ lát nữa nên ăn cháo ngô hay cà chua sống, vừa chậm rãi bước ra cổng trường, giữa ban ngày ban mặt, người qua kẻ lại, một tên trộm vọt lên từ phía sau, giật lấy chiếc túi nhỏ trong tay cô, chạy biến đi mất.

Lý Viện Viện sửng sốt giây lát, rồi vô thức đuổi theo.

Mặc dù hai tuần nay Lý Viện Viện vẫn luôn chạy bộ, nhưng rõ ràng việc rèn luyện trong thời gian ngắn không thể giúp cô địch lại nghề nghiệp lâu dài của kẻ khác.

Lý Viện Viện đuổi theo được một chốc thì bắt đầu thở chẳng ra hơi, đến lúc nhận thấy không đuổi kịp tên trộm được thì cô đã chạy qua hơn nửa con đường, đứng giữa đường xe chạy, giương mắt nhìn tên trộm gầy thó len vào giữa vĩa hè đối diện, mất tăm mất dạng.

Lý Viện Viện thở hắt ra, chợt nghe sau lưng ré lên từng tràng còi, cô vội lùi về sau tránh, chiếc xe con màu đen lướt sát rạt qua cô, Lý Viện Viện nhìn con đường rộng lớn, nghĩ mà hú hồn, mãi chạy nên không để ý, may mà vẫn chưa bị tông ngã...

Sau lưng đột ngột bị đập mạnh, Lý Viện Viện chưa kịp phản ứng lại thì đã bị tông ngã lăn ra đất.

Chiếc xe đạp diện dừng lại, suýt chút nữa cán qua mu bàn tay cô.

Người lái xe là một phụ nữ tầm ba mươi tuổi, cô ta vô cùng sợ hãi, vội cởi mũ bảo hiểm ra, nhưng không xuống xe đỡ Lý Viện Viện dậy, chỉ gào lên: “Trời ơi! Sao cô lại đứng giữa đường thế này! Cô không sao chứ?”

Còn chưa kịp cảm thán lòng người này không bằng xưa, Lý Viện Viện đã nhận thấy lỗ tai như thể bị thứ gì đó bịt chặt lại, âm thanh ồn ào xung quanh không hề vọng vào tai cô, Lý Viện Viện nhắm mắt nhìn con đường bê tông phía trước, chợt một bầu trời trong xanh hiện ra, trời đất quay cuồng, quanh cô hình như có tiếng người Đại Đường đang nói chuyện.

Có ai đó ngồi xổm gọi cô: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?” Có vẻ như rất sốt ruột, Lý Viện Viện cố sức nhìn kỹ, quay đầu lại, thấy ngay gương mặt trước đây của Yến Tư Thành!

Là gương mặt của một Yến Tư Thành đã ở bên cô hơn mười năm!

Chân thực như vậy, rõ ràng như vậy... Khiến cô thấy sợ toát sống lưng.

Cô... Trở lại thời Đường rồi ư?

Suy nghĩ này thoáng vụt qua trước mắt, một giây sau Lý Viện Viện nghe rõ những âm thanh ồn ào nhốn nháo bên tai, nghe thấy tiếng mọi người xôn xao bàn tán, thấy người phụ nữ lo lắng gọi điện thoại.

Cô dần tỉnh táo lại, tay chân cũng có lực hơn, định đứng dậy nhưng không nổi, cô bắt đắc dĩ ngược nhìn quanh, rất nhiều người vây quanh ngó nghiêng, nhưng không ai dám giơ tay đỡ cô lên.

Lý Viện Viện ngồi nghỉ một lát, sau đó tự mình đứng dậy. Ngoài phần da chỗ khuỷu tay do ma sát với đường nên bị xước sát, còn cô không bị thương ở đâu nữa. Cô phui quần áo, đứng đối diện với người phụ nữ đang kinh ngạc, rồi cúi mình chào: “Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho cô.” Nói rồi khập khiễng bước tới vỉa hè bên kia đường.

Về đến nhà, Lý Viện Viện rửa sạch chỗ xước da, rồi ngồi ngẩn ra ở sô pha.

Cô nhớ tới việc lần trước bị chiếc đèn đập vào vai, cô cũng từng nhìn thấy bầu trời đêm ở Đại Đường, cứ ngỡ chỉ là ảo giác, vì hoài niệm quê hương nên mới sinh ra ảo tưởng, nhưng còn hôm nay... Cũng chỉ là ảo tưởng thôi ư?

Gương mặt và giọng nói của Yến Tư Thành rõ ràng như thế, cũng chỉ là ảo giác ư? Hay đó chính là sự thực, trong nháy mắt, cô đã trở về Đại Đường? Cô... có thể trở lại Đại Đường.

Suy nghĩ này vụt qua trong đầu Lý Viện Viện, cô chợt thấy cõi lòng phân vân, nếu quả thật có cách về lại Đại Đường, cô nên chọn con đường nào?

Lý Viện Viện lấy di động ra, lúc tập luyện phải để túi xách ở xa, phòng trường hợp người khác gọi tới cô lại không bắt máy được, nên cô đã đặt chế độ rung, đặt trong túi quần. Cũng may có thói quen này mà tay cô không bị làm sao.

Cô lấy điện thoại ra, do dự không biết có nên gọi cho Yến Tư Thành, kể với anh về phát hiện này không. Nhưng đây chỉ là suy đoán của riêng cô, chưa rõ đúng sai, nói ra sợ sẽ khiến Yến Tư Thành phải cất công lo lắng.

Suy đi tính lại, cuối cùng Lý Viện Viện ném di động sang một bên.

Cô ngẩn ngơ trải qua bữa tối, bỗng nhiên ngoài cửa sổ có ánh chớp loé lên, Lý Viện Viện ngạc nhiên, ngay sau đó vang tiếng sấm rền.

Sét... đánh.

Lý Viện Viện run rẩy người, cô sợ sét đánh từ bé. Từ đêm giông nghe báo tin mẫu phi bị ban tội chết, Lý Viện Viện càng vô cùng sợ hãi tiếng sấm sét.

Trong phòng tối om, Lý Viện Viện cũng không dám đứng dậy bật đèn, cô cầm điều khiển bật TV lên, để âm thanh và hình ảnh xua bớt nỗi sợ.

Cô vặn tiếng lên to nhất, tựa hồ làm vậy sẽ khiến nỗi sợ vơi tới mức thấp nhất. Cô rụt người vào trong sô pha, ôm lấy đầu gối. Bụng và ngực dính chặt vào bắp chân, chỉ có cuồn người như vậy cô mới thấy vững vàng hơn. Cô nghĩ mình bắt đầu không sợ sét quá nhiều giống như trước kia rồi, cô nỗ lực hơn, ít ra thì...

Còn có thể đếm được có ba tiếng sấm!

Bên ngoài ầm ầm tiếng sấm sét vang trời, Lý Viện Viện run lấy bẫy, kì lòng không dặng thốt lời nỉ non: “Tư Thành...”

Mỗi lần có sét đánh, Yến Tư Thành đều ở bên cô.

Mỗi lần gặp nạn cũng đều có Yến Tư Thành ở cạnh cô.

Cô chợt nghĩ, nếu hôm nay Yến Tư Thành ở cạnh mình, thì tên trộm đó nhất định sẽ không cướp được túi xách, mặc dù cướp được thì cũng chạy không thoát. Trước đây Chu Tình đã từng nói với Lý Viện Viện, bên ngoài trường học có rất nhiều kẻ trộm, nhưng Lý Viện Viện không để ý lắm, vì lúc nào cô cũng ở cạnh Yến Tư Thành, trong tiềm thức cũng luôn nghĩ vậy.

Bởi vì trước đây, anh cơ hồ luôn như thế.

Mười năm đều sớm tối bên nhau.

Giờ Lý Viện Viện mới chợt nhận ra, trước đây Yến Tư Thành từng cứu cô khỏi nguy nan rất nhiều lần, khiến cô quen với việc Yến Tư Thành cứu cô là chuyện đương nhiên, thế nhưng giờ cô mới bình tĩnh, đó không phải là chuyện đương nhiên, mà đó là sự may mắn của cô.

Được Yến Tư Thành bảo vệ, là may mắn của cô.

Cửa bị đẩy mạnh ra.

Căn phòng sáng bừng lên, Yến Tư Thành đứng chỗ huyền quan, áo quần ướt nhẹp, tóc tai rỏ tong tong, rơi xuống như hạt châu.

Thấy Lý Viện Viện đang cuộn người ngẩn ngơ, Yến Tư Thành cởi giày, bước nhanh tới bên cô, quỳ một gối thốt: “Công chúa.” Giọng nói của anh dịu dàng đến diệu kỳ.

Lý Viện Viện xúc động vô ngần: “Tư Thành...”

Cô vươn tay túm lấy tay ngón tay anh. Gắng sức tới nỗi các đốt ngón tay trắng bệch lại.

Về lý mà nói, dù cô có cố sức gấp đôi, Yến Tư Thành cũng không thấy đau, thế nhưng lạ kỳ thay, động tác của cô, giọng nói yếu ớt của cô khiến Yến Tư Thành xót xa cuộn trào, đau đớn khổ sở, khó mà chịu nổi.

“Công chúa, Tư Thành đây.”

Lý Viện Viện gạt đầu, cô biết anh ở đây, cô cảm nhận được độ ấm của anh.

TV rộn ràng quảng cáo, nhưng không khí trong phòng chừng như vô cùng tĩnh lặng, Lý Viện Viện chậm rãi định thần lại, cũng từ từ buông lỏng tay Yến Tư Thành ra.

Cô tự nhủ, hình như bản thân hơi thất thố...

Ánh chớp loé lên, ánh sáng trắng như rọi sáng toàn bộ căn phòng, sấm sét đùng đoàng trên đầu, khiến bọn họ ù cả tai, Lý Viện Viện mới thả lỏng tinh thần, giờ đột nhiên giật mình, nghiêng chặt răng, sợ hãi kêu toáng lên, rồi túm chặt lấy tay Yến Tư Thành, nhào vào lòng anh.

Yến Tư Thành thấy công chúa bị kinh sợ, bèn dang đôi tay rắn rỏi ôm chặt lấy cô, che chở cho cô.

Tiếng sấm thoảng qua giấy lát, hai người họ vẫn giữ tư thế bất động như cũ.

Lý Viện Viện đang có vẻ mặt gì, Yến Tư Thành không biết, anh chỉ cảm thấy:

Công chúa...

Thật mềm.

23. Chương 23

Không khí tĩnh mịch, Yến Tư Thành ôm lấy Lý Viện Viện, vàng trán và mồ hôi lạnh.

Hình như anh... đang làm chuyện rất không ổn...

Xấu hổ chẳng được bao lâu, bên ngoài lại vang lên tiếng sấm, Lý Viện Viện giật nảy người, run lên, Yến Tư Thành lại vô thức vỗ nhẹ lưng cô, tựa hồ dỗ dành một đứa trẻ.

Tiếng sấm tiếp tục vang rền, Yến Tư Thành dần quen với việc vỗ lưng Lý Viện Viện. Lý Viện Viện cũng dần bình tĩnh lại, thôi không run rẩy nữa.

Mưa giông thoát đến thoát đi, nửa tiếng trôi qua, tiếng sấm dần nhỏ lại.

Lý Viện Viện hết sợ rồi mới chợt nhận ra điều gì đó, cô sờ vào tay Yến Tư Thành, nước mưa trên người anh tuy đã ráo bớt, nhưng vẫn khá ẩm ướt, nhớp nháp khó chịu.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn anh: “Đầu tóc anh ướt hết rồi kìa.”

Lý Viện Viện ở trọn trong lòng anh, gần tới nỗi cảm nhận được cả hơi thở lẫn nhau. Yến Tư Thành đỏ mặt tía tai, anh quay đầu, buông lỏng cô ra, húng hắng ho, định mở miệng giải thích, nhưng Lý Viện Viện lại cướp lời: “Em sợ ý quá, anh mau thay quần áo đi kéo lại ốm ra mất.”

Lý Viện Viện rời khỏi lòng anh, thần thái tự nhiên, thoải mái tựa hồ bọn họ ôm nhau chỉ do tình thế cấp bách, chứ không mấy may vì tình cảm riêng tư.

Yến Tư Thành lướt nhìn cô, tai lại đỏ lên, lảng lảng lùi ra mới thấy người hơi giá lạnh.

Lý Viện Viện đi lấy quần áo cho anh, Yến Tư Thành gạt đầu cầm lấy, rồi đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại. Bởi vậy anh không phát hiện ra Lý Viện Viện đang ôm đôi má đỏ bừng ngồi thu lu ở sô pha.

Lý Viện Viện nhủ thầm, Yến Tư Thành đã ngại ngần như vậy, nếu cô cũng tỏ ra xấu hổ thì e rằng Yến Tư Thành sẽ càng quần bách. Cô che mặt, tự véo má mình, hồi tưởng lại cảnh nhào vào lòng Yến Tư Thành, thở dài đánh thượt.

Thất thố! Mất mặt quá đi!

Không phải cô và Yến Tư Thành chưa từng tiếp xúc gần gũi, nhưng bọn họ ôm nhau trong lúc vẫn còn tỉnh táo như vậy là lần đầu tiên... Chẳng hiểu vì sao, Lý Viện Viện bỗng nhiên nhớ lại tối hôm đó, ánh đèn sân tập rọi lên gương mặt, cánh tay lấm tấm mồ hôi lúc chạy bộ của anh... Mặt cô càng lúc càng đỏ rực lên.

Ôi, sao lại thấy khó xử thế này.

Yến Tư Thành vẫn luôn ngóng trông có thể về sớm, nhưng không ngờ, mọi người lại đòi đi liên hoan, uống rượu, anh sốt ruột mãi, chỉ chực chờ mọi người ăn uống no nê rồi theo xe trở về. Ở trên xe, Yến Tư Thành nhìn bầu trời âm u bên ngoài mà vô cùng lo lắng. Về trường rồi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng sấm, anh bèn mặc kệ cây dù cậu bạn đưa cho, vội vàng đội mưa chạy về.

Giây phút nhìn thấy Lý Viện Viện thu lu một góc, anh chợt cảm thấy dù đã chạy nhanh nhất có thể, nhưng vẫn quá chậm.

Lúc Lý Viện Viện đột ngột lao vào lòng anh, Yến Tư Thành hoàn toàn ngỡ ngàng, anh vừa tấm vừa cố bình tâm lại, không muốn nghĩ tới cảm giác mềm mại ban nãy... Trước khi vào phòng tắm, thấy Lý Viện Viện vẫn tỏ ra bình thường, anh nghĩ chắc công chúa cũng không có ý gì khác. Là do anh suy nghĩ linh tinh, anh thật xấu xa.

Nhưng càng muốn kìm nén tâm tình lại, thì cơ thể càng hừng hực lên.

Yến Tư Thành tắt nước nóng, chuyển sang tắm nước lạnh.

Anh muốn dùng nước lạnh để làm nguội bớt tâm tư hiện giờ, nhưng nào ngờ, nước lạnh không thể ngăn lại ngọn ngành trong lòng, mà lại khiến anh... bị cảm.

Lần này là thật.

Sáng hôm sau.

Yến Tư Thành nằm trên giường, nhìn Lý Viện Viện cau mày lấy nhiệt kế ra đo: “38.5 độ”.

Yến Tư Thành nghĩ bản thân luôn khỏe mạnh cường tráng, ai dè mới tắm mưa, rồi tắm nước lạnh giữa thời tiết oi bức, lại dễ dàng bị cảm như thế, anh khàn giọng nói: “Viện Viện, hôm nay em phải đi học mà...” Anh giục cô đi, vì vừa sợ cô đến muộn, vừa cũng không muốn để cô thấy bộ dạng yếu đuối này...

“Anh uống thuốc đi đã.” Trong phòng có thuốc dự trữ sẵn, Lý Viện Viện đọc hướng dẫn, thấy là thuốc dùng để hạ sốt thì lấy ra một viên cho Yến Tư Thành uống, Yến Tư Thành cầm lấy rồi nuốt thẳng vào họng.

Lần đầu tiên thấy Yến Tư Thành uống thuốc tây, Lý Viện Viện không biết có hiệu quả hay không, nhưng nghĩ nơi đây y học phát triển hơn ở Đại Đường, nên cũng thoáng an tâm, có điều mắc bệnh là chuyện trọng đại, Lý Viện Viện bèn nói: “Hôm nay em không đi học đâu, em sẽ bảo Chu Tình xin nghỉ giúp.”

Yến Tư Thành giơ tay cản lại: “Không sao mà. Đừng vì anh mà làm lỡ việc học của công chúa.”

Lại xưng hô như cũ. Nếu cô còn cương quyết thì chắc anh khó mà an lòng nổi. Lý Viện Viện đành thở dài nói: “Vậy anh nghỉ ngơi đi, trưa em về xem anh thế nào.”

Yến Tư Thành đồng ý.

Vừa vào lớp, Lý Viện Viện liền thấp thỏm không yên, khiến Chu Tình ngồi cạnh cũng thấy kỳ lạ: “Sao lại không chép bài thế? Chẳng phải dạo này cậu rất thích học tiếng Anh sao?”

Lý Viện Viện bưng tỉnh đáp: “Tớ vẫn nghe mà.”

“Cậu cãi nhau với Yến Tư Thành à?”

Lý Viện Viện cười khổ: “Hình như cậu mong chờ bọn tớ cãi nhau hả?”

“Đâu, tớ chỉ thấy kỳ lạ thôi, trước đây anh ta là người chả tốt đẹp mấy, chẳng hiểu sao lại đột nhiên trở thành một anh chàng cung cúc nghe lời như vậy, cho nên tớ tò mò không hiểu hai người ở với nhau thì có mâu thuẫn gì hay không thôi.”

“Mâu thuẫn ư...” Lý Viện Viện nhỏ giọng: “Hình như không có thật.” Dù có mâu thuẫn, thì trước khi bùng nổ, Yến Tư Thành đã thuận theo cô rồi.

Chu Tình kinh ngạc hỏi: “Ngày nào cũng hoà thuận thế ư?”

Lý Viện Viện chỉ mỉm cười, không kéo dài câu chuyện thêm, chuyển chủ đề: “Chu Tình, cậu có biết làm lại thẻ sinh viên thế nào không, hôm qua tớ làm rơi mất rồi.”

“Hả? Sao lại không cẩn thận thế?” Chu Tình nhanh chóng bị thu hút, vừa chỉ trích Lý Viện Viện bất cẩn, vừa giảng giải tỉ mỉ quy trình làm lại thẻ.

Lý Viện Viện vừa nghe, vừa tư lự.

Chu Tình luôn coi cô và Yến Tư Thành là tình nhân, quan hệ bình đẳng, nhưng đối với Yến Tư Thành, anh luôn nghĩ quan hệ của bọn họ là chủ tớ, lời của cô là mệnh lệnh, răm rắp nghe lời, chẳng bao giờ phản đối, nên hiển nhiên sẽ không xảy ra mâu thuẫn gì.

Thế nhưng...

Lý Viện Viện thấy như vậy không công bằng cho Yến Tư Thành. Ở nơi đây, cô và anh không thể duy trì sự không công bằng bất thường này được, cô phải nghĩ cách... khiến bọn họ bình đẳng ngang hàng.

Đến trưa Lý Viện Viện vội vã trở về. Vừa mở cửa ra đã ngửi thấy hương thơm phưng phức.

Vào nhà, thấy Yến Tư Thành đã dọn ra ba món mặn, một món canh lên trên bàn uống nước, giống như thường ngày, ngay cả bát cơm cũng xới ra. Phòng bếp còn văng tiếng dao thớt.

Lý Viện Viện đi vào phòng bếp, Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô, cười nói: “Anh canh giờ chuẩn chưa, món rau trộn sắp xong rồi.” Khuôn mặt anh vẫn đang đỏ rực lên.

Lý Viện Viện sờ tay lên trán anh, nóng hơn ban sáng một chút, giọng nói cũng khàn hơn. Lý Viện Viện không khỏi trách cứ: “Sao anh không nghỉ ngơi cho tốt hả, đã ốm rồi còn cố nữa.”

Yến Tư Thành bày đĩa chuột lên đĩa, hơi chuenh choáng nói: “Không thể để công chúa đói bụng được.” Có lẽ do đang ốm, nên thái độ của anh không nghiêm túc như trước, ngữ khí cũng ôn tồn hơn nhiều.

Anh nói năng vô cùng tự nhiên. Lý Viện Viện nhú mày: “Anh nấu hay không em cũng không đói mà, em về đi...” Còn chưa dứt lời, Lý Viện Viện liền trầm ngâm, ngẫm kỹ ra, nếu phải chăm sóc cho người khác, cô đúng là chả biết làm gì. Dù ở Đại Đường hay ở đây, cô cũng chưa từng nấu cơm. Rửa rau, thái rau thế nào, đun nước thế nào, phối hợp món ăn thế nào, cô hoàn toàn không biết...

Hình như ngoại trừ biết đưa chuột có thể ăn sống, thì những thứ khác cô chẳng hề hay biết phải nấu như thế nào.

Yến Tư Thành cười trừ, cũng không trêu ghẹo cô, khiến cô bỗng dưng thấy sượng sùng, đành phải bê đĩa đưa chuột ra ngoài.

Lý Viện Viện đành phải y như cũ, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm ở bàn uống nước.

Canh trứng cà chua trông hơi quá lửa.

Lý Viện Viện liếc Yến Tư Thành, thấy anh đang xem xét đĩa rau, phát hiện ra có một cọng rau hơi bẩn, cau mày lấy ra, nhìn Lý Viện Viện, tỏ vẻ tự trách: “Hôm nay anh hơi bất cẩn.”

Lý Viện Viện xót xa, vội nói không có việc gì, rồi cầm bát canh lên húp, chỉ sợ Yến Tư Thành nhìn thấy lại buồn rầu.

Ai nấy yên lặng ăn cơm.

Ăn xong, Lý Viện Viện cướp việc rửa chén, Yến Tư Thành tất nhiên sống chết không chịu, Lý Viện Viện liền nổi đóa lên: “Lên giường nằm ngay!”

Yến Tư Thành ngẩn ra, đành lau tay rồi ngoan ngoãn lên giường.

Đến khi Lý Viện Viện rửa bát xong, đi ra ngoài thì bắt gặp Yến Tư Thành đang nằm ngủ mê man, mặt mũi vẫn ửng đỏ, hình như còn đang nói mơ.

Lý Viện Viện thấy anh có vẻ sốt rất cao, đành phải lấy di động anh ra, gọi cho Lục Thành Vũ, bảo cậu ta gọi thêm mấy người bạn đưa Yến Tư Thành tới bệnh viện.

Lúc Yến Tư Thành tỉnh lại, xung quanh toàn mùi thuốc khử trùng.

Tay cầm kim tiêm truyền nước, từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Yến Tư Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã chuyển tối, không có đồng hồ nên anh không biết bây giờ là mấy giờ. Vừa xoay đầu, liền nhìn thấy một người đang nằm úp sấp bên giường bệnh.

Lý Viện Viện đang ngủ rất sâu, gối đầu lên khuỷu tay, thấy rõ chỗ bị xước da.

24. Chương 24

Yến Tư Thành nghĩ đầu óc anh có vấn đề rồi, nếu không thì sao lại dám cả gan chạm tay vào vết thương nơi khuỷu tay cô chứ.

Lý Viện Viện chợt tỉnh lại, ngẩng đầu lên, má vẫn hằn dấu áp vào cánh tay, đôi mắt hơi đỏ lên, bộ dạng ngái ngủ giật mình. Cô vô thức ngó nghiêng tứ phía rồi mới nhìn sang Yến Tư Thành, thấy anh đã mở mắt thì lầm bầm nói: “Anh tỉnh rồi à.” Sau đó đưa tay sờ lên trán anh.

“Hình như hết sốt rồi.”

Yến Tư Thành húng hắng cổ họng, nói: “Khuỷu tay sao lại bị thương?”

Lý Viện Viện vẫn hơi mơ màng, cô đưa tay lên nhìn, thành thật đáp: “Bị giật túi xách ở cổng trường, bắt cần đuổi theo nên ngã xước da, không nghiêm trọng lắm đâu.”

Tuy Lý Viện Viện nói đi nói lại là không nghiêm trọng, nhưng Yến Tư Thành vẫn chau mày hỏi: “Bị giật túi ư?”

“Ừ, cũng may trong túi không có gì quan trọng.” Lý Viện Viện ngập ngừng ngập dài: “Mất thẻ sinh viên, kịch bản và một ít tiền lẻ thôi.”

Yến Tư Thành nghe vậy thì trầm mặc. Thấy Lý Viện Viện mệt tới mức không mở nổi mắt, Yến Tư Thành hơi lo lắng bảo cô: “Viện Viện, anh ở đây một mình cũng được, em về ngủ trước đi.”

Lý Viện Viện lắc đầu nguầy nguậy: “Em phải trông giúp anh. Còn một lọ nữa thôi, xong chúng ta cùng về.”

Mấy chữ “chúng ta cùng về” tuy rất bình thường nhưng lại khiến Yến Tư Thành bất thần thấy xúc động, như thể nơi trở về không phải là phủ công chúa đáng sợ như trước kia, mà là nhà của họ, chỉ có anh và Lý Viện Viện thôi.

Cơ thể anh khá lên nhanh chóng, bình truyền hơi dần, anh cũng giảm sốt đi nhiều, sau khi mua một túi thuốc, hai người về tới nhà đã mười một giờ đêm.

Yến Tư Thành trải chăn giúp Lý Viện Viện, Lý Viện Viện lại thu dọn sô pha rồi nằm thẳng lên đó. Rúc người vào chăn.

Yến Tư Thành ngẩn ra: “Viện Viện...”

Lý Viện Viện ló đầu khỏi chăn: “Tư Thành, ngủ ngon.”

Yến Tư Thành dở khóc dở cười nhìn Lý Viện Viện cuộn thành một đống trên sô pha: “Viện Viện, em lên giường nằm đi.”

Lý Viện Viện mặc kệ anh, bày ra bộ dạng anh có giỏi thì tới mà lôi em lên.

Yến Tư Thành tất nhiên không dám tới kéo chăn ra, đành phải chui vào chăn, nhắm mắt lại, nhưng hôm nay anh đã ngủ rất nhiều, nên bây giờ bỗng dưng lại tỉnh táo, đành phải nhìn lên trần nhà, nghe tiếng hít thở đều đều của Lý Viện Viện, lòng an tĩnh lạ kỳ.

Anh xoay người lại.

Lý Viện Viện kê sô pha ngay gần giường, nếu sô pha cao lên một chút thì Lý Viện Viện chẳng khác nào đang nằm cạnh anh. Nhưng bây giờ trong lòng anh cũng không hề xao động chút nào.

Anh nhìn mái tóc xoã tung của cô trên gối, tự dưng lại muốn buộc gọn lại cho cô, kéo sáng mai cô lại khó chịu vì dầu tóc rối bù. Anh nhìn bả vai tuột khỏi tấm chăn, thầm muốn kéo lên, nhớ mai cô lại bị cảm lạnh.

Từ lúc được ôm Lý Viện Viện, trái tim và thân thể anh liên tục xốn xang, anh biết, anh bắt đầu suy tưởng tới những chuyện đại nghịch bất đạo... Nhưng anh không rõ, rốt cuộc tình cảm anh dành cho Lý Viện Viện là gì.

Rốt cuộc cũng có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ.

Không phải kiểu tình cảm mong được rằng long đầu bạc, hoặc tình cảm cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn, cũng không phải tình cảm trân trọng lẫn nhau mà thánh nhân vẫn tôn sùng, tình cảm anh dành cho Lý Viện Viện, trước giờ không phải tình yêu.

Anh không thể yêu cô, chỉ có thể đối tốt với cô. Anh thể sẵn lòng dâng mọi thứ tốt cho cô, dù là thứ thuộc về mình đi chăng nữa.

Nhưng tình cảm đó không phải tình yêu

Và cũng không được là tình yêu.

Hôm sau, Lý Viện Viện không phải đi học, từ lúc tới đây cô bắt đầu có thói quen lười biếng, vẫn rúc trong chăn không chịu dậy, nhưng tiếng chuông điện thoại cứ reo vang liên tục, Lý Viện Viện đành phải mở màn bắt máy.

“Lý Viện Viện, toi rồi, hôm qua giám thị đi kiểm tra phòng ngủ!”

Kiểm tra phòng ngủ là những từ ngữ mà Lý Viện Viện lần đầu nghe thấy, cô ngơ ngác hỏi: “Ừ, thì sao?”

“Cậu vẫn ngủ được nữa hả!” Chu Tình vô cùng gấp gáp: “Tại cậu không thông báo dọn ra ngoài trước đây, giám thị bảo hôm nay sẽ liên hệ với người nhà cậu! Việc ở cùng với Yến Tư Thành, cậu có nói với người trong nhà không?”

Lý Viện Viện giật mình, bừng tỉnh hỏi: “Cái gì?”

Cô... cho tới bây giờ còn chưa từng liên hệ với ...người nhà của “Lý Viện Viện”.

Đúng lúc đó Yến Tư Thành bê cháo ra, thấy Lý Viện Viện đã dậy, liền chăm chú nhìn cô.

“Hay cậu tới phòng giám thị một chuyến đi.”

“Ừ.”

Cúp máy, Lý Viện Viện day nhẹ huyệt Thái Dương.

Yến Tư Thành quan tâm hỏi hặn: “Sao thế?”

“Hôm qua giám thị đi kiểm tra phòng ngủ, biết em thường xuyên ở ngoài, bảo hôm nay sẽ liên lạc với người nhà em.”

Yến Tư Thành ngắt ra: “Người nhà em?” Yến Tư Thành bất chợt liên tưởng đến hình ảnh giám thị quỳ trên đại điện, diện kiến chân long thiên tử.

Anh chợt hiểu ra, nơi đây, “Yến Tư Thành” có cha mẹ của mình, thì “Lý Viện Viện” hẳn là cũng có. Có điều, bọn họ tới đây đã hơn một tháng, đã gặp được cha của Yến Tư Thành, thỉnh thoảng mẹ anh còn gọi tới hỏi han xem anh còn đủ tiền sinh hoạt hay không.

Nhưng chưa từng thấy tăm hơi cha mẹ Lý Viện Viện đâu.

Lý Viện Viện đoán mình cũng giống Yến Tư Thành, đều là người thành phố này, vì lúc mới tới đây, cuối tuần nào Lý Viện Viện cũng ở cùng Yến Tư Thành, Chu Tình toàn phân vân không biết cô có về nhà hay không. Vậy nên chắc hẳn nhà của “Lý Viện Viện” không cách xa trường học.

Nhưng nếu nhà gần như thế, hơn một tháng rồi Lý Viện Viện không về nhà, tại sao cha mẹ chưa từng gọi điện hỏi han tình hình chứ...

Lúc Lý Viện Viện tìm tới giám thị, bà ta vừa cúp máy.

Bà liếc Lý Viện Viện: “Đến nhanh nhỉ.” Rồi chỉ xuống cái ghế bên cạnh: “Ngồi xuống đi.”

Lý Viện Viện ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tôi vừa nói chuyện với mẹ em, mẹ em bảo cũng không biết chuyện em ra ngoài ở.” Lý Viện Viện im lặng nghe chuyện, giám thị thở dài nói: “Giờ em mới học năm thứ nhất, sao chưa gì đã vội ra ngoài ở rồi, còn không thông báo cho người nhà nữa, nếu người nhà đồng ý thì cũng không sao, nhưng em xem, chẳng ai biết em dọn ra ngoài, nếu lỡ may xảy ra chuyện gì, liệu có ai hay?”

Lý Viện Viện gật đầu nói: “Xin lỗi cô.”

Thấy Lý Viện Viện ngoan ngoãn nhận sai, giám thị cũng không rầy rà nữa: “Lát nữa bàn bạc với mẹ em đi, chớ để mẹ em phải lo lắng.”

Vừa dứt lời, di động của Lý Viện Viện liền kêu lên.

Cô móc ra xem, là một dãy số lạ, Lý Viện Viện chào cô giám thị rồi ra ngoài nghe máy: “A lô?”

“Viện Viện, mẹ đây.” Giọng nói trong điện thoại vẫn bình thản, không nôm nóng như Lý Viện Viện tưởng, nghe giọng nói này, trong đầu Lý Viện Viện chợt hiện lên rất nhiều hình ảnh, khiến cô bỗng mặt mày choáng váng.

“Mẹ nghe nói con không ở ký túc xá mà dọn ra ngoài à?”

Lý Viện Viện định thần lại, đáp: “Vâng.”

“Sao không nói với mẹ trước?”

Lý Viện Viện cân nhắc một lát, nhớ lại “bản thân mình” trước đây tính cách hiền lành, đối diện với sự chất vấn của mẹ hẳn là nên tỏ ra không biết trả lời thế nào, bởi vậy Lý Viện Viện im lặng một chút rồi đáp: “Con... quên mất.”

Đối phương lại hỏi: “Viện Viện, con dọn ra ngoài ở cùng bạn học à?”

“Vâng.”

“Bạn trai à?”

“... Vâng.”

“Viện Viện, nói thật ẹ nghe, con yêu rồi phải không.”

Lý Viện Viện không biết đáp trả thế nào. Cô và Yến Tư Thành ở cạnh nhau, bất luận là ai cũng cho rằng bọn họ yêu nhau... Cho nên cô đành im lặng coi như thừa nhận.

“Ừm... Con lớn rồi, yêu đương cũng được, nhưng ở cùng nhà thì không ổn lắm, dù sao con vẫn là sinh viên, nên tự bảo vệ lấy thân mình. Nếu có chuyện gì xảy ra, mẹ đang ở nước ngoài, không kịp trở về xoay xở giúp con được đâu, trước đây còn có ông bà nội, bây giờ... Viện Viện, con phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Vâng...”

“Con về kỳ túc xá đi, dù sao vẫn đang tuổi đi học, không nên ở ngoài mãi.”

“Vâng.”

Cúp máy, Lý Viện Viện mới bắt đầu phân tích lại bao cảnh tượng trong đầu, hiểu rõ thân thể của “bản thân mình”.

“Cha qua đời vì bệnh tật từ nhỏ, mấy năm sau, mẹ đi bước nữa, lấy người nước ngoài, đi theo ông ta, hiện giờ đang định cư bên đó, Lý Viện Viện được ông bà nội nuôi nấng, nhưng năm kia ông nội ngã bệnh qua đời, bà nội thương tâm nên cũng trở bệnh nặng, lúc Lý Viện Viện nhận giấy trúng tuyển vào đại học thì bà cũng nhắm mắt xuôi tay... Học phí do mẹ chi trả, còn phí sinh hoạt là tiền do ông bà nội để lại.”

Lý Viện Viện thở dài: “Thân phận ta thật đáng thương.” Thảo nào trước đây Lý Viện Viện chỉ biết cắm đầu vào sách vở, cũng khó trách cô mẫn cảm yếu đuối, mới bị Trương Nam quát cho vài câu đã nhảy thẳng từ đài cao xuống.

Yến Tư Thành nghe chuyện, trầm mặc hồi lâu: “Bây giờ em định về ký túc xá ở à?”

Lý Viện Viện gật đầu: “Chuyện khác không nói, nhưng cả giám thị lẫn mẹ em đều khuyên như thế, thì em cũng nên về, kéo sau này lại bị đàm tiếu lung tung. Hơn nữa chúng ta đã có hiểu biết nhất định về thế giới này, quay về ký túc xá ở chắc cũng không sao.”

Yến Tư Thành đồng ý: “Đã vậy, anh cũng quay về ký túc.” Dù gì cũng ở gần chăm sóc cho cô được. Có điều...

Yến Tư Thành quay đầu ngấm nhìn căn phòng quen thuộc.

Có điều, bọn họ lại phải rời “nhà”...

25. Chương 26

Lý Viện Viện nộp bài luận giữa kỳ. Giáo viên chấm 89 điểm, Lý Viện Viện nhìn điểm số mà thấy vô cùng may mắn, may mà tìm được Trương Nam cấp cứu, nhưng dù sao cũng chỉ được một lần thôi, nghe nói còn có bài thi cuối kỳ nữa, đến lúc đó, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hai tháng kế tiếp đúng là có rất nhiều việc phải hoàn thành.

Lý Viện Viện nhìn bài luận 89 điểm mà thở dài, Chu Tình thấy vậy thì chế giễu: “Úi chà, mãi yêu đương nên lơ là việc học nha.” Lời vừa thốt ra, vô hình trung lại đề thêm áp lực cho Lý Viện Viện.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lý Viện Viện hạ quyết tâm sắp xếp lại thời khoá biểu một lần nữa.

Mỗi sáng 6h thức dậy, tới nhà ăn ăn sáng rồi đến bên hồ trong trường đọc sách. 7h, nếu có lớp thì đi học, nếu không có thì sẽ đến thư viện, cô cần phải nghiên cứu tỉ mỉ lịch sử thế giới và lịch sử Trung Quốc thời kỳ cận đại, ngoại trừ đọc sách, cô sẽ đi nghe mấy vị giáo sư lịch sử giảng bài.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn, lịch giống buổi chiều, đến 7h20 thì tới sân tập rèn luyện, 8h20 thì đi tập kịch.

Lý Viện Viện sắp xếp ổn thoả rồi, nhân lúc ăn sáng với Yến Tư Thành liền đưa cho anh xem.

Yến Tư Thành im lặng xem, trầm ngâm không nói, từ nay về sau nếu không có chuyện gì đặc biệt, thì anh chỉ có thể gặp cô nếu tự mình chủ động, không cần gọi điện, cứ tìm theo lịch là được. Anh ghi nhớ kỹ thời khoá biểu này.

6h20 sáng, Lý Viện Viện tới nhà ăn, Yến Tư Thành đã chờ sẵn ở cửa. Cùng ăn sáng với cô, rồi cùng tới bên hồ đọc sách, 7h đúng, mỗi người một ngả, cho đến 7h30 tối mới gặp lại nhau ở sân tập, nhưng đa số thời điểm, Yến Tư Thành sẽ chủ động tìm đến Lý Viện Viện, thi thoảng cùng ăn trưa, ngẫu nhiên bắt gặp tại vườn trường, nếu rảnh, anh còn lên lớp cùng cô nữa.

Thời gian còn lại, Yến Tư Thành giống hệt Lý Viện Viện, hoặc ngâm mình trong thư viện, hoặc ngồi lì trước máy vi tính, điên cuồng học hỏi như thể con ác thú muốn nuốt chửng tất cả tri thức thời hiện đại.

Thời gian thảnh thơi trôi, lễ hội văn hoá sinh viên cuối cùng cũng khai mạc, vở kịch “Khổng Tước Đông Nam Phi” của Lý Viện Viện công diễn lúc tám giờ tối, thầy giáo bảo mọi người tập trung từ chiều để tập luyện và chuẩn bị sân khấu.

Hôm nay Lý Viện Viện không sinh hoạt theo thời khoá biểu, vì có lễ hội văn hoá sinh viên, nên mọi CLB đều có hoạt động sôi nổi, đối với tân sinh viên đúng là như một ngày hội. Sáng ra Chu Tình đã lôi Lý Viện Viện tới sân trường.

Sân trường trống trải thường ngày giờ bày đầy các sạp hàng, mỗi sạp của một CLB, phía trước sạp tùm tùm người. Vô cùng rộn ràng náo nhiệt.

Ngoại trừ lúc tan học, Lý Viện Viện chưa từng thấy cảnh sinh viên tụ tập đông đúc như vậy, nơi nơi đều dào dạt bầu không khí hưng phấn của tuổi trẻ. Lý Viện Viện thẫn thờ, tuổi bọn họ nếu ở Đại Đường, thì đã có tới mấy đứa con rồi, sao có thể vui vẻ tự do như bây giờ chứ.

Chu Tình lao đến mỗi chỗ một tí, nhìn thấy một đám người ăn mặc quần áo sắc sỡ quái dị, cô nàng nháy mắt liền quên bồng mất Lý Viện Viện. Lúc thì xán vào chụp ảnh với người này, khi lại nhảy sang làm dáng với người kia, nhảy qua nhảy lại, khiến Lý Viện Viện mất dấu cậu ta luôn.

Lý Viện Viện cũng không vội đi tìm, thong thả dạo quanh lễ hội.

Một chàng trai CLB âm nhạc đang đánh đàn ghi-ta, bên cạnh là các cô gái xúm xít vây quanh, CLB nhiếp ảnh thì bán áo, bán bưu thiếp, toàn là phong cảnh trường X, những cảnh tượng bình thường qua lăng kính máy ảnh lại khiến Lý Viện Viện thấy đẹp hơn hẳn, hội viên CLB giải thích: “Tôi dùng photoshop chỉnh cho nước ảnh đẹp lên đấy.” CLB thư pháp thì trải giấy mực chỉnh tề, múa bút lông trông rất khoa trương, Lý Viện Viện thấy hứng thú, dừng lại nhìn một lúc, nào ngờ càng xem càng thấy chính cô viết còn đẹp hơn. Cô hơi ngứa ngáy, định bụng khoe khoang một chút, nhưng thấy người xem khá đông, bèn thôi, sợ lại chuốc phải phiền phức, chấp tay sau lưng ung dung bỏ đi mất.

Tới cuối sân.

Người vây quanh vô cùng đông đúc, thành ba vòng lớn, thi thoảng còn vẳng tiếng vỗ tay reo hò.

Lý Viện Viện kiễng chân lên nhìn, bỗng nhiên vai bị vỗ mạnh: “Đến xem Yến Tư Thành à?” Lý Viện Viện quay lại, thấy Lục Thành Vũ đang nhe răng cười bắt chuyện với cô.

Lý Viện Viện ngạc nhiên: “Đây là CLB Taekwondo? Tư Thành ở trong đó à?”

“Đang đấu giao hữu với bạn học...” Lục Thành Vũ đang nói lại dừng, rồi xoa cằm, chăm chú quan sát cô một lượt, nói: “Ê, mũm mĩm, cô gầy hơn thì phải?”

Lý Viện Viện sờ má: “Cân điện tử để ở nhà Tư Thành, nên tôi cũng không biết có gầy hơn nhiều không. Nhưng mặc quần thấy rộng hơn một chút, chắc là gầy đi thật.”

Lục Thành Vũ nhe nhón vổ vào vai cô: “Hay lắm, cô với Yến Tư Thành hợp nhau quá còn gì, chàng trai lười biếng đột nhiên thích đọc sách, cô nàng mũm mĩm lại quyết tâm giảm béo, đúng là yêu nhau thật rồi! Nói thật với cô, lúc trước tôi chả thấy hai người đẹp đôi tí nào, dù sao trước đây ai chả biết tính tình Yến Tư Thành thế nào, nhưng bây giờ xem ra, hai người quyết chí hướng tới hôn nhân rồi.”

Lý Viện Viện há hốc mồm kinh ngạc, Lục Thành Vũ nhiệt tình mở đường giúp cô: “Đi theo tôi. Tối trước mới thấy được.”

Thấy vậy, Lý Viện Viện đành nuốt lời định nói vào bụng.

Lục Thành Vũ vừa đi vừa gào lên: “Xin lỗi, nhường đường cho hội viên CLB cái nào.” Thuận lợi đưa Lý Viện Viện tiến lên trước.

Bây giờ Lý Viện Viện mới thấy, ngăn cách giữa người xem và đấu thủ là một hàng dây, cách đó không xa đặt vài tấm đệm, Yến Tư Thành đang thi đấu với một tiền bối học năm thứ ba.

Vừa bắt gặp, liền thấy anh tung cú đá xoáy mạnh vào phần đầu có mũ bảo vệ của đối phương, đối phương tức thì ngã thẳng xuống đệm.

Yến Tư Thành giành được điểm, đám con gái bên cạnh hò reo chói tai. Lý Viện Viện hơi ngạc nhiên, tuy biết dáng người Yến Tư Thành hiện giờ rất được con gái ưa chuộng, nhưng không ngờ... Anh ấy lại được con gái yêu thích tới vậy, quả thực giống hệt mấy cô nàng cuồng nhiệt theo đuổi thần tượng trên TV...

Lý Viện Viện còn nhớ, bản thân từng nhận xét bọn họ “bày tỏ tình yêu thật rõ ràng”, Yến Tư Thành thì chỉ buông một câu: “Quá ảm ỉ.”

Nào ngờ hôm nay chính anh lại được trải nghiệm sự “ảm ỉ” này. Lý Viện Viện nhìn anh cau mày thì bỗng thấy buồn cười.

Lục Thành Vũ ca thán: “Yến Tư Thành lại khiến các sư huynh xấu mặt rồi.”

Lý Viện Viện nghe vậy mới nhìn sang bên cạnh, thấy năm sáu người trong CLB đang bực bội gườm gườm lên sàn đấu. Chắc do ngại ở đây đông người, nên bọn họ vẫn im lặng từ nãy tới giờ.

Lý Viện Viện nhủ thầm, lại chuyện “tiền bối” không muốn bị “hậu bối” vượt mặt, nhất là “hậu bối” còn giỏi hơn hẳn bọn họ thế này...

“Trước đây Tư Thành cũng không giao hảo với bọn họ à?”

“Ngoài tôi ra thì làm gì có ai chịu được tính cách đáng ghét của cậu ta chứ, ngày đầu tiên vào CLB đã thẳng tay đá văng sư huynh khỏi sàn đấu, còn dương dương tự đắc: ‘Tôi nỗ lực huấn luyện viên nên mới tới đây, dù mấy anh lớn tuổi hơn, nhưng đừng hòng ý thể tiền bối hay sư huynh mà động đến tôi!’” Lục Thành Vũ bắt chước giọng điệu của Yến Tư Thành như đúc, Lý Viện Viện nghe thấy mà toát hết cả mồ hôi.

“Buổi tối vài hôm sau, mấy vị sư huynh đó hòa nhau vào tấn cho Yến Tư Thành một trận. Đánh nhau tới tận đồn công an cơ mà. Cô nói xem bọn họ sao có thể giao hảo được chứ.”

Lý Viện Viện xấu hổ, thảo nào tối hôm đó bố anh tức giận tới mức ấy, chắc là anh đã khiến ông phải tới đồn bảo lãnh nhiều lần rồi, đúng là đứa con bất hiếu mà...

Có điều, vì tính cách của “Yến Tư Thành” trước đây như vậy, nên Yến Tư Thành hiện giờ tỏ ra kiêu ngạo bất cần càng có vẻ phù hợp với tính cách đó hơn...

Trận đấu kết thúc. Yến Tư Thành đương nhiên thắng.

Anh xuống đài, đi tìm nước uống, bỗng thấy Lý Viện Viện đứng gần đó. Đôi mắt anh thoát sáng ngời, bước nhanh tới: “Viện Viện, sao em lại đến đây?”

Lý Viện Viện còn chưa đáp, Lục Thành Vũ đã cất giọng giễu cợt: “Thật là, nếu cậu mà có đuôi đằng sau mông, thì đảm bảo bây giờ đang ngoáy tít thò lò rồi đấy, trông mừng rỡ chưa kìa.”

Yến Tư Thành quay đầu lườm Lục Thành Vũ, Lục Thành Vũ dài giọng: “Biết rồi, tớ lượn đây.”

Nhìn Lục Thành Vũ đi xa, Lý Viện Viện cười bảo: "Đi dạo băng quơ ngẫu nhiên gặp thôi, tám giờ tối nay vở kịch bắt đầu tại khu trung tâm, anh nhớ đến xem nhé."

Yến Tư Thành đồng ý, anh nhớ như in từ lúc Lý Viện Viện nhắc lần đầu tiên rồi, sao có thể quên được.

"Ban này trông anh thi đấu..." Lý Viện Viện cân nhắc một lát, quyết định dùng từ ngữ mới mẻ khen anh: "Trông soái không ai bằng!"

Yến Tư Thành sửng sốt, bất thần cười tươi.

"Chiều nay em phải tới tập luyện, em đi trước nhé."

"Ừ."

Lý Viện Viện đang định xoay người, nhưng nghĩ thế nào lại quay lại chu mồm "chụt" rõ to với anh, rồi vẫy tay: "Bai bai."

Cô đi nhanh quá, nên không thấy Yến Tư Thành vẫn ngơ ngẩn ở sau lưng.

Yến Tư Thành thạo dùng máy tính hơn Lý Viện Viện, cũng lên mạng nhiều hơn cô, nên anh hiểu rõ tiếng "chụt" này có nghĩa là gì. Bởi vậy, lúc Viện Viện khuất hẳn, trước mắt bao người, Yến Tư Thành xấu hổ lấy tay che kín lại gương mặt đỏ bừng như gấc chín...

26. Chương 27

7h45 tối, khán đài đầy ắp người

Sân khấu che rèm rủ kín, tổ đạo cụ vội vàng chuẩn bị. Lý Viện Viện và nhóm diễn viên nghe thầy giáo nói lời cổ vũ. Mọi người đều chuẩn bị tốt tinh thần.

Nữ diễn viên chính là sư tỷ học năm thứ ba, tên An Phi, đã gia nhập nhóm kịch từ lâu. Lý Viện Viện để ý mãi phục trang của chị ta, thấy vậy, An Phi hỏi: "Sao thế?"

"Vạt áo của chị hình như hơi dài quá?"

Trước đó nhóm kịch đã thử tập luyện với phục trang, nhưng An Phi lúc đó đi giày cao gót, nên không thấy phục trang dài lắm, bây giờ thay sang giày thêu, vạt áo trông có vẻ dài quét đất.

An Phi xách vạt áo lên, lơ đãng trả lời: "Không sao đâu, lúc đó tôi chú ý hơn là được ấy mà."

Lý Viện Viện chưa kịp cất giọng khuyên, thì khung cảnh xung quanh đã tối sầm xuống, An Phi xách áo bước tới chỗ đợi lên sân khấu.

8h, lời dẫn truyện vang lên, giọng nam trầm thông thả giới thiệu vở kịch, tấm màn che được giật ra, nam nữ diễn viên chính lần lượt lên đài.

Trong vở kịch này, Lý Viện Viện chỉ là nhân vật phụ. Mẫu thân nam chính Tiêu Trọng Khanh, đồng thời là nhân vật rất đáng ghét. Vai diễn này còn độc ác dữ tợn hơn vai trước, có thể bắt nam chính quỳ xuống, còn có thể tát tai nam chính mà anh ta không dám phản kháng lại. Lý Viện Viện nghĩ, cứ thế này, nếu cô còn tham gia diễn kịch tiếp, chắc cũng chỉ nhận được những vai kiểu này.

Cô bỗng chợt thở dài.

Lý Viện Viện lên sân khấu diễn cảnh đầu tiên là đoạn nữ chính Lưu Lan Chi dâng trà, vì bà Tiêu không thích Lưu Lan Chi, nên Lý Viện Viện hoá trang già cả, mặt co mày cau.

Đúng lúc đó Tiêu Trọng Khanh trở về, bà Tiêu e ngại Tiêu Trọng Khanh, nên đành miễn cưỡng nhận trà của Lưu Lan Chi.

Dựa theo kịch bản, bà Tiêu nhấp ngụm trà xong, liền đập chén cái "rầm" xuống bàn, sau đó nổi giận quát Lưu Lan Chi có việc pha trà cũng không xong.

Nhưng diễn đến đoạn này đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Áo xống của An Phi quá dài, hiện giờ cô ta đang cầm khay trà, nên không thể kéo áo lên, tuy cô ta rất cẩn thận, nhưng không tránh khỏi mới đi vài bước đã giẫm nhầm vào vạt áo, An Phi hoảng hốt, loạng chạng bổ nhào về phía trước, chén nước đạo cụ nên đương nhiên không có nước, chén trà rơi thẳng vào người Lý Viện Viện, rồi lặn lông lốc từ trên đùi cô xuống đất, vỡ tan tành.

Tiếng chén vỡ vang vọng qua micro lan khắp khán đài.

Trương Nam sững sờ, nữ chính An Phi đang ngồi dưới đất cũng sững sờ.

Lý Viện Viện thì chỉ trong nháy mắt liền vỗ mạnh bàn, cầm quả trứng lên chỉ vào đồng chén vỡ, giận dữ kêu: “Phản rồi! Lại dám cả gan hất thẳng chén trà vào người ta ư!”

An Phi run rẩy nhìn Lý Viện Viện: “Con...”

Trương Nam phản ứng cực nhanh, lập tức quỳ xuống dập đầu vái lạy, cất giọng van vãn: “Mẫu thân! Lan Chi nhất thời sơ sẩy, không phải cố ý đâu, xin mẫu thân bớt giận, chớ để ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Lý Viện Viện đập mạnh cây quả trứng xuống đất: “Người chỉ biết thiên vị, dạy hư nó! Người nhìn nó xem! Làm sao so được với cô nương ta chọn cho người chứ! Khụ... khụ...!”

“Mẫu thân!” Trương Nam tức thì vọt lên đỡ lấy Lý Viện Viện, an ủi vài câu, rồi mới tiếp: “Mẫu thân bớt giận, kéo lại ảnh hưởng tới thân thể, để con đưa mẹ về phòng nghỉ trước.” Trương Nam vừa đỡ Lý Viện Viện xuống dưới sân khấu, vừa liếc mắt dằn dò An Phi: “Lan Chi, nài thu dọn nhà cửa đi.”

Khả năng tùy cơ ứng biến của An Phi đương nhiên không tồi, thấy vậy liền tỏ vẻ buồn bã, gật đầu: “Vâng.”

Trương Nam đỡ Lý Viện Viện xuống, Lưu Lan Chi liền quỳ rạp xuống đất, nhặt từng mảnh chén vỡ lên.

Vừa đi về đằng sau sân khấu, Trương Nam lập tức bỏ Lý Viện Viện ra, đoạt lấy vị trí của người dẫn truyện, anh ta húng hắng cổ họng, cất giọng không khác là bao so với cậu bạn vừa nãy: “Lan Chi thu dọn chén vỡ, tựa hồ thu dọn tấm lòng tan vỡ của mình, dần dần rơi nước mắt.”

Sau rồi Trương Nam hoa tay múa chân ra hiệu với thầy giáo. Thầy giáo lập tức ra lệnh điều chỉnh đèn tối xuống. Màn sân khấu đóng lại, chuyện bất ngờ ngoài ý muốn, cuối cùng cũng xong mà không làm thay đổi nhiều tới nội dung vở kịch.

Ai nấy không khỏi thở phào nhẹ nhõm. An Phi xuống đài, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, vì tôi nên mới khiến mọi người thêm phiền toái.”

Thầy giáo ngược lại cũng không trách mắng: “Không sao không sao, tập trung vào vở kịch trước đã.” Nói rồi thầy vỗ mạnh vào vai Trương Nam.

Trương Nam đồng tình: “Bây giờ không phải lúc kiểm điểm hay trách mắng, những cảnh tiếp theo cứ diễn như đã tập nhé.”

Mọi người đều khen Trương Nam thông minh, ứng biến rất tốt, sau đó lục tục về chỗ của mình, Trương Nam vừa thay phục trang, vừa tới bên Lý Viện Viện cảm ơn: “Ban này may mà có cậu.”

Lý Viện Viện cười cười: “Cố lên.”

Trương Nam nhìn cô cười mà ngẩn ra, chợt cảm thấy... Lý Viện Viện hình như gầy đi rất nhiều.

Xong xuôi, cả đoàn kịch cùng lên sân khấu cảm ơn khán giả, lần này Lý Viện Viện không gặp chuyện gì bất ngờ, cũng lên sân khấu cùng mọi người.

Trên đài, đèn sáng chói mắt, chiếu thẳng vào mặt Lý Viện Viện, cô nhìn khán giả hoan hô nhiệt liệt phía dưới, bỗng cảm thấy vô cùng thoải mái, đây là cảm giác mà cuộc sống phú quý trước đây không thể nào mang lại được.

Tan cuộc, ai nấy túm năm tụm ba nói chuyện phiếm, có khán giả còn nhảy lên sân khấu chụp ảnh chung với các diễn viên, Lý Viện Viện xuống sân khấu, Yến Tư Thành tiến lên đón, không đợi anh mở lời trước, cô đã cười hỏi: “Tư Thành, Tư Thành, em diễn hay không?”

Gọi tên anh đến tận hai lần, chắc là đang phấn khích lắm. Yến Tư Thành mỉm cười đáp: “Hay lắm.”

Mọi người lại hò hét muốn đi liên hoan. Lý Viện Viện nghĩ tới hôm mình say rượu, bèn khéo léo từ chối. Yến Tư Thành cất bước ra ngoài cùng cô, lúc ra tới cửa, Yến Tư Thành nhảy bén phát hiện có người đang nhìn bọn họ, anh quay đầu lại thì thấy Trương Nam đang đứng trên sân khấu, bị những người khác bao quanh, nhưng vẫn nhìn chăm chú theo Lý Viện Viện.

Đôi bên tức thì chạm mắt nhau.

Trương Nam gật nhẹ đầu với Yến Tư Thành, tỏ ý hẹn gặp lại.

Ra ngoài, đèn đêm sáng trưng, hôm nay là lễ hội văn hoá sinh viên, nên mọi người đều được nghỉ học, trên đường về ký túc xá, đi qua khu lớp học yên tĩnh, vắng tanh so với bình thường.

Lý Viện Viện nhỏ giọng kể lại chuyện ngoài ý muốn ban nãy trên sân khấu cho Yến Tư Thành, anh chăm chú lắng nghe, hết như mỗi đêm bọn họ trò chuyện qua điện thoại.

Đến cửa phòng ngủ, Lý Viện Viện vẫn chưa ngớt lời. Yến Tư Thành không nói tạm biệt, Lý Viện Viện cũng không vội vào phòng, vẫn tiếp tục đứng trước cửa nói năng rôm rả, kể xong, Yến Tư Thành chỉ nhẹ nhàng đáp “ừ”, không nhận xét gì, hết như mọi lần.

Lý Viện Viện ngừng lại, không biết nên nói gì tiếp cho phải. Cô không mở lời, bầu không khí giữa hai người chợt chùng xuống, nếu như đang gọi điện thoại, thì Lý Viện Viện sẽ dễ dàng nói chúc ngủ ngon rồi cúp máy, nhưng bây giờ đối mặt nhau, nếu nói xong chuyện của mình rồi mà chào tạm biệt luôn, thì hình như... hơi đường đột.

Lý Viện Viện liếc nhìn quanh, trước cửa ký túc xá đều có mấy đôi nam nữ, có đôi có cặp... tình chàng ý thiếp...

Một chàng trai đang cầm tay bạn gái, cô gái tươi cười nhìn cậu ta, sau đó bỗng kiễng chân lên, hôn “chụt” lên má cậu bạn, cậu bạn cũng đáp lại tương tự, rồi hai người họ cười đến là ngọt ngào với nhau.

Lý Viện Viện bỗng nhiên hiểu ra ý nghĩa của hành động này. Mặt cô bắt chợt đỏ ửng lên, dạo này cô toàn làm vậy với mấy cô bạn trong phòng, dù sao mọi người đều là con gái với nhau, nhưng hôm nay cô lại làm thế với Yến Tư Thành...

Yến Tư Thành... cũng hiểu ý nghĩa hành động này sao...

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành, thấy anh vẫn đang chăm chú nhìn mình, nhưng ánh mắt vô cùng thẳng thắn, không hề tỏ ra ốm ờ.

Chắc là... anh không hiểu đâu.

“Lý Viện Viện.” Bên cạnh chợt vang giọng Chu Tình, cậu ta nhào tới, túm lấy cổ cô, rồi liếc mắt nhìn Yến Tư Thành: “Chao ôi, vẫn đang từ biệt tình lang à.”

Trước đây Chu Tình toàn dùng những từ như “Tình nhân” hay “Yêu nhau” để trêu ghẹo Lý Viện Viện, nhưng những từ ngữ đó là của thời hiện đại, Lý Viện Viện không bị ảnh hưởng mấy, bỗng giờ lại nghe thấy hai chữ “tình lang”, thông dụng cả cổ lẫn kim.

Lý Viện Viện vẫn còn đang xấu hổ vì hành động “chụt chụt” của mình, bây giờ càng thấy ngại ngùng, cô cố gắng che giấu sự gượng gạo, nghiêm mặt nói: “Tư Thành, hôm nay anh cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi nhé.”

“Ừ. Ngủ ngon.”

Yến Tư Thành gật nhẹ đầu với Chu Tình, rồi cất bước rời đi.

Chu Tình dõi theo bóng lưng Yến Tư Thành, cất giọng cảm khái: “Ái chà chà, đúng là trung khuyến* mà!” Chu Tình thả lỏng tay khỏi cổ Lý Viện Viện, vô tình chạm phải ngực Lý Viện Viện, bèn thừa dịp “sàm sỡ” cô một chút, Lý Viện Viện cũng không tức giận, chỉ thấy buồn cười, bỏ tay cậu ta ra, Chu Tình nheo mắt nói: “Này Lý Viện Viện, sao càng lúc tớ càng thấy, trước mặt Yến Tư Thành, cậu y hệt một nữ hoàng, còn anh ta là hiệp sĩ trung thành nhỉ, cậu bảo sao, anh ta nghe vậy, cậu yêu cầu gì, anh ta cũng đều răm rắp đáp ứng, vô cùng nghiêm túc!”

*Trung khuyến: Chú chó trung thành.

Lý Viện Viện khoác tay cô vào phòng: “Chu Tình, cậu nói sai hai chỗ rồi.”

“Gi?”

“Tớ không phải nữ hoàng, mà là công chúa, anh ấy không phải hiệp sĩ, mà là hộ vệ.”

Chu Tình ngạc nhiên: “Này Lý Viện Viện, cậu thật sự coi quan hệ giữa hai người là như thế hả?”

Lý Viện Viện cười khở, lắc đầu: “Tớ đang cố gắng sửa đây.” Rồi cô quay đầu lại, nhìn theo hướng Yến Tư Thành rời đi: “Nhưng vẫn chưa thành công lắm.”

“Thành công gì chứ, trai gái ấy mà, mặc kệ trước đó thế nào, chỉ cần ăn nằm với nhau rồi, quan hệ tự dưng sẽ vững bền hơn thôi.” Nói rồi Chu Tình véo nhẹ vào eo Lý Viện Viện: “Dạo này cậu cố gắng giảm béo là vì anh ta chứ gì?”

Lý Viện Viện dù là người điềm tĩnh, nhưng nghe câu nói trần trụi ấy vẫn không tránh khỏi đỏ mặt lên: “Chu Tình!” Cô bực dọc quát to, trong đầu chợt hiện hình ảnh cơ thể Yến Tư Thành lúc chạy bộ tối đó.

“Ôi dào, sao phải xấu hổ, người lớn cả rồi mà.” Chu Tình híp mắt trêu cô: “Bật mí đi, hai người ngủ với nhau chưa?”

“...”

Nhớ lại những ngày tháng ở căn phòng trọ của Yến Tư Thành, bọn họ... cũng coi như từng ngủ với nhau rồi nhỉ...

27. Chương 28

Lễ hội văn hoá sinh viên thành công tốt đẹp. Sau đó, trường học phát tặng giải thưởng, vở kịch “Khổng Tước Đông Nam Phi” của Lý Viện Viện là tiết mục được yêu thích nhất, CLB Taekwondo của Yến Tư Thành giành giải CLB được nhiều người khen ngợi nhất.

Kỳ thực mấy giải thưởng này không liên quan nhiều tới bọn họ, chuyện liên quan hơn là chính từ lễ hội này xuất hiện một người.

Một cô gái đem lòng cảm mến Yến Tư Thành.

Lúc Lý Viện Viện nghe Chu Tình thông báo chuyện này thì đã là một tuần sau. Lý Viện Viện hơi ngẩn ra, sau đó vô thức nói: “Ừ, tốt lắm.”

“Tốt lắm ư?” Chu Tình cao giọng: “Này Lý Viện Viện, cậu tưởng cậu là công chúa thật à? Hay là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương hả? Chẳng lẽ cậu không sợ bị uy hiếp ư? Hay càng nhiều người vo ve bên anh ta thì cậu càng cảm thấy bản thân mình lợi hại?”

Chu Tình luôn rất giỏi trong việc xuyên tạc ý nghĩ của người khác. Lý Viện Viện thở dài: “Không phải...”

“Nếu không phải thì đừng có bình chân như vại thế nữa! Tớ nghe đồn, từ đợt lễ hội văn hoá sinh viên, con bé khoa nghệ thuật ấy đã bám theo Yến Tư Thành một tuần rồi đấy, Yến Tư Thành không nói gì với cậu à?”

Đúng là không nói gì cả.

Nghĩ rồi, Lý Viện Viện quả thực hơi nghi ngờ, Yến Tư Thành tuy kiệm lời, nhưng vì ngày nào cô cũng chia sẻ mọi chuyện với anh, nên lâu dần, anh cũng sẽ kể lại ngắn gọn những việc xảy ra trong ngày, vụng về sẽ chia sẻ mọi chuyện lại với cô.

Dao này, Yến Tư Thành vẫn đi học, sinh hoạt CLB như thường, thời gian ở bên cô không nhiều nhưng cũng chẳng ít, song cho tới giờ cô chưa từng nghe thấy Yến Tư Thành đề cập tới chuyện có người theo đuổi anh. Lý Viện Viện cũng chưa hề thấy mặt cô gái đó.

Yến Tư Thành... Có tình giầu cô chẳng?

Nhưng Yến Tư Thành hiện tại cũng không phải sống phụ thuộc vào cô, anh quả thực cũng không có nghĩa vụ báo cáo lại chuyện này.

Song Lý Viện Viện lại nghĩ, dù gọi điện thoại hay nói chuyện trực tiếp, cô luôn kể lại tất tần tạt mọi chuyện từ nhỏ tới lớn cho anh nghe, vậy nhẽ ra, tốt xấu gì anh cũng phải kể... kể cho cô nghe với chứ. Sao lại để cô biết chuyện từ miệng người khác thế.

Lý Viện Viện cảm thấy hơi bất mãn.

Hả... Bất mãn ư?

Lý Viện Viện định thần lại, bỗng giật thót, lồng ngực chợt thấy kỳ lạ. Chỉ vì lời đồn nhảm mà cảm thấy không vui, cô có phải quá hẹp hòi rồi không. Dù chuyện đó thật hay giả, thì có liên hệ gì tới cô chứ. Dù có mười người theo đuổi Yến Tư Thành, chỉ cần không phải cầm dao truy đuổi, thì đều không phải chuyện nghiêm trọng.

Đã phải sống mãi ở đây, thì trước sau gì Yến Tư Thành cũng phải lấy vợ sinh con, hoàn thành trách nhiệm nối dõi tông đường cho thân thể này. Còn cô rồi sẽ có ngày cũng phải lấy chồng, có người theo đuổi Yến Tư Thành, cô đáng lẽ phải mừng thay cho anh mới phải. Giống như hồi đầu mới tới nơi đây, cô hoàn toàn thần nhiên khi biết Lâm Hiểu Mộng thích Yến Tư Thành.

Có điều, Lý Viện Viện chợt thấy, đối với Yến Tư Thành, tâm trạng hiện giờ của cô hình như không hề giống khi ấy...

Đang cơn suy tư, Chu Tình chợt vỗ tay chốt lại: “Hong, hong rồi!” Cậu ta gào lên: “Yến Tư Thành lại giầu cậu! Đảm bảo anh ta làm gì mờ ám rồi, nghe nói con bé đó xinh lắm, đáng người cũng đẹp, biết cách ăn mặc, còn là hoa khôi lớp đó nữa... Lý Viện Viện, cậu xong đời rồi!”

Lý Viện Viện quyết định không tiếp tục câu chuyện nữa, cô tươi cười kéo tay Chu Tình: “Thôi nào, nhanh đến lớp thôi.”

Buổi tối Lý Viện Viện không đi tập kịch nữa, nên thời gian rảnh dỗi hết vào việc tập thể dục, mỗi tối cô đều rèn luyện tới tận chín giờ mới về đi ngủ.

Hôm nay cũng giống mọi hôm, lúc Lý Viện Viện tới sân tập thì Yến Tư Thành đã chờ sẵn. Hai người cùng khởi động, xoay tay xoay chân, nhưng vừa nhìn sang bên cạnh, cô chợt phát hiện có một cô gái đang đứng gần đó.

Cô ta có dáng người mảnh mai hợp thời, gương mặt xinh đẹp, nhưng làn da hơi tối.

“Tư Thành, anh cũng tới đây tập thể dục à.”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô ta, sau đó gật đầu một cái. Rồi chẳng thèm tiếp chuyện thêm, chỉ bảo Lý Viện Viện: “Viện Viện, em khởi động trước đi, anh chạy một vòng trước.”

Chạy một vòng tra xét sân tập, là thói quen của Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện gật đầu đồng ý, Yến Tư Thành bắt đầu chạy. Cô gái kia cầm chai nước tiến gần tới, chăm chú ngắm nghía Lý Viện Viện một lượt rồi bảo: “Tôi nghe nói Tư Thành có cô bạn gái mập mập, chính là cô à?” Cô ta cười hì hì, ra vẻ thân thiện, nhưng cổ tình dùng từ chẳng hay ho gì.

Lý Viện Viện chỉ mỉm cười, không bác bỏ, cũng không giải thích. Cô cười vô cùng bí hiểm, khiến cô gái kia đâm ra ngờ vực.

“Lạ thật, mấy hôm nay tôi luôn đi theo Yến Tư Thành, sao lại không thấy cô nhỉ.”

“Đúng là lạ thật, cô thường đi theo anh ấy, mà lại không nhìn thấy tôi.” Lý Viện Viện chỉ nhẹ nhàng lặp lại lời cô ta, nhưng lại khiến đối phương cảm thấy cô đang ra oai.

Kỳ thực ngẫm kỹ, nếu như cô ta đã hay đi theo, thì không thể không phát hiện ra bạn gái người ta, cho nên căn bản cô ta chỉ đang nói dối mà thôi.

Cô ta bóp chai nước, nhìn chòng chọc vào Lý Viện Viện. Lý Viện Viện vừa bắt đầu khởi động, vừa nghĩ, cô càng thích khiêu khích, tôi sẽ càng khiến cô nôn nóng chết thôi.

Thấy Lý Viện Viện xoay hông, cô ta bỗng chợt bật cười giấu cợt. Giọng cười tuy không lớn, nhưng khiến Lý Viện Viện đang nỗ lực giảm béo nghe mà thấy chói tai.

Cô quay phắt lại hỏi: “Này, cô thích Tư Thành hả.”

Đột nhiên bị nói trúng tim đen, cô gái hơi ngẩn ra, có điều nhanh chóng khôi phục tinh thần chiến đấu, vênh vác trừng mắt lại Lý Viện Viện: “Phải, tôi thích anh ấy, sao chứ.”

Lý Viện Viện cười cười: “Cô muốn làm tiểu tam* à.”

*Tiểu tam: chỉ kẻ thứ ba, xen ngang vào mối quan hệ của người khác.

“Kết hôn rồi mới gọi là tiểu tam, còn chưa kết hôn thì ai nấy đều cạnh tranh công bằng.”

“Cô không hiểu rồi.” Lý Viện Viện tiến lên, vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói lại âm trầm xuống: “Tôi không thích bị trêu chọc, Yến Tư Thành càng không thích. Cô có thể giành lấy mọi thứ với tôi, duy có Yến Tư Thành, là cô không giành được.” Cô vuốt nhẹ những sợi tóc vương nơi bả vai cô gái: “Bởi vì, nếu tôi muốn giết cô, cả thế giới này sẽ ngăn cản, nhưng chỉ có mình Yến Tư Thành, là sẽ hỏi tôi nên giết cô như thế nào.”

Rốt cuộc cũng chỉ là sinh viên năm nhất đại học, vẫn còn nhát gan, bị Lý Viện Viện dọa nạt như thế, mặt mũi thoát trắng bệch.

Lý Viện Viện vỗ nhẹ vai cô ta, lui về chỗ, nói: “Tóm lại, tôi nói cho cô hay, anh ấy là của tôi. Tôi không thích cô, thì đừng mong anh ấy thích cho nổi.”

Đối phương cắn răng thốt: “Cô dựa vào đâu mà nói vậy chứ!”

“Cô cứ thử thì biết.” Lý Viện Viện tươi cười đến là vô hại.

Cách đó không xa vọng tới giọng nói của Yến Tư Thành: “Viện Viện, tắt máy đi.”

Lý Viện Viện gạt đầu với anh, rồi liếc qua cô gái kia, sau đó mau lẹ cùng anh chạy quanh sân tập. Lúc tới chỗ ngoặt, Lý Viện Viện quay đầu lại, thoáng nhìn cô gái đang chuẩn bị bỏ đi, Yến Tư Thành tình ý nhìn theo ánh mắt cô, rồi im lặng quay lại.

Lý Viện Viện vừa chạy vừa hỏi: “Tư Thành, cô gái kia là ai?”

“Không biết.”

Câu trả lời này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Lý Viện Viện: “Không biết ư?”

“Ừ, trong đầu không có tên cô ta.”

Dù là Yến Tư Thành trước kia cũng chẳng biết được đâu! Chẳng phải cô ta nhìn trúng anh từ lễ hội sinh viên ư, sao ngay cả cái tên cũng không biết vậy... Lý Viện Viện lại liếc anh: “Em vừa nghe cô ta nói, cô ta đang theo đuổi anh.”

Yến Tư Thành ngơ ngàng: “Gì cơ?”

Chẳng lẽ... thật sự không phát hiện ra ư...

Lý Viện Viện bỗng nhiên cảm thấy đáng thương cho cô gái kia, đến cái tên cô ta anh còn không biết, càng chẳng cần bàn đến tấm lòng. Lý Viện Viện thở dài, dừng bước: “Tư Thành, cô ấy nói thích anh.”

Yến Tư Thành cũng dừng lại, chau mày nhìn cô, hồi lâu mới cất giọng: “Không liên quan tới anh.”

“Nhưng cô ta luôn mồm nói muốn cạnh tranh công bằng với em.”

Yến Tư Thành im lặng một hồi, rồi chợt cau kinh nói: “Láo xược!”

Lý Viện Viện đồng tình, đúng vậy, thật là xược!

Thấy Yến Tư Thành nghiêm túc thốt ra câu này, Lý Viện Viện tức thì vui vẻ hẳn. Cô bảo: “Em cũng nói với cô ta rồi, em mà không thích cô ta, thì anh cũng thế. Cô ta không phục, hỏi em dựa vào đâu mà nói vậy, Tư Thành, anh nói em dựa vào đâu?”

Mặc dù Lý Viện Viện đang cười, nhưng hỏi tới câu cuối cùng, cô bất chợt cao giọng, Yến Tư Thành ở bên Lý Viện Viện đã mười năm, hiểu rõ tính cách cô, anh biết Lý Viện Viện thực sự thấy khó chịu.

Dù không biết tại sao cô khó chịu, nhưng Yến Tư Thành biết nên trả lời câu hỏi này thế nào: “Bởi vì Yến Tư Thành là người của Lý Viện Viện.”

Khung cảnh bất chợt chìm vào tĩnh lặng, khi nghe thấy Yến Tư Thành thốt lên, Lý Viện Viện đột nhiên thấy những người xung quanh đều trở nên mờ ảo, đèn đường sau lưng như thể từng ngôi sao lớn, tôn lên một Yến Tư Thành có phần không chân thực.

Cô không thể kìm nén sự vui sướng lại, toét miệng cười, trong chốc lát, cơ thể cô bỗng vô cùng kích động rộn ràng, chỉ muốn ôm chặt lấy Yến Tư Thành.

Đúng vậy, anh là của cô, cũng chỉ có thể là...

Lý Viện Viện sửng sốt.

Cô quay đầu nhìn về hướng cô gái đứng ban nãy, rồi lại quay sang Yến Tư Thành.

Trong cơn hốt hoảng, cô tựa hồ nghe thấy thứ gì đó ẩn sâu trong lòng mình, chậm rãi chui ra.

28. Chương 29

Buổi tối trở lại phòng ngủ, gương mặt Lý Viện Viện hơi hoang mang. Chu Tình vừa gặm bánh quy vừa cất giọng hỏi han cô.

Lý Viện Viện trả lời: “Tớ nhìn thấy cô gái cậu kể rồi.”

Chu Tình giật mình, làm rơi cả cái bánh xuống bàn: “Thế nào hả? Chạm trán nhau rồi à? Cô ta nói gì với cậu? Yến Tư Thành thì thế nào, có tỏ thái độ rõ ràng không?” Cậu ta gấp giọng hỏi han, khiến Trương Tình Trữ cũng buông sách xuống, quay sang nhìn Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện nghe nhắc tới Yến Tư Thành càng thêm hoảng hốt, cho đến khi Chu Tình kéo mạnh tay cô, cô mới hoàn hồn lại, nói: “A, ừ, ờ, gặp rồi. Cô ta khiêu khích tớ, còn cười nhạo tớ béo, Tư Thành...” Lý Viện Viện dừng một lát: “Thái độ của Tư Thành vẫn bình thường.”

Chu Tình và Trương Tình Trữ ngạc nhiên, Chu Tình bực bội nói: “Mẹ kiếp, còn dám khiêu khích cậu, thích làm tiểu tam thế cơ à! Oắt con!”

Trương Tình Trữ cũng tức lên: “Nó cười nhạo cậu mà Yến Tư Thành không cho nó một trận à?”

Nhìn mấy cô bạn cùng phòng còn kích động hơn cả cô, Lý Viện Viện hơi ngại ra, cười trừ: “Các cậu lo gì chứ, mình tớ cũng xử lý được cô ta.”

Mặc dù Lý Viện Viện nói vậy, nhưng Trương Tình Trữ và Chu Tình vẫn tức tối như trước, bọn họ nghĩ lúc Lý Viện Viện bị “ức hiếp”, với tư cách bạn trai mà Yến Tư Thành lại chẳng phản ứng gì, đúng là chẳng ra dáng đàn ông chút nào.

Lý Viện Viện thực sự không thể giải thích với họ, đành để Yến Tư Thành mang tiếng xấu, thôi thì mặc kệ bọn họ vậy.

Đêm nằm trên giường, Lý Viện Viện ôm ngực, hồi tưởng lại lúc Yến Tư Thành nói “anh là của cô”, trái tim tựa hồ như hạt giống đang nảy mầm, cứ xao động mãi không thôi. Có lẽ cô đã thực sự “động lòng”.

Tự dưng nảy sinh rung động với một người mà từ xưa tới nay luôn coi như anh trai và người thân trong nhà, Lý Viện Viện chợt cứ thấp tha thấp thỏm không yên.

Cô nghĩ, cô tựa hồ như một cộng dừa trong lọ, những cộng dừa xung quanh đều lặp đi lặp lại rằng: “Cô thích Yến Tư Thành”, “Yến Tư Thành thích cô”, “Yến Tư Thành là tình lang của cô”. Nói hoài nói mãi, đến lời nói dối cũng trở thành sự thật. Cô như thể bị thôi miên, bắt đầu tin rằng “cô và Yến Tư Thành đang yêu nhau.”

Thế cho nên ban nãy cô mới nói năng như vậy, mới có thể động lòng, mới có thể vì sự khiêu khích của cô gái khác, mà trở nên...

Ghen tuông.

Ghen ư? Hồi tưởng lại cảnh bản thân nghiêm mặt hù dọa cô gái đó, Lý Viện Viện rúc trong chăn lắc đầu, không phải, chỉ vì cô ta cười nhạo đáng người cô, nên cô mới nổi giận... phản kháng.

Nghĩ vậy, Lý Viện Viện lại thấy bực tức.

Lúc cô xoay hông, cô ta lại dám cười nhạo cô. Lý Viện Viện túm chặt lấy chăn, nhớ lại vóc người mảnh mai tựa hồ gió thổi phát là bay của cô ta, Lý Viện Viện càng vặn xoắn chăn lại.

Chẳng phải chỉ là gầy thôi ư.

Trước đây cô rất gầy, bây giờ nhất định cũng có thể gầy đi được.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện dậy sớm hơn thường nhật, tự đến nhà ăn mua đồ ăn sáng, lúc Yến Tư Thành tới, Lý Viện Viện đã ăn gần xong. Thấy Yến Tư Thành giật mình ngạc nhiên, Lý Viện Viện vẫn bình tĩnh gặm bánh bao. Yến Tư Thành hơi xấu hổ nói: “Anh tới muộn.”

Không, là cô tới sớm.

Nhưng cô vẫn im lặng ăn, không nói không rằng.

Cho tới tận lúc đến bên hồ đọc sách, Lý Viện Viện vẫn không nói nhiều hơn được mấy câu với Yến Tư Thành. Lý Viện Viện tự nhủ, trong khoảng thời gian này, cô nên cách xa anh một chút, càng xa cách, thì cảm giác rung động này sẽ càng nhanh biến mất. Cô sẽ lại tự nhiên thoải mái ở bên Yến Tư Thành như trước.

Cùng với kế hoạch “Duy trì khoảng cách với Yến Tư Thành”, cô còn đề ra kế hoạch “Giảm béo cấp tốc”.

Từ khi Lý Viện Viện quyết tâm giảm béo, thể trọng của cô quả thực đã giảm xuống không ít, có điều, hình như càng ngày cô càng không thể giảm thêm cân nào nữa, cách “ăn ít vận động nhiều” cũng không hiệu quả như trước, hơn nữa theo tâm lý thường tình, chuyện Tiểu Bàn từ chối đã qua từ lâu, chuyện bố Yến Tư Thành hiểu lầm cũng thế, bởi vậy Lý Viện Viện cũng hơi xao lãng, đôi khi buổi tối cô còn ăn một ít đồ ăn vặt nữa.

Tuy thỉnh thoảng vẫn có người trêu ghẹo cô, nhưng Lý Viện Viện cũng chỉ mỉm cười đáp lại. Nhưng tiếng giễu cợt châm biếm của cô gái hôm qua khiến cô chợt bùng lên tức giận.

Cô tức không phải vì tiếng cười, mà tức vì người phát ra tiếng cười đó.

Cô ta không thích cô, cho nên mới xoay sang chế giễu thân thể cô.

Lý Viện Viện hí hoáy sửa chữa bản kế hoạch giảm béo, giảm một nửa lượng thức ăn, buổi tối vận động gấp đôi.

Xong xuôi, Lý Viện Viện bắt đầu nghiêm túc chấp hành.

Tối đầu tiên, Lý Viện Viện điên cuồng chạy, chạy hết số vòng như thường lệ, Yến Tư Thành ngừng lại, nhưng Lý Viện Viện không hề giảm tốc độ, vẫn chạy tiếp không ngừng.

Yến Tư Thành ngăn ra, lại cất bước theo sát cô.

Tối nay chạy nhiều hơn nửa tiếng so với thường lệ.

Lý Viện Viện nghỉ xả hơi, liên tục thở phì phò. Yến Tư Thành chau mày: “Viện Viện, hôm nay em gắng sức quá.”

Lý Viện Viện chống tay vào đầu gối, lắc đầu: “Không sao.”

Vừa nói xong, di động của Yến Tư Thành chợt vang lên, anh nhìn màn hình, vô thức nhăn mặt, tắt máy, cất vào túi. Lý Viện Viện thấy vậy, bèn hớn hể hỏi anh: “Là cô gái... hôm qua... à?”

Yến Tư Thành gật đầu.

Lý Viện Viện cắn răng, không hiểu tại sao, bỗng dưng tiếp tục cất bước chạy.

Yến Tư Thành ngơ ngác, đuổi theo cô, tốc độ của Lý Viện Viện hiện giờ, anh sai vài bước là đuổi kịp: “Viện Viện, dừng lại đi, về nghỉ thôi.”

“Thêm một vòng nữa.”

Yến Tư Thành quen kiểu nghe theo lời cô, nên cũng chỉ trầm mặc, lo lắng dõi theo.

Tối nay Lý Viện Viện vô cùng kiệt sức, cho nên dọc đường về, không phải cô cố tình im lặng, mà là mệt đến thở không ra hơi được nữa, đột nhiên, sau lưng cô loé lên ánh sáng, hoá ra là một chiếc xe đạp điện phóng vọt qua sát rạt.

Yến Tư Thành vô thức xoay vai cô lại, ôm vào lòng, chỉ khoảng ba giây liền buông ra.

Người lái xe đi xa rồi nhưng vẫn còn nghe thấy tiếng chữm mắng, Yến Tư Thành cúi đầu nhìn Lý Viện Viện: “Em ổn chứ?”

Lý Viện Viện gật đầu, càng cúi đầu thấp xuống, phúi nhẹ quần áo, rầu rĩ thốt: “Không sao.”

Cho tới tận lúc về ký túc xá, Lý Viện Viện vẫn không ngẩng lên nhìn Yến Tư Thành, càng miễn bàn tới chuyện vui vẻ chúc anh ngủ ngon như thường lệ. Anh không tránh khỏi mở lời trước: “Viện Viện.”

Lý Viện Viện tựa hồ tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngoại trừ thần thái hơi hoang mang, thì đại khái không có gì khác biệt, chắc tối nay cô mệt quá? Yến Tư Thành thoáng yên tâm: “Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ... ngủ ngon.”

Trông Lý Viện Viện vội vã như thể chạy trốn chết, Yến Tư Thành lại một lần nữa cảm thấy lo lắng...

Quả nhiên là có chuyện kỳ lạ.

Yến Tư Thành càng lúc càng u sầu.

Lý Viện Viện càng ngày càng cố chấp, mỗi tối thời gian tập luyện của cô càng lúc càng dài, lượng vận động càng lúc càng lớn, có lần thấy cô kiệt sức tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, nhưng vẫn không chịu dừng lại. Hơn nữa Yến Tư Thành nhận thấy, ngoại trừ giờ tập luyện, còn lại hầu như ở trường anh chẳng bao giờ bắt gặp Lý Viện Viện cả.

Trước đây nếu không có tiết, bọn họ còn có thể cùng tới thư viện, bây giờ đừng nói đến thư viện, ngay cả lúc ăn cơm cũng không thấy mặt mũi Lý Viện Viện đâu, càng chẳng cần nói tới việc ngẫu nhiên hội ngộ ở vườn trường.

Như thế qua một đêm, Lý Viện Viện không còn quan hệ gì với anh.

Cho tới một hôm Yến Tư Thành vừa trò chuyện với bạn học, vừa xuống tầng, cậu bạn đột nhiên chỉ: “Ồ, không phải là Lý Viện Viện à! Ở kia... Sao phải chạy nhanh thế?” Yến Tư Thành quay đầu lại, thấy Lý Viện Viện đang túm lấy Chu Tình còn đương ngơ ngác chạy thẳng tới toà nhà bên cạnh.

Bấy giờ Yến Tư Thành mới biết, Lý Viện Viện cố tình tránh mặt anh.

Lý Viện Viện lại...

Tránh mặt anh.

Lồng ngực như thể bị búa tạ đập phải, xương cốt vỡ tan.

Yến Tư Thành nhất thời không hiểu trong lòng đang thấy chua xót, hối tiếc hay buồn bã nữa. Anh chỉ cảm thấy mỗi bước chân lùi xa của cô như thể đang khoét ra từng cái lỗ trong lòng anh vậy. Khiến máu tươi trào ra tung toé.

Anh không gọi điện tra hỏi, chỉ trầm mặc ăn cơm một mình, đi học một mình, tới sân tập một mình, thế nhưng hôm nay đợi mãi mà vẫn không thấy bóng dáng Lý Viện Viện đâu.

Yến Tư Thành chờ nửa tiếng, rốt cuộc nhịn không nổi bấm số gọi cô.

“Viện Viện.” Anh gọi tên cô, che giấu tâm tình: “Hôm nay em không tới tập luyện à?”

“A... Ủ, không tới đâu.” Cô nói: “Chu Tình hẹn em đi dạo phố.”

Nghe bên cô truyền tới tiếng “Một... hai... một, một... hai... một”, Yến Tư Thành biết cô đã tới sân tập của trường khác.

Anh kìm nén không hỏi, một lát sau, đành đáp: “Ừ.”

Công chúa muốn làm gì, anh không thể xen vào. Thế nhưng cúp máy xong, bàn tay anh bất thần siết chặt lại.

Anh làm sai gì sao? Chỉ cần cô nói ra, anh sẽ sửa. Hay cô gặp chuyện gì? Chỉ cần nói ra, mặc kệ là chuyện gì đi nữa, anh cũng sẽ che chắn cho cô, giúp cô xử lý thoả đáng.

Tại sao hết lần này tới lần khác... Phải trốn tránh anh chứ.

Hôm sau có buổi tập CLB Taekwondo, giờ nghỉ, Lục Thành Vũ trêu chọc anh: “Này Yến Tư Thành, cậu bày ra bộ dạng thất tình làm chi vậy.”

Yến Tư Thành ngửa đầu uống nước, không màng đến cậu ta.

Lục Thành Vũ biết tính anh, cũng không so đo, chỉ huých vào tay anh: “Này, nhìn xem, Kiều Tiểu Lộ lại đến rồi kìa.” Yến Tư Thành nhìn lướt qua, rồi lại im lặng uống nước.

Lục Thành Vũ dài giọng: “Cậu cãi nhau với Lý Viện Viện à, mấy ngày rồi không thấy hai người đi với nhau đấy.”

Câu nói này chọc đúng vào nỗi đau của Yến Tư Thành, anh bóp chặt chai nước, toan đứng lên bỏ đi. Lục Thành Vũ cười cười túm lấy anh: “Cãi nhau thật rồi, này, lỗi là ở cậu đấy.”

Yến Tư Thành đang không biết làm thế nào với Lý Viện Viện, nghe vậy không khỏi lia mắt liếc Lục Thành Vũ. Anh thật sự... không biết mình sai ở đâu.

“Vẫn còn thấy oan uổng à. Để tớ phân tích à nghe.” Lục Thành Vũ đặt tay lên cổ Yến Tư Thành, chậm rãi nói: “Nhìn Kiều Tiểu Lộ đi, cậu biết rõ cô ta thích cậu, theo đuổi cậu, vậy Lý Viện Viện cũng biết đúng không?”

Yến Tư Thành liếc nhìn, hình như, có vẻ đúng là... Lý Viện Viện bắt đầu trở nên kỳ quái từ sau hôm chạm trán Kiều Tiểu Lộ ở sân tập.

“Rõ ràng là Lý Viện Viện cũng biết rồi.” Lục Thành Vũ vỗ vào tay Yến Tư Thành: “Cậu còn cần tớ giải thích rõ ngọn ngành à, ai nhìn vào chẳng biết Lý Viện Viện đang ăn dấm chua hả.”

Ăn... dấm chua?

29. Chương 30

Yến Tư Thành có phần không hiểu “ghen tuông”.

Không phải là anh không hiểu ý nghĩa hai từ đó, mà là anh không rõ, vì sao Lý Viện Viện lại phải ghen vì... anh? Yến Tư Thành càng nghĩ càng không dám tưởng tượng thêm.

Công chúa sao có thể ngang hàng với anh, anh sao xứng để cô phải ghen tuông chứ.

Lục Thành Vũ tiếp tục lải nhải: “Này, không phải tớ nói đâu nhé, nhưng Lý Viện Viện so với Kiều Tiểu Lộ, ít ra, về diện mạo...”

Yến Tư Thành lạnh lùng nói: “Hồ ngôn loạn ngữ, Viện Viện hơn cô ta gấp trăm nghìn lần.”

“Được, được rồi, Lý Viện Viện của cậu là đẹp nhất. Lý Viện Viện chắc thấy khó chịu vì Kiều Tiểu Lộ đang theo đuổi cậu rồi. Cậu là niềm kiêu hãnh của cô ấy, bây giờ tự đứng bị người khác công khai thềm thuồng ham muốn, làm sao mà cô ấy thoải mái cho nổi.”

Là... như vậy ư?

“Viện Viện không phải người hẹp hòi như thế.”

“Chẳng biết được đâu. Con gái trông thế mà không phải thế, mà con gái khác với con trai. Ai dám công khai theo đuổi bạn gái tớ, chắc tớ sẽ bẻ đầu thẳng đó mất.” Dừng một lát, rồi Lục Thành Vũ chau mày nhìn anh: “Này, Yến Tư Thành, trước đây cậu đâu có mù mờ ngờ ngẩn thế này, chả lẽ bị tình yêu làm cho si dại à?”

Yến Tư Thành không để tâm tới câu nói đùa cợt của cậu ta, chỉ cầm chai nước trầm ngâm.

Theo lời Lục Thành Vũ nói, vì Lý Viện Viện thấy Yến Tư Thành vốn dĩ là của cô bị kẻ khác dòm ngó, cho nên mới thấy không thoải mái. Nhưng dù không thoải mái, cũng không nên trốn tránh anh, tựa hồ... thật sự không muốn qua lại với nhau nữa ấy.

Nhớ tới dáng vẻ chạy trốn của cô, Yến Tư Thành lại thấy sầu lòng. Tựa hồ cô con gái bỗng dưng quay ra giận đối với cha mình, làm anh không biết phải làm thế nào.

Yến Tư Thành hồi tưởng kỹ lại buổi tối hôm Lý Viện Viện trở nên kỳ quái, anh tin rằng mình đã cho cô câu trả lời xác đáng, cũng tỏ rõ lập trường kiên định của mình, anh là của cô, không ai cướp nổi. Lý Viện Viện thích ai, anh sẽ đối xử tử tế với người đó, Lý Viện Viện không thích ai, anh sẽ chẳng thèm bận tâm đến kẻ đó. Anh nhớ lúc đó Lý Viện Viện vẫn bình thường, không hề tức giận.

Thế tại sao sau đó cô lại biến thành như vậy...

Rốt cuộc tại sao, Yến Tư Thành cũng không thể nghĩ ra được.

Anh thở dài, thả chai nước ra, đứng bật dậy, đứng ngay phải vị sư huynh phía trước. Anh ta cầm trong tay một cốc trà nóng, nước sánh ra hắt lên người họ.

Bọn họ không bị bỏng, nhưng bắn hết quần áo. Yến Tư Thành xin lỗi đúng mực: “Xin lỗi anh.”

Hai người chẳng may va vào nhau, tuy do đối phương vội vã, nhưng anh cũng có trách nhiệm, có điều anh ta đột nhiên nổi giận, ném thẳng cốc trà xuống đất quát: “Yến Tư Thành, mày cố ý hả.”

Yến Tư Thành bấy giờ mới ngược nhìn lên, hoá ra là Trình Phương Kiệt. Lúc trước anh ta đã từng đấu giao hữu với Yến Tư Thành tại lễ hội văn hoá sinh viên, thua trận nên mới tức giận, một mực cho rằng Yến Tư Thành không giữ thể diện mình, cố tình bêu xấu mặt mũi anh ta.

Trình Phương Kiệt vừa gào lên, mọi người liền quay qua nhìn, đổ dồn ánh mắt vào họ.

Lục Thành Vũ thấy tình hình không ổn, vội vã đứng dậy pha trò: “Sư huynh, hôm nay Tư Thành hơi mất tập trung, cậu ấy không cố ý đâu.”

“Sao mày biết nó không cố ý chứ.” Trình Phương Kiệt rất tức giận: “Nó sớm không đứng dậy, muộn không đứng dậy, lại nhè đúng lúc tao đến để gây chuyện còn gì?”

Mấy hôm nay Yến Tư Thành vẫn đang sầu muộn, hôm nay tâm trạng càng sa sút, nên cũng chẳng thèm đôi co với Trình Phương Kiệt, đẩy vai anh ta bỏ đi mất. Trình Phương Kiệt cao lớn hơn Yến Tư Thành một cái đầu, nhưng không ngờ Yến Tư Thành mới đẩy nhẹ một cái, anh ta đã loạng choạng suýt ngã.

Trình Phương Kiệt định thần lại, xoay người vung tay đánh: “Mẹ kiếp, thằng chó, không coi ai ra gì thế à!” Nói rồi vung tay về phía lưng Yến Tư Thành.

Lục Thành Vũ không kịp ngăn cản, song Yến Tư Thành như thể có mắt sau lưng, hơi nghiêng người bắt lấy cánh tay Trình Phương Kiệt, vặn ngược lại, chỉ cần dùng lực mạnh hơn chút nữa thì cánh tay Trình Phương Kiệt coi như xong.

Ai nấy ngậy hết cả người. HLV tái mặt, vội bổ nhào tới quát lên: “Dừng lại!”

Yến Tư Thành buông tay, đẩy Trình Phương Kiệt lùi ra xa, không quá gắng sức nhưng vẫn khiến anh ta phải lùi hẳn xuống vài bước.

Trình Phương Kiệt nhìn anh bằng ánh mắt tựa hồ như thấy quỷ.

Yến Tư Thành cũng giương mắt cảnh cáo: “Đừng có chọc vào tôi.” Nói rồi cầm lấy túi xách, xoay người bỏ đi.

Lục Thành Vũ nhìn Kiều Tiểu Lộ đuổi theo Yến Tư Thành, vừa lắc đầu vừa lú lười nói: “Soái vĩ ra.” Quay đầu lại, thấy Trình Phương Kiệt vẫn đang xoa tay, một đồng người túm tụm vây quanh, Lục Thành Vũ lại lắc đầu kêu: “Thích đắc tội với người ta vĩ cả ra.”

“Chiêu thức đó hình như không phải của Taekwondo?”

“Giống hết võ công trong phim điện ảnh ấy...”

Mấy người vây quanh Trình Phương Kiệt. Trình Phương Kiệt hận nghiêng rằng: “Thằng khốn ấy, rồi có ngày tao sẽ cho nó biết tay.”

Hôm sau Lục Thành Vũ nghe tin, tới qua hoa khôi nghệ thuật bị Yến Tư Thành cự tuyệt, khóc lóc suốt đêm, bỏ cả giờ học.

Lục Thành Vũ hiếu kỳ không thôi: “Cậu từ chối cô ta thế nào?”

Yến Tư Thành thản nhiên vừa chép lại bài giảng trên bảng, vừa nói: “Tôi bắt cô ta phải thẻ không được bám lấy tôi nữa.”

“Bắt... người ta thẻ ư...” Lục Thành Vũ không khỏi nảy ra cảnh tượng Yến Tư Thành siết chặt cổ cô gái, xách lên mái nhà, bắt người ta phải thẻ độc. Lục Thành Vũ nuốt nước bọt, nói: “Đối với một cô gái yêu kiều như thế... mà cũng nhẫn tâm được.”

Yến Tư Thành lườm cậu ta, bình thản ghi chép tiếp.

Lục Thành Vũ cười cười: “Trông cậu đi học với bộ dạng gườm gườm này, ngay cả giáo viên cũng tưởng đã đắc tội gì cậu đấy, vẫn đang cãi nhau với Lý Viện Viện à?”

Cãi nhau còn tốt, chí ít anh còn biết tại sao cô không vui.

Hết giờ, Lục Thành Vũ đi tìm bạn gái, Yến Tư Thành ăn cơm một mình, rồi quay về ký túc xá, trên đường đi, anh chợt nhìn thấy Lý Viện Viện, cô cũng đang đi một mình, chân bước lững thững, người hơi nghiêng ngả, tựa hồ rất uể oải.

Trong phút chốc, tất cả những chuyện không vui đều bay sạch, Yến Tư Thành nhanh chóng bước tới gọi: “Viện Viện...”

Lời vừa bật ra, Lý Viện Viện lập tức ngồi xổm xuống, giả vờ buộc lại dây giày.

Yến Tư Thành dở khóc dở cười, biện pháp nguy trang vụng về như vậy... cũng chỉ có cô mới nghĩ ra được! Nhưng buồn cười xong rồi thì anh lại thấy tủi thân buồn bã, rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì mà lại khiến cô ghét bỏ như thế.

“Viện Viện, anh thấy em rồi.” Anh thở dài: “Mấy hôm nay em có tâm sự gì à?”

Lý Viện Viện vẫn im lặng, không ngẩng đầu lên.

Yến Tư Thành vốn vụng về khoản ăn nói, vòng vo hồi lâu, cuối cùng đành thốt: “Nếu công chúa có chuyện gì, cứ nói thẳng với thuộc hạ, công chúa không muốn gặp thuộc hạ nữa, vậy ra lệnh cho thuộc hạ tránh đi là được, không cần phải tự mình khổ sở... Mất thể diện như thế.”

Anh dứt lời, lại chờ đợi hồi lâu, Lý Viện Viện vẫn cúi đầu không hé răng.

Yến Tư Thành không rõ hiện giờ trong lòng mình cảm thấy thế nào nữa, nếu Lý Viện Viện cứ mãi không muốn gặp anh, vậy anh...

“Tư Thành...”

Lý Viện Viện bỗng nhiên cất tiếng gọi, giọng nói yếu ớt vô lực, tựa hồ mắc bệnh. Lý Viện Viện vươn tay túm lấy tay anh: “Em... Em không dậy được...”

Yến Tư Thành cả kinh, vội ngồi bệt xuống thì mới thấy mặt cô trắng bệch như tờ giấy, trán vã mồ hôi, thở hào hển nhưng không ra hơi. Lý Viện Viện cầm lấy tay anh, hổn hển nói: “Em chẳng nhìn thấy gì cả, trước mắt biến thành màu đen hết rồi...”

“Viện Viện, em hãy cố chịu đựng.” Yến Tư Thành hạ quyết tâm, công cô chạy thẳng tới phòng y tế.

Công cô lên rồi, Yến Tư Thành mới chợt nhận thấy, cô nhẹ... hơn nhiều so với lần say xỉn trước.

Nhưng mà sao lại...

“Tụt huyết áp, suýt thì nghiêm trọng đấy.” Bác sỹ viết đơn thuốc: “Buổi chiều ở đây tiêm đường gluco bổ sung cơ thể. Cậu là bạn trai cô ấy à, đi mua ít đồ ăn đi.” Bác sỹ nhìn Lý Viện Viện, nghiêm giọng nói: “Cô ấy giảm béo lung tung, nhịn ăn nên mới bị thế.”

Lý Viện Viện không dám cãi lại.

“Học kỳ nào tôi cũng thấy một đồng người như thế này rồi.” Bác sỹ tận tình khuyên bảo: “Giảm béo cũng được, nhưng nên vừa phải, chớ để bị như hiện giờ! Kéo dãn có gãy đi rồi, sức khoẻ lại bị suy yếu, thì dù có mặc quần áo đẹp vào cũng không giấu nổi bệnh tật, đến lúc đó chẳng đẹp hơn được tí nào đâu!”

Lý Viện Viện đồng tình với ý kiến này.

Trước đây dù cô ăn mặc đẹp đẽ đến đâu cũng không giấu nổi bệnh trạng.

Lý Viện Viện nghĩ, cô xứng đáng bị mắng mỏ.

Yến Tư Thành lẳng lặng đứng nghe, tay siết chặt lại. Vừa tức vừa xót, thấy cô không biết lo cho chính thân mình, quả thực so với lúc bị cô trốn tránh còn thấy khó chịu hơn.

Giúp Lý Viện Viện lấy thuốc, giúp cô đeo bình truyền dịch. Yến Tư Thành giống hệt như xưa, lo liệu mọi việc thoả đáng, nhưng không hé răng nửa lời.

Lý Viện Viện truyền được nửa bình rồi, lặng lẽ liếc nhìn anh, thấy anh vẫn đành mặt lại, bèn gọi: “Tư Thành...”

“Có thuộc hạ.”

Lý Viện Viện thấy anh xưng hô như vậy, chợt hơi nao lòng, rồi thở dài một tiếng: “Anh tức giận à.”

“Thuộc hạ không dám.”

Lý Viện Viện lại nhìn anh, Yến Tư Thành vẫn nhìn thẳng về phía trước, không tỏ vẻ gì, Lý Viện Viện cúi đầu nhận sai: “Em xin lỗi.”

Nghe vậy, Yến Tư Thành mới hơi dịu lại, anh nhìn cô, thấy gương mặt cô trắng toát, lòng chợt thất lại, cuối cùng nhịn không nổi cất giọng trách móc: “Công chúa tránh thuộc hạ nhiều ngày như vậy, chỉ vì đầy dạ cái bụng à? Muốn dùng cách thức cực đoan để giảm béo ư?”

“Không phải...”

Chuyện giảm béo và trốn tránh Yến Tư Thành, vốn không liên quan tới nhau.

Tránh được anh mấy ngày, Lý Viện Viện mới phát hiện ra, không phải cứ xa cách anh thì hạt giống trong lòng sẽ bị héo hon rũ xuống. Hạt giống này tựa hồ như đã bén rễ sâu trong lòng cô, chỉ chờ ngày được chui lên, hấp thu dinh dưỡng, trưởng thành khoẻ mạnh.

Không có Yến Tư Thành, cuộc sống của Lý Viện Viện bỗng trống trải hẳn.

Tất cả chỉ vì một người.

Yến Tư Thành ở bên Lý Viện Viện như thể cá cần có nước, cây cần có ánh sáng, anh đã trở thành một phần quan trọng không thể tách rời trong cuộc sống của cô. Càng không gặp nhau, Lý Viện Viện càng nhung nhớ, càng nhung nhớ càng không thể nào khống chế được suy nghĩ cô thích Yến Tư Thành.

Nhưng liệu cô và anh, có thể thật sự ở bên nhau được không...

Chưa nói tới Yến Tư Thành, chính bản thân cô cũng hiểu, mối quan hệ của bọn họ giống như chuyện một đôi yêu nhau không thể chấp nhận nổi nếu biết bọn họ thực ra là anh em, cô cũng vậy, nhất thời không thể chấp nhận nổi chuyện “thân huynh muội” lại trở thành đôi tình lữ.

Hơn nữa Yến Tư Thành còn luôn kính trọng cô...

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành, thấy anh cũng đang nghiêm cẩn nhìn mình, như thể phụ thân đang nhìn chằm chằm vào cô con gái ngang ngạnh, tựa hồ người anh trai đang nhìn thẳng vào cô em gái nghịch ngợm bướng bỉnh.

“Công chúa, mặc kệ sau này có giảm béo được không, vẫn phải ăn uống cho thật đầy đủ.”

Lý Viện Viện thở dài gật đầu.

Trầm ngâm một lát, Yến Tư Thành lại mở miệng: “Đã nhiều ngày rồi...”

“Tư Thành, tối nay chúng ta cùng ăn cơm nhé.”

Cô biết anh muốn hỏi gì, thế nhưng cô vẫn chưa muốn bộc lộ hết tâm tư, đi ăn cùng anh, trước hết có thể khiến anh không thể hỏi tiếp, thứ nữa... Lý Viện Viện phát hiện ra, cô rất khổ sở khi không được nhìn thấy anh.

Yến Tư Thành nghe vậy thì mặc nhiên đáp ứng, không hề hỏi nhiều. Anh gật đầu, đáp lại: “Ừ.”

Cửu: Chương sau công chúa đại nhân sẽ xác định được phương hướng tình cảm, sau đó đến việc giảng bày hộ vệ đại nhân, đưa anh lên giường, rồi X, sau X, tiếp X, X tiếp, X X X X

~Yến Tư Thành: = = +

Cửu: Hạ đạo xuống đã, có chuyện gì thì từ từ nói nhá.

30. Chương 31

Khi Lý Viện Viện và Yến Tư Thành rời khỏi phòng y tế thì chạm trán mấy người trong CLB đưa Trình Phương Kiệt tới khám.

Đối phương có bốn người, vây lấy Trình Phương Kiệt. Bọn họ bắt gặp Yến Tư Thành, không ai nói năng gì, Yến Tư Thành lẳng lặng che chở cho Lý Viện Viện rời đi.

Trình Phương Kiệt dõi theo bóng họ, chau mày hỏi: “Đó chính là con bạn gái béo của Yến Tư Thành à?”

“Đúng vậy, nghe nói quen nhau được hai tháng rồi.”

Trình Phương Kiệt nhạo báng: “Béo quá nhỉ.”

Một cậu bạn hòa theo: “Đúng vậy, béo như thế nhưng vẫn là bảo bối tâm can đấy, Yến Tư Thành cưng chiều cô ta lắm.”

Nghe vậy, Trình Phương Kiệt bắt đầu suy tư.

Hôm sau lúc Lý Viện Viện và Chu Tình ăn cơm tối, cô chợt nhớ ra hôm qua Yến Tư Thành bảo tối nay anh phải sinh hoạt CLB, trước đây hề rảnh rỗi là Lý Viện Viện sẽ đến thư viện đọc sách, hoặc tới sân tập chạy một, hai vòng cho tiêu cơm. Nhưng không biết tại sao, hôm nay cô bỗng dưng lại muốn đến xem Yến Tư Thành tập võ.

Mà thật ra, cô chưa bao giờ chủ động đi tìm Yến Tư Thành, trước đây mỗi lúc cần gặp nhau, toàn là anh chủ động đến bên cô trước. Lý Viện Viện gầy còm, bỗng thấy, những chuyện mà cô chủ động làm cho Yến Tư Thành, quả đúng là rất ít.

Từ biệt Chu Tình, Lý Viện Viện thông thả tới CLB, trời đã cuối thu, bầu trời tối nhanh hơn trước, không khí cũng lạnh hơn, dọc đường vắng vẻ, Lý Viện Viện móc di động ra, đang phân vân không biết có nên gọi cho anh không, bỗng nhiên bả vai bị ai đó vỗ mạnh.

Lý Viện Viện quay đầu, nhìn thấy ba chàng trai cao lớn đang đứng sau lưng cô.

Người dẫn đầu Lý Viện Viện thấy khá quen mặt: “Anh là... sư huynh ở CLB của Tư Thành đúng không?”

Trình Phương Kiệt ngoài cười nhưng trong không cười, nhếch môi nói: “Ồ, thật vinh hạnh quá, Yến Tư Thành cao ngạo là thế, vậy mà cô bạn gái lại vẫn nhận ra người bên cạnh cậu ta cơ à.”

Lai giả bất thiện*, Lý Viện Viện lùi ra sau một chút, ôn hoà mỉm cười: “Các anh tìm tôi có việc à?”

*Lai giả bất thiện: Người đến không có ý tốt.

“Có chứ.” Trình Phương Kiệt tóm lấy cổ tay Lý Viện Viện, Lý Viện Viện thử giãy ra một chút, thấy dù hiện giờ mình béo tốt khoẻ mạnh, nhưng so với sức đàn ông, thì vẫn chả bì được, cô không giãy dựa nữa, để mặc anh ta lôi kéo. Trình Phương Kiệt lạnh lùng nói: “Bọn này có chuyện cần nhờ tới bạn trai cô.”

Lý Viện Viện tươi cười: “Được thôi.” Cô vô cùng phối hợp, khiến Trình Phương Kiệt bỗng thấy hơi lo, liếc mắt ra hiệu với hai người đằng sau, rồi anh ta nhếch miệng cười: “Vậy tìm chỗ khác nói chuyện nhé.” Nói đoạn lôi Lý Viện Viện vào nhà để xe đạp bỏ hoang.

Sân tập vốn ít người qua kẻ lại, nhà để xe đạp hoang phế, bỏ không đã lâu, ngay cả lao công quét dọn cũng ít khi ghé ngang tới.

Lý Viện Viện biết mình có hét lên cũng chả ai nghe thấy, thôi thì đi theo họ vậy, Trình Phương Kiệt lấy khung cửa gãy làm đôi bên cạnh lên che cửa lại, giật ngọn đèn mờ ảo trên đỉnh đầu lên, ba người quây quanh Lý Viện Viện: “Gọi cho bạn trai cô đi. Bảo cậu ta tới tâm sự một lát.”

Lý Viện Viện hơi ngần ngại, Trình Phương Kiệt thấy thế bèn lấy di động ra: “Không sao, cô ngại, vậy để tôi gọi giúp cho.”

Nói rồi cậu ta bấm số tanh tách.

Điện thoại thông, Trình Phương Kiệt đưa máy cho Lý Viện Viện: “Nói đi chứ?”

Lý Viện Viện đành phải nói: “Tư Thành, mấy vị tiền bối của anh mời em tới nói chuyện...” Còn chưa dứt lời, Trình Phương Kiệt đã cướp máy, vừa nói vừa bước ra ngoài.

Thấy anh ta bỏ đi, Lý Viện Viện bèn quay lại hỏi chàng trai bên cạnh: “Thường ngày Tư Thành khiến các anh khó chịu lắm à?” Cô thản nhiên trò chuyện khiến hai cậu trai vẫn nghiêm mặt từ nãy chợt ngẩn ra.

“Ừ...” Cậu ta gật đầu, làm bộ hung dữ: “Đúng vậy, hôm nay bọn tôi phải cho tên nhãi không biết trời cao đất rộng kia một trận. Kiêu ngạo chả coi ai ra gì!”

Lý Viện Viện thở dài: “Tôi biết mà, tính tình anh ấy khó mà hoà hợp với người khác được.” Lý Viện Viện tỏ ra thông cảm với cậu ta: “Khổ thân, chắc các anh cũng phải chịu nhịn lâu rồi.”

“Hừ, bọn tôi biết tính nó chẳng hay ho gì, nên vốn cũng không muốn đụng vào, nhưng nó suýt chút nữa làm gãy cả tay Trình Phương Kiệt, bao người vây quanh như vậy, mà nó chẳng chừa lại chút thể diện nào cho tiền bối, đúng là tức anh ách mà.” Một cậu trai khác bực bội kể lể.

Lý Viện Viện nghe vậy, kinh hãi kêu: “Sao anh ấy lại có thể làm vậy! Quá đáng quá thể!”

Được Lý Viện Viện lên tiếng ủng hộ, hai cậu trai nhất thời hứng chí bùng bùng, thi nhau kể tội Yến Tư Thành. Lý Viện Viện cũng sôi sục hòa với họ chỉ trích Yến Tư Thành.

Đến lúc Trình Phương Kiệt dẫn Yến Tư Thành đi vào, thì Lý Viện Viện và hai cậu trai đã ngồi bệt xuống đất, hăng hái buôn chuyện, bàn tán rôm rả, chỉ thiếu mỗi việc cắn hạt dưa uống nước chè nữa thôi.

Yến Tư Thành ngó ra: “Viện Viện...” Em đúng là tới đây để trò chuyện với bọn họ à...

Yến Tư Thành xuất hiện khiến bầu không khí chợt chùng xuống, Lý Viện Viện đứng dậy, phỉu mông, cười hì hì với anh: “Tư Thành, mấy vị sư huynh của anh đều rất dễ gần.”

Được Lý Viện Viện khen, mặt hai cậu trai bỗng dịu hẳn lại, ngưỡng ngừng gãi đầu gãi tai, một người còn nói: “Thật ra hôm nay bảo cậu tới đây cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ muốn dạy bảo cậu một chút, nên sửa đổi thái độ không coi tiền bối ra gì đi.”

Thái độ trước và sau khi Lý Viện Viện đến, đã ôn hòa hơn nhiều.

Trình Phương Kiệt nghe vậy thì nhần mày méo mặt. Anh ta còn chưa lên tiếng, Lý Viện Viện đã cướp lời: “Tư Thành, em nghe bọn họ bảo, bình thường anh hay không để ý tới cảm nhận của người khác lắm, bây giờ xin lỗi bọn họ đi, bọn họ cũng sẽ không gây khó dễ cho chúng ta nữa.”

Lý Viện Viện nói, Yến Tư Thành đương nhiên tuân lệnh, lập tức cúi đầu: “Xin lỗi.”

Tuy giọng nói vẫn lạnh lùng thản nhiên, nhưng trước đó Lý Viện Viện đã hạ mình trước, nếu bọn họ còn không chấp nhận thì có vẻ hẹp hòi quá, bọn họ chỉ làm bầu vùi câu như “sau này nên bỏ cái thói ấy đi”, “cậu đúng là hơi huênh hoang đấy...” rồi định cứ thế cho qua.

Lý Viện Viện cười tới bên Yến Tư Thành: “Các tiền bối rộng lượng quá. Chúng ta về trước thôi...”

“Về cái gì mà về!”

Lý Viện Viện đi ngang qua Trình Phương Kiệt, chợt thấy bả vai bị kéo xuống, Lý Viện Viện hiện tại khá “béo tốt”, bị kéo cũng không hề hấn gì, vẫn đứng vững, nhưng bên cạnh có một cái lớp xe đạp hỏng, quấn vào chân cô, nên “phịch” một cái, cô liền ngã dúi xuống đất.

Hai chàng trai vội hét lên: “Phương Kiệt!”

“Ôi, là con gái mà...”

Trình Phương Kiệt cũng hơi ngỡ ngàng, đang định cất tiếng giải thích, bỗng nhiên bị ăn một cú đấm, ngã nhào xuống, miệng đầy máu tươi, anh ta nhổ nước miếng ra, lẫn theo cả máu.

“Mẹ kiếp!” Trình Phương Kiệt tức tối nện mạnh xuống đất, hai cậu con trai cũng lập tức đứng lên.

Lý Viện Viện gạt đám tóc loà xoà trước mặt ra. Ngơ ngẩn rì rầm: “Ai đánh ai thế”, “Ai đánh ai nhỉ”, lại xảy ra chuyện à... Lại phải tới đồn công an, lại gặp bố Yến Tư Thành lần nữa sao...

Yến Tư Thành đành mặt, định tới đỡ Lý Viện Viện dậy, Trình Phương Kiệt nhịn đau đứng lên ngăn anh lại, gào lên: “Bắt con bé đó lại!”

Hai cậu bạn đang do dự có nên động vào Lý Viện Viện không, Yến Tư Thành đã nhanh nhẹn túm lấy cánh tay Trình Phương Kiệt, động tác y hệt hôm qua, toan bẻ gãy tay Trình Phương Kiệt, một cậu bạn thấy vậy vội vọt tới chỗ Lý Viện Viện túm lấy cô: “Buông tay cậu ấy ra!”

Lý Viện Viện dùng vẻ mặt giống hệt như đang diễn kịch, rưng rưng nhìn cậu ta nói: “Anh thả tôi ra, để tôi khuyên anh ấy cho.”

Cậu ta cắn răng, ngó cánh tay Trình Phương Kiệt vẫn đang sưng lên, rồi lại nhìn sang Lý Viện Viện, cuối cùng bóp mặt Lý Viện Viện quay nghiêng về phía Yến Tư Thành: “Mau buông ra!”

Nhìn gương mặt trắng trẻo mập mạp của Lý Viện Viện hằn vết bóp mạnh, Yến Tư Thành biến sắc, tựa hồ như chính anh đang bị đâm vào thịt vậy, anh vừa đau lòng vừa tức giận, dù cực kỳ không muốn nhưng vẫn phải thả tay Trình Phương Kiệt ra.

Cậu nam sinh trông thần thái của anh mà như thể thấy mình đang cầm dao chọc vào cổ Lý Viện Viện, chứ không phải chỉ bóp mặt cô...

Trình Phương Kiệt được thả ra càng phần nộ, nhớ tới nhiều lần thua dưới tay Yến Tư Thành, anh ta vô cùng oán hận, liền vung một cú đấm vào mặt Tư Thành. Xong rồi lại hung hăng đá mạnh vào thắt lưng anh, dù cho là đá vào cọc gỗ đi nữa thì cũng bị lung lay, Yến Tư Thành đau đớn kêu ối lên.

Lý Viện Viện nghe thấy, lòng đau thắt lại, diên tiết lên, kéo tay áo cậu trai: “Bỏ ra.”

Cô thay đổi thái độ quá nhanh, khiến cậu ta hơi ngớ ra, Lý Viện Viện nhân cơ hội này thoát được, lập tức cầm chiếc laptop xe đạp, xông thẳng lên, ném bốp phát vào mặt Trình Phương Kiệt.

Trình Phương Kiệt đang hăng máu, bỗng bị ăn đau, đầu óc chợt vô cùng choáng váng. Đến lúc định thần lại, Lý Viện Viện đã đứng chắn trước Yến Tư Thành, lạnh mặt nói: “Ghen tị với bạn học là chuyện bình thường, thừa dịp giờ trò vật vãnh cũng không đáng trách, nhưng việc gì cũng phải có mức độ, nếu anh dám nặng tay, đừng trách sau này tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết.”

Những từ này phát ra từ miệng sinh viên, phần lớn đều mang ý đùa giỡn, nhưng hiện giờ, anh ta bỗng cảm nhận được... sát khí từ cô nàng béo này.

Lý Viện Viện đỡ Yến Tư Thành dậy, xem qua vết thương trên mặt anh, hỏi: “Anh muốn tới đồn công an không?”

Yến Tư Thành dờ người ra.

Lý Viện Viện lại quay sang hỏi Trình Phương Kiệt và hai cậu trai: “Muốn tới đồn công an hả?”

Ba người quay qua nhìn nhau, không ai đáp lại.

“Nếu muốn tới đồn công an, thì để tôi gọi điện thoại, còn nếu đã không muốn, thì sau này đừng ai nhắc lại chuyện này nữa.”

Bốn chàng trai, lặng im không nói gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Phương Kiệt: “Bóp mặt cô ta!”

Cửu: “Dùng tay!”

Trình Phương Kiệt: “Hừ, định anh hùng cứu mỹ nhân à?”

Cửu: “Để tôi bóp cho!”

31. Chương 32

Lý Viện Viện dẫn Yến Tư Thành tới hiệu thuốc mua bông băng, rồi kéo anh tới ngồi xuống chiếc ghế bên hồ để xử lý vết thương.

Lý Viện Viện bực bội, nên bôi thuốc rất mạnh, Yến Tư Thành cũng không kêu đau, chỉ im lặng tùy cô xử lý, anh nghiêng mặt tránh, cho tới tận lúc Lý Viện Viện làm xong.

Nhưng xong rồi, cô lại đưa tay giữ chặt đầu anh lại, bắt anh phải đối diện thẳng với mình, mới chỉ một lát, Yến Tư Thành đã đỏ bừng mặt lên: “Tư Thành.” Lý Viện Viện gọi anh: “Chuyện như hôm nay, sau này đừng lặp lại nữa nhé.”

Yến Tư Thành sững sờ.

“Anh nhìn đi một chút là việc sẽ hoá nhỏ ngay, đừng vì kích động nhất thời mà động thủ. Sau này nếu gặp chuyện tương tự, anh phải nhớ lấy nhần nhĩn làm đầu. Chúng ta không giống người nơi đây, không nên gây thêm chuyện phiền phức.”

Yến Tư Thành không đáp.

Lý Viện Viện nhú mày: “Tư Thành?”

“Viện Viện...” Bị cô hỏi dồn, Yến Tư Thành đành cất tiếng: “Nếu bắt anh phải giương mắt nhìn em bị ức hiếp, anh không làm được.”

Yến Tư Thành hiềm khi kiên định cự tuyệt yêu cầu của cô. Thế nhưng với chuyện này, anh hoàn toàn quả quyết. Anh sao có thể để Lý Viện Viện bị ức hiếp? Thế chẳng khác gì bắt anh mở tròng mắt để người ta đâm vào mà không thể phản kháng. Đây là chuyện anh không thể chấp nhận nổi.

Anh không làm được.

“Viện Viện, anh hứa với em, nếu sau này có ai chủ động gây sự, anh sẽ cố gắng nhần nhĩn, nhưng với điều kiện họ không được làm hại đến em.” Yến Tư Thành nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm phản chiếu ánh đèn bên hồ: “Anh sống vì để bảo vệ em mà.”

Lý Viện Viện hơi giật mình.

Ở đây, trên TV, hay trong các buổi học về pháp luật, người ta luôn nói con người bình đẳng, không ai sống chỉ vì một người khác. Bọn họ là cá thể độc lập, có cuộc sống riêng, trong quá trình thích ứng với nơi đây, Lý Viện Viện dần dần chấp nhận tư tưởng này, bởi vì cô biết, tại thế giới này, cô không hề cao quý hơn người khác. Ngẫm lại trước đây, cô chỉ hơn người khác ở xuất thân mà thôi. Còn thì cũng như nhau cả.

Cô dần chấp nhận đạo lý của thời đại này, nhưng Yến Tư Thành lại bảo cô rằng “anh là của cô”, “anh tồn tại chỉ vì bảo vệ cô”, khiến cô chợt hiểu ra thế nào là tạt xấu đã thâm căn cố đế như lời mấy nhà hiền triết hay nói.

Song trong lòng cô lại bất giác thấy vui mừng.

Bởi vì Yến Tư Thành thuộc về cô, trung thành với cô, bị cô tóm chặt.

Cô rất thoả mãn. Nhưng cô biết như thế không tốt, đối với Yến Tư Thành, như vậy là không công bằng. Bởi vậy Lý Viện Viện cố gắng kìm nén niềm hân hoan, cất giọng đầy lý trí: “Tư Thành, em có thể tự bảo vệ được mình.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, ôn hoà nói: “Cho nên, anh chỉ cần quan tâm tới bản thân mình là được.”

Yến Tư Thành nghe vậy, không biết đang nghĩ gì, cụp mắt xuống, mặt thoát tái nhợt.

Trở về ký túc.

Chu Tình đang mở máy tính xem bộ phim truyền hình nổi tiếng nhất gần đây mang tên “Dược phu nhân”, nội dung kể về một người phụ nữ thời cổ đại sở hữu y thuật trác tuyệt, dẫn theo anh chồng gốc nghèo đi khắp nơi hành y cứu thế.

Chu Tình cầm khăn giấy lau nước mắt, thấy Lý Viện Viện về, cũng không mở lời bắt chuyện với cô.

Thấy cậu ta khóc lóc khổ sở như vậy, Lý Viện Viện không khỏi tò mò liếc nhìn màn hình, nữ chính đang nằm trên giường bệnh, mặt mày tái nhợt hốc hác, nam chính ngơ ngẩn thì ngồi bên giường, kể chuyện cho nàng nghe.

Nữ chính nói: “A Nhiên, thiếp sợ không thể nào nghe hết được câu chuyện, chàng kể kết cục luôn đi.”

Chu Tình cơ hồ khóc nức lên.

Lý Viện Viện ngồi xuống bên: “Xem đến đoạn kết rồi à?”

“Ừ, Dược phu nhân sắp chết vì bệnh.”

Vậy sao còn bắt người ta kể chuyện...

Trên màn hình, chàng ngốc vẫn đang kể nốt kết cục câu chuyện xưa, Được phu nhân nhắm nghiền hai mắt lại. Chu Tình nghẹn ngào: “A Nhiên ngốc phải làm thế nào bây giờ...” Lý Viện Viện đưa cho Chu Tình một tờ giấy ăn nữa, rồi tiếp tục theo dõi, trên màn hình hiện dòng chữ hai mươi năm sau, sau đó là cảnh anh chồng ngốc năm ấy giờ đây tóc điểm hoa râu, lặng lẽ ngồi trước phần mộ người vợ, tay cầm tờ giấy, đọc lại câu chuyện xưa cũ.

Hết phim.

Chu Tình khóc tới độ mắt mũi đỏ rát: “Trên đời này cũng chỉ có kẻ ngốc mới có thể mãi mãi một lòng như vậy.”

Lý Viện Viện ngẩn ra, chợt thất thần, nghĩ tới lúc ở căn phòng trọ, sau khi cô bị đèn sân khấu đập trúng vai, Yến Tư Thành bôi thuốc cho cô, cô còn cảm khái: “Chỉ có anh là bao năm vẫn thế, lúc nào cũng đối xử tốt với em.” Yến Tư Thành lúc đó đáp lại: “Tư Thành ngu dốt, cả đời này chỉ nguyện trung thành với một người thôi.”

Khi ấy Lý Viện Viện không suy nghĩ nhiều về lời anh nói, nhưng giờ tâm trạng đã khác, ngẫm lại, rồi nhìn sang chàng ngốc vẫn đang đọc thư cho vợ nghe, cô chợt suy tưởng, nếu có ngày cô chẳng may qua đời, Yến Tư Thành chắc hẳn cũng sẽ canh giữ trước mộ của cô như vậy.

“Nếu muốn tốt cho anh ta, đáng lẽ biên kịch nên để anh ta quên đi quá khứ chứ.” Lý Viện Viện nhẹ giọng nói: “Nhớ mãi như vậy, chẳng phải cả đời còn lại sẽ sống rất khổ sở sao?”

“Như thế mới cảm động mà! Ngoại trừ kẻ ngốc, còn ai có thể một lòng một dạ thế chứ.” Nhắc tới chủ đề này, Chu Tình lại lộ vẻ oán giận: “Thời đại này tiểu tam ngang nhiên hoành hành, không bàn tới chuyện của người khác, cậu thử nhìn vào Yến Tư Thành xem, giả như cậu qua đời được hai mươi năm, chẳng lẽ anh ta vẫn luôn nhớ đến cậu, ngày ngày kể chuyện cho cậu nghe chắc?”

“Tư Thành... chắc là có thể thật.”

Nghe vậy, Chu Tình sững sờ nhìn cô: “Cậu tin vào Yến Tư Thành thế sao?”

Lý Viện Viện gật đầu.

Chu Tình chớp mắt, chẳng biết đang nghĩ tới điều gì, thần sắc ảm đạm đôi chút: “Bây giờ cậu đang chìm trong biển tình, nên mới nghĩ vậy, mới cảm thấy đối phương là tất cả đối với mình, chờ một hai năm qua đi, sẽ thấy khác ngay.” Cậu ta dừng một chút, rồi tiếp lời: “Tớ không có ý muốn chia rẽ quan hệ của hai người, hiện giờ Yến Tư Thành quả thực đối xử với cậu rất tốt, ai cũng phải công nhận, nhưng nếu như anh ta đối tốt với cậu mười năm như một, thì mới thực sự là kẻ chung tình.”

Yến Tư Thành đúng thật luôn đối xử tốt với nàng mười năm như một mà, tuy không phải với tư cách tình nhân...

“Nếu như Yến Tư Thành thật sự làm được, vậy trên đời này chắc là chẳng còn ai có thể đối xử với cậu tốt hơn anh ấy đâu, cậu phải giữ cho chặt vào.”

Chu Tình nói trúng tim đen, Lý Viện Viện nhất thời ngẩn ra.

Thấy Lý Viện Viện ngơ ngơ ngác ngác, Chu Tình vỗ nhẹ vai cô: “Dù sao chuyện này cũng cần tới sự khảo nghiệm của thời gian, trong mắt tớ, đàn ông đều cùng một giuộc hết, anh ta có thể bây giờ thật lòng với cậu, nhưng sau đó vẫn có thể thật lòng thích một người khác, rốt cuộc cũng chẳng chung thủy được bao lâu.”

Lý Viện Viện bấy giờ mới chợt nhớ ra Trương Tình Trữ từng nói, Chu Tình bị chính cô bạn thân thiết với mình đào tường*, nên mới chia tay với bạn trai khi ấy.

*Đào tường = tiểu tam.

Lý Viện Viện dịu dàng hỏi cậu ta: “Nếu quả thật có một người toàn tâm toàn ý với cậu, quyết chí thề không thay đổi thì sao?”

Chu Tình nghiêm túc đáp: “Vậy thì dù anh ta có bị ngốc thật, tớ cũng sẽ hết lòng yêu thương, trân trọng anh ấy.”

Lý Viện Viện ngơ ngẩn.

Chu Tình lại cười bảo: “Nói thể thôi, chứ còn phải chờ có người như thể xuất hiện cái đã.”

Tối đó, Lý Viện Viện thao thức mãi. Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ.

Cô thấy Chu Tình nói rất đúng, dù ở hiện đại hay Đại Đường, người có thể đối tốt với cô như Yến Tư Thành cũng chẳng được mấy ai. Song mặt khác, cô lại cảm thấy Chu Tình nói sai rồi, đôi bên đến với nhau chẳng lẽ chỉ vì một người luôn luôn đối tốt vô điều kiện với người còn lại hay sao?

Lý Viện Viện lại phủ nhận, không phải, không phải đâu, cô đã thích Yến Tư Thành từ lâu rồi, chỉ là gần đây mới phát hiện ra thôi...

Đúng vậy, cô đã cảm mến anh từ lâu, nhưng không hề nhận ra, cho tới tối hôm chạm trán cô gái khoa nghệ thuật kia ở sân tập... Cô mới bị kích thích rồi hiểu ra lòng mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Viện Viện càng nghĩ càng loạn, trong lúc mơ màng, cô chợt nảy ra một suy nghĩ vô cùng rõ ràng.

Bất luận thích hay không thích, bây giờ lòng cô ngổn ngang như vậy, cô nhất định phải kể cho anh nghe.

Hôm sau Lý Viện Viện dậy muộn, đồng hồ báo 9h30 sáng, cũng may hôm nay là thứ bảy, không phải tới lớp, Trương Tĩnh Trữ hẹn bạn ra ngoài chơi, Chu Tình thì ôm máy tính, vắt chéo chân, vừa gặm bánh mì vừa mãi mê đọc gì đó.

Thấy Lý Viện Viện xuống giường, cậu ta quay đầu lại liếc cô: “Hiếm có à nha, học sinh gương mẫu lại ngủ nướng.”

Lý Viện Viện dụi mắt, cũng cười trêu chọc: “Cậu cũng lạ nhé, mới sáng ra đã chăm chú đọc truyện rồi.”

Nhắc tới, Chu Tình liền hăng hái: “Này, dạo này tớ mới phát hiện được một tác giả viết tiểu thuyết khá lắm, tên là Cửu Lộ Phi Hương, cậu đọc thử không.”

“Tiểu thuyết ư?”

“Đúng vậy, viết nhiều thể loại lắm, tớ qua tớ vừa đọc một chương liền bị hút luôn.”

Lý Viện Viện nhìn lướt qua màn hình, vừa bóp kem đánh răng vừa hỏi: “Viết về cái gì vậy?”

“Viết truyện ngắn, kể về câu chuyện giữa công chúa và hộ vệ.”

Lý Viện Viện ngừng lại: “Công chúa... và hộ vệ ư?”

“Ừ, cảm động lắm, công chúa và hộ vệ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, nhưng vì thân phận cách biệt nên không thể ở bên nhau, sau này công chúa bất hạnh qua đời trên đường gả tới phương xa, hộ vệ dành cả nửa đời sau để hoài niệm công chúa. Một lòng tới chết.” Chu Tình cảm thán: “Trên đời này, ngoại trừ thẳng ngốc, chắc cũng chỉ có mấy sinh vật như hộ vệ, kỵ sĩ mới có thể chung thủy như vậy.”

Lý Viện Viện đi tới: “Cho tớ xem với.”

Lý Viện Viện nghĩ, cô đang muốn thổ lộ lòng mình cho Yến Tư Thành, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, đến cô thoát đầu còn vô cùng hoảng hốt, đành phải viện cớ trốn tránh không muốn đối mặt với anh, thì không hiểu Yến Tư Thành sẽ ra sao.

Cho nên cô thấy, nếu đã không thể nói thẳng, vậy chi bằng cô khéo léo gợi ý cho anh hiểu, hoặc là...

Khiêu khích anh xem sao...

Lý Viện Viện đọc qua truyện ngắn, trong lòng thầm nhủ: không biết Yến Tư Thành nghe chuyện rồi sẽ thế nào nhỉ...

32. Chương 33

Yến Tư Thành rời khỏi CLB Taekwondo.

Lý do vì, anh sợ gặp lại những người đó, sẽ không nhận được mà...

Đánh chết bọn họ...

Buổi trưa, Lý Viện Viện gọi điện hẹn anh cùng ăn .

Yến Tư Thành ngần ngại, lòng chợt thấy cảm động... Công chúa rút cuộc cũng bình thường trở lại rồi.

Trong nhà ăn, Lý Viện Viện ngồi ở vị trí quen thuộc, cầm di động đọc nốt câu chuyện. Yến Tư Thành bê khay cơm đặt xuống bàn, Lý Viện Viện vẫn đang xem.

Yến Tư Thành hơi hiếu kỳ, nhưng không hỏi, chỉ bảo: “Viện Viện, ăn thôi.”

Lý Viện Viện buông máy xuống, ngoan ngoãn ăn cơm, sau rồi lại cầm điện thoại lên, buông giọng cảm thán: “Câu chuyện này cảm động quá.”

“Câu chuyện gì mà khiến em thích thế?”

“Là chuyện một cô công chúa chết trên đường rời xa quê hương.”

Yến Tư Thành hơi nhúm mày: “Sao Viện Viện lại thích đọc những thứ không may mắn như thế...”

“Chỉ là câu chuyện thôi mà, có phải chuyện gì quan trọng đâu, chuyện tình của cô công chúa này khiến em xúc động lắm, Tư Thành có muốn xem qua không?”

Yến Tư Thành cau mày: “Không muốn, sau này em cũng ít xem... mấy loại truyện vớ vẩn này đi.”

“Đâu phải thứ vớ vẩn.” Yến Tư Thành không chịu xem, Lý Viện Viện bèn đổi cách: “Trong truyện không miêu tả nhiều về công chúa, mà chủ yếu nói tới chàng ám vệ vẫn luôn ở bên nàng...” Lý Viện Viện dừng lại, rồi tiếp: “À, chàng ám vệ chứ, viết dựa theo hồi ức của chàng ám vệ.”

Yến Tư Thành lại nhăn mặt: “Một kẻ hầu sao có tư cách hồi tưởng lại chuyện của công chúa chứ.”

Lý Viện Viện nhăn nạy giải thích: “Nhưng người ta sau này trở thành Đại tướng quân trấn quốc vang danh ba triều đại cơ mà.” Yến Tư Thành trầm mặc, nghe Lý Viện Viện kể tiếp: “Chàng ám vệ là thanh mai trúc mã của công chúa, hai người họ ở bên nhau lâu ngày nên nảy sinh tình cảm, trước khi bị gả tới phương xa, công chúa hỏi chàng có bằng lòng dặt nàng bỏ trốn không, nhưng lại bị chàng ta cự tuyệt, công chúa tức giận, bắt ám vệ ở lại kinh thành, một mình lên đường, nhưng sau cùng gặp phải chiến loạn, bỏ mạng, chàng ám vệ hối hận khôn kể, xin được ra trận bình định loạn lạc, nhưng cuối cùng vẫn không thể mang thi hài công chúa về cố quốc.”

Yến Tư Thành ngần ngại: “Tại sao?”

“Lúc còn sống, công chúa đã dặn dò phải hoả táng nàng. Sau đó rải tro nàng trên đỉnh núi hướng về cố quốc. Từ đó về sau, ám vệ sống nửa đời còn lại chỉ để hoài niệm nàng.”

Lý Viện Viện quan sát thần sắc anh, hỏi: “Tư Thành, nếu khi ấy chàng ám vệ thắng thần thừa nhận lòng mình với công chúa, vậy kết cục của bọn họ chắc sẽ khá hơn chăng?”

Yến Tư Thành trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Như vậy chàng ám vệ đó quả thật là kẻ đại nghịch bất đạo.”

Nhận được câu trả lời như vậy, Lý Viện Viện bồng ngậy ra.

“Đã mang phận kẻ dưới, thì nên hiểu vị trí mình ở đâu. Là người hầu, sao có thể xứng với công chúa? Nếu công chúa lầm đường lạc lối, nhờ sinh tình với y, thì y phải biết kiểm soát lại hành vi của chính mình, tránh để công chúa cứ mãi nhớ thương. Nhưng y lại không hề biết điều, còn nảy sinh tình cảm với công chúa, không biết tự khống chế, đúng là đáng tội chém đầu. Nếu muốn tốt cho công chúa, thì ngay từ lúc phát hiện ra, y nên lấy dao tự sát. Tránh để mọi chuyện thêm rắc rối.”

Lý Viện Viện há hốc mồm, mãi mới định thần lại, mỉm cười hoà hoãn: “Có cần tới mức phải tự sát thế không...”

“Chặt cây phải chặt tận gốc.”

Lý Viện Viện chợt thấy gai người. Cô im bật. Cô sợ hỏi thêm, Yến Tư Thành lại nhận ra điều gì, chẳng phải sẽ... tự sát ngay tại chỗ, máu tươi văng đầy đất?

Ăn xong, Lý Viện Viện đến thư viện đọc sách, bụng dạ cứ thấy khó chịu như thể bị tắc ở đâu đó.

Mặc dù ở bên Yến Tư Thành lâu như vậy, nhưng Lý Viện Viện không ngờ, đối với những việc liên quan tới “công chúa”, anh lại cố chấp, câu nệ hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Chính anh tự xây nên một bức tường phân biệt tôn ti, địa vị, Lý Viện Viện đứng ở cao tít trên tường, còn anh quỳ gối dưới chân tường, mặc dù đã tới đây được một thời gian, nhưng bức tường này vẫn vững chãi hệt như trước.

Nếu bây giờ cô thổ lộ hết cho anh, rằng công chúa của anh thích anh, muốn sống bên anh tới già, chỉ e rằng anh liền quay lưng rút dao tự sát.

Lý Viện Viện nhìn sách, rồi lại nhìn Yến Tư Thành ngồi phía đối diện, càng nghĩ, cô càng thấy trước hết phải khiến Yến Tư Thành ý thức được anh và cô bình đẳng ngang hàng, không cách biệt tôn ti. Sau đó phải khiến anh hiểu ra, anh có quyền được cô đem lòng yêu mến, không liên quan gì tới chuyện đại nghịch bất đạo hay tự sát gì gì đó. Cuối cùng phải khiến anh hiểu được rằng, anh cũng thích cô.

Nhưng chuyện cuối cùng cô không chắc lắm, có thể Yến Tư Thành đối xử tốt với cô chỉ đơn giản vì cô là công chúa, anh tận trung với cô, chứ không dính dáng gì tới tình yêu nam nữ.

Tóm lại những chuyện này chưa quan trọng, việc cần kíp nhất là để anh biết anh và cô hoàn toàn bình đẳng. Nhưng vạn sự khởi đầu nan, đối với chuyện quan trọng nhường này, Lý Viện Viện thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô không thể làm gì khác hơn là đi từ cuộc sống thường nhật, ví dụ như chuyện ăn mặc ngủ nghỉ. Song Lý Viện Viện chợt phát hiện ra, bất tri bất giác, Yến Tư Thành đã thay đổi rất nhiều so với trước.

Bọn họ đi đứng bằng nhau, không hề phân trước sau như xưa, đôi khi Yến Tư Thành còn cân nhắc tình hình, đi trước cả cô, lúc ăn cơm, anh cũng không đứng sau lưng cô nữa, mà tự nhiên ngồi xuống phía đối diện cô. Lúc tập luyện, anh thì thoải mái sửa lại động tác cho cô, thậm chí còn chủ động chạm nhẹ vào người cô.

Tự nhiên thay đổi. Cô không phát hiện ra, Yến Tư Thành cũng không nhận thấy.

Hoá ra, đây chính là hoàn cảnh thay đổi con người.

Đây là việc đáng mừng, Lý Viện Viện không cần phí công cũng có thể giúp Yến Tư Thành hiểu được.

Nhưng mọi chuyện, luôn có chỗ khó khăn.

Cuối tuần, Chu Tình và Trương Tinh Trữ hẹn Lý Viện Viện đi dạo phố. Lý Viện Viện gọi điện thông báo cho Yến Tư Thành, anh dẫn đo cân nhắc, đề nghị: “Anh đi cùng bọn em.”

Ba cô gái đi dạo phố, nào có chuyện cần đàn ông leo đèo theo sau. Đề nghị của Yến Tư Thành bị Chu Tình và Trương Tinh Trữ đồng loạt phản đối.

“Tớ không chịu được cảnh âu yếm của hai người đâu.”

“Hôm nay ba chị em ta đi với nhau, không cho phép bóng đèn đi kèm.”

Lý Viện Viện thấy họ nói rất có lý, bèn bảo Yến Tư Thành: “Ba đưa bọn em la cà dạo phố, anh đi theo sẽ thấy chán lắm, ừm, hôm trước chẳng phải Lục Thành Vũ hỏi anh tại sao không thích chơi trò chơi à, hay anh cũng thử chơi đi, nếu không thì đến thư viện đọc sách nhé.”

Tuy Lý Viện Viện nói vậy, nhưng Yến Tư Thành vẫn không yên tâm: “Sự an toàn của em...”

“Trên đường có công an mà, anh quên rồi à, em đã bảo em có thể tự bảo vệ mình được mà.” Dứt lời, Lý Viện Viện mau mắn cúp máy.

Yến Tư Thành chợt thấy trống rỗng.

Đạo này thoát đầu anh thấy Lý Viện Viện vẫn giống trước, hễ rảnh rỗi là lại ở cạnh anh, nhưng càng nghĩ kỹ càng thấy, hình như cô càng ngày... càng không dựa dẫm vào anh nữa.

Lúc mới tới đây, anh ôm đồm toàn bộ cuộc sống sinh hoạt của cô, từ những chuyện như ăn, mặc, ở, đi lại, củi gạo dầu muối, cho đến những chuyện bé bằng con kiến. Khoảng thời gian ấy, quả thực cô hoàn toàn ỷ lại vào anh.

Nhưng từ lúc rời phòng trọ về trường. Lý Viện Viện bắt đầu tự lo ình, không cần tới anh nữa. Có thể nói, đây cũng là chuyện tốt. Nhưng hiện giờ, ngay cả chuyện an nguy của cô, cô cũng không cần anh lo lắng ư?

Anh không cần thực thi nghĩa vụ như trước nữa. Vậy sau này... anh nên ở bên cô với thân phận gì đây.

Công chúa, không cần anh nữa.

Yến Tư Thành ngó di động, mặt mũi sa sầm.

Hôm nay Lý Viện Viện đi mua sắm rất vui vẻ. So với lần trước, lần này cô đã có thể mặc vừa những cỡ lớn nhất. Đạo phố cả ngày, trong tay cô cũng cầm tới ba bốn chiếc túi. Toàn bộ đều là những bộ quần áo mà cô nghĩ Yến Tư Thành sẽ thấy thích khi nhìn cô mặc chúng. Có điều dọc đường về, đếm lại ví tiền, cô hơi lo lắng.

Hiện giờ phí sinh hoạt của cô là tiền do bà nội của “Lý Viện Viện” để lại, tuy không ít, nhưng cũng không tự đứng sinh sôi thêm, khiến cô đôi lúc thấy hơi bất an.

Chu Tình thấy cô rầu rĩ, bèn khoác tay cười bảo: “Ôi, bây giờ cậu đang được Yến Tư Thành bao nuôi, còn lo lắng gì chứ, mau cất đi, đừng khiến đám nhà nghèo bọn tớ phải đổ mắt ghen tị.”

Lý Viện Viện gập ví tiền lại: “Tiền của Tư Thành là của riêng anh ấy, liên quan gì tới tớ.”

Lúc còn ở phòng trọ của Yến Tư Thành, cô đã tiêu pha khá nhiều vào tiền của anh, đến giờ còn chưa trả được, tuy sau này chưa biết chừng bọn họ có thể trở thành vợ chồng, nhưng dù gì bây giờ cũng đã được như thế đâu. Hơn nữa tiền của Yến Tư Thành không hẳn là tiền của anh ấy, tóm lại là, bọn họ đều đang nợ nần người khác, còn chưa trả được.

“Chu Tình... các cậu... có biết làm thế nào kiếm thêm tiền không?”

Chu Tình lập tức đáp: “Làm thêm. Tình Trữ cũng đang làm thêm đấy, sắp thành tiểu phú bà đến nơi nữa kia.” Cậu ta nói rồi sờ sờ vào tay Trương Tình Trữ.

Trương Tình Trữ cười đẩy cậu ta ra: “Tiểu phú bà gì chứ, làm tốt cũng như, mệt đến chết đi sống lại từ sáng tối tối mới kiếm thêm được chút tiền. Viện Viện à, bây giờ cậu túm được Yến Tư Thành rồi, còn đòi làm thuê làm gì, sau này thích gì thì bảo anh ta mua cho, mà nhà anh ta cũng khá giả mà.”

Lý Viện Viện cười cười: “Tớ vẫn thích làm như lời Chu Tình nói hơn. Cậu giới thiệu vài công việc cho tớ đi?”

Trương Tình Trữ dài mồm: “Việc thì có, nhưng cậu biết đấy, sinh viên như tụi mình chỉ làm được mấy việc đơn giản như phát tờ rơi, hoặc là làm phục vụ ở các quán ăn thôi, cậu muốn làm thật hả?”

“Ừ.”

Chu Tình hỏi cô: “Vậy chuyện học hành tính thế nào? Một tháng nữa là đến cuối kỳ rồi.”

Lý Viện Viện ngó ra, ừ nhĩ, cuối kỳ tới nơi rồi, cô học khoa Văn, việc học của cô cũng khá ổn, ngoại trừ tiếng Anh ra thì các môn còn lại đều không quá khó nhằn, nhưng còn Yến Tư Thành học khoa Tài chính... Không biết anh ôn tập thế nào nhĩ...

33. Chương 34

Chuyện làm thuê tạm thời bị bỏ qua vì áp lực kỳ thi cuối kỳ cấp bách sắp tới.

Lý Viện Viện sửa lại thời khoá biểu. Rút ngắn thời gian tập thể dục, cũng may gần đây cô cũng không tham gia vở kịch nào, có thể chuyên tâm học tập được. Nhưng có chuyện, vẫn có thể tiến hành song song với nhau, đó chính là chuyện quyến rũ Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện nghĩ bụng, cô muốn tới thư viện học bài, Yến Tư Thành chắc chắn sẽ đi cùng. Hơn nữa anh còn đọc sách nhiều hơn cô, bây giờ đã bỏ CLB Taekwondo, mỗi ngày ngoại trừ đi học thì không còn việc gì khác, vừa khéo ở lý trong thư viện với cô được. Cô cũng có nhiều cơ hội liếc mắt đưa tình với anh hơn.

Nhưng cô không ngờ, trên thực tế, chuyện “quyến rũ” một người, lại không dễ dàng đến vậy.

Hai người bọn họ ở thư viện, vui đầu đọc sách cả ngày, bị đủ loại bài tập quần lầy, chẳng còn thì giờ đâu mà liếc mắt nhìn đối phương. Mặc dù ở bên nhau suốt, nhưng quan hệ chẳng tiến triển được là bao.

Lúc ăn cơm, Lý Viện Viện cũng muốn quyến rũ Yến Tư Thành, dù sao bàn ăn cũng nhỏ hơn bàn đọc sách, hai người bọn họ cách nhau rất gần, lúc ăn cũng là lúc tâm trạng ai nấy đều vui vẻ. Nhưng cụ thể phải làm thế nào, Lý Viện Viện nghĩ mãi không ra.

Chẳng nhẽ lại đút cho nhau ăn như đôi tình nhân? Phỏng chừng Yến Tư Thành sẽ sợ tới mức lập tức quỳ xuống đất, chưa biết chừng còn quả quyết tự cắt cổ mình. Hoặc vừa ăn vừa e ngại mỉm cười với đối phương? Yến Tư Thành chắc hẳn sẽ lo lắng tới mức xách cô tới phòng y tế mất.

Hai người quá quen thuộc với nhau, phải làm thế nào để bày tỏ tình ý, đúng là chuyện vô cùng đau đầu.

Buổi tối về phòng, cô hỏi Chu Tình và Trương Tinh Trữ, cô có một cô em gái họ hàng xa định thổ lộ tình cảm với cậu bạn thanh mai trúc mã, nhưng lại không muốn quá sốt ruột mà làm hỏng mối quan hệ hài hoà hiện giờ giữa bọn họ, vậy cô ấy nên làm thế nào?

Chu Tình vừa ngoáy lỗ tai vừa nói: “Cô em cậu định chơi trò mập mờ à, sao không nhào tới luôn cho xong. Đưa cậu ta lên giường, rồi nũng nịu ôm cổ đòi chịu trách nhiệm là xong.”

Lý Viện Viện nghe mà toát mồ hôi hột, phớt lờ cậu ta, quay sang nhìn Trương Tinh Trữ, Trương Tinh Trữ hơi ngần ngại nói: “Dùng cách mưa dầm thấm đất, tặng cậu ta vài món quà nhỏ, mua đồ cậu ta thích ăn, thường xuyên quan tâm hỏi han, đám con trai bây giờ cũng tinh nhanh lắm, chỉ cần em cậu thành tâm, trừ phi cậu ta không thích con bé, còn không thì đảm bảo sẽ phản ứng lại ngay.”

Lý Viện Viện đồng tình, thấy Trương Tinh Trữ nói rất phải, Yến Tư Thành đã không chủ động, vậy thì cô sẽ xông lên.

Cô tựa hồ tưởng tượng ra thành quả, hăng hái đi ngủ.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện đột nhiên ngáy ra. Cô định mua đồ ăn mà Yến Tư Thành thích. Nhưng nghĩ ngợi hồi lâu vẫn chẳng nghĩ ra anh thích ăn gì, bình thường mỗi buổi sáng, anh đều ăn một bát cháo và một cái bánh bao. Đến cơm trưa, lúc nào cũng ba món, một món thịt món một rau một bát canh. Cơm tối cũng vậy. Anh hay ăn trùng lặp. Ngày nào cũng như ngày nào. Chứ không giống Lý Viện Viện, mỗi ngày đều đổi món ăn.

Nghĩ rồi, Lý Viện Viện không khỏi ngẩn ngơ.

Yến Tư Thành thích ăn gì, cô thực sự không biết, trước đây ở Đại Đường, bọn họ căn bản không ăn cơm cùng nhau, nên Lý Viện Viện càng không rõ. Nhớ tới Đại Đường, trong đầu Lý Viện Viện bỗng nhiên vụt qua một thứ - kẹo gừng.

Đó là thứ mà lần đầu gặp gỡ, Yến Tư Thành đã tặng cho cô. Mặc dù không rõ anh có thích món đó hay không, nhưng đây là thứ chứa đựng hồi ức, chắc hẳn sẽ bày tỏ được tình ý, Lý Viện Viện bèn hào hứng chạy tới quầy bán đồ ăn vặt, mua ngay một túi.

Đợi đến lúc ra khỏi thư viện, trên đường tới nhà ăn, Lý Viện Viện mới lấy gói kẹo gừng ra: “Tư Thành.”

Yến Tư Thành dừng chân, quay đầu lại, Lý Viện Viện đứng trên bậc thang, giơ một chiếc túi nhỏ cho anh, Yến Tư Thành cầm lấy, hoá ra là hai thanh kẹo gừng. Trông có vẻ không hấp dẫn bằng ở Đại Đường, nhưng hai chữ kẹo gừng to tướng trên đó Yến Tư Thành vẫn đọc được.

Viện Viện đưa anh cái này làm chi? Anh hơi khó hiểu, nhưng vẫn bình thản xé gói giấy rồi đưa cho cô: “Xong rồi.”

Yến Tư Thành... Cho rằng cô muốn nhờ anh mở gói hộ ư?

Coi cô như trẻ con, anh tưởng mỗi cái chuyện xé vỏ, cô cũng không làm được sao...

Gói kẹo ngay ở trước mặt, Yến Tư Thành ôn hoà nhìn cô, khiến Lý Viện Viện nhất thời không biết có nên cầm lấy hay không.

Sau cùng, cô bèn nhận lấy, rồi ăn một cái, Yến Tư Thành xoay lại tiếp tục đi về phía trước, Lý Viện Viện mồm ngậm kẹo gừng, gọi anh: “Tư Thành.” Cô tựa hồ giống như hồi nhỏ, nói chuyện không rõ ràng.

Yến Tư Thành vô thức quay lại, một thanh kẹo gừng quét qua mặt anh, sau đó rơi tọt vào miệng.

Mùi vị... Không giống trước đây. Có vẻ ngọt hơn nhiều.

Đường trên kẹo đắp dính, hơi khó chịu, nhưng thấy Lý Viện Viện chẳng hiểu vì sao lại tươi cười vui vẻ, Yến Tư Thành không hề giận, anh nửa cười nửa ca thán: “Viện Viện, đường dính hết lên mặt anh rồi.”

“Anh cáu à?”

Yến Tư Thành lắc đầu.

Không cáu, miễn cô vui vẻ, thì bảo anh cắt máu tươi hoa anh cũng cam lòng, nữa là một thanh kẹo đường.

Lý Viện Viện chừng như đột nhiên nghĩ ra cái gì, có thể do cô đang đứng cao hơn Yến Tư Thành, có thể do bỗng dưng đầu óc chợt nảy ý tình quái, cô vươn tay vuốt dọc mặt anh theo đường kẹo dính ban nãy.

Ngón tay cứ bị dính vào da mặt nên hơi khó di chuyển,

Lý Viện Viện cười ngoác miệng, vui vẻ hào hứng, được đụng vào mặt anh, nhìn ngón tay mình “lưu luyến” trên đó, cô thoáng chốc có cảm giác mình đang “sâm sỡ” Yến Tư Thành.

Cảm giác này... rất thú vị.

Tim đập loạn nhịp, Lý Viện Viện vẫn chẳng muốn thu tay lại, Yến Tư Thành đành phải giả vờ ho khan, tránh mặt ra, cô cười cười bước xuống đứng cạnh anh, bình thản nói: “Tư Thành, anh đi rửa mặt đi.”

Lý Viện Viện nghĩ, đáng lẽ cô nên chuẩn bị sẵn khăn tay, như vậy, vừa có thể chạm vào mặt anh, vừa có thể giúp anh “lau đi”...

Ngó mặt anh, cô lại càng hân hoan, cô cảm thấy rốt cuộc bản thân cũng đã học được cách “trêu ghẹo” anh rồi.

Ai cũng bảo thời gian thấm thoát thoi đưa, nhưng kỳ thực thời gian trôi qua còn nhanh hơn con thoi, một tháng chớp mắt đã qua.

Kỳ thi cuối kỳ bắt đầu, môn tiếng Anh mà Lý Viện Viện mất ăn mất ngủ ôn luyện, cuối cùng cũng được 70 điểm, còn cao hơn so với dự tính của cô, phát huy hơn hẳn bình thường, cô vô cùng mừng rỡ, thậm chí quả nhiên có chí thì nên.

Nhưng Chu Tình và Trương Tình Trữ thì cực kỳ kinh ngạc: “Học sinh gương mẫu, mãi yêu nên tụt dốc à?”

Trương Tình Trữ còn vỗ vai an ủi cô: “Không sao, có một bài thi thôi.”

Lý Viện Viện chỉ biết cười trừ.

Ngược lại Yến Tư Thành, môn nào cũng làm không tốt, chỉ vừa đủ điểm qua, duy có môn tiếng Anh... lại trượt.

Có điều kết quả của Yến Tư Thành cũng nằm trong dự liệu của mọi người, thậm chí Lục Thành Vũ còn kinh ngạc kêu: “Ồi xời, cậu chỉ trượt có mỗi một môn thôi à!” Lúc đó Lý Viện Viện cũng ở cạnh anh, thấy Lục Thành Vũ nói vậy thì cảm khái đồng tình, Yến Tư Thành thế mà lại chỉ bị trượt có mỗi một môn, cô đã xem qua sách chuyên ngành của anh, hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì...

Lục Thành Vũ lại tiếp: “Như vậy mà không ăn mừng thì quả thực thiên lý bất dung!”

Yến Tư Thành cân nhắc, từ lúc ban đầu cho tới khi học kỳ này kết thúc, Lục Thành Vũ quả thực đã giúp đỡ anh và Lý Viện Viện rất nhiều, anh bàn với Lý Viện Viện, mời Lục Thành Vũ và Chu Tình, Trương Tĩnh Trữ cùng đi ăn, coi như để tạ ơn bọn họ, đồng thời cũng tạm biệt học kỳ luôn.

Lý Viện Viện chuyển lại lời mời của anh cho hai chị em cùng phòng, Yến Tư Thành lập tức được hai cô nàng khen ngợi không ngớt mồm, tăng lên thành chàng tình lang tốt đẹp hiếm có khó tìm nhất cõi đời này.

Mọi người đều vui vẻ tụ tập, ngay cả Yến Tư Thành trước nay luôn biểu cảm như một cỗ vô thức tươi cười suốt buổi.

Lục Thành Vũ uống say bết nhè, túm lấy Yến Tư Thành vừa khóc vừa gào, bấy giờ mọi người mới biết, cậu ta vừa chia tay bạn gái, bạn gái cậu ta bỏ rơi cậu ta, chạy theo một chàng trai đẹp mã nhà giàu ở trường khác...

Lục Thành Vũ vỗ vào ngực Yến Tư Thành, rú lên: “Tôi hận đám nhà giàu các cậu, hận đám nhà giàu các cậu. Tại sao trên đời lại có các cậu chứ! Sao không chết cả đi! Chết hết đi!”

Chu Tình cười ngặt nghẽo, bỏ lăn bò càng ra mà cười, Trương Tĩnh Trữ thì cũng lẳng lặng học theo Lục Thành Vũ, vỗ vỗ vào vai Yến Tư Thành. Lý Viện Viện mới học một chút được cách quay phim, bèn lấy điện thoại ra quay lại cảnh Lục Thành Vũ say khướt. Cô nhủ thầm, chờ bao giờ cậu ta tỉnh lại, nhìn thấy đám bảo sẽ vui lắm đây. Cô còn có thể dùng đoạn phim này uy hiếp cậu ta, bắt cậu ta phải làm cho cô chuyện gì đó.

Trong số bọn họ, chỉ có mình Yến Tư Thành bị Lục Thành Vũ lôi lôi kéo kéo, nhưng mặt vẫn thản nhiên như thường. Song nhìn gương mặt tươi cười của Lý Viện Viện, anh bỗng cảm thấy chưa bao giờ thoải mái đến thế.

Nửa năm qua, ngay cả Lý Viện Viện cũng không biết, cô trở nên phóng khoáng hơn, hoạt bát hơn, cũng tươi cười hơn rất nhiều, cô học cách nói đùa, trêu chọc người khác, thì thoảng còn tinh ranh làm chuyện xấu xa.

Yến Tư Thành thấy Lý Viện Viện càng sống càng giống như được trở về tuổi thơ. Anh thấy mà mừng thay cho cô. Mỗi ngày thấy cô vui vẻ như vậy, anh cũng vô cùng an tâm.

An tâm hơn rất nhiều so với bất kể lúc nào trước đây.

Tiệc tùng xong rồi là tới kỳ nghỉ đông.

Bỗng nhiên một vấn đề mà họ chưa từng ngờ tới đã xảy ra.

Nghỉ đông thì không thể tiếp tục ở lại trường, Yến Tư Thành phải quay về nhà anh, mà Lý Viện Viện cũng phải quay về nhà cô, bọn họ... ngày mai gặp mặt nhau thế nào đây...

Tác giả có lời:

Yến Tư Thành: “Viện Viện, đường dính lên mặt em rồi.”

Cửu la liếm: “Để tôi liếm giúp cho!”

Lý Viện Viện: = = +

Yến Tư Thành: “Viện Viện, để anh.”

Cửu: () Hai người gần gũi thật.

34. Chương 35

Điểm đáng mừng là Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đều học ở cùng một trường đại học trong cùng một thành phố, bọn họ đều là người thành phố X, nhưng không may ở chỗ, nhà Yến Tư Thành toạ lạc ở tiểu khu xa hoa phía nam, còn nhà Lý Viện Viện ở khu nhà lâu đời phía bắc, cách nhau khá xa, nếu đi xe bus thì phải mất ba tiếng đồng hồ, không có tàu điện ngầm.

Hơn nữa nơi ở của Lý Viện Viện vốn do bà nội để lại, khu nhà tám tầng, tường bao quanh tróc ra từng mảng, bị mưa gió bào mòn qua bao năm tháng, khu nhà không có đội bảo an, ngay cả một nhân viên bảo vệ cũng không thấy bóng dáng đâu.

Khu nhà không có thang máy, Lý Viện Viện ở tầng bảy, căn hộ có một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, đồ dùng trong nhà có vẻ rất cũ.

Lúc Yến Tư Thành giúp Lý Viện Viện mang đồ về nhà, ngấm nhìn căn phòng mà lông mày cứ cau chặt lại.

Căn phòng lâu không có người ở, bụi bám từng tầng, Lý Viện Viện dạo quanh phòng, nghĩ chắc phải mất cả ngày mới dọn dẹp xong được. Cô phải lau tủ quần áo trước, xếp hành lý vào, sau đó đến bàn ghế và phòng bếp...

“Viện Viện.”

Yến Tư Thành xách hành lý của cô lên, nói: “Hay thuê phòng ở ngoài đi.”

Lý Viện Viện cân nhắc tiền nong, rồi lắc đầu nói: “Ở đây cũng được mà, em dọn dẹp qua là được.”

Yến Tư Thành càng nhíu mày nói: “Anh sợ chỗ này... không an toàn.”

Lý Viện Viện nhoẻn cười, hạ hành lý của mình xuống, rồi nói: “Nơi này Lý Viện Viện trước đây cũng ở được, chẳng có gì là không an toàn cả. Tư Thành giúp em thu dọn nhà cửa nhé.”

Đương nhiên không cần Lý Viện Viện nhắc, Yến Tư Thành cũng tự cướp lấy việc mà làm, anh lau nhà, lau dọn hết cả căn phòng, ngay cả việc xếp quần áo vào tủ cũng giành lấy, lần lượt phân loại từng món đồ, áo khoác, đồ ngủ, đồ lót, động tác thành thạo, giống hệt ông chồng quen kiểu giúp vợ.

Xong xuôi, Yến Tư Thành mới chợt nhận ra, chẳng phải anh đang khuyên Lý Viện Viện dọn ra ngoài ư...

Sao lại một tay dọn dẹp hết thể này...

Lý Viện Viện xếp đồ lên bàn gương trong phòng ngủ, thoải mái nói: “Tư Thành, đi ăn cơm thôi.”

“Ừ...”

Dưới khu nhà Lý Viện Viện ở có một cửa hàng nhỏ, lúc chờ thức ăn, Lý Viện Viện bảo anh: “Tư Thành, anh vừa trượt môn tiếng Anh, chắc đầu kỳ mới sẽ tổ chức thi lại đây.” Yến Tư Thành gật đầu tỏ ý đã biết, Lý Viện Viện bèn nảy ra một ý: “Trình độ tiếng Anh của em mặc dù không được tốt lắm, nhưng cũng bắt đầu biết cách học rồi, nếu anh rảnh rồi, hay là tìm một chỗ nào đó học cùng em đi.”

Đây là cách có vẻ tự nhiên duy nhất mà Lý Viện Viện có thể nghĩ ra để khiến bọn họ gặp gỡ được hằng ngày.

Yến Tư Thành vô cùng tán thành với đề nghị này, anh không suy tư giống cô, mà anh nghĩ, một mình Lý Viện Viện ở chỗ không quen thuộc này thực sự làm anh không yên tâm lắm, nếu như hôm nào cũng tới, chỉ sợ cô lại thấy không thoải mái, bây giờ may mà tìm được cơ.

Vì vậy anh lập tức gật đầu đáp ứng: “Không cần tìm chỗ khác.” Yến Tư Thành nói: “Ngày nào anh cũng đến đây là được.”

Bắt đầu kỳ nghỉ đông, mỗi ngày Yến Tư Thành đều ra khỏi nhà từ bảy giờ sáng, lên xe bus, cầm theo đồ ăn sáng tới nhà Lý Viện Viện. Buổi tối ăn cơm với cô xong, tám giờ tối mới lục tục ra về.

Yến Tư Thành trước đây suốt ngày lông bông, ít khi ở nhà, nên người nhà anh cũng không bận tâm lắm, trái lại, Lý Viện Viện dần thấy hối hận khi đưa ra đề nghị này.

Tuy mỗi ngày đều gặp anh, nhưng cơ bản bọn họ xử sự vẫn giống y hệt như lúc còn ở trường học, Lý Viện Viện thỉnh thoảng sẽ giả vờ đụng chạm vào tay anh, sờ mó mặt anh, dần dà, Yến Tư Thành cũng quen với trò đùa của cô.

Anh không còn ngại ngùng khi bị cô chạm vào nữa.

Hiện giờ, tuy rất muốn tiếp xúc thân mật hơn, nhưng Lý Viện Viện chưa biết nên làm thế nào, nên quan hệ giữa cô và anh hình như lại trở về như cũ, không tiến triển thêm được chút nào.

Hơn nữa ngày nào Yến Tư Thành cũng không quản mệt nhọc, ngồi xe bus vài tiếng để tới gặp cô, khiến Lý Viện Viện cũng thấy lo lắng thay.

Cô không muốn trở thành gánh nặng cho anh. Vì vậy cô bèn bảo: “Tư Thành, ngày nào anh cũng đến cũng không phải chuyện hay, em dần quen với chỗ này rồi, ba bốn ngày anh tới một lần là được mà, hoặc chúng ta tìm chỗ trung gian nào đó gặp nhau, để anh đỡ vất vả.” Cô cũng có thời gian mà suy nghĩ xem nên hành động gì tiếp.

Yến Tư Thành dứt khoát từ chối, anh nghĩ, thà để anh phải bôn ba vất vả còn hơn là bắt cô phải đi đi lại lại.

Nhưng bất luận hằng ngày đi đi về về thế nào, có một việc Yến Tư Thành không thể vắng mặt.

Đó là Tết âm lịch.

Gia đình, họ hàng quây quần ăn bữa cơm tất niên, Yến Thành Quốc và bà Văn Lệ, mẹ Yến Tư Thành đều ăn mặc chỉnh tề tham dự, thân là “con trai” của họ, Yến Tư Thành không thể kiếm cớ chuồn được.

Vì vậy, đêm ba mươi, trong lòng Yến Tư Thành vô cùng sốt ruột, nôn nóng.

Hôm nay là đêm giao thừa, người nhà tụ tập bên nhau, lúc còn ở Đại Đường, hàng năm trong cung đều mở yến tiệc, nhưng Lý Viện Viện hiếm khi tham dự, vì sức khỏe kém, luôn mang bệnh trong người, nên hoàng đế không hề thích cô.

Hồi nhỏ cô vẫn còn ở trong cung cùng mẫu phi, tới tuổi cập kê, sau khi mẫu phi bị hãm hại, cô toàn cáo ốm không vào cung. Đêm giao thừa nào trong phủ công chúa cũng đốt lửa sáng bừng, cô đón giao thừa, đón bình minh cùng đám hạ nhân trong phủ.

Năm nào anh cũng đón giao thừa cùng cô.

Nhưng năm nay...

Anh không nhịn nổi, bèn gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại thông rồi, Yến Tư Thành lại không biết phải nói gì, bèn hồi lâu mới cất giọng: “Viện Viện, hôm nay anh không thể đón giao thừa với em được.”

“Đây là chuyện đương nhiên mà.” Lý Viện Viện dịu dàng nói: “Bây giờ anh là Yến Tư Thành, đương nhiên phải đón Tết với cha mẹ rồi.”

Thế nhưng Lý Viện Viện... vẫn không thể ăn Tết với cha mẹ. Bất luận ở Đại Đường, hay ở đây.

Yến Tư Thành không biết nên nói gì, đành phải cúp máy.

Trong khi đó, Lý Viện Viện đang đi tìm chỗ bán củi. Giao thừa là phải đốt lửa tới tận bình minh, không có củi lửa sao được. Có điều đêm ba mươi ở đây, chỗ nào cũng cửa đóng then cài, làm gì có ai bán củi. Sau cùng thấy bên cạnh thùng rác có một chiếc ghế gỗ bị bỏ lại, cô bèn khiêng về nhà, dùng dao bổ nhỏ ra.

Buổi tối, trong phòng khách, TV đang chiếu tiết mục mừng xuân trên khắp cả nước, chậu đựng gỗ nổi lửa lép lép. Cô mua rượu trắng và hạt tiêu, hoà vào nhau thành rượu hoa tiêu, uống từng ngụm nhỏ. Mùi cay nồng ngấm tới tận tim.

“Rượu ngon!” Lý Viện Viện không khỏi cảm khái, so với rượu mơ cô uống lần trước thì có vẻ chất hơn nhiều, nhưng cảm giác này vô cùng mới mẻ lạ lẫm. Cô lại nhấp thêm một ngụm. Cho hạt tiêu vào rượu có vẻ kỳ quái, nhưng hạt tiêu có tác dụng loại trừ hàn khí, trước đây rượu hoa tiêu là loại rượu chính tông, cô chẳng phải vẫn luôn mong ước được uống thử sao.

Sau lần say xỉn trước đó, Lý Viện Viện đã từng thề sẽ không động đến rượu nữa, nhưng hiện giờ là dịp Tết, thi thoảng nuốt lời chắc cũng không sao nhĩ. Vả chăng đêm nay không có Yến Tư Thành ở bên, cô cũng chẳng sợ sẽ gây ra chuyện gì.

Lý Viện Viện nhìn bầu trời đêm bùng sáng bởi pháo hoa, lại nốc thêm chén nữa. Trong phòng chỉ có tiếng TV, Lý Viện Viện bỗng nhiên cảm thấy mừng vì người cô đơn một mình nơi đây là cô, chứ không phải Lý Viện Viện trước đây.

Nếu là cô gái trước kia, sẽ phải chịu cảnh cô đơn lẻ bóng trong đêm giao thừa. Nếu là cô gái trước kia, đối mặt với căn phòng trống trải, nghe tiếng pháo hoa ồn ã bên ngoài, chắc hẳn sẽ thấy rất thê lương vắng lặng.

Cũng may không phải cô gái trước đây...

Lý Viện Viện nhét thêm một khối gỗ vào chậu lửa.

Xem TV một lúc, Lý Viện Viện lại thấy buồn chán, cô lấy di động ra, ngón tay phân vân đặt lên số của Yến Tư Thành, sau cùng vẫn không nhấn, mà mở tin nhắn ra xem.

Do bị ảnh hưởng bởi Chu Tình và Trương Tình Trữ, cô cũng biết cách nhắn tin, nhưng vì không quen với cách gõ chữ trên điện thoại, nên cô ít khi nhắn tin qua lại, giờ mở mục tin nhắn ra, Lý Viện Viện kéo xuống dưới. Cô quen khá ít người, chỉ có Chu Tình, Trương Tình Trữ, Lục Thành Vũ và Trương Nam, bọn họ cơ hồ thống nhất cùng nhau nhắn tin bông đùa, ngay cả Trương Nam trước giờ luôn nghiêm túc cũng nhắn tin trêu chọc linh tinh. Trên TV thì liên tục phát tiết mục hài hước.

Khán giả thi nhau vỗ tay tán thưởng.

Lý Viện Viện xem một hồi, cũng cười theo, nhưng có nhiều chỗ cô không hiểu, bởi vì bọn họ dùng cách nói rất độc đáo mới mẻ, tiết mục khá thú vị, nhưng nhìn mọi người cười cười nói nói, Lý Viện Viện lại chưa bao giờ cảm nhận rõ rệt như bây giờ, rằng cô thực ra vô cùng khác biệt với người nơi đây.

Cô cứ tưởng mình đã hoà nhập được với thế giới này.

Nhưng hôm nay cô mới thấy, dù thường ngày vẫn tiếp xúc với họ, nhưng thực chất cô khác xa bọn họ.

Cô như một vị khách tha hương, tới nơi đất khách quê người, giữa lúc ai nấy đều tụ hợp, quây quần bên nhau, tâm trạng Lý Viện Viện chợt trở nên sa sút.

Cô cứ ngỡ... Một mình mình cũng có thể vượt qua đêm giao thừa, nhưng không ngờ, trải qua rồi mới biết, thật quá khó khăn.

Cô buông điện thoại ra, ôm rượu xem TV. Để đầu óc trôi theo từng tiết mục, xua tan bớt ưu phiền. Bất tri bất giác đã đến mười hai giờ, nhóm người trong TV tụ tập lại cùng nhau đếm ngược, chờ tiếng chuông báo hiệu thời khắc năm mới vang lên, Lý Viện Viện hăng hái nốc rượu như thể hòa cùng bọn họ.

Rượu cay chất trôi xuống bụng, Lý Viện Viện nhất thời cảm thấy thoải mái hể hả.

Đặt chén rượu xuống, tiếng pháo hoa nổ vang trên bầu trời, đám người trong TV cười nói rạng rỡ, hạnh phúc vui vẻ tựa hồ hơn cả thần tiên. Trong đầu Lý Viện Viện nhất thời nảy ra một câu thơ, cô ngật ngưỡng ngâm: “Đổi thử hoan chung yển, khuynh hồ đãi thực quang.” (Vui yến tiệc, dốc cạn bình đón rạng đông)

Cô lại rót thêm chén nữa, quơ lên trước mặt: “Khuynh hồ đãi thực quang.”

Bỗng chén rượu bị ai đó đoạt lấy. Trước mặt là hình bóng Yến Tư Thành, anh chặn trước TV, cúi người nhìn cô, lay lay cô: “Viện Viện, Viện Viện. Sao em lại uống rượu?” Yến Tư Thành quay sang nhìn bình rượu hiệu “Lão Bạch Kiền” mà thấy đau cả đầu. Anh đang muốn cất giọng trách mắng cô thì nghe thấy Lý Viện Viện lầu bầu:

“Tư Thành...”

Yến Tư Thành quay lại, Lý Viện Viện bỗng nhiên rướn cổ, hôn lên môi anh.

Đáy lòng âm vang như thể những bông pháo hoa đang nổ rộ bên ngoài trời. Chai rượu trên tay rơi xuống đất, vỡ tan, rượu sánh ra sàn. Hết như tâm tình anh bấy giờ.

Lồng ngực tựa hồ trúng một mũi tên, tuy không đau, nhưng máu thì rần rật toàn thân...

Sôi sục... Như thể bùng cháy ngay...

35. Chương 36

Thật ra Lý Viện Viện không say, cô chỉ mượn rượu để tiếp thêm can đảm, mặc kệ Yến Tư Thành liệu có vì thế mà tự sát hay không, cô chỉ cảm thấy, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt thế này, thật đúng là thiên lý bất dung...

Cô hôn lên môi anh, còn vươn lưỡi sang liếm lung tung, khiến Yến Tư Thành cứng đờ cả người lại.

Lý Viện Viện ranh mãnh giả vờ say, cô cười mơ màng, cả gan sờ soạng mặt anh, ghé sát mũi vào môi anh ngửi ngửi: “Giai nhân thân bạn hữu tửu hương.” (Bên môi giai nhân có hương rượu)

Cô trượt tay xuống, nắm lấy cằm anh, toan to gan lớn mật hôn thêm cái nữa, nhưng chớp mũi bỗng ngửi thấy mùi cháy.

Khoé mặt chợt liếc thấy ánh lửa bùng sáng.

Lý Viện Viện quay đầu nhìn, Yến Tư Thành đang khom người, vạt áo rủ xuống, bắt lửa trong chậu, ngọn lửa được gió thổi bùng lên...

Đốt cháy áo khoác của anh!

Lý Viện Viện giật mình tỉnh táo, còn tâm trạng đầu mà giả vờ giả vệt thêm nữa, vừa lạnh lẽo giật áo anh ra vừa hét lên: “Cởi áo ra ngay! Nhanh lên!”

Yến Tư Thành sợ hãi túm tay cô lại, khàn giọng nói: “Công chúa... Công chúa! Tuyệt đối không thể!”

Lửa cháy sát móng rồi còn không thể cái nổi gì!

Lý Viện Viện đứng bật dậy, vừa giật lấy áo anh, vừa đẩy phần bị bắt lửa ra xa khỏi chậu. Yến Tư Thành nghiêng người xem, mặc dù tâm trạng đang rối bời nhưng vẫn nhìn thấy ánh lửa phía sau lưng.

Là người tập võ nhiều năm, anh lập tức nghiêm túc lại, nhanh chóng cởi áo ra, rồi đập vài phát xuống nền nhà, áo khoác chất liệu lông cừu tức thì bị đập tắt.

Lý Viện Viện bấy giờ mới thở hắt ra, Yến Tư Thành thì cẩn thận kiểm tra xem còn chỗ nào bén lửa không, bấy giờ cô mới nhận ra, chẳng phải cô đang... giả say ư...

Quýnh lên như thế, chắc là lộ tẩy mất rồi...

Nếu Yến Tư Thành biết cô cố tình hôn anh, vậy sau này biết đối mặt với nhau thế nào. À mà không cần chờ tới sau này, Yến Tư Thành khéo lại tự sát ngay tại đây ấy chứ...

Lý Viện Viện cắn răng, hạ quyết tâm, đã thế, cô sẽ giả vờ tới cùng! Yến Tư Thành đâu phải cô, sao biết tửu lượng của cô được đến đâu chứ. Cô hét lên như thế đại khái là do say rượu đấy...

Trong lúc Lý Viện Viện suy tính, Yến Tư Thành đi vào phòng bếp, bê một chậu nước ra dập lửa, rồi quay sang hỏi cô: “Viện Viện, em có sao không?”

Lý Viện Viện lắc đầu.

Yến Tư Thành thở dài, trách móc cô: “Em cũng thật là, sao lại đốt lửa trong phòng thế hả, nếu hôm nay anh không tới, em lại say rượu...” Yến Tư Thành còn đang cần nhằn liên miên, Lý Viện Viện chợt nảy ra một kế, cô lão đảo bước tới trước, dang hai tay, ôm chặt lấy anh.

“Em... Say rượu...” Yến Tư Thành tựa hồ quên khuấy mất bản thân định nói gì tiếp.

Lý Viện Viện áp mặt vào vòm ngực rần rở của anh, cọ qua cọ lại.

Lý Viện Viện có thể cảm nhận được cơ thể anh đang cứng đờ lại.

“Sợ.” Cô lầm bầm: “Em sợ lắm...”

Dứt lời, cô lại ôm chặt lấy anh. Lúc lâu sau, cô mới cảm nhận thấy cơ thể anh dần thả lỏng.

Tiếng pháo hoa và tiếng pháo đốt nổ ầm trời. Yến Tư Thành giơ tay lên, ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào lưng cô: “Viện Viện đừng sợ.”

Lý Viện Viện vô cùng kinh ngạc, cô cứ tưởng kiểu gì anh cũng phải giằng ra, rồi phản kháng bằng những câu như: “Công chúa say rồi”, “Công chúa mau buông ra” hoặc “Công chúa, làm thế này không hợp lễ nghĩa”, để tỏ rõ sự trong sạch.

Nào ngờ anh chấp nhận nhanh như vậy! Còn dịu dàng vỗ về an ủi cô, còn có thể thốt lên lời dịu dàng như “Đừng sợ”?

Lý Viện Viện bỗng nhận thấy, Yến Tư Thành bây giờ có vẻ không giống với Yến Tư Thành mọi hôm...

So với bình thường... Điều bộ tựa hồ giống cha và anh trai...

Lý Viện Viện chợt thấy đỡ khóc đỡ cười, trong phim mỗi khi nữ chính ôm lấy nam chính, nam chính luôn luôn nảy lòng thương cảm, nảy sinh tình ý, sau đó lửa tình bùng lên, đèn tắt rèm kéo...

Nam chính của cô, quả thực đã nảy lòng thương cảm, cũng tỏ ra yêu thương cô, nhưng sao cô cứ cảm thấy anh ân cần quá độ thể nhỉ...

Bất luận Lý Viện Viện nghĩ thế nào, giờ trong đầu Yến Tư Thành, anh chỉ thầm khẳng định đi khẳng định lại một điều.

Công chúa của anh đang sợ hãi, hiện giờ công chúa chỉ có mình anh, cho nên anh phải bảo vệ cô, dỗ dành cô, dùng sự ôn hoà của mình dựng nên một bức tường vững chãi, che chở cô trong đó, cẩn thận trông nom, giữ gìn.

Yến Tư Thành làm bạn với Lý Viện Viện đã nhiều năm, lúc Lý Viện Viện còn rất nhỏ, Yến Tư Thành lớn hơn cô năm tuổi đã hiểu biết hơn nhiều. Trong ký ức, Lý Viện Viện hầu như không nhớ mấy về anh hồi nhỏ, nhưng Yến Tư Thành thì vẫn còn nhớ rõ.

Anh nhớ năm đó trời đổ tuyết lớn, Lý Viện Viện bị nhốt trong phòng, không được ra ngoài. Cô thích tuyết, ham chơi, nên thừa dịp bà vú ngủ gật, bèn lon ton chạy ra khỏi phòng.

Khi ấy Yến Tư Thành cũng đang tuổi lớn, theo chân trưởng hộ vệ học hỏi. Đúng lúc anh cùng trưởng hộ vệ có việc ra ngoài, thì chợt thấy Lý Viện Viện tay chân ngẩn ngẩn ngã phịch ra sân, cô nhào xuống nền tuyết, lăn tới bên anh, vớ phải bắp chân anh.

Không biết cô có đau không, chỉ biết đúng lúc cô ngửa đầu nhìn lên, thì cũng cất giọng cười khanh khách lạnh lạnh.

Anh xách cô lên, phủi sạch bụi tuyết bám trên người cô. Lý Viện Viện cũng học theo vỗ nhẹ tuyết bám trên đầu anh xuống.

Trưởng hộ vệ thấy là công chúa, bèn vội vã gọi bà vú trong phòng dậy. Hồi đó Lý Viện Viện rất bé, chỉ thích xỏ lồng đi chơi, cô bước những bước nhỏ, chân lún xuống nền tuyết, Yến Tư Thành đi bên cô, nếu thấy cô sắp ngã, anh sẽ đỡ lấy, lúc thì tóc tai bị cô túm chặt, lúc thì được cô ôm chặt lấy người.

Bà vú ở đằng sau thì lo ngay ngáy.

Lý Viện Viện khi ấy được bọc trong mấy tầng xiêm y, vừa mềm, vừa ấm áp hệt như bây giờ.

Anh muốn che chở cho cô cả đời.

Hôm sau Lý Viện Viện tỉnh dậy, Yến Tư Thành giống như mọi khi, đã làm xong xuôi bữa sáng. Lý Viện Viện rửa mặt rồi ngồi xuống bàn ăn sáng, cố ý quan sát vẻ mặt anh.

Vẫn trầm ổn, thản nhiên như cũ. Tựa hồ hôm qua chưa hề có chuyện xảy ra.

Thấy vậy Lý Viện Viện cũng thản nhiên, im lặng ăn sáng.

“Viện Viện.” Sau khi ăn xong, Yến Tư Thành nhìn đồng hồ, nói: “Hôm nay là mừng một, nhà họ Yến tổ chức cúng tế tổ tiên, hôm qua cha anh đã dặn nhất định phải đến.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Tất nhiên anh phải đến rồi.” Cô dừng lại, rồi cất giọng hỏi: “Mà hôm qua sao anh lại tới đây? Chẳng phải anh bảo phải đón giao thừa với người nhà ư?”

Lý Viện Viện hỏi không rõ ràng, Yến Tư Thành cũng quanh co đáp: “Hôm qua anh nói dối cha mẹ, bảo phải ra ngoài mua đồ, xong đến đây luôn.”

Mua đồ gì mà cả đêm không về... Còn là đêm ba mươi nữa, chẳng nhẽ cha mẹ anh không hỏi han gì hay sao... Cha mẹ Yến Tư Thành quả nhiên quản lý lỏng lẻo, khó trách “Yến Tư Thành” trước kia có tính cách cao ngạo, không biết trời cao đất rộng là gì.

Lý Viện Viện cũng không hỏi thêm.

Lúc anh lấy đồ, chuẩn bị mở cửa ra về, Lý Viện Viện nhìn chiếc áo khoác trong tay anh, giả vờ cất giọng hoang mang: “Tư Thành, sao áo anh lại bị cháy thế?” Cô giương đôi mắt đen láy, trong veo nhìn anh.

Yến Tư Thành nhìn thẳng vào cô, tựa hồ bị hút vào ánh mắt ấy, rồi anh dời mắt, nghiêng đầu, vừa mở cửa vừa đáp: “Tối qua anh bị tàn pháo dây vào.”

“Nhà ai lại đốt pháo lung tung thế.” Lý Viện Viện cảm khái.

“Trẻ con nghịch ngợm thôi.” Yến Tư Thành nói rồi bước xuống tầng, vội vã bỏ đi, không dằn dò cô dăm ba câu như thường lệ.

Lý Viện Viện đóng cửa lại, chạy nhanh tới ban công nhìn xuống.

Chốc lát sau, anh bước ra khỏi khu nhà, đi được mấy bước, giống như Lý Viện Viện dự tính, anh quay đầu lại, ngẩng lên nhìn tầng bảy, đối mặt với cô.

Mùng một, vụn pháo hồng vẫn vương vãi trên đất, chưa được quét dọn, bị gió thổi vờn quanh chân Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện nheo mắt vẫy tay ra hiệu hẹn gặp lại với anh. Yến Tư Thành hơi sững sờ, rồi gật đầu, rồi đi.

Lý Viện Viện chống cằm, thầm nghĩ, có lẽ anh chàng trưởng hộ vệ của cô cũng không trung thành và cố chấp quá mức như cô tưởng.

Chỉ ít chuyện hôm qua, ngoài việc cô cảm thấy hơi xấu hổ sau khi tiếp xúc thân mật, Yến Tư Thành cũng không thấy đòi mỗ bụng hay cất cổ tự vấn, nhà cô vẫn sạch sẽ, không bị máu chảy thành sông. Lý Viện Viện nghĩ, như vậy đủ chứng tỏ rằng, một cái hôn nhẹ, một vòng ôm vẫn nằm trong phạm vi mà Yến Tư Thành chịu đựng được!

Lý Viện Viện quyết định, nếu lần sau lại say xỉn, cô nhất định sẽ cắn lên miệng anh thật đau, hằn lên dấu răng, sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ chỉ vào vết thương truy hỏi: “Tư Thành, anh bị làm sao vậy?”

Để xem Yến Tư Thành có thể bình tĩnh đáp “Bị tàn pháo đánh vào” được nữa hay không. Chương 36

Thật ra Lý Viện Viện không say, cô chỉ mượn rượu để tiếp thêm can đảm, mặc kệ Yến Tư Thành liệu có vì thế mà tự sát hay không, cô chỉ cảm thấy, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt thế này, thật đúng là thiên lý bất dung...

Cô hôn lên môi anh, còn vươn lưỡi sang liếm lung tung, khiến Yến Tư Thành cứng đờ cả người lại.

Lý Viện Viện ranh mãnh giả vờ say, cô cười mơ màng, cả gan sờ soạng mặt anh, ghé sát mũi vào môi anh ngửi ngửi: “Giai nhân thân bạn hữu tửu hương.” (Bên môi giai nhân có hương rượu)

Cô trượt tay xuống, nắm lấy cằm anh, toan to gan lớn mật hôn thêm cái nữa, nhưng chớp mũi bỗng ngửi thấy mùi cháy.

Khoé mặt chợt liếc thấy ánh lửa bùng sáng.

Lý Viện Viện quay đầu nhìn, Yến Tư Thành đang khom người, vạt áo rủ xuống, bắt lửa trong chậu, ngọn lửa được gió thổi bùng lên...

Đốt cháy áo khoác của anh!

Lý Viện Viện giật mình tỉnh táo, còn tâm trạng đầu mà giả vờ giả vịt thêm nữa, vừa lạnh lẽo giật áo anh ra vừa hét lên: “Cởi áo ra ngay! Nhanh lên!”

Yến Tư Thành sợ hãi túm tay cô lại, khàn giọng nói: “Công chúa... Công chúa! Tuyệt đối không thể!”

Lửa cháy sát móng rồi còn không thể cái nổi gì!

Lý Viện Viện đứng bật dậy, vừa giật lấy áo anh, vừa đẩy phần bị bắt lửa ra xa khỏi chậu. Yến Tư Thành nghiêng người xem, mặc dù tâm trạng đang rối bời nhưng vẫn nhìn thấy ánh lửa phía sau lưng.

Là người tập võ nhiều năm, anh lập tức nghiêm túc lại, nhanh chóng cởi áo ra, rồi đập vài phát xuống nền nhà, áo khoác chất liệu lông cừu tức thì bị dập tắt.

Lý Viện Viện bấy giờ mới thở hắt ra, Yến Tư Thành thì cẩn thận kiểm tra xem còn chỗ nào bén lửa không, bấy giờ cô mới nhận ra, chẳng phải cô đang... giả say ư...

Quýnh lên như thế, chắc là lộ tẩy mất rồi...

Nếu Yến Tư Thành biết cô cố tình hôn anh, vậy sau này biết đối mặt với nhau thế nào. À mà không cần chờ tới sau này, Yến Tư Thành khéo lại tự sát ngay tại đây ấy chứ...

Lý Viện Viện cắn răng, hạ quyết tâm, đã thế, cô sẽ giả vờ tới cùng! Yến Tư Thành đâu phải cô, sao biết tử lượng của cô được đến đâu chứ. Cô hét lên như thế đại khái là do say rượu đấy...

Trong lúc Lý Viện Viện suy tính, Yến Tư Thành đi vào phòng bếp, bê một chậu nước ra dập lửa, rồi quay sang hỏi cô: “Viện Viện, em có sao không?”

Lý Viện Viện lắc đầu.

Yến Tư Thành thở dài, trách móc cô: “Em cũng thật là, sao lại đốt lửa trong phòng thế hả, nếu hôm nay anh không tới, em lại say rượu...” Yến Tư Thành còn đang cần nhân liên miên, Lý Viện Viện chợt nảy ra một kế, cô lão đảo bước tới trước, dang hai tay, ôm chặt lấy anh.

“Em... Say rượu...” Yến Tư Thành tựa hồ quên khuấy mất bản thân định nói gì tiếp.

Lý Viện Viện áp mặt vào vòm ngực rắn rỏi của anh, cọ qua cọ lại.

Lý Viện Viện có thể cảm nhận được cơ thể anh đang cứng đờ lại.

“Sợ.” Cô lầm bầm: “Em sợ lắm...”

Dứt lời, cô lại ôm chặt lấy anh. Lúc lâu sau, cô mới cảm nhận thấy cơ thể anh dần thả lỏng.

Tiến pháo hoa và tiếng pháo đốt nổ ầm trời. Yến Tư Thành giơ tay lên, ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào lưng cô: “Viện Viện đừng sợ.”

Lý Viện Viện vô cùng kinh ngạc, cô cứ tưởng kiểu gì anh cũng phải giăng ra, rồi phản kháng bằng những câu như: “Công chúa say rồi”, “Công chúa mau buông ra” hoặc “Công chúa, làm thế này không hợp lễ nghĩa”, để tỏ rõ sự trong sạch.

Nào ngờ anh chấp nhận nhanh như vậy! Còn dịu dàng vỗ về an ủi cô, còn có thể thốt lên lời dịu dàng như “Đừng sợ”?

Lý Viện Viện bỗng nhận thấy, Yến Tư Thành bây giờ có vẻ không giống với Yến Tư Thành mọi hôm...

So với bình thường... Điều bộ tựa hồ giống cha và anh trai...

Lý Viện Viện chợt thấy đỡ khốc đỡ cười, trong phim mỗi khi nữ chính ôm lấy nam chính, nam chính luôn luôn nảy lòng thương cảm, nảy sinh tình ý, sau đó lửa tình bùng lên, đèn tắt rèm kéo...

Nam chính của cô, quả thực đã nảy lòng thương cảm, cũng tỏ ra yêu thương cô, nhưng sao cô cứ cảm thấy anh ân cần quá độ thế nhỉ...

Bất luận Lý Viện Viện nghĩ thế nào, giờ trong đầu Yến Tư Thành, anh chỉ thầm khẳng định đi khẳng định lại một điều.

Công chúa của anh đang sợ hãi, hiện giờ công chúa chỉ có mình anh, cho nên anh phải bảo vệ cô, dỗ dành cô, dùng sự ôn hoà của mình dựng nên một bức tường vững chãi, che chở cô trong đó, cẩn thận trông nom, giữ gìn.

Yến Tư Thành làm bạn với Lý Viện Viện đã nhiều năm, lúc Lý Viện Viện còn rất nhỏ, Yến Tư Thành lớn hơn cô năm tuổi đã hiểu biết hơn nhiều. Trong ký ức, Lý Viện Viện hầu như không nhớ mấy về anh hồi nhỏ, nhưng Yến Tư Thành thì vẫn còn nhớ rõ.

Anh nhớ năm đó trời đổ tuyết lớn, Lý Viện Viện bị nhốt trong phòng, không được ra ngoài. Cô thích tuyết, ham chơi, nên thừa dịp bà vú ngủ gật, bèn lon ton chạy ra khỏi phòng.

Khi ấy Yến Tư Thành cũng đang tuổi lớn, theo chân trưởng hộ vệ học hỏi. Đúng lúc anh cùng trưởng hộ vệ có việc ra ngoài, thì chợt thấy Lý Viện Viện tay chân ngẩn ngẩn ngã phịch ra sân, cô nhào xuống nền tuyết, lăn tới bên anh, vớ phải bắp chân anh.

Không biết cô có đau không, chỉ biết đúng lúc cô ngửa đầu nhìn lên, thì cũng cất giọng cười khanh khách lạnh lạnh.

Anh xách cô lên, phủi sạch bụi tuyết bám trên người cô. Lý Viện Viện cũng học theo vỗ nhẹ tuyết bám trên đầu anh xuống.

Trưởng hộ vệ thấy là công chúa, bèn vội vã gọi bà vú trong phòng dậy. Hồi đó Lý Viện Viện rất bé, chỉ thích xỏ lồng đi chơi, cô bước những bước nhỏ, chân lún xuống nền tuyết, Yến Tư Thành đi bên cô, nếu thấy cô sắp ngã, anh sẽ đỡ lấy, lúc thì tóc tai bị cô túm chặt, lúc thì được cô ôm chặt lấy người.

Bà vú ở đằng sau thì lo ngay ngáy.

Lý Viện Viện khi ấy được bọc trong mấy tầng xiêm y, vừa mềm, vừa ấm áp hệt như bây giờ.

Anh muốn che chở cho cô cả đời.

Hôm sau Lý Viện Viện tỉnh dậy, Yến Tư Thành giống như mọi khi, đã làm xong xuôi bữa sáng. Lý Viện Viện rửa mặt rồi ngồi xuống bàn ăn sáng, cố ý quan sát vẻ mặt anh.

Vẫn trầm ổn, thản nhiên như cũ. Tựa hồ hôm qua chưa hề có chuyện xảy ra.

Thấy vậy Lý Viện Viện cũng thản nhiên, im lặng ăn sáng.

“Viện Viện.” Sau khi ăn xong, Yến Tư Thành nhìn đồng hồ, nói: “Hôm nay là mừng một, nhà họ Yến tổ chức cúng tế tổ tiên, hôm qua cha anh đã dặn nhất định phải đến.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Tất nhiên anh phải đến rồi.” Cô dừng lại, rồi cất giọng hỏi: “Mà hôm qua sao anh lại tới đây? Chẳng phải anh bảo phải đón giao thừa với người nhà ư?”

Lý Viện Viện hỏi không rõ ràng, Yến Tư Thành cũng quanh co đáp: “Hôm qua anh nói dối cha mẹ, bảo phải ra ngoài mua đồ, xong đến đây luôn.”

Mua đồ gì mà cả đêm không về... Còn là đêm ba mươi nữa, chẳng nhẽ cha mẹ anh không hỏi han gì hay sao... Cha mẹ Yến Tư Thành quả nhiên quản lý lỏng lẻo, khó trách “Yến Tư Thành” trước kia có tính cách cao ngạo, không biết trời cao đất rộng là gì.

Lý Viện Viện cũng không hỏi thêm.

Lúc anh lấy đồ, chuẩn bị mở cửa ra về, Lý Viện Viện nhìn chiếc áo khoác trong tay anh, giả vờ cất giọng hoang mang: “Tư Thành, sao áo anh lại bị cháy thế?” Cô giương đôi mắt đen láy, trong veo nhìn anh.

Yến Tư Thành nhìn thẳng vào cô, tựa hồ bị hút vào ánh mắt ấy, rồi anh dời mắt, nghiêng đầu, vừa mở cửa vừa đáp: “Tối qua anh bị tàn pháo dây vào.”

“Nhà ai lại đốt pháo lung tung thế.” Lý Viện Viện cảm khái.

“Trẻ con nghịch ngợm thôi.” Yến Tư Thành nói rồi bước xuống tầng, vội vã bỏ đi, không dặn dò cô dặm ba câu như thường lệ.

Lý Viện Viện đóng cửa lại, chạy nhanh tới ban công nhìn xuống.

Chốc lát sau, anh bước ra khỏi khu nhà, đi được mấy bước, giống như Lý Viện Viện dự tính, anh quay đầu lại, ngẩng lên nhìn tầng bảy, đối mặt với cô.

Mùng một, vụn pháo hồng vẫn vương vãi trên đất, chưa được quét dọn, bị gió thổi vờn quanh chân Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện nheo mắt vẫy tay ra hiệu hẹn gặp lại với anh. Yến Tư Thành hơi sững sờ, rồi gật đầu, rồi đi.

Lý Viện Viện chống cằm, thăm nhủ, có lẽ anh chàng trưởng hộ vệ của cô cũng không trung thành và cố chấp quá mức như cô tưởng.

Chỉ ít chuyện hôm qua, ngoài việc cô cảm thấy hơi xấu hổ sau khi tiếp xúc thân mật, Yến Tư Thành cũng không thấy đòi mỗ bụng hay cắt cổ tự vẫn, nhà cô vẫn sạch sẽ, không bị máu chảy thành sông. Lý Viện Viện nghĩ, như vậy đủ chứng tỏ rằng, một cái hôn nhẹ, một vòng ôm vẫn nằm trong phạm vi mà Yến Tư Thành chịu đựng được!

Lý Viện Viện quyết định, nếu lần sau lại say xỉn, cô nhất định sẽ cắn lên miệng anh thật đau, hằn lên dấu răng, sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ chỉ vào vết thương truy hỏi: “Tư Thành, anh bị làm sao vậy?”

Để xem Yến Tư Thành có thể bình tĩnh đáp “Bị tàn pháo đánh vào” được nữa hay không.

36. Chương 37

Tết âm lịch đã qua, kỳ nghỉ đông không còn lại bao nhiêu.

Sau đêm ba mươi, Lý Viện Viện và Yến Tư Thành rốt cuộc cũng có chút tiến triển, nhưng chút tiến triển này lại khiến Yến Tư Thành bắt đầu lảng tránh ánh mắt cô...

Lý Viện Viện nghĩ, có lẽ đây vẫn là chuyện tốt, dù sao, lúc cô mới nảy sinh tình ý với anh, chẳng phải cô còn lẩn trốn anh hay sao. Anh trốn tránh, có nghĩa là, trong lòng anh bắt đầu nghĩ khác về cô, mối quan hệ của bọn họ rồi sẽ thay đổi.

Song dù hiểu rõ được như vậy, nhưng lúc ở bên nhau, sự tránh né của anh vẫn khiến cô buồn bã.

Giờ cô mới biết việc cô trốn tránh anh trước đây khiến anh đau lòng thế nào.

Đúng là báo ứng đến nhanh mà.

Nhưng dù mỗi lần gặp gỡ đều ngại ngùng, Yến Tư Thành vẫn kiên trì ngày ngày mua đồ ăn sáng tối cho cô, buổi tối dùng cơm xong, anh sẽ kiểm tra lại cửa nẻo rồi mới ra về. Trước sau đều giữ “trách nhiệm” như một.

Vài ngày nghỉ đông ngắn ngủi cứ thế mà qua.

Học kỳ mới bắt đầu.

Lý Viện Viện quay về phòng ở ký túc đầu tiên, Yến Tư Thành giúp cô mang hành lý, Lý Viện Viện tự nhiên cầm khăn lau bàn. Không giống như ở nhà, cô rất quen thuộc với nơi đây, nên không để Yến Tư Thành có cơ hội nhúng tay, một mình lau dọn.

Nghĩ đến việc ngày mai có thể gặp lại Chu Tình và Trương Tình Trữ, Lý Viện Viện vô cùng vui vẻ, vừa lau vừa ngâm nga hát.

Yến Tư Thành giúp cô gom rác lại, sau đó ngồi yên một chỗ, chờ Lý Viện Viện xong xuôi thì ra ngoài ăn cơm.

Yến Tư Thành chợt thấy, hình như trong thời gian nghỉ đông nhàn rỗi, Lý Viện Viện hơi béo lên...

Trời lạnh, khu nhà cô ở không có sân rộng để tập thể dục, mỗi ngày cô đều ăn rồi lại nằm, thi thoảng mới ra ngoài mua sắm. Bởi vậy nên mỡ thừa tích tụ lên nhiều.

Nhưng không ai nhắc, nên chính Lý Viện Viện cũng không nhận ra rằng cô đã béo lên.

Đối với Yến Tư Thành, miễn là mỗi ngày cô đều vui vẻ là được. Cô thích ăn gì anh đều chiều, thích nằm lười một chỗ cũng chẳng sao, anh thích nhất là thấy cô hài lòng vui vẻ. Miễn là vậy, anh sẵn sàng dâng hết những thứ cô thích lên trước mặt cô, mặc cô chọn.

Tất cả... những thứ cô thích...

Yến Tư Thành sực nhớ tới chuyện đêm ba mươi.

Yến Tư Thành hiểu Lý Viện Viện hơn cả Lý Viện Viện tưởng.

Ở bên cô mười năm, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười của cô anh đều hiểu rõ. Tối đó, lúc cô hôn anh, dựa vào ánh mắt và thần thái ấy, anh đã hiểu, cô đang chủ động.

Cô uống rượu, tuy hơi say, nhưng không tới nỗi thần trí mơ màng. Người ta “mượn rượu nổi điên”, còn cô lại mượn rượu... để tăng thêm can đảm.

Sắc đảm...

Cho nên hôm đó anh mới khiếp sợ như vậy, tối nổi áo ngoài bị bắt lửa mà phải để cô nhắc, anh mới nhận ra.

Lý Viện Viện không biết, tối đó khi cô chìm vào giấc ngủ, cái miệng nhỏ xinh cứ lơ mơ gọi mãi “Yến Tư Thành”. Anh trông bên giường cô, nghe thấy mà lòng như bùng cháy lên.

Công chúa của anh lại ôm mộng hoang đường.

Phải làm thế nào bây giờ!

Anh đâu xứng đôi với cô.

Anh biết kết cục của đám nha hoàn quyến rũ chủ tử là như thế nào, cũng từng nhìn thấy những gã sai vặt bị đánh chết tươi, hơn nữa, lúc trở thành trưởng hộ vệ, chính anh cũng từng trách phạt những thuộc hạ dám nảy sinh kỳ vọng với công chúa, giờ anh vẫn nhớ rõ những lời xử phạt nghiêm khắc của mình khi ấy: “Phạt ba mươi trượng, tống tới biên cương.”

Công chúa không hề biết chuyện này. Cô là công chúa tôn quý cao sang, chính cô cũng có nhiều phiền não, không nên để chuyện của đám hạ nhân quấy rầy tới cô.

Yến Tư Thành đi từ vị trí hạ nhân lên tới địa vị “Trưởng hộ vệ”, anh luôn không bao giờ dễ dàng tha thứ cho những kẻ dám ôm mộng vọng tưởng đối với bề trên.

Anh bị tôn ti địa vị đè ép, cho nên anh cũng dùng chính tôn ti địa vị để áp chế người khác.

Thân phận tôn ti là thứ mà anh bị nó đè nén, rồi chính anh lại dùng nó để gây áp lực cho người khác, nó đã tạc vào xương cốt anh, đi sâu vào linh hồn, dù thay đổi cơ thể, thì anh cũng không bao giờ dám quên.

Yến Tư Thành từng đọc được một quyển sách ở thư viện, trong sách từng khái quát tình thế của anh bằng một từ rất chững tai: “Nô tính”. Bấy giờ anh vô cùng hoang mang khiếp hãi, nhưng nghĩ kỹ, anh chợt thấy, có lẽ cả đời này anh cũng sẽ không thoát khỏi cảm giác “Nô lệ” này.”

Cho nên, anh sao xứng với Lý Viện Viện.

Dù công chúa thích anh đi chăng nữa, thì cũng chỉ là mù quáng nhất thời thôi...

“Dọn dẹp xong rồi.” Lý Viện Viện hài lòng nhìn bàn học, cười tủm tỉm với Yến Tư Thành: “Đi ăn thôi.”

Yến Tư Thành cup mắt, gật đầu trả lời: “Ừ.”

Hôm sau Chu Tình và Trương Tinh Trữ về ký túc.

Vừa mở rộng cửa ra, nhìn thấy mặt nhau, Chu Tình đã ào tới ôm cứng lấy Lý Viện Viện: “Ôm cái nào! Ôi nhớ muốn chết được à!” Cậu ta ôm cô, cọ qua cọ lại một lúc, rồi nhéo vào bụng cô: “Lý Viện Viện, nghĩ đông béo lên rồi à!”

Lý Viện Viện đang vui tươi hơn hở, nghe vậy, đột nhiên giật mình hỏi: “Béo lên nhiều không?”

“Nhiều hơn so với lần véo trước.”

Lý Viện Viện kinh hãi: “Thật hả?” Hồi tưởng lại kỳ nghỉ đông, cô bỗng thấy mờ mịt: “Ngày mai tớ nhất định phải tập thể dục lại!”

Chu Tình cười: “Cậu cần gì phải giảm béo, Yến Tư Thành nhà cậu toàn thích cậu béo tròn thế này cơ mà.”

Chu Tình nói vậy khiến Lý Viện Viện bỗng chột tư lự.

Tuy trước đây Chu Tình cũng từng trêu vậy, nhưng Lý Viện Viện chưa thích Yến Tư Thành, nên cô không quan tâm mấy, giờ mới thấy, nếu như Yến Tư Thành thật sự thích dạng người mập mập, vậy cô kiên trì giảm béo phỏng có tác dụng gì.

Buổi tối Trương Tinh Trữ và Lục Thành Vũ về trường, cả đám liền hẹn nhau tới nhà ăn ăn tối. Đang lúc rảnh rỗi tán gẫu, Lý Viện Viện bỗng nhiên cất giọng hỏi: “Tư Thành, anh thích con gái gầy hay béo.”

Bốn người chột dờng ăn.

Lục Thành Vũ huých Yến Tư Thành, nhỏ giọng gợi ý: “Trả lời theo vóc người hiện tại của cô ấy.”

Yến Tư Thành không nghe theo Lục Thành Vũ, hiện giờ lúc nào anh cũng phải tìm cách để Lý Viện Viện từ bỏ mình, đúng lúc có cơ hội, anh đương nhiên sẽ khiến cô mất hứng, bởi vậy anh quả quyết trả lời: “Gầy mới khỏe, gầy mới đẹp.”

Lục Thành Vũ thở dài đánh thượt, nào ngờ Lý Viện Viện gật đầu tán thành: “Em cũng nghĩ thế, bắt đầu từ hôm nay trở đi, chúng ta lại làm theo thời khóa biểu, vừa đi học, vừa rèn luyện nhé. Em định tăng thêm cường độ luyện tập.”

Yến Tư Thành trầm mặc.

Trương Tinh Trữ ngồi bên bỗng dưng cất tiếng: “Nói tới việc rèn luyện, hình như nhóm kịch của cậu đang tổ chức đi dã ngoại trên núi thì phải.”

Lý Viện Viện ngây ra: “Thế á?”

Trương Tinh Trữ tiếp: “Con ranh Lâm Hiểu Mộng ngày nào cũng khoe khoang, bảo rằng nó xin mãi thầy giáo mới cho phép, để Trương Nam đưa nhóm kịch lên núi N cắm trại qua đêm. Đặng tăng cường giao lưu tình cảm giữa mọi người trong nhóm.”

Chu Tình vừa ăn vừa nghi ngờ hỏi: “Sao cậu quan tâm tới cô ta thế.”

Trương Tinh Trữ hừ lạnh: “Đương nhiên lúc nào cũng phải để ý tới hành tung của kẻ địch rồi, cậu yên tâm, tớ cẩn thận lắm, sẽ không bị con ranh ấy phát hiện ra đâu.”

Lục Thành Vũ sợ hãi than: “Lòng dạ phụ nữ, hết ‘Chân Hoàn truyện’.”

Ba người ồn ào trêu chọc nhau, Yến Tư Thành thì mặt co mày cau.

Núi non hoang vu, lại còn qua đêm ngoài trời, chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ khiến Yến Tư Thành cau chặt mày lại, anh thực sự không hiểu hành động nguy hiểm này thú vị ở chỗ nào. Còn bảo Lý Viện Viện tham dự nữa...

Lý Viện Viện không hỏi ý kiến anh về chuyện này, chăm chú nhắn tin cho Trương Nam hỏi: “Nhóm kịch định đi cắm trại à?”

Đối phương nhanh chóng trả lời: “Cô nghe nói rồi à? Tổ chức vào cuối tuần, thứ sáu khởi hành, cắm trại qua đêm trên núi, Chủ Nhật về. Tối nay tớ định nhắn tin hỏi mọi người để chốt số lượng tham gia, cô muốn đi à?”

Lý Viện Viện nhanh chóng hỏi: “Có thể dẫn theo bạn không?”

Vì vậy đến hôm khởi hành, Yến Tư Thành bám theo Lý Viện Viện, không rời nửa bước.

Nhóm kịch có mười người tham dự, cộng thêm mấy người dẫn bạn đi kèm, tổng cộng mười lăm người.

Lúc mọi người tập hợp lên xe, Lý Viện Viện nhìn thấy Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương, bèn định bắt chuyện với họ, nhưng Lâm Hiểu Mộng thấy cô và Yến Tư Thành ở bên nhau, thì quay ngoắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không nói không rằng. Lý Viện Viện còn chưa mở lời, Lưu Thư Dương ngồi gần đó đã chào hỏi cô: “Lý Viện Viện, cậu gầy đi à.”

Lâu rồi mới gặp nhau, quả thực Lý Viện Viện cũng gầy hơn khi đó rất nhiều. Cô gật đầu tươi cười, rồi ngồi xuống cạnh Yến Tư Thành.

Từ thành phố X tới núi N mất hai tiếng đồng hồ xe khách, Lý Viện Viện nghĩ thời gian cũng không lâu lắm, dù sao trước đây với con đường dài như vậy, khéo phải mất cả ngày đường. Nhưng xe khách vừa chuyển động, Lý Viện Viện chợt thấy nôn nao hết cả người.

Trước đây cô đã từng đi các phương tiện công cộng, nhưng vẫn thấy ổn. Cô không chuẩn bị thuốc chống say, giờ thấy khó chịu, định mở cửa sổ hít thở không khí, nhưng lại thấy tất cả cửa sổ xe đều đóng kín mít.

Yến Tư Thành phát hiện ra, bèn đưa nước cho cô uống. Thật ra Trương Nam đã chuẩn bị đầy đủ hết, anh đoán ra sẽ có người bị say xe, nên mua cả hộp thuốc, ai say thì chia cho người đó.

Anh ta tới bên Lý Viện Viện quan tâm hỏi han: “Nếu khó chịu quá thì lên ngồi chỗ cạnh tôi đi, ngồi phía trước sẽ đỡ hơn đây.”

Yến Tư Thành giơng mắt nhìn Trương Nam. Trương Nam đưa nước cho Lý Viện Viện, nhìn Lý Viện Viện uống thuốc, rồi thấy cô lắc đầu, nói: “Để Tư Thành ngồi một mình sao được, tôi ngồi đây được rồi.”

Yến Tư Thành chợt thấy ấm lòng. Tuy đã cố gắng kìm nén, nhưng trong lòng anh vẫn nẩy sinh cảm giác vui mừng.

Trương Nam chớp chớp mắt, bên cạnh có cô bạn gọi Trương Nam: “Trưởng nhóm, cho tôi một viên thuốc với, đường xa thế này, tôi cũng thấy say quá.” Trương Nam đưa cho cô ta, sau đó xoay người đi lên trước hỏi: “Còn ai muốn không?”

Lý Viện Viện xoay ngang xoay dọc trên ghế, muốn tìm một tư thế dễ chịu để ngủ, nhưng xoay thế nào vẫn thấy khó chịu.

Yến Tư Thành cứ định mở mồm, nhưng rồi lại nhịn xuống.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện mở miệng: “Em ngủ một lát nhé.” Nói rồi thoải mái tựa đầu lên vai anh, không cho anh cơ hội từ chối. Có điều Yến Tư Thành nghĩ, dù có cơ hội cự tuyệt, anh cũng cự tuyệt không nổi.

Yến Tư Thành cảm thấy bản thân càng ngày càng...

Đại nghịch bất đạo.

37. Chương 38

Tới núi N, vừa xuống xe, Lý Viện Viện chợt cảm thấy như thể được sống lại.

“Có thể đi lại thật là tốt.” Cô cảm khái, Trương Nam thấy vậy bèn trêu: “Hôm nay có mà đi thoải thích.”

Mọi người sắp xếp lại tư trang rồi bắt đầu leo núi. Quả nhiên y lời Trương Nam, hôm nay bọn họ sẽ được đi lại thoải thê. Ban đầu ai nấy đều hứng khởi, hăng hái bồng bồng ngắm nghía cảnh quan, thì thoảng còn dừng lại chụp ảnh. Nhưng dần dần, có cô gái bắt đầu đi không nổi nữa, liên tục hỏi: “Còn xa lắm không? Bao lâu nữa mới tới?”

Trương Nam trả lời còn hai tiếng nữa, thế nhưng đi mãi, hai tiếng trôi qua, mọi người đều mệt mỗi lần quay ra hết. Lý Viện Viện phờ phạc, thở không ra hơi, thều thào thốt: “Tóm lại là mấy tiếng nữa?” Cô vắn hỏi. “Anh đùa với bọn tôi đấy hả.”

“Lúc trước nói vậy để khích lệ mọi người, bây giờ quả thật chỉ còn hai tiếng nữa thôi.”

“Hai tiếng cái đầu anh ấy!” Mọi người nhất loạt kêu gào.

Lý Viện Viện thở hổn hển, trước đây cô rất ít khi ra ngoài, mỗi khi xuất hành, đều ngồi kiệu có người khiêng, từ lúc tới nơi đây, mặc dù luôn thường xuyên rèn luyện thân thể, nhưng chưa bao giờ phải leo trèo thể này.

Yến Tư Thành lẳng lặng nhìn cô. Đến lúc xuất phát lần nữa, anh cố ý chờ mọi người đi hết mới đứng dậy. Lý Viện Viện kiệt sức, vẫn đang ngồi xồm xuống, thấy anh bật dậy thì cũng đứng lên theo.

“Viện Viện.” Anh đưa lưng về phía cô, hơi quay đầu nói: “Em leo lên lưng anh đi.”

Lý Viện Viện ngạc nhiên, không phải cô chưa từng được anh công, trước khi tới thế giới này, lúc bị đạo tặc truy sát, trong tình thế cấp bách, cô cũng từng leo lên lưng anh, nhưng... cảm giác khi ấy, khác hẳn hiện tại mà.

“Em nặng lắm.” Lý Viện Viện nói: “Đường núi khúc khuỷu gồ ghề, anh có công nổi em không đấy.”

Yến Tư Thành đương nhiên quả quyết gật đầu cam đoan.

Thấy vậy Lý Viện Viện bèn nhét túi xách của mình vào ba lô to của anh, sau đó ôm lấy ba lô, trèo lên tảng đá, ôm lấy cổ anh, để anh công mình.

Lý Viện Viện tựa đầu lên vai anh, cắn môi, lòng thầm vui vẻ, cất giọng nói: “Nặng không anh.”

Yến Tư Thành lắc đầu, cất bước đuổi theo mọi người.

“Tư Thành.”

“Ừ.”

“Anh tốt với em quá.”

Yến Tư Thành chệch bước, giẫm nhầm vào cục đá nhỏ, loạng choạng, anh lập tức định thần lại, ho nhẹ rồi nói: “Hôm nay ít người leo núi nhỉ.”

Lý Viện Viện ở đằng sau lưng anh âm thầm cười trộm.

Yến Tư Thành tự nhủ, mấy hôm nay anh đã cố gắng tránh xa cô, nhưng thấy cô mệt mỏi, thấy cô thở hổn hển, thấy cô quệt miệng, thân thể anh lại không thắng nổi lý trí. Việc giúp đỡ cô, gánh vác thay cô đã là thói quen ăn sâu vào trong nội tâm anh rồi.

Anh không thể làm khác được.

Bốn giờ chiều cả đoàn mới lục tục tới được chỗ cắm trại. Con trai dựng lều, còn con gái thì xếp đặt hành lý, lấy nồi, chậu, xoong ra, chuẩn bị nấu cơm. Trương Nam nhìn quanh: “Có ai thấy Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đâu không?”

Vừa cất tiếng hỏi, ai nấy đều ngó ra: “Chẳng phải vẫn theo sau à?”

Có người liền quay xuống núi ngó nghiêng, rồi sợ hãi kêu: “Ồi trời! Yến Tư Thành đang công Lý Viện Viện leo lên kia.”

Lời vừa thốt ra, mọi người lập tức ủa tới đường núi xem, cách đó một đoạn, Yến Tư Thành đang công Lý Viện Viện đi từng bước, thoạt nhìn hơi thở hơi hổn hển, nhưng trông vẫn không quá mệt mỏi, Lý Viện Viện thì... đang ngủ ngon lành trên lưng Yến Tư Thành.

Tập thể nhất loạt bái lạy: “Bạn trai giỏi như thần!”

“Yêu nhau quá đi.”

Lâm Hiểu Mộng thấy vậy liền ném mạnh thứ gì đó xuống đất.

Lều trại dựng xong, nồi niêu xoong chảo cũng được dọn ra, mấy người xung phong nhận việc, xắn tay áo bắt đầu làm cơm, nhưng rõ ràng đều là mấy cậu ấm cô chiêu ít khi làm việc nhà, mới một lát đã hỗn loạn nháo nhào hết cả lên.

Yến Tư Thành thấy vậy, bèn bảo Lý Viện Viện anh phải đi có việc một lát, Lý Viện Viện bận học xào rau với một cô bạn, đang hứng chí, nên không hỏi nhiều, mặc anh.

Ai nấy đều đói cồn cào, đến lúc thức ăn được bưng lên, mọi người tranh cướp nhau, Lý Viện Viện chưa từng thấy cảnh tượng này, cầm nguyên cái bát với đôi đũa, ngây ngô không gấp được miếng nào. Thức ăn cũng không phong phú là mấy, nên ai nấy ăn lững dạ rồi, liền lôi đồ ăn vặt ra chén, Lý Viện Viện tội nghiệp bấy giờ mới được đựng vào cơm thừa canh cặn, gấp mấy miếng khoai, vài quả cà chua ăn nốt bữa cơm.

Sau đó cô đành phải lấy túi bánh quy ra gặm.

Được một lúc, Lý Viện Viện bỗng nhiên nhớ ra, ban nãy Yến Tư Thành nói phải đi đâu đó, bây giờ đã qua bữa cơm rồi, anh vẫn còn chưa trở về, núi rừng hiểm trở, không biết có xảy ra chuyện gì không... Lý Viện Viện lo lắng, đang định bảo Trương Nam phải đi tìm người, thì di động bỗng rung lên, Lý Viện Viện móc ra nhìn, thấy là tin nhắn của Yến Tư Thành, anh bảo, cô đi xuống đường núi, rồi rẽ sang con đường nhỏ bên cạnh.

Lý Viện Viện nghe lời cầm đèn pin đi tìm anh, còn chưa rẽ xuống lối đi nhỏ đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức.

Mắt cô sáng bừng lên.

Chân bước nhanh hơn. Vừa rẽ ngoặt, liền nhìn thấy Yến Tư Thành ngồi bệt dưới đất, đang xoay đều nướng thịt thỏ, Lý Viện Viện thốt lên: “Anh mua thịt thỏ ở đâu đấy?”

“Không phải mua.” Yến Tư Thành đáp. “Anh đoán sẽ thiếu thức ăn, nên mới đi săn thỏ.”

“Săn thỏ?” Lý Viện Viện kinh ngạc nhìn con thỏ một lúc, trong lòng bất chợt tán đồng với lời mọi người nhận xét ban nãy, đúng là “anh bạn trai giỏi giang như thần”. Tuy rằng, thực chất, Yến Tư Thành vẫn chưa phải bạn trai của cô.

“Ừ, so với Đại Đường, động vật trên núi ở đây ít hơn nhiều, mãi mới tìm ra.” Yến Tư Thành nói. “Phải nướng thêm một lúc nữa, Viện Viện có đói bụng không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Em ít nhiều cũng lững dạ rồi, nhưng anh chưa ăn gì đâu đấy.” Cô lấy một gói bánh quy ra: “Để em cầm con thỏ cho, anh ăn một ít đi.”

Yến Tư Thành ngẩn người, giờ mới thấy đói bụng. Đưa con thỏ cho Lý Viện Viện, anh bóc gói bánh quy ra ăn.

Trời tối sầm xuống, sao giăng đầy trời, Lý Viện Viện vừa lật thỏ vừa nói: “Đã lâu rồi mới thấy yên tĩnh như vậy.”

“Ừ.”

Nơi đây đúng thật là cõi trần, lúc nào cũng ồn ào náo động khắp nơi.

“Tư Thành, em từng nghĩ, nếu một mình lạc tới nơi đây, chẳng biết em sẽ biến thành thế nào nữa, chắc chắn sẽ không thể sống tốt như hiện giờ được.” Lý Viện Viện nhoẻn cười nhìn anh: “Anh biết vì sao không?”

Yến Tư Thành trầm mặc gặm bánh.

Lý Viện Viện mỉm cười: “Không liên quan tới tiền bạc, hay đồ dùng sinh hoạt của thời đại này, những thứ đó, dù ban đầu có lạ lẫm, thì sau dần kiểu gì em cũng quen thuộc, chỉ có sự cô đơn, là em không thể nào chịu nổi.”

“Tư Thành, cảm ơn anh đã theo em lâu đến vậy.”

Rõ ràng... Là anh nên cảm ơn cô, cảm ơn công chúa, vì đã để anh đi theo làm bạn với cô.

Yến Tư Thành dợm lên tiếng, nhưng sau cùng lại im lặng tập trung gặm bánh. Anh không thể đáp lại. Yến Tư Thành nghĩ, hiện tại tất thấy với cô đều rất tốt, anh phải cố gắng để không đáp lại cô.

Thỏ chín rồi, hai người đang định đánh chén.

Trương Nam đột nhiên gọi tới, bảo sắp tới giờ chơi trò chơi buổi tối, hỏi hai người họ đang ở đâu. Lý Viện Viện thản nhiên nói dối: “Bọn tôi thấy cảnh đêm rất đẹp, nên đi ngắm sao, mọi người cứ chơi vui vẻ đi, lát nữa bọn tôi mới về.” Cúp máy rồi liền vỗ vào tay Yến Tư Thành: “Ăn nhanh lên.”

Đáng lẽ được từ từ hưởng thụ mỹ vị, nhưng giờ Lý Viện Viện đành phải nhanh nhanh chóng chóng đánh chén cho xong. Xong xuôi lau mồm, cùng Yến Tư Thành trở về.

Về đến nơi cắm trại, liền nhìn thấy mọi người đang đốt lửa, chơi trò chơi.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đến muộn, mọi người nhao nhao đòi phạt bọn họ, bắt bọn họ phải chơi trò phối hợp, dùng trán kẹp táo đi đến thả vào rổ, nếu chuyển được năm quả thì sẽ không phải rửa bát.

Lý Viện Viện quay đầu nhìn, hay thật, toàn bộ bát đĩa bẩn chất đống ở một bên, học sinh thời đại này sao mà chây lười thế...

Mọi người nhao nhao lên, Lý Viện Viện định đồng ý thì thấy Yến Tư Thành lắc đầu từ chối, mọi người mất hứng ca thán, Lý Viện Viện bèn túm tay anh bảo: “Tư Thành, trò này thử thách khả năng ăn ý thôi mà.”

Yến Tư Thành cúi đầu nhìn cô, ánh lửa trại tôn lên gương mặt dịu dàng vô ngần của cô. Cho nên Yến Tư Thành đành tha hiệp...

Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đứng đối mặt nhau, Lý Viện Viện đặt táo lên giữa trán, Yến Tư Thành tiến tới kẹp vào, hai người cố gắng hết sức giữ thăng bằng, gần nhau tới nỗi cơ hồ cảm nhận được cả hơi thở.

Lý Viện Viện đỏ bừng mặt, Yến Tư Thành càng thắm than thở, đáng lẽ ra anh nên từ chối... Từ chối tới cùng...

Một cậu bạn nhỏ thó đứng lên chủ trì cuộc chơi, cậu ta vừa quát lên, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện bắt đầu chuyển táo vào rổ. Động tác khá chậm, nhưng đi bước nào ăn ý bước ấy, thả vào rổ rồi, liền chạy về chuyển quả thứ hai.

Đến quả thứ tư, tốc độ đã tăng lên rất nhiều.

Đây vốn là một trò chơi khá khó, nhưng bọn họ thực hiện khá dễ dàng, khiến mọi người đứng xem cực kỳ thất vọng: “Bọn họ ăn ý quá, chả có tính thách thức gì cả!”

Có người kháng nghị: “Ê chủ trì! Tăng độ khó lên đi!”

Đúng lúc đó, Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đã bắt đầu chuyển tới quả táo thứ năm.

Cậu trai vừa nghe vậy, liền chạy tới vạch đích, thấy bọn họ đang lao tới, liền nháy mắt tinh nghịch, cầm rổ bỏ chạy.

Hành động đột phát khiến tất cả mọi người ngẩn ra, cậu trai hò hét tán loạn: “Ha ha, hai cậu không đuổi theo được đâu!”

Mọi người cười ầm lên.

Lý Viện Viện vừa tức vừa buồn cười: “Đành phải rửa bát mất rồi.” Dù sao... Trước đó cũng không đề ra quy tắc không được động vào chiếc rổ mà...

Yến Tư Thành nghe vậy, bèn bế cô lên, đôi cánh tay rắn chắc của anh siết lấy eo cô: “Viện Viện, em chịu khó một chút.”

Bộ ngực đầy đặn của cô dán sát vào vòm ngực anh, nhưng bấy giờ Yến Tư Thành không chú ý tới điều đó, anh siết chặt lấy cô, Lý Viện Viện càng đỏ mặt hơn: “Tư Thành...”

Sau đó anh ôm cô đuổi theo cậu trai kia.

Lý Viện Viện bấy giờ mới hiểu ra, anh đang cố sức chuyển nốt táo...

Hoá ra là... Anh nổi máu hiếu thắng...

Cậu trai nhỏ thó thấy Yến Tư Thành đuổi theo thì kinh hãi, co giò chạy biến. Màn rượt đuổi khiến mọi người cười đến bò lăn bò càng, sau cùng cậu trai chân ngắn không phải đối thủ của Yến Tư Thành, nhanh chóng bị anh bắt được. Quả táo tức thì rơi vào rổ.

Yến Tư Thành thả Lý Viện Viện xuống, ai nấy ôm bụng cười tưởng chết tới nơi, Lý Viện Viện đỏ mặt chu môi: “Tôi có yêu cầu! Vì cậu ta chơi xấu nên phải rửa hết đồng bát đĩa!”

Mọi người lập tức tán thành, ai chẳng thích bắt nạt người hiền lành.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành ngồi xuống tiếp tục chơi trò chơi, cậu trai kia thì thở dài náo nức, một mình ngồi rửa bát, than thở thở tuy khôn nhưng vẫn chết dưới tay chó săn.

38. Chương 39

Kế tiếp tới trò “đánh trống chuyền hoa”, hai đóa hoa được chuyền qua từng người, lúc tiếng trống dừng, hai người cầm hoa cuối cùng phải đứng lên hoặc thành thật trả lời câu hỏi, hoặc chấp nhận thách thức “đại mạo hiểm”. Một người khác tung đồng xu, nếu vào mặt phải thì trả lời, vào mặt trái có hoa cúc thì nhận “đại mạo hiểm.”

Vòng “đánh trống chuyền hoa” đầu tiên kết thúc, Lưu Thư Dương và một cô gái khác cầm hoa, đồng xu tung vào mặt phải, mọi người lập tức thi nhau hỏi: “Cậu có đang thích ai không? Tên là gì?” Lưu Thư Dương là soái ca của nhóm kịch, nên ai nấy đều cực kỳ quan tâm hiếu kỳ. Lưu Thư Dương tươi cười, thần nhiên đáp: “Tôi thích hoa khôi nhóm kịch của chúng ta, Lâm Hiểu Mộng.” Anh nhìn sang cô ta, nói: “Mọi người không biết ư?”

Cậu ta tỏ ra quá tự nhiên, khiến mọi người nhất thời đắn đo không biết thật giả thế nào, ì xèo vài câu, rồi cũng bỏ qua cậu ta, sau đó quay sang hỏi cô gái từng xấu hổ với chuyện gì nhất. Cô gái suy ngẫm hồi lâu rồi đáp: “Ngã nhằm vào đũng quần anh nam thần từng mến mộ, đập trúng vào cậu nhỏ của anh ấy.”

Mọi người sùng sốt, rồi cười ầm lên.

Yến Tư Thành vốn tưởng Lý Viện Viện sẽ thấy xấu hổ đỏ bừng mặt, nào ngờ vừa quay sang nhìn, liền thấy cô cũng cười phá lên, còn vỗ vào tay anh: “Chu Tình từng bị y hết thể rồi đấy.”

Yến Tư Thành bỗng nhiên thấy, con gái thời đại này... nói đùa cũng thật táo tợn...

Tiếp tục một vòng “đánh trống chuyền hoa” nữa, rơi vào Lý Viện Viện và Trương Nam, tiền xu tung vào mặt trái.

Muốn để bọn họ phải chơi trò mạo hiểm, nhưng quanh đây thì có gì mạo hiểm nhỉ, có người bất chợt nảy ý: “Trong di động của tớ có một câu chuyện ma quái, để cho bọn họ nghe xong rồi bắt phải đi vào rừng mười phút!”

Ai nấy đều tán thành.

Vì vậy cậu bạn nọ bắt đầu kể chuyện, mọi người im lặng chăm chú nghe, câu chuyện mô típ cũ rích, nhưng tiếng người nói cứ đều đều, đầy vẻ ma quái, tại nơi núi non vắng lặng này, ai nấy đều sởn hết cả gai ốc, lạnh toát cả sống lưng.

Kể xong câu chuyện, mọi người đưa đèn pin cho Trương Nam: “Được rồi, đi đi, mười phút nhé, ở đây vẫn nhìn thấy ánh đèn pin của các cậu, đi xa ra một tí nữa nhé.” Trương Nam cầm đèn pin, dắt Lý Viện Viện đi.

Yến Tư Thành định theo đuôi, nhưng bị mọi người chặn lại: “Ai da, ban ngày mọi người đều thấy rồi mà, xung quanh không có gì nguy hiểm đâu, cậu chớ lo quá.”

Có cô gái còn cười trêu: “Có mười phút thôi mà, sao cậu nâng niu cô ấy thế, cứ như đang coi cô ấy là công chúa vậy.”

Một cô bạn khác cũng tươi cười nói: “Phải, cách cậu đối xử với Lý Viện Viện, giống hệt bố tớ đối xử với tớ ấy, sau này nếu bạn trai tớ mà được thế, chắc tớ hạnh phúc lắm.”

Lâm Hiểu Mộng lạnh lùng mở miệng: “Vậy thì đi kiếm một ông bố nữa đi.”

Lời vừa thốt ra, chung quanh liền tĩnh lặng, cô bạn gái nhất thời nổi giận: “Cậu có ý gì thế, ăn nói kỳ quái.”

Lâm Hiểu Mộng thêm một khối gỗ vào đống lửa, không thêm nhìn cô ta, làm cô bạn càng bức bối: “Cô thì cao quý hơn ai chứ! Ai chả biết cô không theo đuổi được...” Đoán được cô ta định nói gì, Lâm Hiểu Mộng tức tối trừng mắt.

Lưu Thư Dương vội vã hoà giải: “Thôi nào, xem xem Lý Viện Viện và Trương Nam đang ở đâu đi.”

Vừa nói xong câu này, bỗng nhiên bên cạnh có người ồ lên: “Ánh đèn pin... sao lại ở dưới chân núi thế kia?” Mọi người cả kinh, Lâm Hiểu Mộng và cô bạn chẳng còn tâm tư nào mà cãi nhau, vội nhìn lại - quả nhiên! Ánh đèn pin rơi xuống chân núi, không biết đã rơi tới tận đâu, thoáng chốc mất tăm.

Đám con gái sợ hãi thở hắt ra, có cậu trai thốt lên: “Đừng sợ, chưa biết chừng chẳng may làm rơi đèn pin thôi, chẳng phải vẫn chưa nghe thấy tiếng kêu hay sao...”

Còn chưa dứt lời, bỗng chợt vang lên tiếng thét chói tai của Lý Viện Viện. Gấp rút, ngăn ngừng, nhanh chóng chìm vào tĩnh lặng.

Mọi người bấy giờ vô cùng sợ hãi, nhìn chằm chằm theo hướng đó, còn chưa định thần lại thì đã thấy một bóng người vớ lấy đèn pin, đứng bật dậy vọt sang. Lâm Hiểu Mộng thấy vậy cũng đứng dậy đuổi theo. Lưu Thư Dương theo sát cô ta.

Những người khác dần dần phản ứng lại, đều cầm đèn pin lên tới xem tình hình.

Khi Yến Tư Thành cầm đèn pin tới chỗ phát ra tiếng hét, thì xung quanh đã không thấy bóng dáng Lý Viện Viện và Trương Nam đâu, nhưng chỗ đường mòn có mấy vết chân hỗn loạn, Yến Tư Thành cẩn thận tra xét, đại khái đã biết chuyện gì xảy ra.

Hàng rào sắt bảo hộ ở đây, chỗ thấp nhất chưa bằng đầu gối người bình thường, ban ngày thì không sao, nhưng trời tối quả thực lại biến thành chướng ngại vật. Nhất định là một trong hai người họ bất cẩn làm rơi đèn, rồi vấp vào hàng rào sắt, người còn lại định kéo lại, nhưng chẳng may thế nào khiến cả hai đều lăn xuống dưới.

Yến Tư Thành nỗ lực duy trì bình tĩnh, soi đèn sâu xuống, bụi cỏ có dấu vết rõ ràng, nếu dựa theo vết tích này thì hẳn sẽ tìm được bọn họ. Yến Tư Thành toan nhảy xuống.

Cánh tay bị ai đó kéo lại.

Vừa quay đầu lại thì bắt gặp ánh đèn sáng chói mắt, Lâm Hiểu Mộng hoảng hốt nhìn anh: “Yến Tư Thành, anh định tự tử chắc?”

Yến Tư Thành cau mày: “Tôi xuống dưới tìm họ.”

“Vậy cũng không thể nhảy thẳng từ đây xuống được! Chúng ta tập hợp lại rồi cùng đi xuống, mới có thể tìm thấy bọn họ.”

“Như vậy chậm lắm. Chỗ này rất dốc, một mình tôi mới có thể xuống được, buông ra.” Ngữ khí càng lúc càng sốt ruột.

“Quanh đây chỗ nào chả dốc!” Lâm Hiểu Mộng túm chặt lấy tay anh. “Anh làm vậy vừa không tìm được họ, vừa nguy hiểm tới tính mạng thì sao! Tôi không thể buông ra được.” Cô ta cất giọng nài nỉ: “Thư Dương, mau tới đây giúp em kéo anh ấy lên!”

Lưu Thư Dương chạy tới, kinh hãi kêu: “Yến Tư Thành, cậu liều mạng quá.” Nói rồi định túm lấy tay anh. Yến Tư Thành hết kiên nhẫn nổi, vung tay thoát ra, nhảy thẳng xuống dưới ánh mắt sợ hãi của hai người họ.

Lâm Hiểu Mộng gào lên: “Yến Tư Thành!” Giọng khàn cả đi.

Song Yến Tư Thành vững vàng đặt chân lên một chạc cây nhỏ, rồi vươn người nhảy nhót như chim, Lâm Hiểu Mộng dõi theo mà phập phồng lo sợ, nhưng anh như thể đang đi bộ trên đất bằng, giữa xào xạc tiếng lá cây, anh nhanh chóng cầm theo đèn pin biến mất dạng.

Mọi người đằng sau đuổi tới nhất loạt mắt chữ A mồm chữ O.

“Anh ta là diễn viên đóng thế hả?”

“Tôi cứ tưởng cảnh này chỉ có trong phim thôi chứ...”

Lưu Thư Dương cũng ngậy cả ra, nhưng định thần lại rất nhanh: “Chúng ta gọi 120 trước nhé, không biết Lý Viện Viện và Trương Nam bị thương thế nào, con gái quay về chỗ cắm trại chờ, còn con trai theo tôi xuống đường mòn tìm kiếm thôi.”

Nói đến việc bị thương, Trương Nam quả nhiên đã bị thương, lúc ngã xuống, chân Trương Nam mắc vào một cành cây chìa ra, rách một mảng da lớn, lần theo ánh trăng mờ ảo, anh ta tự xé quần áo của mình, quần qua loa cầm máu, sau đó nhìn quanh cất giọng hỏi: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?” Anh ta gọi vài câu, cố gắng lắng tai nghe. Nhưng không hề có tiếng đáp lại.

Lúc lặn xuống núi, anh ta vốn muốn ôm lấy Lý Viện Viện, nhưng giữa đường lại xô phải một tảng đá, nên anh ta tuột tay, Lý Viện Viện lặn sang một hướng khác, còn anh ta thì lặn tới chỗ này, bị bụi cây cản lại.

Không biết Lý Viện Viện có lặn xa không, không biết cô ấy đang ở đâu, có bị thương không, có còn tỉnh táo không? Trương Nam sốt ruột nôn nóng, tuy trong rừng ít có dã thú ăn thịt nguy hiểm, nhưng vẫn có nhiều rắn rết côn trùng, nhờ may lại nhảy ra một con lợn rừng, húc thẳng vào Lý Viện Viện thì cô ấy chịu sao nổi.

Trương Nam lần mò xung quanh, lượm được một khúc gỗ khá rắn chắc, bèn nắm chặt lấy, chống người đứng dậy, anh ta vừa đi vừa gọi, chẳng biết đã tìm kiếm được bao lâu nữa, phương hướng không biết, thời gian mờ mịt không rõ, Trương Nam bất thần thấy cực kỳ nản lòng thoái chí, chưa bàn tới Lý Viện Viện, ngay cả anh ta cũng không biết liệu mình có thể thoát khỏi nơi đây được không, những người khác liệu có tìm được anh ta giữa chốn rừng sâu núi thẳm này nữa hay chẳng...

“Trương Nam?”

Bỗng nhiên có một giọng nói yếu ớt vang lên trên đỉnh đầu. Trương Nam ngược lên nhìn, trên cây, dưới ánh trăng, Lý Viện Viện bị mắc ở giữa hai cành cây, nương theo ánh trăng, Trương Nam còn lơ mơ thấy điệu bộ của cô hiện giờ, hai chân xoạc ra, trông khá là buồn cười.

Bởi vậy, nỗi lo trong lòng anh ta thoáng chốc vơi bớt, anh ta đột nhiên cảm thấy tình cảnh của bọn họ vừa quái đản vừa khôi hài: “Sao cô lại treo ngược cành cây thế?”

“Bên kia là sườn dốc...” Lý Viện Viện cảm khái: “Cũng may có cái cây này giữ lại, nếu không tôi đã ngã thẳng xuống rồi, không chết cũng tàn phế. Ông Trời thật tốt với tôi.”

Quả thực là rất tốt, lần đầu tiên rơi xuống từ vách núi cao vút hiểm trở như thế, có Yến Tư Thành làm bạn bên cô, cùng cô tới thời đại này, cho cô một cuộc sống mới. Bây giờ mặc dù là sườn dốc nhỏ hơn, thế nhưng vẫn có thể dễ chết như chơi.

Lý Viện Viện thâm nhủ, mai trở về, cô nhất định phải tới chùa miếu vái lạy, cung kính thấp nén nhang cho Bồ Tát.

Trương Nam lại ngửa đầu hỏi cô: “Làm sao để cô xuống được đây?”

“Thì cứ xuống thôi.” Lý Viện Viện nói. “Nhưng chờ tôi một chút, bả vai của tôi hơi đau. Hình như bị trật khớp.”

Trương Nam giật mình, trước đây lúc mệt mỏi, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh ta từng bị trật khớp một lần, khi ấy thực sự là đau tới mức mồ hôi lạnh nhỏ tong tong, bây giờ anh ta mới thấy, Lý Viện Viện chẳng giống một cô gái bình thường gì cả. Nếu một cô gái gặp phải chuyện kiểu này, ngã xuống núi, mắc ở trên cây, vai còn bị thương, đảm bảo sẽ vừa đau vừa sợ, nếu không khóc, thì giọng nói cũng phải toát vẻ run rẩy đáng thương chứ.

Song Lý Viện Viện... Cơ hồ rất bình tĩnh...
Bình tĩnh như thể chuyện này chẳng mấy quan trọng.

39. Chương 40

Yến Tư Thành lần theo đường cỏ cây bị dập nát, tới chỗ một tảng đá lớn.

Anh chiếu đèn pin lên, phát hiện ra dấu vết bị tách làm hai hướng, có lẽ bọn họ va phải tảng đá này, rồi rẽ sang hai bên.

Lý Viện Viện lần theo hướng nào?

Yến Tư Thành tra xét xung quanh.

Nếu là Lý Viện Viện trước đây thì anh còn có thể tìm ra, vì lúc đó cô rất gầy, dấu vết cây cỏ dập nát sẽ ít hơn nhiều so với một chàng trai là Trương Nam, nhưng hiện giờ thì anh không chắc chắn lắm, vì tuy so với lúc mới tới nơi đây, cô đã gầy hơn một chút, nhưng cơ thể vẫn khá nặng, thể trọng chỉ kém hơn Trương Nam một ít, nếu căn cứ vào phương diện cỏ cây bị dập nát, thì tương đối khó khăn.

Cần nhắc hồi lâu, Yến Tư Thành không muốn chần chừ thêm, bèn chọn bừa một hướng.

Anh nghĩ, nếu hướng đó không có Lý Viện Viện, vậy tìm ra Trương Nam trước cũng được, anh đại khái sẽ biết Lý Viện Viện lần về hướng nào.

Trong khi đó Lý Viện Viện vẫn đang treo ngược cành cây.

Cô nghĩ ngợi lấy sức khá lâu, sau đó bắt đầu tìm cách trèo xuống, nhưng hiện giờ đang là mùa đông, tuy cây cối núi N khá cao to vững chắc, lùm cây phiến lá vẫn còn nguyên màu xanh biếc, thế nhưng cái cây mà Lý Viện Viện đang treo mình lại đang héo, cành cây rất giòn, hơi cử động là có thể nghe thấy ngay những tiếng cành nhỏ bị gãy “rắc rắc”.

Lá khô và cành cây nhỏ rơi xuống trước mặt Trương Nam. Anh lo lắng chăm chú dõi theo cô: “Cẩn thận... Chỗ bên kia trống lắm, đừng ngã xuống đấy nhé...” Anh vừa dứt lời, Lý Viện Viện đang dùng một tay bám vào nhánh cây lần xuống bỗng trượt chân, lực tay không đủ giữ được trọng lượng cơ thể cô, Lý Viện Viện thử mạnh, nhánh cây “rắc” một tiếng rơi thẳng xuống nền đất phủ đầy lá khô.

Trương Nam lập tức chạy tới: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?”

“Ôi... Tôi ở đây.” Cô lão đảo ngồi dậy từ đám thảm lá khô, bộ dạng nhếch nhác, nhưng cũng may không bị thương thêm. Ánh trăng chiếu lên gương mặt cô, tuy không quá sáng rõ, nhưng vẫn khiến Trương Nam nhìn thấy được, cô vẫn tươi cười, tuy rằng lông mày hơi cau lại vì đau đớn, thế nhưng cô vẫn hài lòng nói: “Cũng may mà có cơ thể béo tốt này...”

Cô cảm khái, như thể vô cùng vui mừng.

Cho nên, mặc dù trên người cô vương đầy bụi bẩn, Trương Nam cũng thoáng an tâm: “Đau ở những đâu thế?” Anh ngồi xổm xuống, đỡ Lý Viện Viện dậy.

“Chỉ bị mỗi trật khớp bên vai trái thôi.”

Lý Viện Viện thầm thấy may mắn, may mà hiện giờ thân thể khỏe mạnh, không ốm không bệnh, nếu như đổi lại là cơ thể ốm yếu trước đây, thì vừa ngã vừa lăn như thế, e rằng không chết cũng bị thương nặng.

Cô bắt lấy tay Trương Nam, vịn lực đứng dậy, sau đó nhìn ngó xung quanh: “Chúng ta đang ở đâu?”

Trương Nam lắc đầu: “Tôi cũng không biết. Khắp nơi toàn là cây cối, lúc ngã xuống vẫn cảm nhận được phương hướng, nhưng đi tìm cô từ này tới giờ, tôi cũng không rõ đang ở đâu nữa.”

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lại nhìn địa hình xung quanh: “Chúng ta có vẻ đang ở phía đông khu cắm trại.”

Trương Nam giật mình: “Cô phân biệt được phương hướng ư?”

Lý Viện Viện nhướn cười: “Dựa theo tháng, rồi nhìn lên ánh trăng là đoán được thôi, nếu muốn trở về khu cắm trại, chắc phải men theo đường này.” Lý Viện Viện chỉ: “Có điều ban nãy lúc ngã xuống, tôi thấy chỗ bên cạnh là một sườn vách dốc, nếu muốn bò lên e rất khó. Cho nên phải đi đường vòng. Tôi đoán, đi theo hướng này chắc là được.”

Lý Viện Viện khiến Trương Nam vô cùng ngạc nhiên, anh ta nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Lý Viện Viện... Trước đây không biết, cô lại có khả năng sinh tồn... mạnh đến thế.”

Lý Viện Viện không nghĩ như thế, cô đại khái chỉ hơn Trương Nam ở chỗ biết xác định phương hướng thôi, mà việc này, ở Đại Đường ai mà chẳng biết...

Xác định xong đường, hai người họ bắt đầu xuất phát.

Song vừa cất bước, Lý Viện Viện mới phát hiện ra dáng đi của Trương Nam hơi khập khiễng. Cô chăm chú nhìn, thì thấy đùi anh ta bị thương, máu lan ra cả tấm vải băng tạm bên ngoài.

“Anh bị thương à?”

Trương Nam nhìn lướt qua chân mình: “Không sao, thoát khỏi đây quan trọng hơn.”

“Để tôi xem nào.” Lý Viện Viện ngồi xổm xuống, vạch tấm vải Trương Nam băng bó tạm ra, chau mày nói: “Không được, miệng vết thương vẫn đang hở, máu vẫn còn chảy này. Anh không thể đi lại được, ngồi xuống nghỉ chút đã.”

Trương Nam nhúu mày: “Không sao đâu.”

Thực ra, ngay từ hôm đầu tiên tham gia nhóm kịch, Lý Viện Viện đã nhận thấy, Trương Nam là người vô cùng cố chấp. Cho nên lúc làm đạo diễn, anh ta mới nghiêm khắc với người khác, và nghiêm khắc với cả chính bản thân mình như thế. Dù bị cảm hay sốt cũng vẫn tới phòng tập theo dõi mọi người luyện tập, người như vậy sẽ không chịu nổi việc “bản thân làm liên lụy, phiền hà tới người khác”.

Lý Viện Viện trầm ngâm, đổi cách thuyết phục: “Có lần xem TV, thấy một bà mẹ dạy con rằng, nếu chẳng may lạc nhau trên đường, thì không nên chạy loạn, mà cứ đứng im một chỗ chờ mẹ tới tìm, nếu không, bà mẹ sẽ chẳng thể nào tìm ra được.”

Trương Nam ngẩn ra.

“Tôi nghĩ rồi, trời tối thế này, chẳng nhìn thấy đường xá đâu mà đi, thôi thì thà chờ mọi người tìm đến còn hơn. Chỉ ít trên đoạn sườn dốc cũng có dấu vết chúng ta lặn xuống, kiểu gì mọi người cũng tìm thấy.”

Trương Nam lắc đầu: “Cách xa lắm, nhìn từ trên xuống lại thấy rất nguy hiểm, bọn họ chắc chắn sẽ đi xuống tận đường cái rồi mới tìm ngược từ dưới lên. Sẽ chẳng ai lặn theo dấu vết đâu.”

“Tư Thành sẽ.”

Lý Viện Viện khẳng định vừa nhanh vừa quyết đoán, khiến Trương Nam bỗng chốc thất thần.

Chính Lý Viện Viện vừa thốt lời cũng tự thấy vô cùng yên tâm, tựa hồ như cô tin rằng cái tên “Yến Tư Thành” sẽ có thể cứu thoát cô khỏi cảnh khó khăn này. Cô mỉm cười, không tranh luận tiếp với Trương Nam, chỉ đứng dậy, lôi anh ta ngồi xuống một phiến đá: “Chúng ta cứ chờ ở đây. Tư Thành nhất định sẽ tìm tới.”

Lý Viện Viện nương theo ánh trăng nhìn vết thương trên đùi anh ta, mới thấy kỹ thuật băng bó quá ẩu tả, trước đây cô hay ốm bệnh nên cũng khá quen thuộc với y thuật, mặc dù không quá hiểu biết về vết thương ngoài da, nhưng kỹ thuật băng bó vẫn khá hơn Trương Nam rất nhiều. Hơn nữa cô cũng có hiểu biết nhất định về huyết đạo kinh lạc...

Lý Viện Viện còn đang nghĩ xem nên xử lý vết thương của Trương Nam thế nào, bỗng nghe anh ta cất giọng: “Cô và Yến Tư Thành... rất xứng đôi.”

Lý Viện Viện không hiểu tại sao đột nhiên anh ta nói vậy, chỉ tươi cười, sau đó dùng tay ấn mạnh vào huyết đạo trên người Trương Nam.

Trương Nam cứng đờ người ra chốc lát, Lý Viện Viện hỏi anh ta: “Chân hơi tê một chút đúng không?”

Trương Nam ngơ ngẩn gật đầu: “Hả? Ừ.”

Lý Viện Viện nói: “Anh lấy tay ấn mạnh vào chỗ đó, có thể cầm máu tạm thời đấy.” Trương Nam nghe theo lời cô, đè tay xuống, rồi thấy Lý Viện Viện bỏ mảnh vải trên đùi anh ra, không ngại bẩn, giúp anh ta sửa lại: “Anh kéo đầu bên kia hộ tôi, đúng rồi, cứ thế nhé, một vòng nữa nào, được rồi.”

Cô chăm chú xử lý vết thương, đến độ không để ý tới vẻ mặt của anh ta.

Xong xuôi, Lý Viện Viện ngắt lá cây lau máu trên tay, nói: “Vết thương của anh sâu lắm, nên nhanh được xử lý cẩn thận thì hơn.” Cô nhìn lên sườn dốc: “Mong bọn họ tới nhanh hơn chút.”

Trương Nam chợt nảy lên suy nghĩ điên rồ, bọn họ tới muộn một chút... cũng được.

“Trước giờ không biết cô lại thông thạo nhiều thứ đến thế.”

Lý Viện Viện hơi sững lại, đoạn quay đầu ôn hoà đáp: “Tôi đọc được trong sách đấy.”

“Tôi cũng nghe nói cô học giỏi lắm. Ngoài việc tham gia đoàn kịch, thì chỉ lên lớp hoặc tự học...” Anh ta hơi ngừng lại: “Nhưng quái lạ thật, sao bài luận tiếng Anh lần trước, cô phải nhờ tôi dịch hộ?”

Bởi vì thực sự không tìm được ai khác...

Lý Viện Viện vừa cười vừa trầm suy nghĩ, dù sao Lý Viện Viện trước kia cũng từng thích Trương Nam, cô đành mượn tạm danh nghĩa cô ấy, viện lý do này vậy, bởi vậy cô đáp: “Lúc đó tâm tư hơi bất ổn, hiện giờ...” Hiện giờ có Tư Thành, nên sẽ không để ý tới anh.

Còn chưa nói nốt về sau, Trương Nam đã cướp lời: “Hiện giờ yên lòng rồi ư?”

Đây vốn là câu hỏi đơn giản, nhưng không hiểu sao ngữ khí và thần sắc của Trương Nam rất lạ, Lý Viện Viện đột nhiên cảm thấy kỳ quái.

“Trương Nam, anh...”

“Viện Viện?”

Phía xa bên trên chợt có giọng nói xen ngang.

Lý Viện Viện mừng rỡ, bỏ qua mọi suy nghĩ, vội đáp: “Tư Thành!” Cô đứng lên, ngửa mặt nheo mắt nhìn, khoảng cách quá xa, ánh trăng thì mờ ảo, khiến đôi bên không thấy được nhau, nhưng giọng nói thì vẫn vang tới rõ ràng.

“Em ở dưới à? Vẫn ổn chứ? Có bị thương không? Anh xuống ngay đây, em đừng cử động, chờ anh.”

Anh cố gắng nói về bình tĩnh, nhưng ngữ khí dồn dập lại tố cáo cõi lòng nóng như lửa đốt.

Lý Viện Viện biết anh không thấy cô, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Em chờ anh.”

Trương Nam ngồi bên cạnh, trầm ngâm.

Yến Tư Thành quả nhiên xuất hiện ngay sau đó, anh nhảy từ trên sườn dốc xuống, vút lấy cành cây, thoáng hạ chân xuống tảng đá giữa đường để mượn lực, nhún mình nhảy lên thân cây, rồi từ thân cây bật lên vách đá, nhún nhảy mấy bước liền vung vẩy đặt chân xuống đất.

Lý Viện Viện cười to gọi anh: “Tư Thành!”

Trong lòng Trương Nam đang rối bời, nhưng nhìn một loạt động tác của Yến Tư Thành mà kinh ngạc tới nỗi ngầy cả người ra.

Anh ta... đang diễn xiếc à?

40. Chương 41

Yến Tư Thành mất bao công sức tìm kiếm, lúc lần tới dấu vết chỗ tảng đá, Yến Tư Thành rẽ sang bên trái, sườn núi tuy càng lúc càng đồ dốc, thế nhưng lại có vết máu trên một nhánh cây gãy, rồi càng về sau vết máu càng nhiều, chắc hẳn là máu của Lý Viện Viện.

Yến Tư Thành hoang mang trống rỗng, tâm trạng khó mà diễn tả thành lời.

Vết máu bỗng chợt biến mất giữa một lùm cây.

Có lẽ người đó rơi xuống lùm cây, rồi băng bó qua vết thương mới đi tiếp. Song Yến Tư Thành không biết người đó đi về hướng nào. Trong rừng thẳm giữa đêm khuya, quá khó để lần theo dấu chân. Yến Tư Thành cân nhắc một lát, rồi lộn về chỗ tảng đá tìm kiếm dấu vết theo hướng còn lại.

Lúc nhìn thấy vách núi, trong lòng anh còn tuyệt vọng hơn cả khi phát hiện ra vết máu.

Cho nên Lý Viện Viện không thể tưởng tượng nổi, lúc nghe thấy giọng nói của cô, Yến Tư Thành cảm thấy biết ơn Ông Trời tới mức nào.

Yến Tư Thành giắt đèn pin vào hông, nhờ ánh sáng leo lét mà nhìn thấy được gương mặt nhếch nhác của Lý Viện Viện. Anh bất thần cau chặt mày. Quần áo cô khá bẩn thỉu, mặt mũi cũng vậy, lại còn một bên tay buông thõng xuống!

Yến Tư Thành bỗng nhiên sợ hãi, vội vã tới gần cô: “Viện Viện, tay trái em...”

Lý Viện Viện cười nhắc nhó: “Hình như bị trật khớp.”

Yến Tư Thành nhú mày, anh nắm chặt lấy bắp vai cô, tay còn lại giữ chặt phần cùi chỏ, nói: “Sẽ đau đấy, em cố chịu nhé.” Nói rồi nhẹ nhàng xoay cánh tay cô, rồi đột nhiên kéo mạnh, Lý Viện Viện kêu ối lên, “rắc” một tiếng, Yến Tư Thành liền thả tay cô ra. Lý Viện Viện cử động nhẹ, cười bảo: “Anh lợi hại thật đấy.”

“Đây là thuật nối xương tương truyền đây hả?”

Lý Viện Viện bỗng nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói đầy mệt mỏi.

Yến Tư Thành bấy giờ mới nhìn thấy Trương Nam ở đằng sau: “Là anh chảy máu à?” Ngữ khí nghe có vẻ... hơi có phần nhẹ nhõm.

Trương Nam mỉm cười, gương mặt: “Vết thương nhẹ thôi, đã băng bó qua rồi.”

“Không nên nán lại chỗ này thêm nữa.” Lý Viện Viện cất tiếng. “Chúng ta đi thôi, Tư Thành, anh công Trương Nam nhé, chân anh ấy đang bị thương, không tiện cử động mạnh.”

Yến Tư Thành liếc Lý Viện Viện, rồi lại nhìn sang Trương Nam, trầm ngâm một lát, rồi tỏ ra cực kỳ không bằng lòng công Trương Nam lên.

Không phải anh có thành kiến với Trương Nam, mà vì không nỡ để Lý Viện Viện phải tự mình đi hết quãng đường dài như thế.

Yến Tư Thành có mang theo đèn pin. Anh xác định phương hướng giỏi hơn Lý Viện Viện, ba người vừa đi vừa nghỉ, đến bốn giờ sáng thì về tới khu cắm trại.

Khu cắm trại toàn là con gái ở lại, thấy bọn họ xuất hiện, ai nấy đều mừng rỡ, có người thở phào nhẹ nhõm, bật khóc: “Doạ tôi sợ chết khiếp. Chỉ sợ không tìm được mấy người thôi.”

Có cô bạn lập tức gọi cho nhóm con trai, bảo rằng Yến Tư Thành đã đưa người trở về, để bọn họ cũng mau chóng trở lại, không cần tìm nữa.

Có người thấy chân Trương Nam bị thương, bèn vội vã mang tấm nệm tới cho anh ta ngồi, song mọi người đều chuẩn bị đồ đạc để đi chơi, ngoại trừ vài miếng băng dán, còn thì chẳng ai mang theo thuốc men cả.

Cũng may đám con trai dẫn về mấy người dân bản xứ. Mọi người không nghỉ ngơi thêm nữa, mau mắn thu dọn lều trại, rồi nhờ cậy dân bản xứ khiêng Trương Nam xuống núi, xe cứu thương cũng tới kịp lúc.

Trương Nam nhanh chóng được đưa tới bệnh viện địa phương.

Bấy giờ mọi người mới thoả an tâm.

Mọi người quay sang nhìn nhau. Ai nấy đều kiệt sức.

Chiều hôm sau, bác lái xe theo hẹn tới đón mọi người về trường, ai nấy đều mệt mỏi ngóng đợi mãi. Bác lái xe thấy Trương Nam chống nạng lên xe liền cười trêu: “Mới hơn một ngày không gặp, tiểu tử leo núi bị ngã à?”

Trương Nam liếc qua Lý Viện Viện ngồi ở hàng sau, cô đang uống thuốc chống say, Yến Tư Thành chăm chú dõi theo, coi Lý Viện Viện như bảo bối, tựa hồ có nuốt viên thuốc cũng sợ cô bị mắc nghẹn nguy hiểm tới tính mạng. Trương Nam tươi cười đáp: “Đúng vậy, ngã đau lắm.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện uống thuốc xong, mới dờ mắt: “Phải ngồi xe hơn hai tiếng đấy, em có muốn ăn thêm gì không?”

Lý Viện Viện lắc đầu, quay lại nhìn ngọn núi bọn họ từng nán lại gần một ngày. Xe khách từ từ khởi động, Lý Viện Viện hơi choáng, bèn quay lại, chốc lát sau, thuốc bắt đầu có tác dụng, cô tự nhiên ngã đầu lên vai Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành ngẩng nhìn cô, rồi anh giữ thẳng người, không dám nhúc nhích.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện nhẹ nhàng gọi anh.

“Ừ?”

Cô chớp mắt mơ màng: “Khoảnh khắc lần từ triền dốc xuống, em cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.”

Yến Tư Thành thâm cẳng thẳng.

“Cũng may Ông Trời đầy đức hiếu sinh. Để cây cối giữ lại mạng em.” Lý Viện Viện thở dài, nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên đầu gối: “Nếu không Tư Thành sẽ thấy thương tâm tới mức nào.”

Đúng vậy, nếu như Lý Viện Viện gặp chuyện xấu số, anh sẽ đau lòng tới nỗi nào đây, nếu như trên đời này không có Lý Viện Viện, anh quả thực không thể tưởng tượng nổi, anh sẽ phải đối mặt với ngày mai thế nào.

Không phải anh bảo vệ cho cô, mà kỳ thực, có lẽ chính cô mới là người che chở cho anh, là ý nghĩa để anh sống tiếp.

Yến Tư Thành trầm mặc, bỗng thấy Lý Viện Viện siết chặt tay thêm: “Tư Thành, cuộc đời này luôn có những chuyện đột nhiên ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra, chẳng ai đoán trước được, anh phải hứa với em, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không được nghĩ quẩn.”

“Viện Viện?” Anh không rõ tại sao tự dưng cô nói vậy.

“Hứa với em đi.”

“Anh hứa.”

Lý Viện Viện bấy giờ mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Yến Tư Thành cẩn thận quay sang nhìn vẻ mặt lúc ngủ của cô, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, bỗng chốc thất thần. Công chúa đang gối lên vai anh say giấc nồng, bình an tĩnh lặng. Chỉ cần thấy cô như vậy, anh liền kiên định.

Đột nhiên xe khách thắng gấp, ai nấy đều bổ nhào về phía trước, Yến Tư Thành tức thì giữ chặt lấy vai cô.

Lý Viện Viện uống thuốc, do hôm qua cũng khá kiệt sức, nên bây giờ say sưa tới nỗi mắt nhắm nghiền, mơ màng lâm bầm, rồi lại gục lên vai anh, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Yến Tư Thành nhìn tình hình đường xá trước mặt, hình như bị tắc đường, xe khách cứ đi một chút rồi lại dừng, khiến mọi người lắc lư liên tục, Yến Tư Thành nắm chặt tay cô, không dám buông ra.

Anh vẫn cầm tay cô, cho tới tận lúc về tới trường.

Dọc đường kẹt xe, về tới trường thì trời đã tối sầm, mọi người lục tục xuống xe, Yến Tư Thành lặng lẽ rút tay về: “Viện Viện.” Anh gọi cô dậy.

Lý Viện Viện mơ màng, tỉnh dậy: “Đến rồi à?”

”Ừ, về ký túc rồi ngủ tiếp.

“Ừ.”

Lý Viện Viện dụi mắt, chân bước loạng choạng, xuống xe, Yến Tư Thành thấy cô vẫn đang uể oải, bèn khom lưng xuống: “Anh công em về, em leo lên lưng anh ngủ thêm lát nữa đi.”

Lý Viện Viện gật đầu, ngoan ngoãn lên lưng anh.

Yến Tư Thành không bận tâm tới những lời trêu ghẹo “Phu thê tình thâm” của mọi người, Lý Viện Viện thì mỉm cười khách sáo, rồi nhắm chặt mắt lại. Trương Nam tạm biệt từng người, cất lời xin lỗi vì làm liên lụy tới mọi người, không chơi vui vẻ được.

Tất nhiên không ai trách anh ta.

Mọi người giải tán, trở về ký túc xá.

Trương Nam dõi mắt theo bóng lưng Yến Tư Thành và Lý Viện Viện, không cần nhờ ai giúp, tự mình chống nạng đi về.

Phòng của Lý Viện Viện cách cổng trường khá xa, dọc đường Yến Tư Thành công cô về, bao người quay lại ngó nghiêng.

Gần đến nơi, trước khi Yến Tư Thành buông cô xuống, chợt nghe thấy cô nhẹ giọng thì thầm: “Tư Thành, cảm ơn anh luôn ở bên em.” Yến Tư Thành vô thức mỉm cười.

“Đúng vậy, Tư Thành, cảm ơn anh vì đã luôn bên em.”

“Tư Thành.”

“Anh đây.”

“Em thích anh.”

Yến Tư Thành chợt dừng lại, bỗng chốc như cảm thấy Lý Viện Viện trên lưng nặng tựa nghìn cân, khó lòng công nổi.

Lý Viện Viện ôm chặt cổ anh, duỗi dài trên lưng anh, lặp lại: “Em thích anh.”

Lý Viện Viện tự nhủ, hiện giờ chắc chắn là lúc thích hợp nhất để bày tỏ, bọn họ vừa trải qua nguy hiểm, Yến Tư Thành chắc chắn đang buông lỏng cảnh giác. Giờ là lúc dễ dàng đột phá phòng tuyến trong lòng anh, hơn nữa cô đang ở trên lưng anh, Yến Tư Thành muốn cắt cổ tự sát cũng không dễ dàng.

Lý Viện Viện càng suy nghĩ, tay chân càng gắng sức quấn lấy anh. Song thấy Yến Tư Thành không có phản ứng gì, cô hơi vội, lại nói: “Tư Thành, lúc ở trên xe anh đã hứa với em rồi, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được nghĩ quẩn, cho nên, mặc kệ bây giờ anh đang kinh hãi thế nào, anh cũng tuyệt đối không được tự sát.”

Hoá ra... Cô bóng gió vì chuyện này đây.

Yến Tư Thành nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Lý Viện Viện lại sợ anh tự sát...

“Tư Thành nào có tài đức gì...”

Lý Viện Viện cắt ngang: “Tư Thành, nếu nói anh không tài không đức, không xứng với em, vậy e rằng trên đời này chẳng còn ai xứng đáng với em hết.” Cô khẽ cười: “Tư Thành muốn em phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại ư?”

Yến Tư Thành im bật.

Cuối cùng anh vẫn không có hành động gì bất thường.

Lý Viện Viện tự thấy mình quá giỏi, bắt quá đúng thời cơ. Cô từ từ buông tay khỏi cổ anh, tỏ ý đặt cô xuống. Yến Tư Thành lập tức buông cô ra. Lý Viện Viện đứng trước mặt anh, sửa lại trang phục bị cô làm cho xộc xệch. Xong xuôi, tay vẫn đặt nguyên trên ngực anh, nấn ná không rời.

“Tư Thành, ban nãy em đã nói lúc rơi xuống núi, em thật sự đã tưởng sẽ không được gặp lại anh nữa. Lúc đó em cảm thấy hối tiếc nhất, là chuyện không thể bày tỏ rõ lòng mình cho anh...” Cô xoa nhẹ lồng ngực anh, dừng lại ở chỗ trái tim, cảm nhận nhịp tim đang đập mạnh.

“Em muốn thổ lộ rằng, em rất thích anh. Cùng nắm chặt tay, bạc đầu chẳng xa nhau.”

*Nguyên văn là “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”

Trái tim cô đập dồn như trống bỏi, mãnh liệt vô ngần.

“Anh thì sao? Có thích em không? Có yêu em không?” Lý Viện Viện nhìn anh không chớp: “Nếu có, vậy chúng ta hãy yêu nhau đi.”

41. Chương 42

Yến Tư Thành trầm mặc nhìn cô.

Lý Viện Viện đột một lát, thấy anh dợm mở miệng thì lại xen ngang: “Đừng vội.” Lý Viện Viện nói. “Tư Thành, anh không cần phải vội. Anh biết mà, nếu đã chấp nhận thì sẽ là chuyện cả đời, đột nhiên em bày tỏ, có lẽ sẽ khiến anh chưa thể đồng ý ngay được. Không sao, anh cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Yến Tư Thành nhìn thấy bóng mình in trong đôi mắt cô, vẻ mặt hơi chần chừ, do dự hiện rõ.

Lý Viện Viện nhìn chăm chăm vào ngón tay cô đặt trên ngực Yến Tư Thành: “Tư Thành, anh không cần mở miệng em cũng biết anh định nói gì, thực ra, từ nhỏ tới giờ, hễ em muốn gì, anh đều đồng ý, bất kể đúng hay sai, chỉ cần em mở lời, anh liền ưng thuận. Thế nhưng việc này không giống thế.” Lý Viện Viện thu tay lại: “Nếu anh không muốn thay đổi quan hệ giữa hai ta, vậy có thể từ chối. Vì duy chỉ có việc này, em muốn anh hoàn toàn cam tâm tình nguyện.”

Sự do dự của anh, cô vẫn nhìn ra.

Yến Tư Thành căng thẳng, Lý Viện Viện mỉm cười ôn hoà với anh như thường: “Tư Thành, hai hôm nay anh cũng vất vả rồi, mau về nghỉ ngơi đi, em cũng về phòng đây.”

Yến Tư Thành nhìn cô hồi lâu, rồi gật đầu đáp ứng: “Ừ.”

Xoay người đi về phòng, Yến Tư Thành nhìn lòng bàn tay đầy mồ hôi của mình, chợt tự hỏi lòng, vì sao lại do dự? Đi lên cầu thang, có hai cậu nam sinh cười nói ngang qua, Yến Tư Thành vô thức nghiêng người né tránh. Đây là thói quen cố hữu khi anh làm hộ vệ.

Cả đời này chắc anh cũng không sửa được thói quen đó.

Cho nên anh mới do dự...

Bởi anh luôn giữ những thói quen thấp kém này, nên anh không tự tin rằng bản thân có thể mang lại hạnh phúc mà Lý Viện Viện cần.

Dù sao chẳng nữa... Đó cũng là Lý Viện Viện.

Là ánh trăng rọi sáng cõi lòng anh.

Buổi tối rửa ráy xong, đang chuẩn bị đi ngủ, điện thoại đầu giường bỗng reo vang, Yến Tư Thành cầm di động lên, thấy là số của Lý Viện Viện thì chần chừ giây lát rồi mới đưa tay trượt lên màn hình, vì trong phòng có người đã ngủ trước, nên anh phải nhỏ giọng: “Viện Viện?”

Đôi phương hồi lâu không đáp.

Yến Tư Thành đang nghi hoặc, bỗng nghe thấy: “Anh nghe máy chậm hơn thường ngày.” Lý Viện Viện cười cười: “Em đang tự hỏi liệu anh có tự sát ngay tại phòng ngủ không.”

Yến Tư Thành sức nhớ tới có lần thảo luận với cô về chuyện hộ vệ có thể đem lòng yêu mến công chúa được hay không. Nhất thời khoé miệng chợt trĩu xuống. Nếu như, nếu như hiện giờ không phải đang ở thời đại này, nếu như còn ở Đại Đường, chưa biết chừng anh đã thật sự lấy dao cắt cổ...

Song tình thế khác nhau, nếu như anh biến mất, vậy ai có thể chăm lo cho Lý Viện Viện? Ai có thể che chở bảo vệ thật tốt cho công chúa của anh?

“Viện Viện, có chuyện gì thế?” Anh kìm nén mọi suy nghĩ rồi bời, nhẹ giọng hỏi.

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là tối nay vẫn chưa chúc anh ngủ ngon.”

Lý Viện Viện vừa thốt lời, bên kia điện thoại liền vắng tới tiếng Trương Tĩnh Trữ và Chu Tình dài giọng trêu chọc. Không nhìn thấy nhưng Yến Tư Thành cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng hiện giờ ở phòng ngủ của cô.

Anh bắt thần mỉm cười, chăm chú lắng nghe Lý Viện Viện dịu dàng chúc ngủ ngon.

Anh gật đầu đáp: “Ừ, chúc em ngủ ngon.”

Đến lúc cúp máy, Lý Viện Viện bỗng nhiên hỏi với: “Ngày mai anh sẽ không lẩn trốn em đâu nhỉ?”

Yến Tư Thành trầm mặc đáp: “Sẽ không đâu.”

Lý Viện Viện bấy giờ mới yên tâm, hài lòng cúp máy.

Yến Tư Thành buông máy, tung chăn lên đắp, ngơ ngẩn nhìn trần nhà. Trong bóng tối, anh cảm nhận rõ ràng dòng máu ấm lưu chuyển toàn thân, đổ dồn về phía tim, anh tựa hồ nghe thấy Lý Viện Viện nói “em thích anh”, tựa hồ cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô đặt trên ngực mình. Nhẹ nhàng, mềm mại như vậy.

“Công chúa...”

Anh không kìm lòng nổi, bật thốt lên. Yến Tư Thành nhắm mắt lại, nhưng trước mặt lại tràn ngập gương mặt cô, đôi mắt ngập nước, đôi môi phớt hồng, dịu dàng nói: “Em thích anh, muốn được nắm tay nhau, sống đến bạc đầu.”

Yến Tư Thành nghiêng rằng, thân thể nóng bừng lên, đành phải xoay người xuống giường, đi dội nước lạnh...

Tiếng nước xả ào ào, nhưng chẳng hiểu sao toàn biến thành giọng nói của Lý Viện Viện: “Anh thì thế nào? Có thích em không? Có yêu em không?”

Có thích không? Có yêu không?

Sao lại không chứ...

Hôm sau đi học như thường lệ.

Vì trời lạnh, nên mới đi học trở lại, Lý Viện Viện vẫn chưa dậy sớm được như trước, cô không tới nhà ăn sáng, mà thức dậy muộn hơn, vội vã đánh răng rửa mặt giống Chu Tình và Trương Tĩnh Trữ, rồi mua lấy cái bánh mì, nhanh nhanh chóng chóng chạy lên lớp.

Giáo viên giảng bài trên bục, ba cô nàng bên dưới từ tốn gặm bánh mì.

Chu Tình khen Lý Viện Viện: “Học kỳ này tớ thấy cậu càng lúc càng giống một sinh viên bình thường rồi đấy.”

“Hả?”

Chu Tình véo tay cô: “Lười chứ sao!” Trương Tĩnh Trữ cũng trêu chọc: “Đúng vậy, hồi học phổ thông tớ phải tự nhân bản thân là người vô cùng chăm chỉ, nhưng rồi lên đại học mới biết còn có nhiều người nỗ lực hơn tớ nhiều, điển hình là cậu. Mới vào đại học đã cố gắng thế rồi, mà càng ngày càng cố gắng hơn nữa chứ. Từ lúc cậu và Yến Tư Thành trở về ký túc xá, nhìn cách cậu học tập, tớ không dám lại gần. Chăm chỉ tựa hồ muốn được ghi tên vào Sách kỷ lục thế giới ấy.”

Lý Viện Viện ngẩn ra: “Tớ như thế thật à?”

“Đúng vậy, ngày nào cũng sinh hoạt theo thời khoá biểu, tận dụng từng giây từng phút.”

Lý Viện Viện hơi suy tư: “Tớ nghĩ sống vậy mới có ý nghĩa.”

“Cũng không phải không tốt, song sống như vậy thành ra hơi khô khan cố chấp, tớ thấy cậu như hiện giờ vẫn hơn, kết hợp hài hoà, mới giống sinh viên bọn tớ.”

Đối với chuyện phấn đấu nỗ lực, Lý Viện Viện không đồng tình với bọn họ, nhưng câu sau cùng của Chu Tình, Lý Viện Viện khá tán thành.

Cô càng ngày càng giống bọn họ, vậy có nghĩa là, cô đã bắt tri bắt giác hoà nhập hẳn vào thế giới này.

Buổi trưa tan học, buổi chiều Lý Viện Viện và Chu Tình vẫn còn có lớp, Trương Tĩnh Trữ thì mới có bạn trai, nên hẹn anh ta đi ăn, bị Chu Tình mắng là đồ trọng sắc khinh bạn, nói rồi Chu Tình lại khen Lý Viện Viện thật tốt, chưa bao giờ vì Yến Tư Thành mà bỏ rơi cô ấy.

Lý Viện Viện chột trâm ngâm, bỗng nghĩ rằng, sau này dù cô và Yến Tư Thành chính thức yêu nhau, thì việc qua lại chắc sẽ không thay đổi nhiều so với bây giờ, dù sao chục năm nay bọn họ vẫn quen sống như vậy, quan hệ “yêu đương trẻ trung” có vẻ sẽ càng lúc càng giống kiểu “vợ chồng già” hơn.

Đi ngang qua lối đường mòn trong khu vườn, bỗng thấy một chàng trai chống nạng đi tới.

Chu Tình ngẩng lên nhìn: “Viện Viện, đây chẳng phải là Trương Nam à.”

Lý Viện Viện cũng nhìn thấy Trương Nam, cô cười cười, bắt chuyện với anh ta: “Anh đỡ nhiều chưa?”

Trương Nam gật đầu: “Bị thương ngoài da thôi, tới bệnh viện chữa trị rồi.”

Chu Tình trêu chọc: “Sao lại bị thương thế? Trông có vẻ khá nặng đấy, sao vậy? Leo núi bị ngã à, sao không thấy Viện Viện nhắc tới chuyện này nhỉ?”

Vì chuyện này liên quan tới câu nói dang dở lúc đêm tối của Trương Nam chứ sao!

Lý Viện Viện cười cười, liếc nhìn Chu Tình: “Ừm, lúc leo núi xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lát nữa tớ kể lại cho.” Rồi cô kéo Chu Tình toan bỏ đi: “Chúng ta đi ăn đã...”

“Lý Viện Viện.” Trương Nam bỗng nhiên mở miệng: “Tôi có chuyện cần nói.”

Lý Viện Viện sững sốt: “Bây giờ ư?”

Trương Nam gật đầu: “Phải. Nếu không nói bây giờ, tôi sợ sau này càng không thể nói được.”

Chu Tình liếc nhìn bọn họ, rõ ràng thấy Lý Viện Viện hơi xấu hổ, giây lát sau, Lý Viện Viện bèn gật đầu nói: “Được.”

Hai người họ ngồi xuống chiếc ghế trong vườn. Chu Tình đứng xa xa gọi điện cho Yến Tư Thành: “Anh đang ở đâu?”

“Phòng học thứ ba. Có chuyện gì?”

“Gần thế, may quá, anh mau tới đây, tôi nghĩ tình địch trước đây của anh trở lại rồi đấy.”

Trong mắt Chu Tình, việc Lý Viện Viện từng thích Trương Nam, là một việc rất ghê gớm, ảnh hưởng tới cả tính mạng. Chu Tình vốn không thích cũng chẳng ghét Trương Nam, nhưng từ lúc Lý Viện Viện bị Trương Nam mắng mỏ nên nhảy từ trên sân khấu xuống, Chu Tình liền cảm thấy Lý Viện Viện không nên ở gần một người như vậy. Sau đó Yến Tư Thành xuất hiện, vừa chung tình vừa nhiều tiền lại đẹp trai, quan trọng

hơn là, anh ta còn hay mời bọn họ đi ăn! Đây chính là tình cảm khăng khít tựa hồ giữa mấy anh đồng chí hoạt động cách mạng với nhau.

Chu Tình có cảm tình với Yến Tư Thành hơn, vả lại hiện thời Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đang yêu nhau say đắm, chuyện tình hoàng tử và Lọ Lem lãng mạn tới vậy, sao có thể để kẻ thứ ba chen ngang chứ, nên Chu Tình mới lập tức mật báo cho Yến Tư Thành.

Đến khi Yến Tư Thành tới, Chu Tình liền lặng lẽ chỉ cho anh: “Kẻ địch đang ngồi bên đó quyền rũ Lý Viện Viện, anh mau tới ra oai đi.”

Yến Tư Thành đâu có ác cảm với Trương Nam như vậy. Anh do dự một lát, rồi nhìn Chu Tình, sau đó liếc về phía vườn cây: “Viện Viện bằng lòng trò chuyện cùng anh ta mà...”

Chu Tình bật lại: “Không phải thế đâu, người ta đang cướp bạn gái anh, anh lại chẳng hề tức giận tí nào thế à? Nếu bây giờ Lý Viện Viện bái bai anh rồi đi theo Trương Nam, anh vẫn độ lượng như thế, để mặc cậu ấy chắc? Đúng là đồ hâm!”

Về lý mà nói, xử sự như thế mới là thói quen của anh.

Thế nhưng, Yến Tư Thành siết chặt tay lại, anh cảm thấy hiện giờ anh rất không giống bình thường.

Anh lẳng lặng tới gần họ. Chu Tình khích lệ: “Cố lên!” Yến Tư Thành quay lại liếc Chu Tình, thầm nhủ, đáng lẽ anh nên dừng lại, không nên làm phiền tới cuộc trò chuyện của Lý Viện Viện và người khác, nhưng cái chân không nghe theo mệnh lệnh của cái đầu, cứ liên tục cất bước. Anh nhẹ chân, dừng lỗ tai nghe ngóng.

Làn gió thoảng đưa câu chuyện của họ tới tai anh.

Trương Nam đang nói: “Tôi muốn trở thành đối thủ của Yến Tư Thành. Em có đồng ý không?”

42. Chương 43

Yến Tư Thành khựng lại, thoáng chốc, một ngọn lửa u ám trong lòng bỗng nhen lên, bùng cháy tới tận cổ họng, anh cơ hồ toan cất lời giễu cợt: “Anh dựa vào gì mà nói vậy chứ?”

Nhưng anh vẫn nhịn được, vì Lý Viện Viện vẫn chưa trả lời.

“Trương Nam.” Lý Viện Viện cất lời từ tốn như mọi khi: “Đám bạn quanh tôi thường hay nói lời yêu rất dễ, ví như hôm nay sẽ bảo thích cậu này, nhưng ngày mai lại đã thấy nói chia tay, hình như mọi người đều dễ dàng thốt ra những lời như vậy. Thật ra, tôi nghĩ hôm nay có lẽ anh cũng giống họ.”

Trương Nam dậm phản bác. Lý Viện Viện cười nói: “Đừng vội, anh hãy nghe tôi nói trước đã. Anh thử nghĩ kỹ mà xem, chúng ta quen nhau được bao lâu, anh hiểu được tôi đến đâu nào? Trước đây khi bắt gặp Tiểu Bàn, tôi cũng khá thích cậu ta, cho nên mới thổ lộ, nhưng lúc đó chính tôi cũng không biết, tôi có thể dễ dàng thổ lộ, cũng dễ dàng từ bỏ được, cho nên lúc Tiểu Bàn cự tuyệt, tôi cảm thấy khó chịu bởi cậu ta dám từ chối tôi, chứ không phải vì tôi không có được cậu ta.”

Trương Nam hỏi: “Thật thế ư?”

Lý Viện Viện mỉm cười: “Tôi luôn có suy nghĩ khác mọi người. Cho nên tôi không muốn bàn thêm về chuyện này nữa. Gần đây tôi mới chợt nhận ra. Có một người, có lẽ cả đời này cũng sẽ không nói ”thích” tôi, nhưng trên đời này, hoặc là ở một thế giới khác đi chẳng nữa, cũng sẽ chẳng có ai yêu quý, che chở cho tôi giống như anh ấy. Cho nên tôi biết tôi thích kiểu người như thế nào, bởi tôi bỗng phát hiện ra, khi thích một người, không phải vì anh ấy đáp ứng hết mọi yêu cầu trong lòng tôi, mà bởi vì tôi đem lòng thích anh ấy, nên mọi thứ liên quan tới anh ấy tôi đều yêu mến.”

Lý Viện Viện tươi cười tiếp: “Nếu anh muốn trở thành đối thủ của Yến Tư Thành, vậy trước tiên anh phải trở thành anh ấy đã. Bởi vì, tôi thích anh ấy, cũng sẽ chỉ thích mình anh ấy mà thôi.”

Trương Nam im lặng.

“Cho nên sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa nhé, nếu Tư Thành biết, anh ấy sẽ buồn lắm.”

Trương Nam nhếch môi, cười khổ: “Biết rồi, cô đã nói đến thế, tôi còn biết nói gì hơn đây. Cô đi ăn cơm đi, tôi cũng trở về đây.” Nói rồi chống người dậy, quay đầu liền nhìn thấy Yến Tư Thành đứng ở đằng sau.

Yến Tư Thành đỏ mặt, khiến Trương Nam ngạc nhiên: “Cậu... Sao lại ở đây?”

Nghe thấy vậy, Lý Viện Viện liền quay đầu lại nhìn, cô hơi ngẩn ra, rồi liền bật cười gọi: “Tư Thành.”

Yến Tư Thành hơi cúi thấp đầu xuống, không nhìn thẳng vào mắt Lý Viện Viện.

Trương Nam thấy thế thì cười cười, chống nạng bỏ đi mất. Ra khỏi khu vườn liền nhìn thấy Chu Tình đang nhìn chòng chọc vào mình, Trương Nam trầm ngâm giây lát rồi mở miệng: “Khỏi cần tròng mắt làm gì, tôi không phải chướng ngại vật giữa họ, mà tôi còn giúp họ tới gần nhau hơn đấy.”

Lý Viện Viện vừa nói có lẽ cả đời này cũng sẽ không nghe được từ “thích”, có thể... hôm nay sẽ nghe thấy.

Khu vườn mơn man gió thổi, Lý Viện Viện tới bên Yến Tư Thành, cười với anh: “Chu Tình gọi cho anh à?” Yến Tư Thành gật đầu, Lý Viện Viện giải thích: “Em từ chối anh ta rồi.”

“Ừ. Anh biết.”

Lý Viện Viện bỗng cảm thấy không biết nói gì, bèn im lặng, giây lát sau nhoẻn cười cầm lấy tay anh: “Vừa tan học, chắc anh cũng chưa ăn cơm nhỉ, chúng ta đi ăn thôi nào.”

“Viện Viện.” Yến Tư Thành không hề di chuyển.

Lý Viện Viện quay lại ngó anh.

Bốn mắt chạm nhau, trong đôi mắt anh ngập tràn hình bóng cô. Anh lật tay, cầm lấy tay cô. Lòng bàn tay anh ấm áp khô ráo, đột nhiên đụng chạm, bỗng khiến Lý Viện Viện hơi xấu hổ hồi hộp.

“Những gì em nói khi nãy, anh đều nghe thấy.”

Lý Viện Viện ngơ ngẩn gật đầu.

“Đêm qua anh trăn trở mãi, anh sợ mình không thể chăm sóc chu toàn cho em, nhưng ban nãy anh mới đột nhiên nhận ra, nếu như phải giao em cho người khác, anh không thể làm được. Không phải anh lo lắng, mà là vô cùng phần nộ.” Anh siết chặt tay cô: “Anh không thể tự thuyết phục bản thân, bằng lòng giao em cho người khác.”

Lý Viện Viện mỉm cười, thấy Yến Tư Thành bỗng quỳ xuống, hành lễ theo kiểu Đại Đường, dập đầu sát đất, nghiêm giọng nói: “Xin công chúa, thứ cho thuộc hạ tội đại bất kính. Sau này chỉ e...”

Còn chưa dứt lời, Lý Viện Viện đã ngồi xổm xuống trước mặt anh, đỡ anh dậy, rồi ôm lấy anh, hôn “chụt” một cái lên môi. Sau đó cô ôm sang phía cổ: “Em muốn làm thế từ lâu rồi.” Cô cọ đầu vào cổ anh: “Tư Thành, em thích anh nhiều lắm.”

Yến Tư Thành sửng sốt, bấy giờ mới giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt lên lưng cô, rồi siết càng lúc càng chặt, ôm cứng lấy nhau.

Không muốn buông tay, cứ ôm nhau mãi thế này, không bao giờ buông ra nữa.

Công chúa của anh, cuối cùng cũng thực sự trở thành của anh rồi.

“Anh cũng thích em.”

Có thích không? Có yêu không?

Có chứ.

Muốn nắm chặt tay nhau? Bạc đầu chẳng rời xa?

Muốn chứ.

Vậy yêu nhau thôi.

Kỳ thực khi Yến Tư Thành và Lý Viện Viện chính thức yêu nhau, về cơ bản nếp sống sinh hoạt vẫn không khác trước là mấy, nhưng mỗi khi bên nhau, Lý Viện Viện sẽ đan chặt tay mình vào tay anh, Yến Tư Thành cũng cười siết lấy tay cô, đôi tay mềm mại tới nỗi khiến anh không dám bóp mạnh. Buổi tối lúc từ thư viện hoặc sân tập trở về phòng, mỗi khi tạm biệt, Lý Viện Viện đều kiễng chân lên, hôn nhẹ lên mặt anh.

Thoạt đầu, hai người họ còn đỏ mặt, trầm mặc hồi lâu mới chúc nhau ngủ ngon, rồi ai về phòng nấy.

Nhưng lâu dần, tối nào Lý Viện Viện cũng thân mật với anh, khiến việc đó trở thành thói quen của họ.

Từ cái hôn nhẹ, theo thời gian, quan hệ dần dần sâu đậm hơn, một tháng sau, Lý Viện Viện đã thành công chuyển từ hôn má sang hôn môi.

Trường học cho nghỉ lễ Quốc tế lao động, cha mẹ Yến Tư Thành bảo anh cùng đi du lịch. Ba ngày không được gặp nhau, lúc Lý Viện Viện tạm biệt anh, còn hôn mãi lên môi anh. Nhưng bọn họ vẫn dừng lại ở đó, không tiến sâu hơn, vì cả hai người họ đều không làm được.

Lý Viện Viện cứ nghĩ ba ngày cũng chẳng quá lâu, nhưng Yến Tư Thành đi rồi, cô mới thấy mình đếm từng giây trôi qua, sáng sớm thức dậy liền nhắn tin cho anh, buổi trưa ăn cơm cũng gửi ảnh chụp cho anh, buổi chiều học ở thư viện, cũng nhắn tin trò chuyện với anh.

Yến Tư Thành cũng tương tự, thường xuyên gửi ảnh phong cảnh cho cô, có điều hơi khác một chút, Yến Tư Thành không hay nhắn tin dài dòng như cô, thường chỉ gửi ảnh rồi kèm ghi chú địa điểm.

Nhưng Lý Viện Viện không thấy buồn, vì cô biết anh là người như vậy, giỏi giang quyết đoán.

Đến tối, Lý Viện Viện nhắn tin chúc ngủ ngon, một lúc lâu sau, khi Lý Viện Viện sắp chìm vào giấc ngủ, điện thoại đột nhiên báo hiệu có tin nhắn, cô mở ra, liền nhìn thấy Yến Tư Thành gửi tới hình ảnh bầu trời đầy trăng sao sáng rõ: “Viện Viện, rất nhớ em.”

Năm chữ tựa dòng nước ấm dội khắp người cô, cô rúc vào trong chăn ôm ngực, thích thú đá tung chăn ấm ỉ lên. Khiến Chu Tình phải phàn nàn: “Định tạo phản hả!”

Lý Viện Viện hứng khởi dào dạt, nhỏ giọng nói: “Chu Tình, Tư Thành nói anh ấy rất nhớ tớ.”

Chu Tình nín nhịn, ngày nghỉ lễ không có ai đi chơi cùng đã đủ chán nản, đêm dài cũng đã đủ tịch mịch, thế mà bây giờ trong phòng vẫn còn con bé mặt mày dào dạt tình ý thế này...

“Nghìn dặm trăng sáng gửi tương tư, Chu Tình, anh ấy rất nhớ tớ phải không?”

Một con búp bê vải phi thẳng vào mặt Lý Viện Viện: “Mau chết đi!”

Lý Viện Viện chẳng màng tới cậu ta, nhắn tin gửi chữ “CHỤT” thật to cho anh.

Thật hạnh phúc, Lý Viện Viện thầm nghĩ, cả đời này được anh đối tốt như vậy, thực sự quá hạnh phúc.

Kỳ nghỉ ngắn ngày kết thúc, Yến Tư Thành được cha lái xe đưa về trường học, vừa xuống xe đã thấy Lý Viện Viện đứng chờ dưới cổng, cô tươi cười vẫy tay với anh. Yến Tư Thành mừng rỡ, vội xách túi xuống xe.

Yến Thành Quốc nhìn qua cửa sổ xe thấy Lý Viện Viện, liền sững sốt ngơ ngàng, cô bé này tuy vẫn khá tròn trĩnh, nhưng có vẻ gầy hơn nhiều so với trước, mặt mũi tròn trịa, lúc cười rộ lên còn có cả má lúm đồng tiền. Thấy ông nhìn mình, cô còn ngoan ngoãn cúi đầu chào. Yến Thành Quốc gật đầu tỏ ý đã biết, dõi theo Yến Tư Thành chạy tới bên cô bé, cô bé lập tức quay sang nhìn âu yếm.

Yến Thành Quốc mỉm cười, lái xe rời đi.

Đúng là thanh xuân dào dạt.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện vốn có đầy bụng lời nói định thổ lộ với anh, nhưng tới khi anh đứng trước mặt, ba ngày xa cách khiến cô đột nhiên không biết định nói gì. Tựa hồ nhìn thấy anh là đã thoả mãn lắm rồi.

Cô định giơ tay, ôm lấy anh, kiễng chân lên hôn.

Nhưng cảm đột nhiên bị nhắc lên, lần này không cần cô kiểng chân, mà anh cúi xuống, hôn mạnh lên môi cô.

Lý Viện Viện ngơ ngác mở to mắt, trước đây đều là cô chủ động, hôm nay Tư Thành lại...

Có lẽ là thiên tính của đàn ông, lúc Yến Tư Thành bắt đầu chủ động, điệu bộ liền phóng túng hẳn, anh liếm một vòng môi cô, làm cô hơi đê mê, rồi bỗng nhiên đánh bạo đưa lưỡi vào.

Cách thức mới mẻ, cảm giác tươi mới khiến mặt mũi hai người đều đỏ bừng lên. Nhưng ngay sau đó liền dừng lại.

Yến Tư Thành không tiếp tục nổi nữa, anh buông cô ra. Nhìn ánh mắt sáng long lanh của cô, anh bèn xoa đầu bảo: “Lần sau, tìm chỗ không người... rồi... tiếp tục.”

43. Chương 44

Sau lễ Quốc tế lao động, trường học tổ chức khoá học bơi.

Hôm đầu tiên học các quy tắc đảm bảo an toàn, Lý Viện Viện liên sầu nào. Từ trước tới giờ cô chưa từng xuống nước, chưa nói đến bơi, tới việc di chuyển dưới nước cũng chẳng nổi, nếu vừa xuống hồ bơi, cô liền chìm xuống thì biết làm thế nào đây?

Lý Viện Viện kể lể với Yến Tư Thành, Yến Tư Thành trầm ngâm giây lát rồi nói: “Kết quả thi cuối kỳ sẽ tính vào điểm học phần, nhất định phải biết bơi, anh nghe cậu bạn nói, tầm chạng vạng, khi các lớp đều tan học, hồ bơi vẫn mở cửa từ 5h40 tới 8h40. Mỗi ngày chúng ta tập thêm một lúc từ 6h40, cố gắng hơn người khác, đến cuối kỳ, đảm bảo sẽ qua được.”

Lý Viện Viện thấy phải, bèn gật đầu tán thành với anh.

Mỗi ngày đều phải bơi, việc đầu tiên là: mua đồ bơi.

Khi Yến Tư Thành nghe nói con trai chỉ mặc độc một cái quần bơi, hờ cả bắp đùi thì sững sốt hồi lâu, sau thấy mọi người xung quanh đều tỏ ra bình thường, anh cũng đành chấp nhận, may mà con gái vẫn phải mặc thêm cái áo.

Yến Tư Thành đã từng nhìn thấy áo tắm hai mảnh trên TV và trong máy tính, ban đầu anh vẫn hơi lo lắng, nhưng nghe nói đồ bơi dành cho con gái bán ngoài cổng trường khá kín đáo, bấy giờ mới thoáng an tâm, có điều chẳng ngờ tương đối “kín đáo” trong lời mọi người lại là thế này...

“Váy... ngắn quá”... Yến Tư Thành cầm bộ đồ bơi lên, nghiêm túc hỏi chủ quán: “Có loại dài hơn không?”

Chủ quán buồn cười đáp: “Ôi chàng trai ơi, thời đại nào rồi, cái váy này khá dài rồi mà, hơn nữa xuống nước còn nặng thêm nữa, sẽ khó bơi hơn đấy, cậu để cô bé này vào mặc thử xem thế nào nhé.”

Lý Viện Viện nhớn cười cầm lấy bộ đồ trong tay Yến Tư Thành: “Ai cũng mặc như vậy, không sao đâu mà, Tư Thành chờ em một lát nhé, em ra ngay.”

Yến Tư Thành cuối cùng đành phải nghe theo Lý Viện Viện. Anh ngồi thẳng lưng trên ghế chờ đợi, thì thoáng nghe thấy giọng nói của bà chủ quán và Lý Viện Viện vọng ra: “Dây lưng trên cổ có vẻ hơi chặt.”

“Thế hả, vậy cởi ra, để cô sửa dây cho. Ngực vừa không?”

“Dạ, vừa lắm, nhưng mà cổ áo hình như hơi trễ.”

“Trễ mới đẹp, cô bé à, ngực cháu tròn trịa như vậy, phải để lộ ra tí mới đẹp.”

“Vâng...”

Yến Tư Thành vô cùng căng thẳng, sao công chúa lại thản nhiên thoả hiệp thế chứ!

Đến lúc không thấy bên trong nói gì nữa, Yến Tư Thành liền bắt thần đưa mắt nhìn về phía tấm màn phòng thử, giấy lát sau, màn bị giật ra, bà chủ quán đi ra trước: “Nào nào, mau ngắm thử xem, bộ áo tắm màu hồng phấn này tôn da lắm, con bé trắng thật đấy.”

Lý Viện Viện hơi ngại ngùng bước ra, váy ngắn đến giữa đùi, hai tay để lộ hoàn toàn, cổ áo hình chữ V trễ sâu, áo tắm dính chặt vào người cô. Bụng cô hơi lộ thịt, nhưng không ảnh hưởng tới tổng thể, hơn nữa Yến Tư Thành liếc một cái liền thuận theo bản năng, dán thẳng mắt vào bộ ngực cô.

Rồi liền cảm thấy khoang mũi chột khô rát.

Bà chủ quán hét lên: “Ồi trời, chảy máu kìa, để cô lấy giấy cho!”

Yến Tư Thành sờ mũi, dòng máu ấm nóng đã chảy tới môi anh. Anh dợm đưa tay quẹt đi, nhưng Lý Viện Viện tức thì tới bên, cầm tờ giấy ăn lau sạch.

“Tư Thành...” Lý Viện Viện ngồi xổm xuống, dờ khóc dờ cười nhìn anh: “Anh đúng là chẳng được tích sự gì.”

Bà chủ cũng cười trêu: “Chàng trai này ngây thơ quá.”

Lý Viện Viện càng cười toét miệng. Cô vút tờ giấy bẩn vào thùng rác, rồi lại nhét thêm giấy mới vào mũi anh, Yến Tư Thành cứng đờ người, không dám cử động chút nào.

Bởi vì Lý Viện Viện đang ngồi xổm trước mặt anh, chỉ cần hơi cử động sẽ đụng vào nhau, ngay cả ánh mắt anh cũng không dám liếc, vì chỉ cần hơi liếc mắt là sẽ nhìn thấy ngay thứ như ẩn như hiện của Lý Viện Viện...

“Phụt.” Máu mũi anh vốn dĩ đã dần ngừng, nay lại phụt ra thêm, khiến anh bỗng chốc sặc sụa.

Lý Viện Viện vừa lau tiếp cho anh vừa cười khanh khách: “Tư Thành, nếu sau này anh mà chọc giận em, em sẽ mặc áo tắm lượn lờ trước mặt anh, đây gọi là không cần dùng dao mà vẫn có thể lấy mạng người, đúng chứ?”

Yến Tư Thành liếc nhìn gương mặt tươi cười của cô, nghiêm túc trả lời: “Anh sẽ không bao giờ làm thế.”

Lý Viện Viện ngơ ngàng, lồng ngực tựa hồ được ánh dương mùa xuân soi sáng, nở bừng từng đoá hoa. Cô xoa nhẹ vết máu trên môi anh: “Nhưng mà, dù anh không chọc tức em, em vẫn sẽ mặc áo tắm. Em hứa với anh, nếu như anh lại chảy máu mũi, em sẽ lau giùm anh.” Cô ôn tồn nói: “Nếu anh lại chảy máu cam, em sẽ cầm máu giúp anh, nếu như anh bị thương, em sẽ chữa trị cho anh, mỗi khi anh đau, em nhất định sẽ thổi giúp anh.”

Cô cất lời như thể đang dỗ dành trẻ con, song lại khiến Yến Tư Thành mỉm cười rạng rỡ. Anh gật đầu đáp: “Ừ.”

Cuối cùng bọn họ vẫn chọn mua bộ áo tắm màu hồng phấn này.

Từ đầu tới giờ, đối với khoá học bơi bắt đầu từ cuối tuần này, Yến Tư Thành luôn giữ thái độ thù ghét.

Anh mua cho cô một chiếc khăn tắm to tướng, dặn cô phải choàng lên người, mang tiếng để dùng sau khi lên bờ, nhưng thực tế thì anh lại dặn dò: “Viện Viện, trước khi xuống nước, em tốt nhất đừng cởi ra.”

Lý Viện Viện tất nhiên vui vẻ chấp thuận.

Cho nên dù Yến Tư Thành cực kỳ không thích thú, nhưng khoá học bơi vẫn cứ tới, nhìn khắp nơi đều là bấp dùi bóng loáng, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện vẫn đang căng thẳng bỗng chột bình tĩnh lại.

Lý Viện Viện cười bảo anh: “Chúng ta đúng thật là éch ngồi đáy giếng.”

Yến Tư Thành đồng ý: “Nếu ai cũng như nhau, vậy còn ngại chi.” Anh xoay sang phía khác, cố tình không nhìn vào cô: “Nhưng Viện Viện à, em vẫn không nên... cởi khăn tắm ra.”

Lý Viện Viện cười trộm: “Biết rồi, đi học thôi nào.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành không học cùng một khu, giáo viên cũng khác nhau, nhưng thời gian lại giống nhau, chẳng qua là một người ở hồ bơi phía đông, một người ở hồ bơi phía tây, giáo viên chỉ rõ từng khu, rồi để sinh viên tập hợp về đúng khu.

Hôm đầu tiên, nửa đầu thời gian học các động tác, nửa sau mới xuống nước, nhưng hầu như mọi người đều bám vào thành bể, tập nổi.

Xuống nước rồi, Lý Viện Viện thoát đầu hơi căng thẳng, nhưng dần dần cô liền thả lỏng toàn thân, vô tình phát hiện ra, cô có thể nổi rất tốt, không cần dùng nhiều sức cũng dễ dàng thực hiện được.

Hoá ra Lý Viện Viện bẩm sinh có năng khiếu bơi lội, cùng một khoảng thời gian, cô khác hẳn mọi người vẫn đang học nổi, tất cả là nhờ có Chu Tình tận tâm chỉ bảo.

Chu Tình tự xưng đã biết bơi 19 năm, vừa sinh ra đã bơi giỏi như mỹ nhân ngư.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên, mọi người đều lên bờ, giáo viên dặn dò một lát rồi ọi người giải tán, Lý Viện Viện vội vã đi tìm Yến Tư Thành, rào bước rõ nhanh trên nền gạch men ẩm ướt, Chu Tình thấy vậy bèn nhắc nhở: “Trơn lắm đấy, đi chậm thôi.”

Cô sốt ruột nên không để ý, chạy nhanh tới khu hồ anh học, đúng lúc nhìn thấy Yến Tư Thành leo lên bờ, cơ thể anh lấp lánh ánh nước, vô cùng quyến rũ mê hoặc. Mái tóc ngắn nhỏ nước, nhưng không rối loạn, trái lại toát vẻ vô cùng hấp dẫn, gợi cảm.

Lý Viện Viện liếc nhìn xung quanh, bấy giờ mới chợt hiểu ra tại sao Yến Tư Thành luôn muốn phủ thêm khăn tắm lên người cô.

Cô tiến lên trước, tung khăn choàng lên người anh.

Yến Tư Thành thấy là cô thì hơi ngạc nhiên: “Viện Viện?”

Lý Viện Viện vươn tay sờ vào ngực anh, xấu hổ nói: “Mỹ lệ quá, chỉ mình em được nhìn thấy thôi.”

Yến Tư Thành nhất thời đỏ mặt cười. Anh lia mắt ra xung quanh: “Viện Viện, anh còn chưa tan học...” Lý Viện Viện quay đầu lại, quả nhiên, bên cạnh có biết bao cặp mắt đang đổ dồn về phía họ.

Ban này tuy tiếng chuông đã reo lên, nhưng giáo viên của Yến Tư Thành còn chưa cho nghỉ, anh vừa lên bờ, đang chuẩn bị tới xếp hàng thì bị Lý Viện Viện ngăn lại.

Lý Viện Viện đỏ mặt tía tai, cả đời này, cô chưa từng thấy gương mặt ngừng tới vậy.

Cô lấy lại khăn tắm, trùm lên đầu mình, rồi cầm đầu lao vào phòng thay đồ.

Tiếng cười trêu chọc của đám con trai vang lên tựa hồ muốn đốt cháy cả một tầng da lưng của cô.

Dọc đường từ hồ bơi về phòng ngủ, Lý Viện Viện không hé răng nửa lời, mặt mũi thì vẫn đỏ bừng.

Yến Tư Thành cũng im lặng sững bước bên cô, cho tới tận lúc phải tạm biệt, Yến Tư Thành bỗng nhiên giơ cả hai tay ôm lấy mặt cô, cúi người hôn nhẹ lên môi cô: “Cảnh mỹ lệ của anh, chỉ mình Lý Viện Viện mới được nhìn thấy.”

Lý Viện Viện chớp mắt, sau đó mím chặt môi, kiễng chân hôn chụt lại vào môi anh, Yến Tư Thành cũng mạnh mẽ đáp lại.

Lý Viện Viện đỏ mặt, lần này đổi chiêu cắn nhẹ lên môi anh.

Yến Tư Thành không giận, nghiêng đầu hôn sâu, hoàn thành nụ hôn nồng nhiệt đầu tiên của họ.

Có ý nghĩa khác hẳn với những nụ hôn phớt trước đây.

Mới mẻ, cẩn thận, e dè, sợ khiến đối phương không vui, nụ hôn rất tuyệt, rung động dâng tràn.

Trước khi mất hết không chế, Yến Tư Thành ép bản thân phải tự kết thúc: “Viện Viện, ngủ ngon nhé.”

Lý Viện Viện xấu hổ gật đầu: “Ngủ ngon.”

Song hai người họ không ai cất bước, tựa hồ chẳng muốn xa nhau, ở bên nhau đã được mười năm, nhưng chưa lúc nào giống hiện thời, dù một giây cũng chẳng muốn rời. Không hề giống kiểu càng ở gần nhau càng nhanh chán.

Thật mong sau này ngày nào cũng giống như hôm nay. Lòng ngập vui vẻ, vô lo vô nghĩ.

Hôm nào Lý Viện Viện và Yến Tư Thành cũng như hẹn cùng ở lại hồ bơi tập luyện tới khi trời tối hẳn.

Khác hẳn so với tưởng tượng trước đó, việc học bơi này, Lý Viện Viện tiếp thu nhanh hơn Yến Tư Thành. Lý Viện Viện càng ngày càng dễ dàng di chuyển dưới nước, nhưng Yến Tư Thành thì có vẻ vẫn còn căng thẳng.

Yến Tư Thành hiếm khi sợ hãi chuyện gì, Lý Viện Viện không khỏi hiếu kỳ hỏi anh có phải rất sợ nước không. Yến Tư Thành trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Hồi nhỏ lúc ở phủ công chúa, anh từng bị rơi xuống nước, suýt nữa thì chết đuối.”

Lý Viện Viện ngẩn ra, lặng lẽ sờ lên đầu anh: “Yên tâm, em sẽ cứu anh.”

Cô cũng mới biết lồm bồm được đôi chút, cứu anh kiểu gì.

Yến Tư Thành nhoen cười: “Ừ, anh biết rồi.”

Luyện tập một lúc, Lý Viện Viện thăm thì bảo Yến Tư Thành rằng cô phải đi vệ sinh, anh ở đây chờ cô. Yến Tư Thành gật đầu đáp ứng.

Lúc Lý Viện Viện rửa tay sạch sẽ đi ra, chợt thấy gần hồ bơi xôn xao ầm ĩ: “Có người bị chuột rút rồi!”

“Giáo viên! Cứu người!”

“Cậu ta bị chuột rút!”

Tiếng hô hoán phát ra từ chỗ của Yến Tư Thành! Lý Viện Viện giật mình, chẳng kịp nghĩ ngợi, vội vội vàng vàng chạy tới.

Yến Tư Thành câu trước vừa nghe thấy có cô nữ sinh bị chuột rút được đưa lên bờ, câu sau lại nghe tiếng hét: “Ôi trời ơi, ngã chảy máu đầu rồi!”

“Sao ở đây lại lát gạch men trơn thế này!”

Yến Tư Thành ngẩng đầu trông, chỉ thấy đám đông tụ tập lại, chẳng nhìn rõ được gì. Anh bỗng nhiên dấy lên dự cảm không lành, vội vã lần theo mép thành bể tới xem, đẩy người ra, nhìn vào bên trong, áo tắm màu phấn hồng, làn da tựa hồ trắng bệch như ngọc, người nằm trên mặt đất, chính xác là Lý Viện Viện.

Bấy giờ, đầu cô đập vào một viên gạch men, phần gáy túa đầy máu, trộn lẫn với nước trên sàn...

44. Chương 45: Kết Thúc

Yến Tư Thành trông bên giường Lý Viện Viện cả buổi tối, trong lúc đó giám thị và khá nhiều bạn học đều tới thăm, ai nấy lục tục đến rồi lại đi, trên đầu Lý Viện Viện đang quấn một vòng băng vải, sắc mặt tái nhợt, lồng ngực thở phập phồng, vẫn chưa tỉnh lại.

Yến Tư Thành nhìn cô, lòng ngập tràn tự trách.

Anh không bảo vệ tốt cho cô, khiến cô bị thương.

Đột nhiên, mắt cô hơi động đậy, Yến Tư Thành thoáng chốc liền khá hơn: “Viện Viện?” Anh gọi cô, thấy cô từ từ mở mắt ra: “Em có thấy đau ở đâu không? Có chóng mặt không, uống nước nhé?”

Lý Viện Viện giương đôi mắt mờ mịt nhìn Yến Tư Thành hồi lâu, rồi vẻ mặt mê man biến thành kinh hãi, cuối cùng dần hoang mang hoảng sợ: “Tôi đã trở về ư...” Cô cất giọng khàn đặc, liếc nhìn xung quanh, nhìn

chòng chọc vào bóng đèn trên trần nhà, nhìn chòng chọc sang bình truyền bên cạnh, rồi lại chuyển mắt ra phía ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn ngẩn nhìn rắng chiều.

“Tôi... tôi trở về... trở về rồi ư?” Cô chợt bật dậy. Dứt khoát tháo kim châm trên tay ra, chẳng thèm để ý tới máu đang chảy xuống, bước thẳng xuống giường.

Yến Tư Thành đã phát hiện ra Lý Viện Viện rất bất thường, lòng ngập sợ hãi, nhưng anh vẫn cố kìm nén, giữ chặt lấy vai cô gắng hỏi: “Viện Viện... Viện Viện à?”

Lý Viện Viện cố sức giãy dụa nhưng không địch nổi sức lực mạnh mẽ của Yến Tư Thành, cô bị anh giữ chặt lại, cô gương đôi mắt thất thần nhìn anh: “Anh là ai?”

Nghe vậy, trái tim anh tựa hồ đột nhiên rơi xuống vách núi, anh ngơ ngẩn đáp: “Tôi là Yến Tư Thành.”

Lý Viện Viện tựa hồ kiệt sức, ngồi bệt xuống giường: “Yến Tư Thành.. Anh là Yến Tư Thành...” Cô ôm lấy mặt, máu trườn xuống khuỷu tay: “Tôi là Lý Viện Viện, Lý Viện Viện ở thời hiện đại.”

Yến Tư Thành nhất thời không biết đáp lại thế nào

Phòng bệnh yên tĩnh tới nỗi tưởng chừng nghe thấy cả tiếng kim rơi. Yến Tư Thành trầm tư giây lát, đợi Lý Viện Viện bình tâm lại, mới cất giọng hỏi: “Cô đã trở về đây, vậy Viện... Công chúa điện hạ đã trở về Đại Đường à?”

“Tôi không biết”. Lý Viện Viện run rẩy đáp: “Tôi không biết, chỉ mới ngã một cái...” Cô hơi dừng lại, đoạn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Cô ấy... Cũng đã bị ngã phải không?”

Yến Tư Thành gật đầu.

Rõ ràng là, lần đầu tiên bọn họ hoán đổi không-thời gian, chính là lúc Lý Viện Viện và Yến Tư Thành rơi xuống vách núi, mà chắc Lý Viện Viện và Yến Tư Thành ở đây cũng đồng thời bị ngã nhào xuống. Lúc bọn họ bị ngã... đã vô tình kết nối liên hệ khó lòng giải thích nổi.

Lý Viện Viện sờ lên cái đầu quần đầy băng gạc của mình, đoạn thốt: “Tôi phải trở về.” Cô giãy dụa xuống giường: “Tôi phải về, chồng tôi ở đó, tôi phải về với anh ấy.”

Yến Tư Thành định kéo cô ta lại, song Lý Viện Viện không hiểu sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ, tránh thoát được Yến Tư Thành, xông thẳng tới bên cửa sổ.

Yến Tư Thành vội vã sải chân kéo cô ta lại, đây là phòng bệnh ở tầng năm, nếu nhảy xuống chưa biết chừng vừa không thể trở về, lại vừa mất mạng ấy chứ.

“Cô im ngay.” Yến Tư Thành cũng vô cùng rối loạn, nhưng nghĩ tới hiện giờ công chúa có thể đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, trái tim anh tựa hồ bị ai đó đâm xoẹt qua, nỗi đau khiến anh duy trì được lý trí, song Lý Viện Viện này lại cứ vùng vẫy mãi, khiến anh khó mà bình tĩnh lại nổi: “Cô tỉnh táo lại cho tôi!”

Bị Yến Tư Thành quát lớn, Lý Viện Viện ngẩn ra, thần sắc bỗng hoang mang: “Tôi phải tỉnh táo thế nào đây...” Cô che mặt khóc, trượt người dựa vào tường: “Tôi muốn trở về, tôi phải quay về Đại Đường. Tôi tới đó bằng cách đó, chắc hẳn cũng trở lại được nếu làm thế.”

“Nếu cô nhảy xuống mà vẫn không trở lại được thì sao?” Yến Tư Thành nói: “Chuyện chúng ta bị ngã rồi xuyên qua thời không chưa biết có thật sự liên quan tới nhau không, nhưng mới đây Viện... Công chúa từng bị ngã từ trên sườn dốc xuống, thậm chí còn bị trật khớp vai, nhưng lúc đó có làm sao đâu. Nhất định còn có ẩn tình gì mà chúng ta không biết. Chúng ta phải tìm hiểu kỹ trước đã.”

Nghe Yến Tư Thành nói vậy, Lý Viện Viện dần bình tĩnh lại: “Có...” Cô nói: “Có hai lần, tôi ở Đại Đường nhìn thấy quang cảnh ở đây. Hai lần đó... cũng vì chẳng may bị ngã.”

Yến Tư Thành nghiêm túc hỏi: “Là khi nào?”

“Tôi không nhớ lắm, hình như cũng lâu rồi, lúc mới tới Đại Đường, một lần nhìn thấy đường cái bên này, một lần nhìn thấy sân khấu, là sân khấu diễn kịch ấy...”

Cô vừa nói vậy, Yến Tư Thành liền nhớ ra, trước đây lúc Lý Viện Viện diễn vai công chúa Đại Đường, vai cô từng bị chiếc đèn đập mạnh vào, nếu đúng là lúc đó, thì quả thật khớp thời gian.

Song nếu Lý Viện Viện có thể nhìn thấy quang cảnh ở đây, thì công chúa nhất định cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng ở Đại Đường, có điều, tại sao trước nay không thấy cô nhắc đến.

Là sợ... Anh lo lắng ư?

Yến Tư Thành đau lòng khôn xiết, kìm nén tâm tình, mở miệng: “Nếu đã vậy, bất kể là lần đầu tiên, hay là hiện thời, việc hoán đổi thời không, đều phải xảy ra trong điều kiện hai người phải đồng thời cũng ngã xuống. Nói cách khác, nếu như ban nãy cô lao xuống từ cửa sổ, mà công chúa ở Đại Đường không ngã xuống, thì cô cũng chẳng thể trở về nổi.”

Công chúa cũng vậy...

Lý Viện Viện ngồi bệt xuống đất: “Tôi làm sao mà biết liệu cô ấy có ngã xuống hay không.” Cô ta rên rỉ: “Cô ấy cũng sao biết được, tôi ở đây... Nếu như cô ấy cũng giống tôi, tùy tiện nhảy xuống thì sao...” Lý Viện Viện che mặt, lệ tuôn như mưa: “Tôi sẽ không về được, sẽ không về được nữa...”

Yến Tư Thành nghe thấy suy đoán này, liền biến sắc, nói: “Cô ấy sẽ không làm vậy đâu, công chúa rất cẩn trọng, sẽ không làm như vậy.” Anh lặp đi lặp lại, không biết là để thuyết phục ai. “Nhất định còn có cách khác”. Yến Tư Thành siết chặt tay: “Để tôi thử xem sao.”

“Không được đâu.” Lý Viện Viện buông giọng rầu rĩ len qua kẽ tay: “Anh làm thế nào cũng không về được Đại Đường đâu.” Nói đoạn lại nức nở lên: “Yến Tư Thành ở Đại Đường, đã chết rồi.”

Yến Tư Thành ngỡ ngàng, không thể tin nổi nhìn về phía Lý Viện Viện. “Nửa năm trước, tôi và anh ta không thoát nổi truy sát, anh ta bị thích khách đâm chết, còn tôi thì ngã xuống núi, được thợ săn trong rừng cứu mạng, sau đó tôi làm vợ chàng ấy.”

Chỉ đôi lời vắn tắt đã tóm gọn lại những tháng ngày gian khổ đổ máu, cô chưa từng trải qua một cuộc sống như thế, chưa từng chịu gian khổ tới vậy, trước khi gặp chàng thợ săn, cô cũng chưa từng yêu một người sâu đậm đến mức này, vì anh, mà chẳng bao lâu sau đó, cô đã được làm mẹ, thế nhưng đúng lúc hạnh phúc ngập tràn, cô lại phải trở về...

Yến Tư Thành nghe vậy thì trầm tư, nửa năm nay, anh và công chúa làm những gì nhỉ, hình như là dốc sức để vượt qua kỳ thi cuối kỳ? Ngày nào cũng tới thư viện đọc sách? Đây vốn là cuộc sống của người khác, thế nhưng người đó lại thay thế anh, phải chết ở Đại Đường. Yến Tư Thành nhất thời cho rằng, anh hiện giờ đang sống nhờ vào thân thể người khác, giống hệt kẻ trộm, đoạt lấy tất cả của người khác.

Nhưng hiện giờ anh không thể chết được, anh phải nghĩ cách tìm hiểu xem hiện giờ công chúa có bình an hay không, anh phải kiên nhẫn chờ đợi, chờ Ông Trời để mắt tới, trả lại công chúa cho anh.

Thế nhưng chờ mãi không được.

Yến Tư Thành đợi một tuần.

Công chúa của anh vẫn chưa trở về.

Lý Viện Viện suy sụp hơn anh, lúc tan học, cô ta nhảy thẳng từ tầng hai xuống, ngã vào bụi hoa, tuy không bị thương, nhưng dọa cho Chu Tình và Trương Tĩnh Trữ sợ phát khiếp, cả tuần sau đó, ngày nào giám thị cũng phải đi qua đi lại phòng bọn họ, ngay cả bà mẹ lâu lắm chưa hỏi thăm cũng gọi tới an ủi, dỗ dành cô, nhưng Lý Viện Viện vẫn sa sút tinh thần.

Chu Tình liên tục gọi cho Yến Tư Thành bảo anh tới thăm Lý Viện Viện, bọn họ đều không thể hiểu nổi: “Trước đó chẳng phải vẫn còn tốt sao, hai người dạo này bị làm sao thế, tôi nghe Lục Thành Vũ nói gần đây anh cũng có vẻ dễ sống dễ chết, hai người cãi nhau à? Muốn chia tay à? Vô lý quá, nửa tháng trước vẫn anh anh em em ngọt như mía lùi, sao có vài ngày đã đòi sống đòi chết thế hả.”

Đúng vậy, mới được bao lâu chứ...

Trương Tĩnh Trữ đưa Lý Viện Viện ngồi xuống ghế đá trong khu vườn, Chu Tình dẫn Yến Tư Thành tới, sau đó hai cô bạn thân lặng lẽ bỏ đi.

Yến Tư Thành đứng bên ghế, nhìn Lý Viện Viện đang ngồi ngơ ngẩn.

Trước đây vì muốn giảm béo, công chúa ngày nào cũng ăn ít, khổ cực tập thể dục, tuy cũng có hiệu quả, nhưng so với Lý Viện Viện nửa tháng mới gặp lại này, quả thực là còn xa mới bằng.

Cô ta gầy rộc đi, mặt mày tái xanh, biết Yến Tư Thành đang đứng cạnh, bèn rầu rĩ bảo anh: “Tôi không quay về được. Tôi đã nghĩ nát óc rồi, đêm nào tôi cũng nằm mơ thấy cô ấy, tôi bảo cô ấy, một hai ba nào chúng ta cùng ngủ, thế nhưng tỉnh dậy, chỉ còn một mình, tôi chẳng biết phải làm thế nào cả.”

Yến Tư Thành trầm ngâm không nói.

“Nếu sau này cứ như vậy, tôi phải làm sao bây giờ, anh sẽ không thể gặp lại cô ấy, tôi cũng không gặp lại chồng mình được.”

Yến Tư Thành vẫn im lặng. Bởi vì anh không biết phải an ủi Lý Viện Viện ra sao, có lẽ chính anh cũng không biết phải vỗ về lòng mình thế nào nữa. Cả ngày lẫn đêm anh đều chìm trong lo sợ. Cuối cùng anh chỉ dặn dò cô ta: “Hãy giữ sức khỏe.” Rồi bỏ đi.

Kỳ thực bây giờ anh rất sợ nhìn thấy Lý Viện Viện, một linh hồn xa lạ trú ngụ trong thân thể mà anh quen thuộc. Cứ nhìn thấy gương mặt ấy anh lại nhớ tới công chúa.

Công chúa sống ở Đại Đường có ổn hay không? Liệu cô có làm chuyện gì ngốc nghếch không? Hiện tại cô đang cảm thấy thế nào? Có phải cũng giống Lý Viện Viện ở nơi đây không? Ngày ngày ngơ ngác, tiêu tụy, lấy nước mắt rửa mặt.

Mỗi khi nghĩ vậy, Yến Tư Thành đều cảm thấy như thể có thanh búa gõ vào lòng anh, từng nhát từng nhát, đập nát tới bời.

Ban đêm, Yến Tư Thành về phòng, ba cậu bạn cùng phòng trước giờ hiếm khi nói chuyện với anh mang theo một hộp rượu vào phòng. Yến Tư Thành liếc qua, bỗng nhiên mở miệng: “Có thể bán lại chai đó cho tôi không?”

Ba người họ vốn không ưa Yến Tư Thành, bèn châm chọc giễu cợt: “Được, hai mươi đồng một chai.”

Yến Tư Thành không đáp trả, chỉ lấy một chai ra, đặt mạnh lên bàn, rồi mở nắp. Anh ngửa đầu nốc cạn, chẳng nói chẳng rằng, hết chai này tới chai khác. Mấy cậu bạn đang bắt mắt bỗng dần dần khiếp sợ, rồi kinh hãi.

“Cậu ta sẽ không sao đấy chứ...”

“Đừng để cậu ta uống nữa.”

Bọn họ bàn nhau, rồi một người tiến lên định cướp lấy chai rượu của Yến Tư Thành, nhưng tay còn chưa chạm vào bình, chợt thấy hoa mắt, thoáng chốc cả người bị đập thẳng xuống đất, vai tê rần, cổ họng bị siết chặt, không thốt nên lời.

Hai cậu kia thấy vậy bèn giật Yến Tư Thành lại, nhưng Yến Tư Thành dường như lên cơn điên, vẫn khoá chặt đối phương lại không hề buông tay, một người đâm vào mặt Yến Tư Thành, nhưng không có tác dụng, người phía sau sốt ruột, bèn vớ lấy cái ghế, đập thẳng vào lưng anh. Yến Tư Thành choáng váng, thả lỏng tay, cậu bạn vội vã kéo cậu kia sang một bên.

Yến Tư Thành lão đảo ngã nhào xuống đất, anh nghe thấy tiếng những người xung quanh bàn tán, cửa phòng mở tung, một đồng người túm tụm vây xem, ngay cả Lục Thành Vũ không ở cùng phòng cũng tới. Lục Thành Vũ đỡ anh dậy, hoảng hốt hỏi: “Yến Tư Thành, cậu như thế này để làm gì chứ?”

Yến Tư Thành bỗng chợt chẳng nghe thấy gì, cảnh tượng xung quanh tựa hồ trở nên mờ ảo, anh dường như nhớ lại hôm mình bị chảy máu mũi, Lý Viện Viện ngồi xổm trước mặt anh, vừa lau khô máu mũi giúp anh, vừa vỗ về như dỗ trẻ con: “Nếu sau này anh lại chảy máu, em sẽ cầm máu cho anh, nếu anh bị thương, em sẽ chữa trị, lúc anh bị đau, em nhất định sẽ thổi đỡ cho anh.”

Viện Viện... Viện Viện, hình như anh bị thương rồi, nhưng em đang ở nơi nào?

Hôm sau tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, Lục Thành Vũ mua giúp anh cái bánh mì, vừa đi học vừa gặm, dọc đường Lục Thành Vũ hỏi anh: “Cậu chia tay với Lý Viện Viện à? Cả hai người đều bày ra bộ dạng sống dở chết dở, nếu đã đau khổ đến thế, sao không về lại bên nhau đi, hai cậu đúng là giỏi bày trò thật.”

Yến Tư Thành không trả lời.

So với bất kỳ ai khác, anh đương nhiên càng muốn ở bên Lý Viện Viện, thế nhưng anh không thể làm được, ngoại trừ chờ đợi, anh chẳng còn cách nào khác.

Thời gian không vì nỗi đau khổ của anh mà ngừng trôi, trường học cho nghỉ hè, Yến Tư Thành về nhà, ngày ngày nhìn “cha mẹ” Yến Tư Thành mà phải xốc lại tinh thần. Anh nghĩ mình phải thay Yến Tư Thành kính trọng, hiếu thuận với cha mẹ anh ta, bởi vì, anh đã coi đó là một phần trách nhiệm của cuộc đời mình.

Nghỉ hè qua, học kỳ mới lại đến, các CLB gấp rút tuyển người, đến lễ quốc khánh, cũng là thời điểm gần tròn một năm anh tới nơi đây, khi đó anh và Lý Viện Viện chẳng hiểu cái gì, khó lòng thích ứng, nhưng giờ xem ra, anh đã hoàn toàn quen thuộc với thế giới này.

Nhóm kịch lại chuẩn bị một vở mới, CLB Taekwondo cũng tuyển sinh thêm nhiều người.

Hình như trường học vĩnh viễn đều hoạt động thế này, tháng sáu nghỉ, đến tháng chín lại mở lại, quanh năm chẳng bao giờ thay đổi.

Yến Tư Thành đi lại trong trường, thi thoảng còn bắt gặp những người trong CLB Taekwondo mà anh tham gia lúc trước, anh ít khi chào hỏi bọn họ, dần dần có gặp nhau cũng coi như không thấy.

Chu Tình và Trương Tĩnh Trữ cũng hiếm khi liên lạc với anh, bởi vì Lý Viện Viện đâu có liên quan gì tới anh nữa.

Bỗng chốc cuộc sống của Yến Tư Thành hiện giờ giống hệt với Yến Tư Thành trước kia. Lâu dần, Yến Tư Thành đôi khi còn tự nhủ, trước giờ chỉ có mình anh tới thời đại này, từ đầu chí cuối, anh đều cô độc một mình...

Tháng mười một, lá cây trong trường rơi rụng gần hết, Yến Tư Thành bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Chạng vạng tối, Yến Tư Thành bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại. Là Lý Viện Viện gọi đến, nhìn màn hình hiển thị hai chữ “Viện Viện”, Yến Tư Thành nhất thời hoảng hốt, trong thoáng chốc, anh đã tưởng công chúa đang gọi tới.

Chỉ cần nghe anh nghe máy, đối phương sẽ dịu dàng gọi anh: “Tư Thành, cùng ăn cơm tối nhé.”

Hồi ức đôi khi mãnh liệt tựa hồ dữ, lẫn khuất trong sinh hoạt thường ngày, bất chợt xông lên, không để anh kịp trở tay, cơ hồ nuốt chửng lấy anh.

Cho tới khi điện thoại ngừng reo, Yến Tư Thành vẫn không dám nhận máy.

Song chốc lát sau, tiếng chuông lại reo lên, Yến Tư Thành đành nghe máy, quả nhiên là giọng nói rõ ràng quả quyết của “Lý Viện Viện” vang lên: “Tôi đang đứng trên nóc nhà thí nghiệm vật lý.” Cô ta nói: “Đêm nay là kỷ niệm một năm tôi gặp được anh ấy, tôi muốn thử lần cuối, nếu như vẫn không được... Yến Tư Thành, anh và tôi cùng từ bỏ thôi.”

Yến Tư Thành sửng sốt: “Khu nhà đó cao tận ba tầng...”

“Nếu không nhẫn tâm, tôi sợ ông Trời không cho tôi trở lại.”

Ngắt máy. Yến Tư Thành lập tức chạy tới khu thí nghiệm vật lý.

Lúc anh tới nơi, xe cứu thương đã vọt ra bên ngoài, bốn bề vẫn đang rì rầm bàn tán chuyện có người nhảy lầu tự tử. Yến Tư Thành nhìn theo bóng xe cứu thương, cất bước đuổi theo, song dù anh có chạy nhanh tới đâu cũng không thể bằng một chiếc xe được, anh nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Bỗng bên cạnh có người đạp xe lướt qua, dừng lại: “Yến Tư Thành?”

Là Chu Tình.

Yến Tư Thành không nói không rằng, lập tức cướp lấy xe đạp: “Lát nữa tôi trả lại cho.”

Không thêm bận tâm tới Chu Tình đang gào thét hét loạn đằng sau “Chị đây còn phải đi học”, anh vội vã đuổi theo chiếc xe cứu thương tới bệnh viện. Anh bị bác sỹ chặn ở ngoài, Lý Viện Viện được đẩy thẳng vào phòng cấp cứu, nghe nói là bị gãy chân.

Anh căng thẳng chờ đợi, đứng thẳng tắp, không dám chớp mắt nhìn vào phòng phẫu thuật.

Sau đó giám thị cũng hồng hộc chạy tới, không lâu sau, bác sỹ đi ra. Giấy lát sau, Lý Viện Viện liền được đẩy ra.

Cô còn gầy hơn cả lần trước anh gặp, gầy tới mức da bọc xương, nào ai biết được, trước đây chính cơ thể này còn từng béo tới nỗi bị hiểu lầm là đang mang thai. Mặc dù biết sâu bên trong không phải Lý Viện Viện, nhưng Yến Tư Thành vẫn xót xa đau đớn.

Công chúa, công chúa, công chúa của anh đang ở Đại Đường, chắc cũng đau đớn, khổ sở như vậy đúng không?

Yến Tư Thành theo tới phòng bệnh, nghe giám thị và mấy vị giáo viên ca thán: “Con bé này tự tử mấy lần rồi, cho nó nghỉ học đi thôi.”

“Gọi cha mẹ nó tới đón vậy.”

“Ôi, con bé mất cha mà, mẹ thì ra nước ngoài, hiếm khi hỏi han tới, làm sao mà đón về được.”

Nhóm giáo viên trông tới tới thì ai nấy đều ra về.

Yến Tư Thành lẳng lặng canh bên giường cô, cả tối vẫn mở trừng mắt, anh sợ nếu ngủ quên, lại bỏ lỡ thời điểm Lý Viện Viện trở về.

Tối sáng hôm sau, mí mắt Lý Viện Viện bỗng nhiên giật giật.

Yến Tư Thành thức trắng đêm, mắt đỏ rực, nhưng anh vẫn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô, cô mở hân mắt, rồi lia mắt nhìn vào anh, sau đó lại nhắm nghiền lại.

Là... thành công?

Hay thất bại? Nếu công chúa vẫn ở lại Đại Đường, cả đời này, có lẽ anh đều không được...

Mu bàn tay lạnh lẽo bỗng được một đôi tay lạnh lẽo không kém phủ lên.

Lồng ngực cô phập phồng, tựa hồ hít căng một hơi, rồi thở dài đánh thượt.

Hơi thở lay động cả trái tim của Yến Tư Thành.

“Tư Thành...”

Cô khàn giọng bật thốt, mỉm cười, ôn hoà như thường lệ: “Em đói bụng quá.”

Lời tác giả: Kỳ thực kết cục này có thể hiểu theo hai hướng.

Thứ nhất là công chúa đã thực sự trở về.

Thứ hai là Lý Viện Viện giả vờ là công chúa đã trở về.

Đương nhiên, tôi biết, nếu như là khả năng thứ hai, chắc chắn sẽ bị các bạn oánh chít (Tôi biết các bạn bạo lực thể mà ())

45. Chương 46: Ngoại Truyện Về Lý Viện Viện

Lý Viện Viện bị gãy chân, phải tĩnh dưỡng ở bệnh viện một thời gian.

Khi Chu Tình tới thăm Lý Viện Viện, vừa khéo bắt gặp Yến Tư Thành đang bê bát cháo ở hành lang. Hai người chạm trán, Chu Tình e dè nói: “Anh có cần phải biểu hiện sến súa khiến tôi sồn hết cả gai ốc thế không?” Quả thực là anh ôn hoà, dịu dàng tới nỗi... như thể ánh dương chiếu rọi muôn nơi.

Yến Tư Thành tươi cười: “Vào trong đi.”

Anh mở cửa để Chu Tình đi vào, Lý Viện Viện đang bò ra giường xem phim truyền hình qua máy tính, biểu hiện vô cùng tập trung, nghe thấy tiếng cửa mở, hơi nghiêng đầu nhưng vẫn dán mắt vào màn hình. Yến Tư Thành đành phải cất tiếng: “Viện Viện, ăn sáng nào.”

Lý Viện Viện bấy giờ mới nhìn sang anh, lập tức nhoẻn cười: “Vâng.”

Cô đóng máy lại, dọn qua bàn, để anh đặt bát cháo xuống.

Chu Tình kìm lặng không động, bật thốt: “Lý Viện Viện, sao cậu cũng khiến tớ nổi hết cả da gà thế này...”

Lý Viện Viện ngẩn ra, bấy giờ mới phát hiện ra Chu Tình đang đứng ở cửa, mắt cô sáng bừng lên: “Chu Tình... Lâu lắm mới gặp.”

Chu Tình cau mày: “Nói gì thế, chẳng phải hôm qua mới gặp à.” Cậu ta đi tới, bỏ túi nước trái cây xuống đầu giường: “Quái lạ thật, sao cậu bị gãy chân rồi, tớ lại cảm thấy cậu khác hẳn trước đây nhỉ.” Nói đoạn quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, rồi quay sang nhìn Yến Tư Thành: “Rốt cuộc cậu ấy vẫn ổn đấy chứ?”

Hai người bị hỏi đều nhoẻn cười không đáp.

Chu Tình tự tìm ghế ngồi xuống: “Hai người cũng thật là, sao phải đòi chết đòi sống, âm ỉ lâu tới vậy hả! Sớm hoà giải không được ư? Làm loạn tới độ gãy tay gãy chân mới chịu dừng.”

Lý Viện Viện nhấp ngậm cháo, thấy Chu Tình vẫn cần nhằn liên miên thì mở miệng xen ngang: “Hôm nay có bài tập không?”

Nhắc tới bài tập, Chu Tình lập tức vứt hết mọi chuyện sang một bên: “Tớ có cái này cho cậu xem.” Nói rồi cậu ta lấy ra một tờ giấy, trên đó ghi mấy đề mục: “Mấy thứ này đều tìm được trên mạng hết, giáo viên bảo tuy cậu bị gãy chân, nhưng vẫn phải nộp bài luận đúng hạn, sẽ tính vào điểm học phần đấy.”

Lý Viện Viện cầm lấy tờ giấy, nhìn những dòng chữ quen thuộc, nhất thời chợt thấy xúc động.

Cô thật sự đã trở lại thời đại này, thật sự quay về bên Yến Tư Thành.

Nhớ lại cuộc sống hơn nửa năm qua, cô ngập tràn cảm khái. Cô vẫn luôn tìm cách trở về, qua nhiều bận hỏi han tìm hiểu trạng thái của “Lý Viện Viện”, mới dần phát hiện ra nguyên do bọn họ bị xuyên không. Thế nhưng cô giống “Lý Viện Viện”, đều không thể gặp đối phương, không thể hỏi trực tiếp đối phương, không biết bao giờ thì đối phương mới bị ngã xuống.

Sau vài lần thử ngã xây xẩm mặt mày, thân thể yếu đuối của công chúa cũng không chịu được thêm, nhanh chóng đổ bệnh, nằm liệt giường mấy ngày.

Cô và trạng thái của “Lý Viện Viện” bàn luận kỹ lưỡng về những chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống của “Lý Viện Viện” và anh chàng, về việc cô ấy yêu thích gì, cuối cùng phát hiện ra, “Lý Viện Viện” rất hay nhắc tới câu này với chồng: “Tối cuối thu năm ngoái gặp được anh, là may mắn lớn nhất đời này của em.”

Vì vậy cô hạ quyết tâm, tầm chàng vạng tối hôm bọn họ gặp lần đầu gặp gỡ đó, cô sẽ nhảy từ trên bậc thềm đá cao xuống, song đến lúc đó rồi, chàng thợ săn bỗng chợt căng thẳng hỏi cô: “Nếu như sai thời điểm thì sao? Nếu như vẫn không thể trở về thì sao?”

Lý Viện Viện cũng lo lắng, nhưng nhìn thần sắc của anh ta, cô tự dưng liên tưởng tới Yến Tư Thành của cô, anh chắc hẳn cũng vô cùng lo lắng, nhất định là lòng nóng như lửa đốt, nhất định đêm đêm mất ngủ.

“Chắc chắn sẽ trở về được.” Lý Viện Viện chỉ biết trả lời đanh thép như vậy: “Tôi nhất định phải trở về.”

Bởi vì, cô và “Lý Viện Viện” đều có người mà bản thân mong nhớ.

Cũng may ông Trời rủ lòng thương xót, hoán đổi thành công bọn họ với nhau.

Lý Viện Viện đã từng nghĩ, nếu mở mắt ra mà có thể thấy Yến Tư Thành đang ở bên cạnh, cô chắc hẳn sẽ mừng rỡ như điên, thậm chí mừng tới phát khóc. Nhưng cô không ngờ, khoảnh khắc trông thấy anh, lòng cô lại yên ổn như vậy, giống như đóa bồ công anh lơ lửng giữa trời, rốt cuộc cũng rơi xuống đất.

Vô cùng an tâm.

Vì rằng quá khứ đã qua, sau này có anh bên cạnh, mới là chuyện quan trọng nhất.

Buổi chiều Chu Tình về trường, Yến Tư Thành vẫn ở lại phòng bệnh với Lý Viện Viện, Lý Viện Viện mãi mê xem phim, Yến Tư Thành mãi mê nhìn cô. Hồi lâu sau, Lý Viện Viện mới ngừng xem, quay sang nhìn anh.

Ánh mắt anh dịu dàng tới độ làm cô bất thần bật cười, cô không nói gì hết, chỉ kéo tay anh lại, nhẹ nhàng xoa nắn.

Cảm xúc chân thực, cơ thể ấm áp. Có thể thấy anh, có thể chạm vào anh, đối với Lý Viện Viện hiện giờ mà nói, đúng là hạnh phúc như thể được ăn vụng quả đào trong hội bàn đào trên trời vậy.

Bọn họ lẳng lặng ngắm nhìn nhau, mãi sau Lý Viện Viện mới cất giọng: “Tư Thành, sao anh không trò chuyện với em?”

Yến Tư Thành run rẩy: “Anh sợ vừa mở miệng... liền phát hiện ra chỉ là giấc mơ.”

Lý Viện Viện xót xa, cô cũng vậy thôi, nửa năm nay, vô số đêm cô đều nằm mơ được quay về, cô thật sự nhìn thấy anh, còn lo lắng kể lể phải làm thế nào với bài thi tiếng Anh cuối kỳ đây, hai người cùng đọc sách, làm bài tập, thi thoảng còn luyện đối thoại vài câu tiếng Anh. Nhưng sau cùng đều bị giật mình tỉnh giấc. Đối mặt với tịch liêu.

“Mọi chuyện qua rồi.” Lý Viện Viện cầm tay anh, tựa hồ nói với anh, mà cũng nói cho chính bản thân mình: “Em đã trở về.”

Yến Tư Thành siết lấy tay cô: “Ừ.”

Hết tháng mười hai, kỳ thi kết thúc, Lý Viện Viện đương nhiên trượt vài môn, khai giảng phải thi lại, nhưng cô không lo lắng, vì cô còn có cả kỳ nghỉ đông để bổ sung kiến thức.

Hơn nữa, chuyện xuyên không cô còn làm được, những chuyện khác hẳn là cũng không khó khăn lắm.

Mùng một tháng một, Tết nguyên đán, Lý Viện Viện về nhà, Yến Tư Thành âu lo, nên cũng ngủ lại nhà cô.

Yến Tư Thành thái rau trong bếp, Lý Viện Viện ở bên vo gạo.

“Viện Viện...” Yến Tư Thành ngại ngùng nói: “Để anh làm hết cho.”

“Không sao, em quen rồi.”

Vừa dứt lời, Yến Tư Thành chợt ngẩn ra, Lý Viện Viện liếc anh, tươi cười nói: “Tư Thành, chồng của Lý Viện Viện là một chàng thợ săn, anh ta khá thành thật, đối xử rất tốt với em, thế nhưng gia đình bình thường đương nhiên không có người hầu kẻ hạ, cho nên những việc này đều do em một tay lo liệu, vả lại, em ăn nhờ ở đậu ở nhà người ta, làm gì có thể mặt dày ngồi chơi xơi nước chứ.” Lý Viện Viện vừa để ý thức ăn vừa nói: “Thật ra em nghĩ làm vậy cũng rất tốt, vợ chồng đỡ đần nhau, cùng chung tay lo liệu gia đình, sao có thể đẩy hết trách nhiệm lên đầu một người chứ. Tư Thành, em bây giờ không phải công chúa, sau này cũng sẽ không, em là vợ anh, biết nấu cơm là lẽ đương nhiên.”

Yến Tư Thành vẫn trầm tư nghe cô nói xong, đoạn anh chợt di chuyển, ôm siết lấy cô từ phía sau.

“Viện Viện, em vĩnh viễn là công chúa của anh.”

Không liên quan tới lý lẽ đó của cô, anh đã quyết tâm nhận định như vậy rồi.

Lý Viện Viện khẽ cười: “Ừ, em mãi mãi là công chúa của anh, chỉ là không giống với trước thôi. Buông ra nào, để em còn vo gạo nốt, để còn nhanh chóng được ăn cơm chứ, dạo này em càng ngày càng nhanh đói.”

Yến Tư Thành vẫn ôm riết không rời: “Em gầy quá.”

Gầy đi rất nhiều.

Lý Viện Viện đồng tình, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, bèn quay đầu, nghiêm túc bảo anh: “Lần này trở về từ Đại Đường, em đã suy nghĩ kỹ rồi, em thấy béo mới là đẹp.”

Nghe cô kết luận chắc nịch, anh ngệt mặt ra.

Lý Viện Viện nói tiếp: “Đương nhiên cũng không thể béo quá được, nhưng ít ra cũng phải có da có thịt chứ! Bụng phải có thịt, mặt mũi cũng phải mỡ màng một chút. Phần ngực càng không thể ít thịt được!”

Yến Tư Thành đỏ mặt.

Lý Viện Viện ngẩng lên nhìn anh: “Tư Thành dễ xấu hổ quá.” Cô mỉm cười: “Mặt của anh cũng phải dày lên thôi.”

Yến Tư Thành nhoẻn cười, nhẹ nhàng cọ đầu lên cổ cô, hôn sâu vào môi cô, sau đó kề sát miệng cô nói: “Anh không sao, có điều công chúa muốn nhiều thịt, anh có thể phụ trách.”

Lời tác giả: Hãy chờ một ngoại truyện miêu tả cuộc sống thường ngày ngọt ngào như mía lùi của Lý Viện Viện và Yến Tư Thành nhé

46. Chương 47: Ngoại Truyện 2: Ngọt Ngào

Bắt trộm

Trên các trang mạng xã hội bắt đầu lan truyền một clip với tốc độ chóng mặt. Lý Viện Viện hiểm khi lên weibo, nên cô chẳng hề hay biết, mãi tới khi Chu Tình phát hiện ra, hào hứng cho cô xem, bấy giờ cô mới biết, nhờ clip này, Yến Tư Thành nghiêm nhiên trở thành anh bạn trai nhiệt tình đáng tin cậy nổi tiếng toàn trường.

Sự tình chi tiết là như thế này.

Rất lâu trước đó, khi Lý Viện Viện và Yến Tư Thành mới tới thời đại này, lúc vẫn còn ở căn phòng trọ, Yến Tư Thành đang tham gia CLB Taekwondo, phải tới trường khác thi đấu giao hữu, Lý Viện Viện đành phải một mình tới trường, một mình về nhà, hôm đó lúc vừa ra khỏi cổng trường, Lý Viện Viện bỗng dưng bị giật túi xách, trên đường đuổi theo còn bị ngã xước cả da. Kẻ trộm thì không đuổi theo được, nhưng bản thân thì bị xe đạp điện đâm ột cú đau điếng.

Khi ấy Lý Viện Viện chỉ thấy thật xui xẻo, rồi nhanh chóng lãng quên chuyện này, tuy sau đó có kể lại cho Yến Tư Thành nghe, nhưng cũng không thấy anh tỏ ra quá quan tâm. Cho nên Lý Viện Viện hoàn toàn vứt chuyện này ra sau đầu, cô tuyệt đối không ngờ, có một ngày, cô lại nhớ tới sự việc này qua miệng chính tên trộm.

Nhìn tên trộm trong clip mắt nổ mắt xep, rầu rĩ nói qua màn hình: “Hai năm trước tôi cướp túi xách của bạn gái anh ta, anh ta liền bám riết lấy tôi...”, Lý Viện Viện chợt thấy ngáy người. Chu Tình thì vừa xem vừa cười khanh khách.

“Anh bị anh ta bắt được mấy lần?” Phóng viên cầm micro phỏng vấn.

“Bảy lần”. Tên trộm tựa hồ nghĩ mãi mới ra, thở dài náo nề, giọng điệu có vẻ khô hời: “Anh ta cứ như thể Gia Cát Lượng ấy, tóm được tôi bảy lần, lần nào cũng phải dần mặt mới chịu được... Năm ngoái đã bị anh ta tấn ột trận rồi, năm nay chẳng hiểu anh ta bị làm sao, lại tới tìm tôi ba lần nữa!” Nói tới câu cuối cùng còn khoa chân múa tay đếm: “Ôi, thật đau khổ...”

Phóng viên buồn cười hỏi: “Anh ta bắt anh, nhưng lại không giải tới đồn công à?”

“Không!” Tên trộm bực tức đáp: “Đánh ột trận chứ sao! Hễ tóm được tôi là ra tay liền!”

“Đánh có đau không?”

Tên trộm gật đầu: “Đau chứ.”

“Mắt anh cũng do anh ta đánh à?”

“Không phải...” Tên trộm nói: “Lúc chạy trốn bị ngã nên mới thế. Anh ta không đánh vào mặt tôi, cũng không đánh vào tay chân, ngoài da tôi, nhưng anh ta toàn đánh vào các huyệt vị, hình như là dùng võ cổ truyền...” Tên trộm đau khổ líu lười, vò đầu bứt tóc: “Ôi, tôi thật xui xẻo...”

Chu Tình ngồi cạnh Lý Viện Viện cười sằng sặc như điên.

“Vậy vì anh ta nên anh mới tới đồn công an tự thú đúng không?”

“Phải rồi! Tôi có hành nghề được nữa đâu, chân tay đau nhức uể oải lắm! Tôi không chịu nổi nữa, nên mới tự thú, bao giờ được thả ra, tôi sẽ không... làm vậy nữa.”

Cuối clip, tên trộm vẫn mặt co mày cau, ca thán không ngớt. Phóng viên chốt lại: “Theo điều tra, người ra tay hành hiệp trượng nghĩa, nhiệt tình bắt trộm là sinh viên ở gần trường X, hiện giờ chưa xác định được danh tính thật sự, tên trộm cũng không dám đứng ra xác nhận, xã hội vẫn hô hào gặp chuyện bất bình nên ra tay tương trợ, nhưng đánh người thì vẫn không nên, nếu...”

Chu Tình chẳng thèm xem tiếp, liên thanh nói với Lý Viện Viện: “Đó chính là Yến Tư Thành, Yến Tư Thành đấy, ai cũng nói là anh ấy! Tên này trước đây đã giật túi xách của cậu hả? Ồi chao, anh ấy bảnh quá nha.”

Lý Viện Viện trầm tư giây lát, cô nghĩ Yến Tư Thành cố tình giấu cô chuyện này.

Đến tối, Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đi dạo quanh vườn trường cho tiêu cơm, quanh hồ khá ít đèn, nhưng lại nhiều cặp đôi yêu nhau, lúc hai người họ đi qua một băng ghế, chợt nghe thấy tiếng một đôi trò chuyện: “...Liệu lúc em chẳng may bị cướp giật, anh có ghi nhớ kỹ, rồi sau đó quyết tâm tìm ra kẻ trộm giúp em không?”

Chàng trai cười khẩy: “Làm gì có ai lại thừa hơi tới vậy.”

Lý Viện Viện cất bước, bắt giác nhoeo cười.

Yến Tư Thành quay sang nhìn cô, ánh đèn bên phía đối diện hắt luồng sáng lên mặt hồ, ánh sáng mờ ảo in vào mắt cô, khiến đôi mắt càng long lanh như đá quý: “Tư Thành.” Cô cầm tay anh, nhẹ nhàng đan chặt mười ngón vào với nhau. Sau đó cọ đầu lên vai anh: “Cảm ơn anh đã làm những chuyện thừa hơi như vậy cho em.”

Yến Tư Thành nghe thế thì hơi húng hắng giọng, ngại ngần quay đầu sang một bên, anh không cất tiếng, chỉ siết chặt lấy tay cô, miết nhẹ lên mu bàn tay, nhưng miết một lúc, anh chợt thấy buồn bã, gờ tay cô lên ngắm nghía, rồi thở dài nói: “Viện Viện, em gầy quá.”

Lý Viện Viện ngẩn ra: “Đâu có, hiện giờ em vẫn phải mua quần áo cỡ lớn nhất mà.” Lý Viện Viện buông tay anh ra, véo nhẹ vào mặt mình: “Anh xem, có gầy lắm đâu.”

Yến Tư Thành vuốt lên má cô: “Vẫn béo hơn được mà.” Rồi lại tiếp: “Anh nhất định sẽ nuôi em béo lên nữa.”

Lý Viện Viện ngắm anh, rồi lẳng lặng mỉm cười.

Say rượu

Hôm liên hoan mừng tốt nghiệp Đại học, Yến Tư Thành từ trước tới giờ vẫn luôn từ chối uống rượu nhất thời bị mọi người chuốc cho say mèm.

Kỳ thực đây không phải buổi liên hoan của lớp anh, mà là buổi liên hoan ở lớp Lý Viện Viện, lý do rất đơn giản, hầu như chẳng ai tới mời rượu Yến Tư Thành, nhưng tất cả mọi người đều đổ dồn sang Lý Viện Viện, thấy Lý Viện Viện uống hết hai chén, mặt Yến Tư Thành liền sầm lại, đến chén thứ ba, Yến Tư Thành nằng nặc không cho cô uống tiếp.

Song rốt cuộc do không khí liên hoan dâng cao, ai nấy đều vui vẻ, Yến Tư Thành làm vậy có vẻ ảnh hưởng tới không khí chung, Lý Viện Viện bèn hơi áy náy. Thấy cô như vậy, Yến Tư Thành tất nhiên lên tiếng: “Để tôi uống giúp cô ấy.” Cho nên từ đầu bữa tới cuối bữa, mọi người mới lại hứng khởi bừng bừng.

Yến Tư Thành say rượu.

Học kỳ cuối cùng năm thứ tư, Yến Tư Thành thường xuyên tới đi làm ở công ty của bố, nhưng bất luận dù muộn tới đâu, anh đều trở về trường, đôi khi do về quá trễ, ký túc xá đã đóng cửa hết, khiến anh đành phải ở tạm nhà trọ ở ngoài, nhiều tới mức anh và Lý Viện Viện phải bàn nhau thuê luôn một căn nhà trọ.

Thực ra Lý Viện Viện không quá tán thành việc Yến Tư Thành ngày ngày đi sớm về muộn, chạy đi chạy lại giữa công ty và trường học, dù sao anh đã đi làm, ở gần công ty vẫn tiện hơn, nhưng lần nào bàn đến việc này, Yến Tư Thành cũng luôn né tránh, sau rồi cứ thế cho qua.

Anh ngày nào cũng muốn nhìn thấy cô.

Lý Viện Viện biết, thi thoảng khi anh về quá muộn, thấy cô đang ngủ, Yến Tư Thành sẽ nhẹ nhàng tới bên giường, nhìn cô, chạm nhẹ một chút, lúc thì ở mũi, khi thì ở cằm, hình như phải chạm vào anh mới cảm nhận được cô đang thật sự hiện hữu, mỗi ngày đều vậy, tựa hồ như một nghi thức, lại giống như nếu không được nhìn thấy cô, không được chạm đến cô, cô sẽ bỗng dưng biến mất vậy.

Cho nên sắp tốt nghiệp, Lý Viện Viện vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vừa cảm thấy nuối tiếc, cảm được bằng tốt nghiệp rồi, sẽ không cần ở lại trường, Yến Tư Thành rốt cuộc cũng không cần chạy đi chạy lại nữa. Vì cô đã bàn với anh từ lâu... tốt nghiệp cái là kết hôn luôn.

Chu Tình biết tin, kinh ngạc tới nỗi che kín miệng kêu sao mà nhanh thế!

Nhanh ư?

Lý Viện Viện chẳng hề thấy thế.

Cô nghĩ năm tháng đằng đằng, nên sớm ở bên anh, trở thành vợ anh, cùng anh nuôi dạy con cái.

Hơn nữa ngoại trừ Yến Tư Thành, Lý Viện Viện còn có thể gả cho ai đây, ngoại trừ Lý Viện Viện, Yến Tư Thành cũng chẳng biết cưới ai. Nếu như nói Nguyệt Lão tết dây tơ hồng vào ngón tay một đôi tình lữ, vậy giữa cô và Yến Tư Thành, Nguyệt Lão ắt hẳn đã buộc toàn bộ lên người họ rồi.

Cô không thoát được, mà cô cũng chẳng muốn thoát.

Bọn họ đã định sẵn cả đời ở bên nhau.

Lý Viện Viện nhờ bạn khiêng Yến Tư Thành về phòng, rồi cô lau mặt, lau tay, cởi giày, đẩy anh lên giường, sau đó thu dọn nhà cửa, tiễn hai cậu bạn về, đoạn mới ngồi xuống bên giường, thở phào nhẹ nhõm.

Hoá ra, chăm sóc một người say rượu lại phiền phức đến thế, Lý Viện Viện không khỏi nhớ tới trước đây cô cũng từng say rượu một lần, mặc dù không nhớ rõ lắm chuyện khi đó, nhưng cơ hồ cô đã uống tới nỗi đầu óc mù mịt, Yến Tư Thành chắc cũng rất vất vả với cô.

Lý Viện Viện sờ lên mặt anh: “Tư Thành, hình như em nợ anh rất nhiều.”

Đôi tay thật ấm áp, Yến Tư Thành mơ hồ cảm nhận được, anh liền nắm lấy tay cô, lơ mơ mở mắt ra nhìn cô, rồi lại lơ mơ nhắm lại: “Công chúa...” Anh cất tiếng gọi theo cách xưng hô quen thuộc, lâu dài nhất đối với anh.

Lý Viện Viện mỉm cười: “Em đây.”

Anh vuốt vào tay cô: “Công chúa... Tay mềm quá...”

Lý Viện Viện hơi đỏ mặt, lúc Yến Tư Thành tỉnh táo hầu như không bao giờ dám trêu đùa như vậy, cô còn đang xấu hổ, anh liền bồi thêm câu: “Giống hết đôi môi...”

Lý Viện Viện đỏ bừng mặt, gọi: “Tư Thành...” Nổi ngượng ngừng lan tràn dào dạt như sóng biển tuôn trào, lòng cô chợt nhen niềm ngọt ngào, cô chọc nhẹ vào mặt anh, bỗng tỉnh quái nảy ý trêu chọc: “Môi em... rất mềm ư?”

Yến Tư Thành gật đầu, thở hắt ra làn hơi ấm áp, tựa hồ nhớ ra gì đó. Lý Viện Viện cúi xuống, ghé sát môi vào tai anh, dịu dàng hỏi: “Tư Thành à, lần đầu tiên chạm vào môi em, anh thấy thế nào?”

Lý Viện Viện thăm nhủ, nếu như cô nhớ không lầm, thì lần đầu hôn anh là ở trong căn phòng cũ, dịp Tết âm lịch, bên ngoài pháo nổ vang trời, trong phòng thì có chậu than, cô cưỡng ép hôn lên môi anh, còn khiến áo anh bị đốt cháy nữa.

Yến Tư Thành nghe hỏi, hồi lâu sau vẫn không trả lời, Lý Viện Viện ngẩng lên nhìn anh, cứ tưởng anh đang ngủ, nhưng chợt thấy anh mở mắt, đôi mắt say rượu đỏ hồng lên, nhưng con ngươi vẫn in rõ gương mặt cô: “Anh không thể để công chúa chết được.”

“Hả?”

“Lần đầu tiên chạm vào môi em, anh nghĩ... không thể để công chúa chết được...”

Đây là... Câu trả lời gì thế này?

Lòng vốn đang ngập tràn trêu ghẹo ngọt ngào, nghe câu trả lời nghiêm túc vậy, Lý Viện Viện nhất thời ngẩn ra.

“Bệnh tình của công chúa... Anh phải cứu giúp em...”

Lý Viện Viện ngây ngẩn, rốt cuộc mới hiểu ra, hoá ra là ông nói gà bà nói vịt. Cô nghiêng người hỏi: “Em mắc bệnh gì mà anh lại phải chữa trị cho em?”

“Bệnh nặng, phải uống thuốc.”

Lý Viện Viện nghĩ, hồi mười tuổi, cô đã từng mắc bệnh nặng, suýt nữa thì không qua khỏi, sau đó có người nói cho cô, chính Yến Tư Thành cả gan uy hiếp chặt tay ngực y, ép bọn họ phải kê đơn thuốc, cũng chính anh liều mạng đi mua thuốc rồi một tay sắc cho cô.

Lúc đó cô vô cùng cảm kích anh, nhưng cô không hề hay biết, hoá ra chính anh là người mớm thuốc cho cô.

Hoá ra từ lâu rồi, Yến Tư Thành đã...

Lý Viện Viện lại đỏ mặt, véo mũi anh: “Trông anh thành thật thế, mà lại dám giấu em lâu như vậy...”

Yến Tư Thành chỉ chà nhẹ vào tay cô.

Lý Viện Viện hiểu rõ, Yến Tư Thành giấu nhem mọi chuyện, tất cả đều vì nghĩ cho cô. Cô lại cất giọng hỏi: “Thế lần thứ hai thì sao? Lần thứ hai hôn môi, anh thấy thế nào?”

Lần thứ hai chung quy vẫn là cô chủ động!

“Đau lắm...”

Lý Viện Viện nghe vậy liền sửng sốt.

“Đau ư?” Cô nhớ cô không cần anh mà.

A! Đúng rồi! Chính là cái lần cô say bét nhè, đụng phải môi anh, nhưng... chuyện đó, cô đã quên bồng từ lâu rồi, sao Yến Tư Thành vẫn còn nhớ kỹ vậy.

“Vậy lần thứ ba?”

Nhắc tới lần đó, Yến Tư Thành hơi mơ màng thở dài, tựa hồ chính mắt nhìn thấy cô con gái lớn học đòi làm chuyện xấu, vô cùng bất đắc dĩ: “Công chúa trêu đùa anh.”

Lý Viện Viện cười khúc khích, lần này đúng là hôn môi rồi nhé. Cô nhẹ nhàng vặn hỏi: “Em chòng ghẹo anh đấy, anh bất mãn à?”

Yến Tư Thành trầm tư giây lát: “...Được phép trêu đùa mà.”

Lý Viện Viện nhoen cười, bỗng lại nảy ý tinh nghịch, hỏi tiếp: “Vậy lần thứ tư?”

“Vô cùng kinh ngạc, vô cùng kích thích.”

Lần thứ tư là lúc bọn họ nhận ra tình cảm của nhau, Lý Viện Viện chủ động hiến thân.

“Còn lần thứ năm?” Lý Viện Viện lại hỏi tiếp, kỳ thực, ngoại trừ gần với vài thời điểm quan trọng, thì những lần khác cô hầu như chẳng nhớ mấy, thế nhưng dù cô tra hỏi tới tận lần thứ mười một, Yến Tư Thành vẫn kể vanh vách thời gian địa điểm. Mặc dù có lần chỉ là bỗng dưng nổi hứng, anh cũng vẫn nhớ kỹ.

Hỏi thêm vài lần nữa, Lý Viện Viện liền trầm mặt.

Cô xoay sang thắc mắc: “Tư Thành, anh lén ghi lại những chuyện hai đứa mình đã làm trong ngày à, như kiểu nắm tay mấy lần, hôn môi mấy lần ấy, chứ sao anh có thể nhớ rõ như thế?”

“Chuyện của công chúa, bất luận lớn nhỏ, Tư Thành đều ghi tạc trong lòng, không dám lãng quên.”

Cả đời này, anh đều đặt hết tâm tư vào cô.

Lý Viện Viện nghe vậy liền trầm ngâm, rồi cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán anh: “Anh bảo em phải ngừng thích anh thế nào đây.”

Nhận bằng

Ngày nhận bằng cũng là ngày Yến Tư Thành và Lý Viện Viện nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Hôm lớp Lý Viện Viện chụp ảnh kỷ yếu, đám bạn học lôi Yến Tư Thành tới, bắt anh và cô đứng ở chính giữa, trước cửa thư viện, mọi người vây quanh hai người họ, để họ giơ cao bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận kết hôn, tựa hồ lời chúc phúc ý nghĩa nhất tới mỗi người.

Rời trường đại học, bọn họ nắm chặt tay nhau, cùng bắt đầu một chặng đường mới.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/beo-moi-la-dep>